

Tiểu Mỹ Nữ

Contents

Tiểu Mỹ Nữ	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	16
6. Chương 6	19
7. Chương 7	23
8. Chương 8	26
9. Chương 9	28
10. Chương 10	32
11. Chương 11	36
12. Chương 12	39
13. Chương 13	42
14. Chương 14	46
15. Chương 15	50
16. Chương 16	53
17. Chương 17	57
18. Chương 18	61
19. Chương 19	65
20. Chương 20	70
21. Chương 21	73
22. Chương 22	81
23. Chương 23	88
24. Chương 24	91
25. Chương 25	95
26. Chương 26	98
27. Chương 27	103
28. Chương 28	107
29. Chương 29	110
30. Chương 30	114
31. Chương 31	118
32. Chương 32	122
33. Chương 33	126
34. Chương 34	130
35. Chương 35	134
36. Chương 36	138
37. Chương 37	142
38. Chương 38	146
39. Chương 39	150
40. Chương 40	154
41. Chương 41	157

42. Chương 42	161
43. Chương 43	165
44. Chương 44	169
45. Chương 45	172
46. Chương 46	176
47. Chương 47	180
48. Chương 48	184
49. Chương 49	188
50. Chương 50	192

Tiểu Mỹ Nữ

Giới thiệu

Tên hán Việt: Tiểu phiêu lượng Thể loại: Ngôn tình, Hiện đại, HE, 3S, Làm giàu, Hào môn thế gia, N

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-my-nu>

1. Chương 1

Thời điểm Phó Tinh Thần đi chỉ kéo theo cái vali hành lý, tóc còn chưa chạm đến đầu vai, trên đỉnh đầu nắng hè chói chang, xoay người bước đi thập phần tiêu sái.

Sau ba năm, tại sân bay quốc tế Tây Thành, bên tay phải cô vẫn là cái vali không lớn kia, tóc dài nhu thuận rũ tới vòng eo, bên trái cô lại ngoài dự đoán của mọi người dắt theo một bé trai mắt to mày rậm.

“Thần Thần?” Mạc Văn Ngữ thiếu chút nữa cho rằng mình nhận sai người rồi.

Giọng nói vừa dứt, trên mặt bé trai liền xuất hiện một nụ cười, xông lên cùng Mạc Văn Ngữ bắt tay, vẫn là Phó Tinh Thần ho nhẹ một tiếng đứa bé mới ngừng động tác, đối phương quay đầu lại nhìn về phía cô, từ đôi mắt đến thanh âm phẳng phát đều phóng điện, “Tiểu thư, cô không phải là không quen biết cháu hay sao? Vừa rồi chính là cháu giúp cô đem cái vali gửi từ chỗ vận chuyển đem tới đây”

Phó Tinh Thần đưa mắt nhìn cổ tay trái của mình trên cổ tay hằn lên vết đỏ, đây là dấu vết để lại khi đứa bé có lòng tốt giúp cô lấy vali không cẩn thận đụng vào.

Cô nâng mắt nhìn, thừa dịp Mạc Văn Ngữ tiếp nhận vali, đối mặt với đứa bé nói lời cảm ơn, không tính toán nhiều lời.

Đứa bé gọi cô lại “Tiểu thư, lưu lại cái phương thức liên hệ đi.....”

Mạc Văn Ngữ dừng lại, tầm mắt ở trên mặt đứa trẻ bắn khoản vài giây, giúp Phó Tinh Thần hỏi câu: “Cậu bé, cháu đã tới tuổi thành niên chưa?”

“Đương nhiên đã tới!” Đứa bé vỗ vỗ ngực, còn vài lời muốn nói, tay phải đột nhiên bị người ta nhét vào một tấm card. Phó Tinh Thần thu hồi tay, hướng về phía đứa bé hơi hơi mỉm cười, sau đó xoay người, để lại một bóng lưng.

Trái tim nhảy thình thịch, cảm thán chính mình gần không được vận đào hoa, bình tĩnh hô hấp, đem chữ trên tấm card đọc ra “Đồng.....”

Từ thứ hai còn chưa ra khỏi miệng, cũng đã chết non trong cổ họng đứa bé, trên tấm card giấy trắng mực đen rõ ràng —— Đồng bánh rán, 157XXXX8693.

Quay đầu nhìn lại, thấy hai người kia đã vào thông đạo VIP ở sân bay.

Mạc Văn Ngữ đem xe dừng lại ở bãi đỗ xe, xe đỗ ngay ngắn, đón được người toàn vẹn.

Phó Tinh Thần đem rương hành lý bỏ vào cốp xe sau, liền bắt đầu mặt ủ mày bước về hướng Mạc Văn Ngữ “Để tó lái xe ”

“ Cậu lái được không?” Mạc Văn Ngữ rõ ràng không yên tâm, cô cùng Phó Tinh Thần có mấy năm giao tình, biết kỹ thuật lái xe của cô nàng.

Mạc Văn Ngữ không yên tâm mà đeo đai an toàn, “Phanh” một tiếng, thân xe lắc nhẹ một chút, Phó Tinh Thần dùng hành động thực tế trả lời cô: Không được.

Mạc Văn Ngữ bị kinh động, từ thân đến tâm, hô hấp còn chưa bình tĩnh lại, Phó Tinh Thần đã đẩy cửa xe đi xuống, nhưng chỉ hơn mười giây, cô nàng lại trở về, lần này không đem cửa xe đóng lại, chỉ mở hờ, “Phía bên phải cửa xe có một đoạn bị vỡ khoảng hai mươi đến ba mươi centimet, kính chiếu hậu nát.”

Dừng một chút, Phó Tinh Thần lại bổ thêm câu: “Xe Bentley màu đen, chủ xe không rõ.”

Cô nàng nói rành mạch rõ ràng, không giống vừa đụng phải một chiếc siêu xe.

Mạc Văn Ngữ đưa mắt nhìn Phó Tinh Thần, vẫn chưa nghĩ ra nên dùng tư thế gì tới khóc lóc, Phó Tinh Thần đã xé nửa tờ giấy, lấy bút viết tên cùng số điện thoại.

Lần này không phải Đồng bánh rán, là một người khác.

“Thần Thần, làm như vậy không tốt lắm đâu.....”

Phó Tinh Thần không đáp lời, đem tờ giấy kia cố định ở cửa sổ Bentley, mới đùa giỡn mà nói câu: “Bằng không viết tên cậu —— đem cậu cùng xe đi bán, cũng không đủ chi phí sửa chữa của chiếc Bentley kia?”

Dứt lời, Mạc Văn Ngữ lập tức tự giác mà cầm miệng, tay chân cùng phối hợp cùng cô nàng thay đổi vị trí.

Phía tây sân bay, khai trương trung tâm mua sắm thành phố, Phó Tinh Thần mơ màng sắp ngủ.

Mạc Văn Ngữ muốn nói lại thôi, nhìn cô nàng hơn mười phút, rốt cuộc ở phút mười tám mở miệng nói câu: “Buổi sáng hôm nay trợ lý Từ gọi điện thoại cho cậu vẫn luôn không thông, nhờ tớ chuyển cho một câu ”Em hiện tại có hai lựa chọn, nếu không về nhà, ngày mai an bài tốt người đàn ông độc thân hoàng kim cho em.”

Vừa nghe đã biết chủ ý là của Hoắc Cận Sơ —— Phó Tinh Thần ở chỗ ở trước kia, xác minh chính mình muốn ở bên ngoài.

Cô tạo cho mình một đường đi, vốn dĩ cho rằng có thể thanh tĩnh mấy ngày, kết quả không nghĩ tới lần này trợ lý Từ đi đường vòng, đánh tới Mạc Văn Ngữ.

Tới đèn đỏ, Mạc Văn Ngữ không dám đến gần xem cô nàng, thẳng đến khi đèn xanh mới ho nhẹ một tiếng: “Thần Thần, cậu cùng Hoắc tổng không quá thích hợp nhỉ”

Loại không thích hợp này, ngay từ ban đầu Mạc Văn Ngữ đã nhận thức được, vẫn luôn kéo dài tới hiện tại.

Tưởng chừng ai có đôi mắt đều có thể nhìn ra được.

Bất quá đương sự ngồi trên ghế giường mắt lạnh lạnh nhìn qua, Mạc Văn Ngữ vẫn là lựa chọn chọc mù hai mắt.

Trầm mặc một lúc lâu, Mạc Văn Ngữ mới tìm thanh âm chính mình: “Thần Thần, có thấy hay không?”

Mùa xuân ở Tây Thành đã qua một nửa, sau 12 giờ trời bắt đầu âm áp, xuyên thấu qua tầng mây ánh nắng từ cửa sổ xe chiếu vào, Phó Tinh Thần cảm thấy có chút nóng, cô giơ tay đặt ở mi mắt phía trên che che, cách trong chốc lát mới đáp: “Thấy chứ”

Cô mới hai mươi tuổi xuân, rõ ràng còn chưa tới tuổi lấy chồng.

Mạc Văn Ngữ thở dài, lúc này đây, cô trực tiếp đem xưng hô đối với Hoắc Cận Sơ sửa lại: “Không hổ là thương nhân trên thương trường, hoắc ca ca lợi hại nhất chính là thủ đoạn.”

Ý Mạc Văn Ngữ, đại khái là Hoắc Cận Sơ dùng thủ đoạn bức cô về nhà.

Phó Tinh Thần nghe được nở nụ cười, cô nhấp môi dưới, khinh khinh nhu nhu mà “Ừ” một tiếng, sau đó giơ tay hướng về con đường phía nam “Đêm nay nghỉ ở Hán Giang”

Khách sạn Hán Giang, là khách sạn tốt nhất ở Tây Thành.

“Nhà tư bản!” Mạc Văn Ngữ cảm thán, từ kính chiếu hậu thoáng nhìn Phó Tinh Thần cười một cái, lại bất quá nói: “Biết khách sạn kia là của ai sao?”

Phó Tinh Thần lắc đầu, đôi mắt đen trắng rõ ràng, thanh thuần sạch sẽ, khóe mắt hơi hướng lên trên, cô nghiêng mắt nhìn qua: “Sao cậu hỏi nhiều thế nhỉ, giống Mạc Niệm quá?”

Mạc Niệm, đứa cháu bốn tuổi của Mạc Văn Ngữ.

Mạc Văn Ngữ hướng mắt lên trời trợn trắng, không dám nói nữa.

Nửa giờ sau, Phó Tinh Thần bước vào phòng, áo quần còn chưa thay, ngã xuống giường liền ngủ.

Tỉnh lại thấy trời đã sáng, Phó Tinh Thần nhìn đồng hồ, mới 7 giờ đúng. Tin nhắn của Mạc Văn Ngữ vừa vắn gửi đến: “Ngày mai 11 giờ trưa, Hán Giang tòa B lầu 37.”

Hắn là Hoắc Cận Sơ đã quyết định ngày mai hẹn người đàn ông độc thân hoàng kim cho cô, Phó Tinh Thần đơn giản nhắn lại một câu, mặc lên áo dệt kim hở cổ ra cửa.

Ngày hôm sau, Phó Tinh Thần đến sớm mười phút.

Hai mươi phút sau, người đàn ông độc thân hoàng kim khoan thai tới muộn, hắn theo hướng người phục vụ chỉ vào chỗ ngồi của Phó Tinh Thần đối diện, dáng ngồi thập phần chú ý.

Người này diện mạo quá xấu, đầu tóc dính vài cọng thưa thớt, da quang đầy mặt, xuống chút nữa xem, trên cổ còn khoa trương đeo dây chuyền vàng.

Đối phương vừa ngồi xuống liền đánh giá Phó Tinh Thần trên dưới mấy lần, khẩu khí cũng phải bởi vì người trước mặt xinh đẹp mà dịu xuống, cùng cái dây xích vàng giống nhau tục tũn: “Phó tiểu thư, cô có biết chúng tôi làm ăn buôn bán, thời gian đặc biệt quan trọng, tôi hôm nay nguyện ý ra tới gặp cô vẫn là tốn không ít thời gian, sinh hoạt cá nhân trước kia của cô tôi quản không được, nhưng buổi sáng hôm nay, trợ lý cho tôi cho xem hai bức ảnh ——”

Dây chuyền vàng vừa nói vừa mò tay lên lấy đồ trên túi áo, sau đó “Bang” vỗ lên mặt bàn, “Trên ảnh chụp cô cùng người đàn ông giải thích thế nào?”

Phó Tinh Thần nâng tay trái, ngón tay lấy viên đường hướng về ly cà phê, rũ mắt nhìn về phía hai bức ảnh, cùng cái góc độ, một nam một nữ trước sau xuất hiện ở cửa khách, hắn là thừa dịp thời điểm ngày hôm qua cô vào khách sạn chụp được.

Phó Tinh Thần nâng mắt, thanh âm có chút lạnh lẽo: “Ông cho người theo dõi tôi?”

Dây chuyền vàng hoàn toàn không cảm thấy cái gì, nói có sách mách có chứng mà phảng phất như là bắt gian trên giường: “Từ buổi chiều ba giờ đến buổi tối 7 giờ, phó tiểu thư, các người ở khách sạn suốt bốn giờ đồng hồ!” Nói xong còn hừ lạnh một tiếng, “Thế lực cũng khá tốt đấy!”

Thanh âm hắn lên án có chút lớn, lập tức dẫn tới không ít ánh mắt của người khác, hắn không quan tâm, còn nhai nhai: “Tôi trước kia có nghe người ta nói, những người trẻ các người tư tưởng có chút thoáng, sinh

hoạt cá nhân hỗn loạn, không biết kiểm chế, tôi cũng không có nhiều yêu cầu, chỉ hy vọng sau này chúng ta kết hôn, phó tiểu thư có thể thành thật mà ở nhà làm bà chủ gia đình, giặt quần giặt áo nấu cơm sinh con để cái.....”

Người nhìn qua ngày càng nhiều, Phó Tinh Thần ngồi đoan chính, chờ hắn nói không sai biệt lắm mới mở miệng hỏi câu: “Nói xong chưa?”

Người nọ sững sốt, đôi mắt híp lại, trên mặt liền nóng lên, cà phê trên mặt hắn vẫn chảy xuống cằm, Phó Tinh Thần đứng lên, ngón trỏ dừng ở trên mặt bàn một chút, lướt trên hai bức ảnh kia, trước một đám người trợn mắt há hốc mồm hướng tới người phục vụ nói: “Các người đem đồ ăn quý nhất của khách sạn đến cho vị tiên sinh này thử một lần.”

Đầy chuyền vàng lau mặt, vẽ mặt dữ tợn, tức đến vắn vẹo, vừa muốn đuổi theo, người phục vụ liền ngăn lại hắn, “Tiên sinh, ngài còn chưa tính tiền.....”

Ngay chỗ rẽ, cửa thang máy đóng lại trước vài giây, Phó Tinh Thần đi vào.

Bên trong người đàn ông nghiêng mắt nhìn lại đây, tầm mắt ở trên mặt cô không nhanh không chậm mà xẹt qua một lần, nhàn nhạt, tồn tại cảm giác cường thế ngoài ý muốn, Phó Tinh Thần không để ý, cúi đầu liếc mắt một cái, ẩn vào phím tầng một vừa vắn sáng lên.

Phía sau có lưng truyền đến âm thanh, ngay sau đó tiếng ho nhẹ của cô gái liền truyền đến “Giang... Giang tổng, Bạch tiểu thư hôm nay hẹn gặp ngài ba lần, yêu cầu tôi hỏi ngài an bài chút thời gian gặp mặt?”

Một người khác đứng bên phải Phó Tinh Thần, không nói chuyện.

Thư ký hiểu rõ, tiếp tục nói, “Cuối tuần miếng đất bên cạnh thành Đông sẽ đấu giá, Hoắc thị cũng tham gia.....” Dừng một chút, thư ký có chút không xác định mà dò hỏi, “Giang tổng, muốn nhường cho Hoắc tổng miếng đất này sao?”

“Hoắc thị” hai chữ này lọt vào tai, Phó Tinh Thần theo bản năng nâng tầm mắt.

Mạc Văn Ngữ định nghĩa loại phản ứng này là “Phản xạ có điều kiện”.

Không có biện pháp, rốt cuộc Hoắc Cận Sơ là anh trai của cô.

Mặc dù chỉ là trên danh nghĩa.

Phía trước cửa thang máy phản quang kính trên mặt, bên cạnh người đàn ông vừa vắn nhìn qua, đôi mắt phượng đẹp dài hơi nheo lại, khơi mào nửa phần ý vị thâm trầm

Bốn mắt nhìn nhau, Phó Tinh Thần nhấp nhẹ môi dưới, trước hết đem tầm mắt mở ra. Cô nghe được người nọ “À” một tiếng, sau đó nhàn nhạt mà ném ra hai chữ: “Không cho.”

Trong miệng anh cắn một miếng thuốc còn chưa châm lửa, giọng nói trầm thấp, mang theo chút giọng mũi.

Tuy vừa rồi Phó Tinh Thần chỉ nhìn được đôi mắt nhưng vẫn biết đó là một người đàn ông cực kỳ đẹp trai

Thang máy vừa xuống tầng một, anh bước một bước đi ra ngoài, cô thư ký theo sát phía sau, thời điểm đi qua Phó Tinh Thần bước chân có hơi dừng lại, có lòng tốt nhắc nhở: “Tiểu thư, cô vừa rồi đi nhầm thang máy.”

Không chờ cô phản ứng, cô thư ký đã chạy chậm theo sau. Cách mấy mét, bước chân người đàn ông hơi dừng lại, đầu lệch về một phía, gơ tay đem miếng thuốc lên miệng.

Phó Tinh Thần quay đầu nhìn lại, sau đó nhìn thấy trên vách tường phía bên phải có dòng chữ, thang máy dành cho khách Vip

2. Chương 2

Ngày hôm sau về nước, cùng người đàn ông không biết tốt xấu gặp mặt, hai người tan rã trong không vui.

Phó Tinh Thần bước vào thang máy, trước tiên ở quầy tiếp tân xử lý thủ tục, bên này vừa mới nói cảm ơn, liền nhận được điện thoại của Mạc Văn Ngữ.

Là bạn thân, cô nàng thập phần xứng đáng hỏi: “Gặp mặt thế nào rồi?”

Những lời này như đổ dầu vào lửa, Phó Tinh Thần không trả lời, tiếp nhận chìa khóa căn phòng, thời điểm cất chìa khóa vào trong túi, đột nhiên đụng tới góc bức ảnh, liền lôi ảnh chụp ra.

Bối cảnh khắp nơi đều mờ nhạt, chỉ có hai vai chính là rõ ràng, một nam một nữ, nhìn thế nào cũng cảm thấy hai người này lôi kéo nhau nên mới chụp phải.

Bên kia điện thoại, Mạc Văn Ngữ nói chuyện một mình: “Tinh Thần, nếu cậu là cảm thấy có thể qua lại được có thể thử xem trước, thật sự không hợp liền nói bái bai.....”

Còn qua lại?

Qua lại cái rắm..... Điều cô hối hận nhất là không đem cái ly đập lên đầu ông ta.

Phó Tinh Thần trong lòng tức điên, ngoài miệng thuận miệng ứng phó một câu, duỗi tay đem bức ảnh tới, xé nát bức ảnh, sau đó buông lỏng đầu ngón tay.

“Loảng xoảng” một tiếng, thùng rác có cái nắp xoay nửa vòng, hoàn toàn đem bức ảnh kia nuốt đi vào.

Cách một cái điện thoại, Mạc Văn Ngữ nghe thấy tiếng liền giật mình, trầm mặc vài giây rồi cuộc cũng chịu thay đổi đề tài: “Đảo lại giờ giấc đi, buổi tối đi Sông Mê Kông?”

Sông Mê Kông là tên một quán bar, tên lấy rất có tình thú, người qua lại tốt xấu lẫn lộn. Đối với Phó Tinh Thần, nơi này đã trở nên có chút xa lạ.

Không cho cô cơ hội cự tuyệt, Mạc Văn Ngữ lưu lại một câu “Buổi tối gặp lại”, lịch cách một chút liền cúp điện thoại, làm theo ý mình mà như là bị thanh âm “Loảng xoảng” kia dọa.

Phó Tinh Thần cuối cùng cũng đưa mắt nhìn thùng rác còn lắc lư kia, sau đó bước ra ngoài khách sạn.

Lúc này là 12 giờ rưỡi, bên ngoài ánh mặt trời chói chang, chiếu thẳng vào đôi mắt, cách đó không xa là chiếc xe Bentley màu đen

Phó Tinh Thần nhớ rõ ngày hôm qua đâm chiếc xe kia cũng là Bentley, bảng số xe cô chỉ lướt qua không nhìn kỹ, nhìn từ phía sau, chiếc xe này cùng chiếc hôm qua không khác nhau lắm. Kỹ thuật của cô không tốt, nói không chột dạ là không có khả năng, ở bên này đứng vài phút, thẳng đến khi đem mấy cục đá dưới chân đá đi, mới nhấc chân bước qua.

Phía bên phải cửa xe không bị vỡ, kính chiếu hậu cũng hoàn hảo không tổn hao gì.

Phó Tinh Thần nhẹ nhàng thở ra, vừa muốn xoay người chạy đi, liền thấy cửa sổ phụ của xe hạ xuống, không hề có dấu hiệu báo trước.

Mấy phút trước, cô còn không chú ý trong xe có người.

“Tiểu thư, cô là đối xe tôi có hứng thú, hay là đối với tôi có hứng thú?”

Ngồi trên ghế phụ là một người đàn ông, mắt đào hoa híp lại, tuấn lãng phi thường. Giọng nói vừa vang lên, một hộp giấy từ đâu bay tới, liền được người đàn ông nghiêng đầu, né được.

Chủ xe là người đàn ông khác, ngón tay vừa rơi xuống, bật lửa sáng lên, anh ta hút một điếu thuốc, nghiêng đầu nhìn qua, “Đường Mộ Bạch, cậu phát tình cái gì?”

Từ góc độ Phó Tinh Thần, vừa vặn có thể nhìn thấy người lái xe mặc một áo sơ mi màu xanh, màu xám trắng của khói từ đầu ngón tay trái anh ta lượn lơ bay đi, có vài sợi bay ra ngoài cửa sổ.

Tên Đường Mộ Bạch này cô đã từng nghe qua.

Phó Tinh Thần hôm nay mặc đồ đơn giản nhất áo sơmi màu trắng, vật liệu chiffon, quần màu đen bút chì, nếu không trang điểm ném trong biển người liền không tìm được, cô hoàn toàn không nghĩ ra được lý do Đường Mộ Bạch đối với cô động dục là gì?

Đường Mộ Bạch không để ý tới anh ta, nhướn mày, ngữ điệu có chút không thoải mái: “Tiểu thư?”

Phó Tinh Thần lập tức hoàn hồn, không chút do dự nói: “Xe.”

“Như thế nào, cô thiếu xe?”

“Xe không thiếu,” Phó Tinh Thần đem ánh mắt ở trên mặt anh ta quét nhẹ một vòng, dễ như trở bàn tay liền biết người này đã câu vớ số hồn của các cô gái, cô dừng một chút, “Nhưng là xe của Đường tiên sinh, không ai có đâu?”

Lời đáp trả này rất có ý tứ.

Đường Mộ Bạch cong đuôi mày, đáy mắt liền có hứng thú còn đánh giá: “Tiểu thư, có hay không ——”

Lần này lời nói còn chưa nói xong, một hộp thuốc từ bờ vai anh ta liền bay tới, rớt ở giữa cầm, Đường Mộ Bạch cúi đầu tức giận, liền quay đầu phát tác: “Giang Dạ, mẹ anh|anh đừng hướng đến mặt tôi nữa.....”

Câu nói kế tiếp Phó Tinh Thần không nghe thấy, cửa sổ ghế phụ được kéo lên, xe Bentley màu đen cùng cô đi ngang qua nhau.

Người đàn ông này kỹ thuật lái xe không tồi, trước khi chạy bánh xe cơ hồ là dán sát chân cô, sau khi xe di chuyển đã cách cô mấy chục centimet, sườn xe dán sát một xe hơi khác, vững vàng mà chạy ra ngoài.

Phó Tinh Thần thiếu chút nữa thở không ra hơi, xem đến trợn mắt há hốc mồm.

Chỉ là Giang Dạ..... Giang Dạ.

Tên này, nghe thế nào cũng cảm thấy đã gặp ở đâu.

Chiếc xe hơi chạy một đoạn đường xa, Giang Dạ mở một hộp thuốc mới, thừa dịp chờ đèn xanh liền hút một điếu, Đường Mộ Bạch liếc anh một cái: “Nghiện thuốc lá từ khi nào vậy?”

Gạt tàn trên xe đã chất đồng tứ tung đầu lốc, mấy năm không gặp, người bên cạnh trừ bỏ so với trước kia trầm ổn không ít, trên người mọc ra nhiều tật xấu hơn ví như nghiện thuốc..... Đường Mộ Bạch cảm thấy vô cùng đau đớn.

Mà cái người làm hấn vô cùng đau đớn kia, căn bản đều không để ý đến hấn.

Đèn xanh thay đổi cho đèn đỏ, Giang Dạ đã hút được một sữa, sau đó dập tắt nửa đoạn sau, từ kính chiếu hậu nhìn vào mặt Đường Mộ Bạch: “Cậu dọc theo đường nhìn tôi nhiều như vậy, chính là muốn hỏi việc này?”

Lời này nói ra còn có nghĩa khác, nhưng tốt xấu là đúng vào chủ đề.

Đường Mộ Bạch hỏi trực tiếp: “Vừa mắt?”

“Àn,” Giang Dạ thưởng thức cái bật lửa trong tay, “Cùm cụp” một tiếng, anh nghiêng đầu nhìn qua: “Họ phó.”

“Phó Tinh Thần?”

Giang Dạ liếc anh ta một cái, “Như thế nào?”

“Không như thế nào,” Đường Mộ Bạch cười đến nhộn nhạo trong lòng, cầm điếu thuốc ngậm ở trong miệng, nhìn qua không đứng đắn chút nào, “Tam ca, góc tường này cho tôi tiền cũng không dám đào.”

Giang Dạ cũng cười một cái, đầu ngón tay gõ nhẹ vào tay lái, chậm chạp không chịu di chuyển.

Phía sau đã có người bắt đầu thúc giục, thanh âm của anh cùng với loa phát thanh cùng nhau vang lên, có chút lạnh lạnh, “Cách xa cô ấy một chút, tính tình không vừa đâu.”

Tính tình Phó Tinh Thần xác thật không vừa.

Thời điểm trước khi xuất ngoại, cô liền lấy giày cao gót đá mỗi tình đầu; sau khi đến nước Mỹ không bao lâu, bị một người đàn ông động tay động chân, cô liền trực tiếp đem người đàn ông kia đập vào bệnh viện, cũng đem chính mình đá vào cục cảnh sát; rồi tới hiện tại, hôm qua mới về nước, ngày hôm sau, cô lại thành công đem cà phê nóng hắt lên mặt đối tượng xem mắt.

Phó Tinh Thần luôn tự hiểu chính mình, trở lại khách sạn đem điện thoại đổi thành chế độ máy bay, trước tiên đem giờ giấc thống nhất, bồi bổ thể lực chính mình buổi tối còn chơi thâu đêm.

Buổi tối 8 giờ, Mạc Văn Ngữ lấy chiếc xe màu trắng đáng vẻ đại chúng tới đón cô nàng.

Phó Tinh Thần đổi quần áo thành chiếc váy thân liền, màu cam hồng, màu này khiến nhan sắc cô nàng quá mức sáng ngời, phía sau lưng lại là dạng hở lưng, nhìn khiến cho người ta như muốn cởi bỏ, Mạc Văn Ngữ ghé vào cửa sổ xe, hướng về phía xa xa mà huyệt sáo:” Ngồi sao nhỏ của chúng ta thật là xinh đẹp!”

Phó Tinh Thần kéo cửa xe ngồi vào, mắt cười cong cong mà trêu chọc cô nàng: ” Lấy chiếc này đựng phải chiếc Bentley, có hay không cảm thấy đặc biệt phong cách.

Mạc Văn Ngữ không lý sự với cô nàng, di chuyển xe xong liền hỏi cô nàng chính sự:” Cậu làm gì với người nọ vậy, điện thoại đều gọi về Trợ Lý Từ mà cáo trạng ”

“Hắt ông ta một ly cà phê.” Phó Tinh Thần lời ít mà ý nhiều, “Còn tặng kèm ông ta một bàn thức ăn quý ở khách sạn.”

Khách sạn Hán Giang là khách sạn cao cấp duy nhất ở Tây Thành, một ly cà phê ít thì mấy trăm, nhiều thì mấy ngàn, càng miễn bàn một bàn đồ ăn kia.

Mạc Văn Ngữ duỗi tay đếm một chút, thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Trách không được người nọ cáo trạng với trợ lý Từ, nói ông ta tổn thất hơn mười vạn.

“Tổ cố hiến nhiều tiêu thụ nghạch như vậy, ông chủ khách sạn hẳn sẽ có lòng tốt mà cảm ơn tở.”

Có người còn ở đó ba hoa.

Mạc Văn Ngữ không nói tiếp, chỉ là hướng lên trời mắt trợn trắng, vừa lái xe vừa nghĩ: ” Khách sạn của Giang gia, tiêu thụ nào có thể kém hơn 10 vạn hay sao?”

Nửa giờ sau, Mạc Văn Ngữ đem xe dừng lại.

8 giờ ba mươi phút, thời gian cho cuộc sống về đêm của giới trẻ mới bắt đầu, Sông Mê Kông trong ngoài đèn đuốc sáng trưng.

Hai người đi thẳng đến lầu hai, chọn một chỗ tương đối thanh tĩnh ngồi xuống, Mạc Văn Ngữ gọi người phục vụ, dừng cầm kê một tá bia.

Từ góc độ các cô, lầu một rõ ràng nóng nực hơn, phía dưới trai xinh gái đẹp ở bên nhau, nhiệt tình khiêu vũ.

Phó Tinh Thần đẩy đĩa trái cây lại phía cô, “Trước lót bụng, uống nhiều quá hại dạ dày.”

Tiểu nha đầu này rõ ràng so với cô còn nhỏ tuổi hơn, nhưng lúc nào cũng chú trọng vào việc dưỡng sinh. Mạc Văn Ngữ cười cười, còn chưa mở miệng nói, liền có một giọng nữ chặn ngang: “Thần Thần, trở về khi nào vậy?”

Người vừa đến là cô gái trẻ tầm hai mươi mấy tuổi, trong mắt có rất nhiều cảm xúc lộn xộn đan xen nhau: Khinh thường, đánh giá, còn nịnh bợ, trong lòng căm ghét tột cùng nhưng miệng lại nở nụ cười thật tươi.

Thật dối trá.

Phó Tinh Thần cười càn rỡ đối trá, nhưng vẫn lễ phép chào hỏi: “Chu tiểu thư?”

Mạc Văn Ngữ nhẹ chọc vào eo cô nàng, để sát vào tai nhỏ giọng nhắc nhở: “Người nhà họ Từ.....”

Từ tiểu thư tức khắc cảm thấy giận không nhịn được, không ở lại nói mấy câu, lắc mông lộc cộc mà bước đi.

Phó Tinh Thần nghĩ, cô đối với Từ tiểu thư có điểm ấn tượng, bất quá cũng giới hạn trong giải trí đầu đề, bởi vì gần đây nhất là cùng Hoắc tổng ăn cơm vài lần.

Rõ ràng còn chưa thân đến mức đó, nhưng lại ra vẻ chị dâu, chạy tới kêu cô là “Thần Thần”.

Phó Tinh Thần cau mày uống rượu, rượu chảy xuống bụng, vị cay của rượu lướt qua cổ họng, tửu lượng của cô không tốt lắm, lần này uống lại nhanh, có chút choáng váng.

Liền nghe giọng nam có chút mờ mịt: “Nhị tiểu thư.”

Ông kêu hai tiếng, Phó Tinh Thần không để ý, đến khi Mạc Văn Ngữ ở phía dưới đá chân cô một cái.

Trợ lý Từ ho nhẹ một tiếng: “Hoắc tổng kêu tôi tới tiếp tiểu thư.”

3. Chương 3

Phó Tinh Thần thanh tĩnh không ít, nâng mí mắt nhìn trợ lý Từ, phiền lòng không dứt, dứt khoát từ trong túi lấy ra thẻ ngân hàng, muốn đi xuống lầu tính tiền.

Trợ lý Từ ngồi bên cạnh buồn bã nói: “Nhị tiểu thư, Hoắc tổng đã khóa thẻ của cô”

Thấy cô biểu tình biến hóa, trợ lý Từ như góp thêm sức mạnh bồi thêm một câu: “Nhị tiểu thư, cô chỉ cần về nhà, về rồi thì không cần gặp mặt những người đàn ông tốt xấu lẫn lộn kia.

Hiển nhiên tên dây chuyền vàng kia là người tốt xấu lẫn lộn nhất.

Phó Tinh Thần cảm thấy ly rượu kia không có chút men nào, nửa điểm khiến người ta say cũng không có, cô đứng lên, không chú ý tới ai, đứng thẳng người đi về phía trước.

Trợ lý Từ biết điều, nhanh tay đặt mấy tờ tiền xuống bàn, có chút hối lỗi nói: “Mạc tiểu thư, phiền cô chút nữa tự mình trở về an toàn.”

Thời điểm Phó Tinh Thần bước xuống cầu thang, trợ lý Từ liền chạy theo, bước chân của cô có chút hoảng, nhưng âm thanh bước đi vẫn đều đều: “Ngày hôm qua, trợ lý Từ đào người đàn ông kia ra từ chỗ nào vậy?”

Chính là đào từ chỗ kết duyên trên mạng

Trợ lý Từ không còn mặt mũi nói chuyện.

“Hoắc Cận Sơ đâu?”

“Hoắc tổng mang Kỳ Kỳ đi khám bệnh”

Trong lòng Phó Tinh Thần càng thêm hụt hẫng, cũng không biết tại sao lại hụt hẫng, ngược lại còn nghĩ: “Cái tên Kỳ Kỳ này, cùng cái tên Husky có chút giống nhau”

Có chút lơ đãng, chân cô không biết vướng vào thứ gì, đằng trước là bậc thang, Phó Tinh Thần mất trọng tâm, không kịp bắt lấy tay vịn, liền ngã xuống dưới.

Lăn xuống cầu thang, liền có một bàn tay đỡ lấy eo cô, Phó Tinh Thần bị dọa đến hoa mắt, cách một lúc lâu, mới nâng đầu nhìn lên, nương theo ánh sáng nhạt của đèn, thấy áo sơ mi màu trắng của người kia dính đầy dấu môi.

Dấu môi màu đỏ, là khi này cô không cẩn thận động phải.

Áo sơ mi là thiết kế của Charles Lanvin, ngoài sang quý, còn độc nhất vô nhị.

Phó Tinh Thần biết chiếc áo này, bởi trong tủ quần áo có một chiếc, thời điểm mười tám tuổi cô rút hết tiền mua, kết quả tới hai mươi tuổi vẫn không dám mặc.

Cái loại xui xẻo này, khiến cho cả người cô lạnh toát.

Việc này so với việc đụng phải chiếc Bentley còn xui xẻo hơn, Phó Tinh Thần hướng tầm mắt lên trên, vừa muốn đứng lên, trên đỉnh đầu đột nhiên truyền tới âm thanh: “Đừng nhúc nhích..... Váy của cô”

Người này tích chữ như vàng, nhưng mấy chữ ngắn gọn này khiến động tác của Phó Tinh Thần phải ngừng lại, cô không nhìn thấy biểu tình của anh ra, chỉ là mơ hồ cảm giác được hơi lạnh từ đầu ngón tay của anh, như có như không mà truyền tới sau lưng cô, phía sau là nơi không thể đụng chạm, người kia liền thu tay trở về.

Phó Tinh Thần trong lòng đem bàn tay kia ra nguyên rửa, đứng thẳng, cô đem danh thiếp đưa qua: “Xin lỗi vị tiên sinh, nếu ngài có vấn đề gì, có thể gọi số điện thoại này, tôi... nhất định sẽ tận lực bồi thường ngài.”

Cô không mặt mũi dùng “Tôi”, rút cuộc tên trên danh thiếp cũng không phải tên cô.

Đối phương tiếp nhận danh thiếp, ngược mắt nhìn qua, một đôi mắt phượng hẹp dài, khóe mắt hơi hướng về phía trước tạo nên một ánh nhìn thâm trầm.

Đôi mắt này, cô đã từng gặp qua.

“Giang.....” Phó Tinh Thần vận động đầu óc còn chưa nghĩ ra từ tiếng theo, đối phương đã nói ra từ kế tiếp.

Âm thanh của anh rất thấp, giống như từ môi rạn ra một chữ: “Dạ”.

Giang Dạ..

Người Đường Mộ Bạch chửi hôm trước tên Giang Dạ.

Phó Tinh Thần ánh mắt chợt lóe, đúng lúc phía sau trợ lý Từ nhận ra anh, mở miệng nhắc nhở: “Giang tiên sinh, chúng tôi.....”

Lời nói còn chưa dứt, Giang Dạ đã nghiêng người, bước qua người bọn họ.

Trợ lý Từ gật đầu nói cảm ơn, lúc anh đi ngang qua liền liếc trộm một cái, trong ánh mắt toát lên suy nghĩ, liền thu hồi lại, gật đầu nhẹ, vội vã đi theo Phó Tinh Thần xuống lầu.

Rất nhanh, thân ảnh của hai người lướt qua nhau giữa đám đông, biến mất không tì vết.

Đường Mộ Bạch không biết từ khi nào đã đứng ở trên lan can, thấy anh đi lên liền nhìn theo, sau đó nâng cằm: “Tam ca, đây lần thứ hai nhận được danh thiếp của Hoắc Cận Sơ nhỉ?”

Giang Dạ không để ý đến anh ta, đem danh thiếp cất vào túi quần, Đường Mộ Bạch liền “U” một tiếng, “En nói như thế nào liền mới đụng vào một chút liền đòi bồi thường cho anh”, anh ta nhướn mày, cười gian: “Tam ca, áo anh bẩn rồi kìa.”

Trước mười tuổi tên Phó Tinh Thần là Hứa Tinh.

Cha mẹ ly hôn, về sau cô đi theo Phó Hình Vân, thuận tiện đem họ “Hứa” đổi thành họ “Phó”, sau Phó Hình Vân cảm thấy tên Phó Tinh này quá khó nghe, từ trong ra ngoài đều lộ ra ý tứ ngu dốt, dứt khoát bỏ thêm từ “Thần” sau họ Phó.

Ngụ ý là sao trời, ngôi sao sáng bên cạnh mặt trăng.

Phó Tinh Thần cũng không cảm thấy mất mát gì, chỉ là thêm một chữ khi viết tên mình.

Phó Tinh Thần không thích tên Hứa Tinh cho lắm. Trước mười tuổi, Phó Tinh Thần mỗi lần làm sai việc gì, liền bị bố bắt phạt viết mấy chục lần tên mình, “Hứa tinh” hai chữ viết một trang giấy đều cảm thấy sức lực như cạn kiệt, tên sửa lại liền không giống, chỉ là viết một cái họ sau liền để chữ thượng phía trước toàn bộ tên mình, viết càng thuận tay

Lúc ấy tuổi còn nhỏ, thích hay không đều không có lý do.

Lớn lên hiểu chuyện, cô càng không thích tên “Hứa tinh” này, nguyên nhân càng đơn giản —— cô đối với dòng họ này có thành kiến.

Thời gian đến nhanh qua nhanh, từ ngày đầu tiên kêu cô là Phó Tinh Thần, lần đầu tiên vào hoắc gia, rồi tới hiện tại, thoáng đã mười mấy năm.

Cái gì quên thì đã quên, không nên quên thì thật ra cũng đã quên hết.

Biệt thự Hoắc gia.

Phó Tinh Thần bị trợ lý Từ đưa đến đây, cô xuống xe liếc nhìn thời gian, mới hơn 11 giờ tối, Phó Hình Vân giờ này đã ngủ, lúc này đèn ba tầng đã tắt chỉ còn bóng đêm, chỉ có đèn tầng một là sáng.

Buổi tối trời lạnh, nhưng lòng bàn tay Phó Tinh Thần vẫn chảy ra mồ hôi nhót nháp, cô dùng ba phút sửa sang lại chính mình, sau đó dùng hai phút đẩy cửa bước vào.

Phòng khách ánh sáng chói lọi, phía trước người nọ đầu còn chưa nâng, khẽ tựa người vào sofa, trong tay anh cầm cuốn tạp chí, chân bắt chéo gác lên nhau, khuôn mặt tuấn tú góc cạnh hơn so với trước kia, ngón tay khẽ động, đem tạp chí lật sang trang mới: “Bỏ đi đã chịu trở về?”

Giọng nói vừa dứt, người nọ ngẩng đầu liếc nhìn cô một cái: “Lại đây.”

Phó Tinh Thần không nhúc nhích.

Hoắc Cận Sơ cũng không tức giận, cười như không cười mà nhìn cô: “Em định đánh thức dì Phó?”

Bất rần phải đập đầu trước, Hoắc Cận Sơ đem những lời này phát huy vô cùng nhuần nhuyễn.

Vài giây về sau, Phó Tinh Thần không tình nguyện mà bước qua.

“Cơm chiều có ăn không?”

“Không có.”

Hoắc Cận Sơ đột nhiên dừng một chút, anh đem cuốn tạp chí kia tùy tiện đặt qua một bên, cho dù chỉ ăn mặc áo quần ở nhà bình thường, trên người vẫn lộ ra tia lạnh lẽo “Uống rượu?”

“Cần anh quản?”

Hoắc Cận Sơ nhíu mày: “Phó Tinh Thần!”

Phó Tinh Thần không cam lòng yếu thế, đột nhiên đứng dậy, phảng phất khí thế hai người đều lạnh lẽo như nhau.

Hoắc Cận Sơ đưa mắt nhìn cô, qua vài phút, mới thu hồi tầm mắt, xuy mà cười: “Đi nghỉ ngơi trước, có việc ngày mai lại nói.”

Chỉ đối đầu nhau vài phút, Phó Tinh Thần đã bại trận,nghe một bụng tức lên lầu.

Hoắc Cận Sơ nói “Có việc”, tuyệt đối là có việc

Ngày hôm sau, Phó Tinh Thần 6 giờ rưỡi mới chịu tỉnh, nằm trên giường đến 7 giờ rưỡi mới xuống lầu, Hoắc Cận Sơ cứ nhiên còn chưa đi.

Nhà ăn chỉ có hai người,thời điểm Phó Tinh Thần đi tới, Hoắc Chấn Hành rõ ràng có chút kinh hãi: “Thần Thần, về nước khi nào?”

”

Chuyện cô về nước, trừ bỏ nói cho Mạc Văn Ngữ, cũng chỉ có Hoắc Cận Sơ cùng trợ lý Từ đem hành trình nhìn thấu, Phó Tinh Thần mặt không đổi sắc kêu một tiếng “Chú Hoắc”, sau đó kéo ghế ngồi xuống, “Đem qua.”

Người bên cạnh hừ lạnh một tiếng, Phó Tinh Thần chịu đựng xúc động không đem đĩa trứng chiên ném vào mặt anh ta, gương mặt nhìn về phía đối diện không người ngồi, Hoắc Chấn Hành liền giải thích: “Mẹ cháu không biết cháu đã trở về, sáng sớm đã hẹn người đi đánh bài.”

Phó Tinh Thần “Nga” một tiếng, không nói nữa.

Chờ cô ăn xong bữa sáng, Hoắc Cận Sơ đã ngồi ở phòng khách, anh cũng không vội đi công ty, chậm rì rì mà đưa điều thuốc lên miệng, còn chưa châm lửa, Phó Tinh Thần đột nhiên duỗi tay đem bật lửa ném vào thùng rác: “Đừng hút”

Hoắc Cận Sơ nhìn cô không nói lời nào, anh từ trước đến nay am hiểu chiến thuật tâm lý, nhìn cô chăm chăm đến khi da đầu có chút tê dại, vẫn là Hoắc Cận Sơ hành mắng anh ta một câu: “Em gái hôm qua vừa mới trở về, anh chớ chọc cô ấy sinh khí!”

Vài phút sau, ngoài cửa đã truyền tới tiếng động cơ ô tô.

Người luôn bao che Phó Tinh Thần đã lái xe đi rồi.

Hoắc Cận Sơ dứt khoát đem điều thuốc trong miệng ném vào thùng rác, nâng mắt lên: “Đi lâu như vậy nhưng không chịu về nhà?”

“Hoắc Cận Sơ, tôi đã đủ tuổi thành niên.”

Ngụ ý: Anh quản không được.

Hoắc Cận Sơ: “Người trưởng thành đều thích hất cẳng phê vào mặt người khác?”

” Nếu anh chịu tìm cho tôi một người đàn ông tốt, tôi khẳng định không hất”

Sự sợ hãi của Phó Tinh Thần đối với dây chuyền vàng vẫn còn, cô thật ra không sợ gì khác, chủ yếu là sợ lần sau nếu gặp lại, cô sẽ không khống chế được mà đem cái bàn ném lên mặt ông ta.

Làm như thế lại quá tổn hại hình tượng.

Khóe môi Hoắc Cận Sơ mở rộng, cười như không cười: “Em còn nói giỡn?”

Nói giỡn.

Nếu an bài cho cô một người đàn ông tốt, cô khẳng định không muốn trở lại.

Phó Tinh Thần là người nào, sống cùng cô năm năm đã hiểu tính cô.

Hoắc Cận Sơ theo bản năng muốn hút thuốc, động tác tới được một nửa, lại đột nhiên dừng lại.

Anh vừa ngẩng đầu, quả nhiên nhìn thấy Phó Tinh Thần cau mày, trong ánh mắt tựa hồ bắn ra ánh lửa: ” Sao anh lại khóa thẻ của tôi?”

Không đợi anh trả lời, Phó Tinh Thần lại nói tiếp: “Bên trong có hơn mười vạn, là tôi ở nước ngoài chụp quảng cáo kiếm được, anh trước đem tiền này trả lại cho tôi.”

Nha đầu này còn dám nhắc tới, Hoắc Cận Sơ nghe tới liền tức giận, nha đầu này đừng phải chiếc siêu xe lại dám lấy danh nghĩa hắn để bồi thường, phí sửa của xe cùng kính chiếu hậu tính ra cũng hơn mười vạn.

Không nhắc đến thì hắn còn bỏ qua, bây giờ còn ngồi đây nhắc tới tiền bạc với hắn.

Hoắc Cận Sơ: “Em mấy ngày hôm trước không phải đụng vào một chiếc xe? Phí bảo trì cùng tu sửa còn chưa trả, chủ xe điện thoại cho anh nói thời gian cùng địa điểm để gửi tiền, dù sao em cũng đã là người trưởng thành, hắn là có biện pháp xử lý.”

Anh ta nói xong liền đem một thẻ atm để lên bàn trà “Trong thẻ có 15 vạn, em tính chuyện mà làm.”

4. Chương 4

Trưa hôm đó, Phó Tinh Thần liền nhận được điện thoại của trợ lý Từ.

Trợ lý Từ đem phương thức liên hệ của chủ xe đưa cô, còn thập phần uyển chuyển biểu đạt chủ xe muốn tích góp tiền cưới vợ, không có ý tứ cho cô nợ.

Phó Tinh Thần đem điện thoại ném sang một bên, vọt vào phòng tắm, thời điểm đang sấy tóc, đúng lúc Phó Hình Vân vừa đánh bài trở về, dù đã qua bốn mươi tuổi thần thái cùng vóc dáng bà đều xinh đẹp, bởi vì bảo dưỡng tốt, nhìn thoáng qua như chỉ mới ba mươi, Phó Hình Vân đi nhanh tới gần cô.

Phó Tinh Thần bị mẹ làm hoảng sợ, nhanh tay tắt máy sấy, duỗi tay bám trụ trên người Phó Hình Vân: “Mẹ, người không cần kích động như vậy?”

“Con đi ba năm không chịu trở về một lần, còn không cho mẹ kích động”

Phó Hình Vân nghiêng người liếc cô một cái, nha đầu này từ trước đến nay không tim không phổi, nói đi là đi, không chủ động gọi điện về nhà, càng không xuất hiện việc nói chuyện qua video.

Tính cách này, cùng Phó Hình Vân nửa điểm cũng không giống.

Phó Tinh Thần tiếp thu từng lời nói, trong mắt không có ý xem thường, không dám tiếp tục chêu chọc mẹ, liền ôm tay làm nũng, hai ba câu liền đem Phó Hình Vân dỗ ngọt.

Phó Hình Vân hôn lên mặt cô một cái, vừa đi vừa dặn dò cô “Đừng như trước kia so đo việc lớn việc nhỏ, dù gì Hoắc Cận Viễn cũng là anh trai của con”

Phó Tinh Thần chỉ yên lặng nghe, không trả lời.

Trước cơm chiều, Phó Tinh Thần lại một lần cùng Hoắc Cận Sơ chứng minh cái gì gọi là oan gia ngõ hẹp.

Phó Hình Vân tự mình xuống bếp, lúc này đang cùng Hoắc Chấn Hành trong phòng bếp bận rộn, phòng khách chỉ có hai người bọn họ, Phó Tinh Thần ngồi rất xa, tùy tiện cầm cuốn tạp chí lên xem, kết quả vừa chạm đến bì tạp chí, liền bị cướp mất.

Đây là lần thứ năm cô thấy Từ tiểu thư cùng Hoắc Cận Sơ xuất hiện ở trên tạp chí, Phó Tinh Thần chán đến chết mà thả ra câu: “Vận đào hoa không ít nhỉ”

” Âm dương quái khí mà nói bừa cái gì?” Hoắc Cận Sơ nhìn cũng chưa nhìn cô, lời nói ra lại không tha người: “Đào hoa này sao bằng đào hoa của em”

Phó Tinh Thần: “.....”

Cách một thời gian, Phó Tinh Thần gọi điện cho chủ xe Bentley, nhận điện thoại hình như là trợ lý của anh ta, câu đầu tiên vừa ra khỏi miệng chính là: “Tiểu thư, xin hỏi cô có hẹn trước không?”

“Không có.” Cô đáp có chút không tự tin.

Không những không có, cô trừ bỏ biết đối phương họ Giang, đến mặt ngang mặt dọc anh ta thế nào còn chưa nhìn thấy.

Vừa nghe điện thoại, Phó Tinh Thần vừa lên mạng tìm hiểu một chút, họ ” Giang” là hào môn thế gia, còn sinh sống ở Bách Gia Thượng Hào, dân cư Tây Thành mấy trăm vạn người, hẳn là không khéo đến mức đụng mặt Giang Dạ.

Huống chi có mấy người mua hai chiếc xe giống nhau như đúc, một chiếc mới đem đi sửa chữa, ngay sau đó liền đem một chiếc khác ra chạy?

Trừ phi là có bệnh.

Phó Tinh Thần đơn giản đem sự tình nói qua một lần, bên kia trợ lý liên tiếp gật đầu, dò hỏi thân phận của cô liền sắp xếp hành trình.

Đại khái mới nửa phút, nói câu: “Xin lỗi Phó tiểu thư, Giang tổng mấy ngày nay muốn đi công tác một chuyến, nếu không cô cuối tuần lại ghé? Cuối tuần Giang tổng không có lịch trình khác, cô có thể tới phòng nghỉ chờ Giang tổng”

Phó Tinh Thần không nghĩ nhiều, sáng khoái đáp ứng

Phó Tinh Thần ở nhà một tuần.

Thứ sáu cuối tuần, Mạc Văn Ngữ mang theo một giỏ trái cây đến thăm.

Phó Tinh Thần hết sức kinh ngạc, đứng ngoài cửa một lúc mới nghiêng người cho cô nàng tiến vào “Hôm nay không phải thời gian làm việc sao?”

Mạc Văn Ngữ xuất hiện rất bất ngờ, cô nàng hướng tới Phó Hình Vân chào hỏi, cười tủm tỉm mà đáp: “Tớ đến gặp dì Phó, thuận tiện tới tìm cậu có việc.”

Phó Tinh Thần lấy cho cô nàng ly nước, chờ Phó Hình Vân lên lầu, mới quay đầu hỏi Mạc Văn Ngữ: “Việc gì vậy?”

”Thứ hai có thể cậu có thể tới Hoàn Vũ làm việc.” Mạc Văn Ngữ cười hề hề, “Có phải hay không cảm thấy đặc biệt bất ngờ?”

Hoàn Vũ là công ty truyền thông lớn nhất Tây Thành, chỉ nghe tên đã khiến mọi người muốn bon chen vào làm.

Bất quá Phó Tinh Thần tiến vào rất thông thuận, khởi điểm của cô với người khác không giống nhau, người lớn lên xinh đẹp, phía sau còn có Hoắc gia làm hậu thuẫn, chủ yếu vẫn là trong tay cô còn được ông lão làm nghệ thuật đề cử.

Cho nên cô không cảm thấy việc này quá bất ngờ

Nhưng Phó Tinh Thần vẫn làm bộ làm tịch mà gật đầu, sau đó tiện tay lật vài tờ tạp trí giải trí.

Mạc Văn Ngữ ở bên cạnh hỏi cô: “Công ty cách chỗ này cũng không gần, không tính toán dọn ra ngoài sao?”

Thật ra cô cũng có suy nghĩ đó

Phó Tinh Thần nhú mày: “Hoắc Cận Sơ không cho. Nếu không cậu đi theo nói với anh ta nhé?”

“Nghĩ cũng đừng nghĩ ” Mạc Văn Ngữ vội vàng xua tay, “Tớ không dám nói”

Phó Tinh Thần cúi đầu cong khoe môi, tầm mắt hướng về phía tạp chí, tiêu đề trên tạp chí được tô đen nổi bật: Hoắc tổng làm sáng tỏ mối quan hệ với Từ gia, quan hệ chỉ đơn thuần hợp tác đôi bên, không có chuyện đôi bên kết giao.

Đóa hoa đào Từ tiểu thư kia, còn chưa kịp nở đã héo tàn.

Mạc Văn Ngữ ngồi cả buổi sáng, giữa trưa Phó Hình Vân bảo cô nàng ở lại dùng cơm.

Trong nhà, có hai người đàn ông đều không về, ba người phụ nữ lập thành cái chợ, tám chuyện từ Tây Thành đến Đông thành, từ nam đến bắc, khí thế ngất trời, thiếu chút nữa đem mái nhà nhắc lên cao.

Sau hai giờ, Phó Tinh Thần đem Mạc Văn Ngữ đang xem TV trên xô pha túm lên: “Đừng xem nữa, lái xe đưa tớ đến chỗ này.”

“Cậu không phải có xe hay sao?” Mạc Văn Ngữ đang xem hăng say, thuận miệng hỏi, đột nhiên nhớ tới cái gì, mở to hai mắt nhìn qua.

Cô thiếu chút nữa liền quên, bằng lái xe của Phó Tinh Thần đã bị thu giữ cùng tiêu hủy. Mạc Văn Ngữ cũng là tốt số, lần trước Phó Tinh Thần lái xe cô không nhớ vấn đề này, may mắn lúc ấy chỉ ở bãi đỗ xe, nếu lái trên đường, thế nào cũng trở thành sát thủ đường phố.

Khẳng định không dừng lại ở việc dụng xe.

Mạc Văn Ngữ: “Cậu ở nước Mỹ không chạm qua xe chứ”

Phó Tinh Thần liếc nhìn cô nàng một cái, duỗi tay đem một đầu tóc dài hất lên, “Nếu tớ chạm qua xe, không chừng cổ trong mộ đã mọc cao”

Mạc Văn Ngữ trong lòng còn sợ hãi, càng nghe cô nói, liền càng cảm thấy chính mình mệnh quá lớn, cho nên thời điểm ngồi trên xe Phó Tinh Thần lái mới không phát sinh sự cố gì lớn.

Cô cảm thấy chính mình là một người may mắn, tinh thần phấn chấn mà cầm lấy chìa khóa xe, nhanh chân bước qua Phó Tinh Thần để lấy xe.

Lái xe trên đường, Mạc Văn Ngữ hỏi cô nàng đi đâu.

Phó Tinh Thần cong mắt cười, sau đó chậm rì rì nhả ra hai chữ: “Hẹn hò.”

Mạc Văn Ngữ: “.....”

Cô đánh cong tay lái, thiếu chút nữa đâm vào vạch chắn đường. Mạc Văn Ngữ khụ một tiếng, không dám đáp lại lời tiểu tổ tông bên cạnh.

Nghĩa của động từ hẹn hò trong mắt Phó Tinh Thần chính là: Trước tiên ước định thời gian cùng địa điểm gặp mặt.

Bất quá đối tượng Phó Tinh Thần hẹn hò chính là chủ chiếc xe Bentley kia, nhưng thật ra giống hẹn hò với nữ trợ lý hơn.

Trợ lý tuổi không nhỏ, nhìn qua đại khái hơn ba mươi tuổi, trên mặt đều là biểu tình đoan chính ôn nhu, dẫn cô về phía phòng nghỉ rồi giải thích: “Phó tiểu thư, Giang tổng chiều nay còn có hai cuộc hội nghị, thời gian kết thúc đại khái hơn 6 giờ tối.”

Trợ lý nhìn thời gian, còn có nửa câu sau chưa nói —— Cô chính là tới quá sớm.

Xác thật sớm, mới ba giờ cô đã đến.

Phó Tinh Thần không nghĩ nhiều, vừa đúng lúc chiều nay không bận việc gì, liền dứt khoát ở phòng nghỉ đợi người.

Trợ lý đẩy cửa đi ra ngoài, sau vài phút, bưng một ly trà lại đây.

Phó Tinh Thần đang cùng Mạc Văn Ngữ nói chuyện phiếm trên Wechat, trợ lý có ánh mắt tốt, thời điểm cúi người đưa trà, không cẩn thận thấy được hai chữ “Hẹn hò”.

Cô không phải cố ý nhìn lén, chỉ là hai chữ kia thật muốn người ta chú ý tới.

Trợ lý: “Phó tiểu thư..... Cô thật sự cùng Giang tổng đụng xe sao?”

Cô bắt đầu hoài nghi vị tiểu thư này mượn cớ tới gặp Giang tổng, mấy ngày hôm trước cũng có tình huống tương tự như vậy, cái gì mà đụng xe vào giang tổng ... Cái gì dám nói đều nói lung tung.

Phó Tinh Thần chỉ chỉ chính mình: “Không giống sao?”

Trợ lý trên dưới đánh giá cô vài lần, cảm thấy lắc đầu lại không quá thích hợp, xấu hổ lại không mất lễ phép mà cười cười, đẩy cửa đi ra ngoài.

Giang Dạ dự xong một hội nghị đã 6 giờ tối.

Từ trong phòng hội nghị ra ngoài, thừa dịp trên đường nghỉ ngơi hơn mười phút, trước trả lời điện thoại quan trọng, bên này vừa mới nói xong việc trọng sự, nâng đầu, liền thấy trong phòng nghỉ có người.

Phòng nghỉ có cửa chớp, nhưng lại không kéo xuống, từ phía bên ngoài có thể nhìn thấy rõ sự việc bên trong

Cô ngồi trên sofa, tư thế ngồi của Phó Tinh Thần có chút đoan chính, chỉ là bả vai sụp xuống dưới một ít, nhìn cả người yên tĩnh, nếu không phải đôi mắt đang nhắm chặt, thì không thể nhận ra cô đang ngủ.

Giang Dạ dừng lại một chút, đôi mắt híp lại, cảm nâng lên, trợ lý liền hiểu chuyện mà giải thích: “Giang tổng, vị tiểu thư này nói mấy hôm trước đụng phải xe ngài, cho nên đến đây cùng ngài thương lượng việc bồi thường phí sửa xe”

Dừng một chút, trợ lý do dự nói: “Có cần tôi đi đánh thức Phó tiểu thư?”

Trên mặt anh vẫn như cũ không chút biểu tình, trợ lý không dám đoán mò, chỉ quay đầu lại nhìn cô gái đang ngủ trong phòng.

Giang Dạ cũng liếc mắt nhìn Phó Tinh Thần một cái, sau đó không mẫn không nhạt mà trả lời: “ Cô làm việc đi”.

Đôi lời muốn nói: Hôm nay mình đã edit xong 2 chương ngày mai mình sẽ up cả 4 chương sau vì t4 mình k dịch đc. Chúc các b ngủ ngon

5. Chương 5

Trợ lý có cảm giác mình đem thời gian tính sai rồi.

Vốn dĩ ban đầu nói với Phó Tinh Thần là hai hội nghị kết thúc đại khái hơn 6 giờ, kết quả lúc này mới kết thúc một hội nghị, đã qua sáu giờ tối.

Trong phòng hội nghị đang bàn luận gay gắt về vấn đề tiêu thụ, một phút đồng hồ cũng không để yên, toàn bộ công ty người nào người nấy đều phải tăng ca.

Trợ lý ở trong phòng đi qua đi lại vài vòng, không biết có nên hay không đánh thức vị tiểu thư kia.

Trên đường đi, cô pha cho Giang Tổng một ly cà phê đem vào phòng hội nghị, trong phòng quá mức yên tĩnh, trợ lý làm trong nghề đã gần mười năm, biết cách nhìn mặt đoán ý, rất nhanh liền hiểu ra, vị Giang tổng đang cùng cấp dưới thảo luận đến độ giương cung bạt kiếm.

Giang Dạ được tu dưỡng tốt, tuy rằng nhìn ra được tâm tình không tốt, nhưng vẫn hướng tới cô nói lời “Cảm ơn”.

Ra khỏi hội nghị, trợ lý không dám do dự, đẩy cửa phòng nghỉ, Phó Tinh Thần còn chưa tỉnh, nửa người trên có khuy nh hướng ngã xuống, may mắn được cô nhanh chân tới đỡ mới không úp mặt xuống nền.

“Phó tiểu thư?”

Phó Tinh Thần lần này hoàn toàn bị dọa tỉnh, cô duỗi tay đè ấn đường, đáy mắt dựng lên một tầng hơi nước mỏng: “Xin lỗi”

“Không sao” trợ lý đỡ cô ngồi dậy, xin lỗi nói: “Phó tiểu thư, Giang tổng hiện tại còn đang họp, nếu không cô cứ về trước đi, chờ Giang tổng giải quyết hết việc rồi lại định thời gian.”

Bên ngoài sắc trời đã tối, Phó Tinh Thần nhìn thời gian, 7 giờ.

Cô ngủ gần hai tiếng.

Phó Tinh Thần cũng cảm thấy ngượng ngùng khó xử, gật đầu, nghiêng người cầm lấy túi xách cùng đi động, lúc này vừa muốn đứng dậy, cửa phòng họp dày nặng đột nhiên bị mở ra.

Bên trong có mấy người bước ra, Giang Dạ là người cuối cùng đi ra.

Đi bên cạnh là ba bốn người đàn ông, luôn cùng anh nói chuyện, Giang Dạ nhìn về phía trước, thấy được phía đối diện là Phó Tinh Thần.

Bước chân của anh hơi dừng lại, giơ tay chắn một chút, ngữ khí lãnh đạm mà xa cách: “Vương đồng đi thông thả.”

Nửa phút sau, Vương đồng rời đi, Giang Dạ nhắc chân đi tới.

Trợ lý có chút chột dạ: “Giang, giang tổng.....”

Giang Dạ yên lặng không đáp, chỉ hướng về phía phòng nghỉ bước tới, anh ý bảo trợ lý trước tiên đi ra ngoài, sau đó mới hạ mi hỏi: “Chờ tôi?”

Mặt Phó Tinh Thần là mặt kiểu trứng ngỗng, cổ điển lại nhu hòa, bởi vì vừa tỉnh ngủ, hốc mắt có chút phồng hồng, như mới khóc xong, cô chớp chớp mắt, nhìn thẳng về phía anh, hỏi một câu: “Giang tiên sinh, anh có mấy chiếc xe giống nhau?”

Giang Dạ tựa hồ bị câu hỏi của cô chọc cười“Bảy tám chiếc đi, như thế nào?”

Phó Tinh Thần: “.....”

Có bệnh.

Cô không dám nói, chuyển đề tài: ” Lần trước tôi có đụng phải một chiếc xe của Giang Tổng.”

“Chỉ có cái này?”

“Còn có.....Quần áo của anh bị tôi làm dơ.”

Mười phút sau, Hán Giang tòa B lầu một trong quán cà phê.

Phó Tinh Thần cùng Giang Dạ ngồi đối diện nhau,Giang Dạ nhìn qua thực đơn, sau đó đưa mắt nhìn cô:
“Muốn ăn cái gì?”

Thời điểm Giang Dạ nói chuyện, giọng điệu mang theo chút mệt mỏi, Phó Tinh Thần nhớ tới vừa rồi ở trên mạng tìm tòi tên“Giang Dạ”, một điểm tin tức cũng không tìm ra được.

Đều là thương nhân nhưng Hoắc Cận Sơ cùng Hoắc Chấn Hành chỉ cần lên mạng search có thể tìm ra một đồng tin tức, chỉ có anh ta, trống rỗng một mảnh, trừ bỏ cái tên cùng tài sản đang sở hữu cái gì cũng không có.

Bối cảnh quá sâu.

Phó Tinh Thần không tự giác mà nuốt một ngụm nước miếng, cả buổi chiều không ăn cái gì, bụng có chút đói,cô cũng không làm ra vẻ mà từ chối, thuận miệng nói với người phục vụ bên cạnh: “Tùy tiện đi.”

Cô về ăn uống đặc biệt không kén chọn, chỉ có chút thiên vị đồ ăn Trung Quốc.

Người phục vụ nhanh tay mang lên mấy phần điểm tâm ngọt, Phó Tinh Thần ăn một miếng, vị ngọt mang theo một chút chua xót, cô liền đem chiếc muỗng bỏ xuống, mở miệng: “Giang tiên sinh, xin lỗi đã đụng phải xe anh, phương diện bồi thường tôi sẽ cố gắng làm anh bằng lòng.”

“Tôi cho rằng phó tiểu thư đối với thân thể cùng con người của tôi cảm thấy hứng thú hơn.”

Giang Dạ cong khóe môi, lời nói ra đầy ngả ngớn, nhưng được anh nói ra với vẻ cực kỳ đứng đắn

“Giang tiên sinh,” Phó Tinh Thần nhú mày, trong đầu đang giải thích ý tứ câu nói kia, cô mất tự nhiên mà nghiêng nghiêng đầu, thanh âm hạ thấp: “Tôi biết bồi thường cũng vô dụng,quần áo anh đang mặc được thiết kế cả một năm ”

Thời gian một năm này, cô có thể chụp hai bộ quảng cáo, đồng thời Giang Dạ có thể đàm phán được trăm cái hợp đồng.

Chỉ vì bộ quần áo liền khiến cho vấn đề trở nên khó khăn, Phó Tinh Thần nâng cao giọng, đề nghị nói: “Nếu Giang tiên sinh không ngại, tôi có thể bồi thường gấp đôi.”

“Nếu tôi để ý?” Giang Dạ dừng lại hai giây, ánh mắt sâu thẳm nhìn thẳng vào mắt cô, “Phó tiểu thư, tôi không thiếu tiền.”

Phó Tinh Thần nhất thời á khẩu..

Giang Dạ: ” Dấu môi trên áo bị mẹ tôi nhìn thấy, liền cho rằng tôi bên ngoài làm loạn, nên đã an bài cho tôi đi xem mắt.”

Đề tài rõ ràng thay đổi quá nhanh

Phó Tinh Thần không biết những lời Giang Dạ nói với cô có dụng ý gì, nhưng cũng biết không có khả năng chỉ nói cho cô nghe.

Trầm mặc một lát, Phó Tinh Thần dứt khoát đem lời nói đẩy ra: “Vậy Giang tiên sinh muốn thế nào?”

“Làm bạn gái tôi nửa ngày, giúp tôi ứng phó với đối tượng xem mắt.”

Giang Dạ nói chuyện luôn ngắn gọn, tựa hồ nói nhiều một chữ liền cảm thấy lãng phí.

Phó Tinh Thần sững sốt một chút, phản ứng lại mới biết anh ta nói giỡn.

Trong thành phố này, người muốn làm bạn gái anh ta chất đống, còn là loại miễn phí không cần hỏi đáp, cần gì tìm người gây sự là cô đây?

“Tôi nghĩ tâm tình Giang tiên sinh hôm nay không tốt, không thích hợp bàn chuyện, chúng ta vẫn là hôm nào bàn lại.....”

Phó Tinh Thần cắn môi dưới, cầm di động đứng dậy định đi.

Giang Dạ cũng không ngăn cản cô, chỉ nhẹ nhàng buông ra vài lời: “Nghe nói bằng lái của phó tiểu thư đã bị thu hồi và tiêu hủy.”

Phó Tinh Thần vốn dĩ định đi, nhưng sau lưng giống như có bàn tay đem cô túm trở về.

Cô nhiều mày “Anh uy hiếp tôi?”

Giang Dạ nhàn nhạt trả lời: “Không có.”

Không có cái rắm!

“Nửa ngày, thanh toán xong thế nào?”

Đầu Phó Tinh Thần lắc lư không ngừng, trong lòng một mặt không muốn dính dáng tí xú quan hệ nào với người này, một mặt ở bên kêu gào ” Thanh toán xong liền chạy”.

Cô hơi rữ mắt, trong lòng còn đang rối rắm, Giang Dạ đột nhiên đưa di động tới, màn hình còn đang sáng, phía trên tiêu đề rõ ràng mạch ——

Luật an toàn giao thông Điều thứ 90 quy định: Chưa lấy được giấy phép lái xe hoặc giấy phép lái xe bị thu hồi và tiêu hủy hoặc giấy phép bị tạm giữ, nếu sử dụng phương tiện giao thông phát hiện được sẽ xử phạt tại chỗ từ hai trăm đến hai ngàn, có thể tạm giam mười lăm đến hai mươi ngày

Người này.....

Phó Tinh Thần cảm thấy chính mình đủ ủy khuất, nói như thế nào đều là chính mình đuối lý, suy nghĩ một lúc lâu, dứt khoát cắn chặt răng đáp ứng, sắc mặt cô không được tốt, cả khuôn mặt nhăn lại đem điện thoại trả về.

Giang Dạ không tiếp, “Số di động.”

“.....”

Phó Tinh Thần đá vào chân anh một cái.

Tuổi càng lớn, liền khó kiềm chế được xúc động.

Phó Tinh Thần ra khỏi quán cà phê còn tức giận, nhấc chân hung hăng đá vào thùng rác bên cạnh.

Trong quán cà phê, Phó Tinh Thần vừa mới ra khỏi cửa, Đường Mộ Bạch từ sau lưng ngồi xuống chỗ của cô.

Anh ta nhìn cái đĩa trước mặt chỉ thiếu một góc đồ ngọt, cười ý vị thâm trường: “Phó tiểu thư giống như không quá thích.”

Giang Dạ không nói chuyện, tay phải vừa mới cầm ly rượu, Đường Mộ Bạch liền cướp lấy, ánh mắt hướng về người phục vụ: “Dem ly rượu này cất xuống, dạ dày Tam thiếu không tốt, về sau nhớ kỹ đừng cho Tam thiếu uống rượu.”

“..... Là.”

“Tiểu bạch ——” Giang Dạ nhú mày, nhưng không ngăn cản người phụ vụ nhận ly rượu mang đi.

Đường Mộ Bạch thay đổi cái đề tài: “Trong công ty, đám đồ cổ kia có phải hay không bắt đầu sinh sự?”

Tin tức tới tai anh ta thật nhanh.

Giang Dạ cười một chút, đáy mắt dựng lên vẻ lạnh lẽo: “Mấy người trong công ty một hai muốn xây dựng công trình kia, trình tự còn chưa xong hết, trong đầu chỉ nghĩ đến tiền.”

“Anh không đồng ý?”

“Như thế nào lại không đồng ý?” Đôi mắt Giang Dạ híp lại, ánh mắt nặng nề: “Vấn đề xảy ra, ai xuống đài.”

Đường Mộ Bạch chỉ chỉ ngón tay lên mặt bàn, “Chỉ cần có tiền, cái gì đều có thể?”

Giang Dạ: “Giang Úc Nam cuối tuần tới Tây Thành.”

Tây thành là một trong bốn thành phố lớn, nằm ở vùng duyên hải, gần thủ đô.

Thị trưởng trước làm việc thất trách gây ra rắc rối lớn, không cần nói cũng biết, thị trưởng mới nhận chức khẳng định sẽ toàn tâm toàn ý với Tây Thành.

Đường Mộ Bạch tiếc hận cho nhóm đồ cổ một giây đồng hồ, sau đó đổi đề tài: “Việc của Phó Tỉnh Thần sao rồi?”

Anh ta gơ tay lau khóe môi, đem đĩa bánh ngọt đẩy về phía Giang Dạ: “Tiểu cô nương kia lớn lên xinh đẹp như vậy, anh cũng tính kế được?”

Ý chỉ bằng lái xe của Phó Tỉnh Thần ai thu hồi và tiêu hủy.

Giang Dạ nhướng mày, không giải thích, chỉ cắt khối bánh ngọt bỏ vào trong miệng nếm thử.

Quả nhiên, Đường Mộ Bạch nhắc nhở nói: “Cậu không lẽ đã quên bằng lái xe là ai thu hồi và tiêu hủy?”

“Không quên” Giang Dạ nhấp môi, sau đó lấy điều thuốc ra châm “Không phải cậu là người thu hồi và tiêu hủy sao?”

Đường Mộ Bạch cảm thấy hần như tự lấy đá đập chân mình

Anh ta cười nhạt một tiếng, nhìn điều thuốc trong tay Giang Dạ, sau đó đột nhiên nhớ tới cái gì, ngược lại hỏi anh: “Tam ca, anh đoán xem trong sách cổ A ngộ, Nam cô nương nói với A ngộ câu gì?”

Giang Dạ giương mắt nhìn qua, mắt hai mí thâm thúy đẹp kinh người “Nói cái gì?”

Đường Mộ Bạch: ” Hút thuốc nhiều sẽ làm cho tính cách lãnh đạm”

Giang Dạ: “.....”

Đường Mộ Bạch cười cười, giọng nói pha lẫn ý cười: “Nhưng không sao, tính cách lãnh đạm thì vẫn sai được.”

Giang Dạ: “Lăn mẹ đi!”

6. Chương 6

Nam thành cùng Tây Thành cách nhau mấy trăm km, mùa hè thời tiết oi bức ảm nóng.

Năm thứ hai Phó Tỉnh Thần ở Mỹ, không chịu được mà trốn về nước, lôi kéo Mạc Văn Ngữ đi Giang Nam vùng sông nước.

Nói đi là đi, kết quả từ tàu điện ngầm đi ra, Mạc Văn Ngữ bị một chiếc xe đạp đụng trúng, tuy rằng không nghiêm trọng, nhưng vẫn bị Phó Tỉnh Thần nửa kéo nửa túm đi bệnh viện.

Lúc chạng vạng, tà dương đỏ như máu, cả khung trời đều bị nhuộm đỏ.

Mạc Văn Ngữ ở bên trong băng bó vết thương, Phó Tỉnh Thần đứng ở hành lang chờ cô nàng, trước mặt không ngừng có bác sĩ chạy ra chạy lại, Phó Tỉnh Thần loáng thoáng nghe được có bệnh nhân đang mổ thuật mà thiếu máu Rh âm tính.

Là nhóm máu gấu trúc trong truyền thuyết, rất khéo, nhóm máu của Phó Tinh Thần chính là nhóm máu đó.

Phó Tinh Thần khi đó sắc mặt không tốt lắm, cân nặng còn chưa đến chín mươi cân, nếu nói đi hiến máu, phỏng chừng trực tiếp bị đá ra ngoài.

Cô lúc ấy mới qua sinh nhật hai mươi tuổi, còn rất thích giúp đỡ mọi người, chạy về khoa ngoại báo cho Mạc Văn Ngữ một tiếng, nhanh chóng trang điểm lại nâng cao khí sắc, sau đó đi theo hộ lý kiểm tra sức khỏe.

Tình hình thật sự rất cấp bách, kiểm tra sức khỏe còn chưa thực hiện xong cô đã bị đưa đi lấy máu.

Bác sĩ bảo cô nâng cánh tay lên, còn không yên tâm hỏi câu: “ Bao nhiêu cân?”

Phó Tinh Thần đưa cánh tay qua, cười tủm tỉm: “100 cân, khung xương của tôi nhỏ, không hiện rõ.”

Cũng không biết bác sĩ có tin hay không, dù sao cũng phải lấy máu.

400cc, không ít máu, lúc ấy đầu Phó Tinh Thần “Oanh” một tiếng, thiếu chút ngắt xủ.

Lúc sau cô lôi kéo Mạc Văn Ngữ chạy đi, phía sau có hộ lý đuổi theo có lòng tốt nhắc nhở cô: “Tiểu thư, cô có thể chờ người nhà bệnh nhân, bọn họ nhìn qua là người có tiền, hẳn sẽ tạ ơn cô.....”

Bước chân Phó Tinh Thần không dừng lại, âm thanh âm có chút lớn: “Tôi không thiếu tiền.”

Khi đó trong suy nghĩ của cô, tôi dùng tâm tư thuần sáng giúp đỡ mọi người, như thế nào lại sử dụng tiền làm bẩn nó?

Ra khỏi bệnh viện, Mạc Văn Ngữ chạy nhanh đến cửa hàng tạp hóa mua cho cô thổi chocolate.

Đại khái là thời tiết quá nóng, hoặc vừa rồi chạy quá nhanh, Phó Tinh Thần đứng ở bên ngoài chưa tới hai phút, liền hôn mê bất tỉnh.

Trước khi ngắt xủ, Phó Tinh Thần liền khinh thường sở thích giúp đỡ mọi người của chính mình.

Tỉnh lại đã là buổi tối, Phó Tinh Thần nằm trên giường lớn, trên người là áo tắm của khách sạn, bên hông lỏng lẻo dây lưng.

Trên mặt đất rơi đầy quần áo, áo thun cùng quần đùi của cô, còn có chiếc áo sơ mi màu trắng của đàn ông.

Áo sơ mi trên mặt đất đặc biệt còn thấy được màu đỏ của dấu hôn, nút áo đã rơi ra vài nút, linh tinh mà rơi đầy trên mặt đất.

Đàn ông, khách sạn, áo sơ mi..... Rất dễ dàng khiến người ta liên tưởng.

Phó Tinh Thần túm lấy góc chăn, dùng ba phút mới nhớ tới đoạn ký ức ngắn ngủi kia.

Sau khi cô bất tỉnh vài giây, liền tỉnh lại cảm giác đầu tiên là buồn nôn, Phó Tinh Thần còn nhớ rõ chính mình nôn vào một người qua đường, sau đó liền bắt lấy cổ áo của người kia, ký ức dừng lại ở đó.

Ý thức đã không còn, nhưng đầu óc vẫn còn.

Phó Tinh Thần rất nhanh liền biết hai người không phát sinh quan hệ gì, bởi vì cô trừ bỏ cảm giác đối bụng, bên dưới không có cảm giác nào khác.

Thở dài nhẹ nhõm một hơi, cô đi chân trần xuống giường nhặt quần áo, nhặt xong vừa nâng đầu lên, nhìn thấy trên bàn công có một người đàn ông đang đứng.

Bàn tay của người đàn ông kia quá đẹp, không biết có phải do ánh trăng chiếu vào hay không, càng thêm trắng nõn thon dài, khớp xương rõ ràng, đôi tay kia chống ở lan can sân thượng, ngón trỏ cùng ngón giữa tay trái còn kẹp nửa điều thuốc.

Anh tựa hồ nghe thấy động tĩnh bên trong, chậm rãi quay đầu lại.

Phó Tinh Thần nhìn không chớp mắt, thời điểm khuôn mặt người đàn ông quay lại, bên tai đột nhiên vang lên âm thanh báo giờ ——

Phó Tinh Thần lập tức ngồi dậy, một lần nữa tại thời điểm đó tỉnh dậy.

Cô thở ra một tia bất mãn, trong cổ họng như bị thiêu đốt, miệng đắng lưỡi khô, Phó Tinh Thần lau mặt, dứt khoát xốc chân lên, đi xuống lầu lấy nước uống.

Bây giờ đã 11 giờ đêm, người trong biệt thự đã đi ngủ hết

Bên ngoài đèn đường hắt vào một chút ánh sáng, Phó Tinh Thần không bật đèn, nương theo ánh sáng này đi vào phòng bếp.

Uống xong một ly nước, chuông cửa vừa vãn vang lên.

Phó Tinh Thần đem ly nước đặt qua một bên, ngẩng đầu nhìn thời gian, sau đó nhấc chân đi mở cửa.

Mở cửa ra là thấy vẻ mặt đau khổ của trợ lý Từ vừa thấy người mở cửa là cô, tức khắc liền cười gian: “Nhị tiểu thư, Hoắc tổng hôm nay uống hơi nhiều rượu, phiền toái chút nữa cô chiều cố anh ta!”

Hoắc Cận Sơ nhìn thấy liền biết uống quá nhiều rượu, anh ta đứng ngoài cửa, Phó Tinh Thần đứng ở huyền quan, vẫn có thể ngửi được mùi rượu trên người anh ta.

Phó Tinh Thần nhăn cái mũi lại, lông mày cũng nhíu theo, cô liếc trợ lý Từ, không nói một lời mà xoay người về phòng.

Hoắc Cận Sơ bước đi có chút không vững, anh ta tiến về phía trước một bước, dùng một tay đóng cửa, đột nhiên liền từ phía sau ôm lấy cô.

“..... Hoắc Cận Sơ?” Phó Tinh Thần bị hoảng sợ.

Phía sau không có tiếng đáp trả, chỉ truyền tới tiếng hít thở.

Phó Tinh Thần kêu một tiếng: “Anh trai?”

Cô lớn như vậy, kêu Hoắc Cận Sơ là anh trai chưa đến vài lần, thời điểm kêu anh trai, Hoắc Cận Sơ đều sẽ có phản ứng, nhưng lần này lại là ngoại lệ, anh ta nửa điểm phản ứng đều không có.

Phó Tinh Thần nhíu nhíu mày, mới giật mình, cả người đã bị chuyển đi, cô bị Hoắc Cận Sơ đẩy tới vài bước, thẳng đến khi sau lưng đụng đến bức tường mới dừng lại.

Hoắc Cận Sơ vẫn dùng tư thế ban đầu ôm lấy cô, cúi đầu, hôn xuống cổ cô.

Nụ hôn rất nhẹ, mang theo mùi rượu mãnh liệt.

Phó Tinh Thần khẳng định Hoắc Cận Sơ điên rồi.

Thanh âm phát ra có chút run rẩy: “Hoắc Cận Sơ, anh có phải hay không nhận sai người?”

Phó Tinh Thần duỗi tay đẩy anh ta một phen, một hồi lâu cũng không chờ được Hoắc Cận Sơ trả lời, trên đỉnh đầu đèn phòng được bật sáng.

Cửa phòng bị mở ra, Phó Hinh Vân cùng Hoắc Chấn Hành đứng ở cạnh cửa, sưng sốt vài giây.

Đã hơn 11 giờ, Phó Tinh Thần cùng Hoắc Cận Sơ đều cho rằng hai người đã ngủ, không nghĩ hai người còn xuất hiện ở ngoài cửa.

Nửa phút sau, Hoắc Chấn Hành quát lớn: “Hoắc Cận Sơ! Anh mẹ nó còn không đem Thần Thần buông ra!”

Phó Tinh Thần nhưng cơ hội đẩy anh ta ra, sửa sang lại cổ áo, sau đó di chuyển tầm mắt, ho khan vài tiếng nói: “Mẹ, chú Hoắc”

Phó Hinh Vân sắc mặt có chút trắng bệch, “Cận Sơ có phải hay không uống nhiều quá, cho nên đem Thần Thần trở thành người khác.....”

Trừ bỏ cái này, bà thật sự không thể nghĩ được lý do nào khác.

Hoắc Cận Sơ đối với Phó Tinh Thần có phần sủng nịch, nhưng chưa bao giờ làm ra hành động khác người này, đột nhiên nhìn thấy, thiếu chút nữa khiến bệnh tim của bà tái phát.

Phó Hình Vân có thể nhìn ra, Hoắc Cận Sơ đứng thật uống nhiều quá.

Nửa người anh dựa hẳn vào tường, không biết có bị việc này kích thích hay không, đôi mắt còn chưa mở, anh gơ tay chặn một chút, tựa hồ căn bản là không biết đã xảy ra chuyện gì, cái gì cũng chưa nói.

Hoắc Chấn Hành giận dữ: “Còn không mau xin lỗi em gái con!”

Phó Hình Vân vội vàng duỗi tay đánh ông một cái: “Buổi tối còn kêu la cái gì!”

Bà nhìn Phó Tinh Thần một cái, muốn mở miệng, nhưng một lúc lâu vẫn không nói ra câu nào, vẫn là Phó Tinh Thần bước trước một bước: “Mẹ cùng chú Hoắc đi nghỉ ngơi đi.”

“Thần Thần.....”

“Anh trai uống nhiều quá, con đi chuẩn bị cho anh một ly trà mật ong giải rượu, thời gian cũng không còn sớm, hai người nghỉ ngơi trước đi.”

Phó Tinh Thần nhéo nhéo ngón tay, không chờ bọn họ trả lời, xoay người đi vào phòng bếp.

Năm phút đồng hồ sau trở ra, Phó Hình Vân cùng Hoắc Chấn Hành đã vào phòng, tầng hai một chút ánh sáng đều không có.

Hoắc Chấn Hành cùng Phó Hình Vân, một người là quá tin tưởng cô, một cái lại quá tin tưởng Hoắc Cận Sơ, tin tưởng hai người bọn họ sẽ không xảy ra chuyện gì.

Phó Tinh Thần vẫn luôn cảm thấy suy nghĩ này rất thần kỳ.

Cô cong khoe miệng, đem ly nước đưa cho Hoắc Cận Sơ còn đang đứng im tại chỗ.

Đôi mắt của anh ta còn chưa mở ra, liền gơ tay nhận lấy.

Ly nước còn ấm, anh ta uống một ngụm, cúi đầu vừa vặn nhìn thấy Phó Tinh Thần thu hồi tay, xoay người như muốn lên lầu.

Hoắc Cận Sơ siết chặt cái ly, tay kia túm lấy cổ tay cô.

Phó Tinh Thần dùng âm thanh lạnh lùng nói: “Buông tay.”

Hoắc Cận Sơ không buông, tay chuyển dịch cuống dưới, muốn nắm lấy tay cô.

Phó Tinh Thần đột nhiên hất tay ra, nâng một cái tay khác cho anh ta một bạt tai, cái tát này dùng hết sức mạnh còn lại của cô, đem lòng bàn tay đánh đến tê dại.

Cô nghiêng đầu nhìn anh ta: “Anh trai, lúc này đã tỉnh rượu chưa nhỉ?”

Mặt Hoắc Cận Sơ bị đánh lệch qua một bên, anh ta cũng không tức giận, chỉ tự giễu mà cong cong khoe môi, thanh âm có chút ách: “Thần Thần.....”

Xác thật đã tỉnh.

“Thực xin lỗi.”

Xin lỗi cái gì?

Xin lỗi hôm nay uống say hôn trúng cô... Hay lúc hôn cô lại nhầm thành người con gái khác?

Phó Tinh Thần cảm thấy rất châm chọc, cô xoay người đưa lưng về phía anh ta, bình tĩnh hô hấp mới mở miệng: “Về sau uống ít rượu đi..... Đối với thân thể không tốt.”

“Được ”

Phó Tinh Thần cong khoe môi, cô muốn cười, nhưng nước mắt lại đột nhiên chảy ra, một giọt nối tiếp một giọt, cô không gơ tay lên lau, chỉ bước nhanh lên lầu.

Hiuhiu đừng nói là Phó Tinh Thần thích Hoắc Cận Sơ nha

7. Chương 7

Buổi sáng ngày hôm sau, thời điểm Phó Tinh Thần rời giường, từ trong gương nhìn thấy quầng thâm dưới đôi mắt của mình.

Màu sắc không quá đậm, nhưng nhìn rất chướng mắt.

Phó Tinh Thần dùng nước lạnh rửa mặt, nhanh chóng trang điểm, giấu đi quầng thâm.

Hoắc Cận Sơ so với cô nhìn còn chướng mắt hơn, lúc ăn sáng, trên má phải còn có thể nhìn ra dấu bàn tay.

Da anh ta rất trắng, cho nên cái tát kia nhìn rất rõ ràng.

Phó Tinh Thần cũng biết chính mình xuống tay có bao nhiêu trọng lượng, cô mới vừa đưa mắt nhìn bàn tay của mình, đối diện Hoắc Chấn Hành lại hỏi: “Mặt làm sao vậy?”

Hoắc Cận Sơ ngẩng đầu liếc Phó Tinh “Bị mèo cào”

Trong nhà căn bản không nuôi mèo, Phó Hình Vân cùng Hoắc Chấn Hành lại không ngốc, hai người liếc nhau, sau đó đồng thời nhìn về phía Phó Tinh Thần.

Phó Tinh Thần gắp mấy miếng thức ăn, đem mình trở thành người ngoài cuộc.

Hoắc Chấn Hành: “Thần Thần, mấy ngày nay nghỉ ngơi thế nào?”

Phó Tinh Thần bỏ đôi đũa xuống, sau đó ngẩng đầu hướng tới ông cười một chút: “Khá tốt.”

Trừ bỏ ngày hôm qua, thật đúng đều khá tốt.

Hoắc Chấn Hành gật gật đầu, tựa hồ như yên lòng.

Phó Tinh Thần không nói chuyện nữa, lấy cái muỗng múc một ngụm cháo đưa vào trong miệng, sau đó mở miệng nói: “Mẹ, chú Hoắc, con muốn.....”

Đột nhiên bàn tay trái để ở dưới bàn bị cầm lấy, Phó Tinh Thần kinh ngạc quay đầu, vừa lúc nhìn thấy Hoắc Cận Sơ giật giật khóe miệng, không tiếng động mà nói hai chữ.

En dám.

Phó Tinh Thần đã nhìn ra, cô lấy tay từ chỗ Hoắc Cận Sơ trở về, đối diện Phó Hình Vân hỏi cô muốn làm gì, cô bất giác nhấp môi dưới, cách vài giây mới đáp: “Không có gì, con muốn buổi chiều đi ra ngoài một chuyến.”

Cô vốn muốn nói dọn ra ngoài sống, kết quả vẫn là khuất phục dưới thâm uy của Hoắc Cận Sơ.

Phó Hình Vân gật gật đầu, vui mừng: “Vừa lúc mấy ngày hôm trước mẹ làm cho con cái thẻ.”

“Em ấy không thiếu tiền.”

Phó Tinh Thần: “.....”

Hoắc Chấn Hành không yên tâm: “Thật sự không thiếu?”

Hoắc Cận Sơ nhìn về phía cô.

Phó Tinh Thần bị nhìn đến mức tê dại, chỉ có thể trơ mắt nhìn chiếc thẻ chấp cánh bay đi, cắn răng nói: “..... Không thiếu.”

Phó Tinh Thần buổi chiều kỳ thật không muốn ra ngoài, kết quả hai giờ chiều, sơ ý muốn nhận được một cuộc điện thoại.

Là một dãy số xa lạ, nhưng đầu số lại là đầu số của thành phố này, Phó Tinh Thần do dự hai giây liền nhấc máy.

“Phó tiểu thư,” anh không nói nhiều lời vô nghĩa, thanh âm thanh lãnh trầm thấp, “Tôi là Giang Dạ.”

Phó Tinh Thần hận không thể đem miệng quạ đen của mình cắt bỏ.

Cô cố gắng đổi giọng: “Tiên sinh, anh hình như gọi nhầm số.”

“Tây giao hoa đình, đường số 32.”

Phó Tinh Thần không ngừng cong ngón tay cắt đứt cuộc gọi, nhưng lại chậm chạp không ấn xuống.

“Ba giờ tại Trà Hương Các,” Giang Dạ dừng một chút, “Phó tiểu thư, hy vọng cô nhớ kỹ thân phận của mình, từ giờ trở đi, cô chính là bạn gái của tôi”

Thanh âm của anh rất êm tai, nhưng lời nói ra Phó Tinh Thần một chút đều không muốn nghe, cô không lạnh không nóng mà trả lời “Được”, sau đó cau mày cắt đứt điện thoại.

Hai giờ bốn mươi, tại Trà Hương Các.

Người phục vụ đứng yên ở ngoài, lúc sau phòng vang lên tiếng gõ cửa: “Giang tiên sinh, Bạch tiểu thư tới rồi ạ.”

“Vào đi.”

Giọng nói vừa rơi xuống, cánh cửa đồng thời bị đẩy ra, dáng người yếu điệu Bạch tiểu thư tiến vào.

Nữ nhân mi thanh tú mục, mặc một chiếc váy màu trắng, tuy rằng cố gắng không liếc mắt về hướng Giang Dạ, nhưng lại không chế không được mà hướng tầm mắt về mặt anh.

Giang Dạ hướng tới cô ta cười một chút, anh lớn lên vốn dĩ có chút đẹp, thời điểm cười lộ lên, cặp mắt phượng kia liền trở nên ôn nhu hơn rất nhiều.

Bạch tiểu thư có chút không rời được mắt, nhấp miệng đặc biệt rụt rè mà cúi đầu cười, mới vừa ngồi xuống, liền nghe được đối diện Giang Dạ mở miệng: “Bạch tiểu thư đối với đối tượng tương lai có yêu cầu gì?”

Có thể là anh hỏi quá trực tiếp, Bạch tiểu thư sững sốt một chút, sau đó mới có chút ngượng ngùng mà đáp: “Không có gì yêu cầu, như Giang tiên sinh khá tốt.....”

Giang Dạ thu hồi ý cười bên miệng, ngón tay trái vuốt ve trên ly sứ vài cái, anh giương mắt nhìn qua, sau hai phút, ánh mắt đã tới lại: “Tôi thân thể không tốt lắm, Bạch tiểu thư cũng không ngại?”

“A?”

Bạch tiểu thư càng sững sốt, cô ta lắp bắp mà mở miệng: “Em, thân thể em cũng không tốt lắm.”

“Bạch tiểu thư,” Giang Dạ ánh mắt âm trầm, “Thật tôi không được tốt.”

Bạch tiểu thư lỗ tai lập tức liền đỏ, cô vốn dĩ đang ở uống trà, vừa nghe đến những lời này, nước trà liền bị sắc nơi cổ họng, không thể nhổ ra, cũng không thể nuốt vào.

Biểu tình của cô tức khắc biến đổi.

Giang Dạ lạnh lạnh mà liếc nhìn cô ta một cái: “Nếu Bạch tiểu thư không ngại, chúng ta có thể.....”

“Khụ khụ,” cô ta mặt đỏ tai hồng mà đánh gãy lời anh, “Xin lỗi Giang tiên sinh, tôi nhớ tới còn có chút việc, chúng ta hôm nào gặp lại.....”

Thời điểm tới có bao nhiêu rụt rè, thời điểm đi có bấy nhiêu vội vàng.

Giang Dạ giương mắt nhìn bóng dáng cô ta tông vào cánh cửa mà xông ra ngoài, khóe miệng vô ý thức mà nhếch lên một chút, sau đó gơ tay nhìn thời gian.

Hai giờ bốn mươi lăm phút.

Hắn cầm lấy di động, âm thanh nhàn nhạt: “Năm phút đồng hồ.”

Đường Mộ Bạch hét lên: “Giang Dạ anh chơi gian! Mẹ nó khi nào thật anh không tốt?”

“Lúc vừa rồi.” Giang Dạ kéo kéo cà vạt, “Tiểu bạch, nhớ kỹ lời cậu đã nói, lần sau mẹ anh an bài cho anh đi gặp mặt, cậu đi thay anh.”

Đường Mộ Bạch tức sắp chết rồi, ném câu “Đi thì đi”, sau đó liền cúp điện thoại.

Cùng một ngày, Giang Dạ hai lần bị người ta cắt đứt điện thoại.

Anh nhấp nước trà, rũ mắt nhìn thời gian lại thấy được một tin nhắn mới ——

Là phòng nào?

Trà hương các là một trong những quán trà nổi tiếng nhất thành phố, trang hoàng cũng phục vụ đều rất tốt, giá cả cũng rất cao.

Phó Tinh Thần nhớ rõ trước khi cô xuất ngoại, quán trà này vừa xây dựng, ba năm qua đi, diện tích liền mở rộng không ngừng.

Tây Thành nhiều kẻ có tiền, phùng má giả làm người mập càng nhiều.

Những lời này là tài xế lúc này nói chuyện phiếm kể cho cô nghe.

Phó Tinh Thần đứng một lúc lâu mới phát hiện Giang Dạ không nói cho cô là phòng nào, chỉ có thể dùng tin nhắn để hỏi xem.

Không tới nửa phút, Giang Dạ đã nhắn lại. Phòng số 1, thật đúng là đơn giản đến không thể đơn giản hơn.

Phó Tinh Thần cắt điện thoại, thời điểm đến đại sảnh lầu một, liền đụng phải một gái đang chạy trong hàng lang, cô gái kia rõ ràng không cao hứng lắm, vốn dĩ khá xinh đẹp, nhưng khuôn mặt lại nhắn lại giống như quả táo héo.

Đại khái là thất tình, Phó Tinh Thần nghĩ, cô không muốn bị nhiều người chú ý, nói lời “Xin lỗi” liền nói gót theo người phục vụ đang dẫn đường.

Phòng số một nằm cuối hàng lang, thời điểm Phó Tinh Thần đẩy cửa đi vào, chỉ có thấy Giang Dạ đang đứng bên cạnh cửa sổ, nhìn quanh bốn phía, cũng không thấy được đối tượng gặp mặt của anh.

Phó Tinh Thần: “Giang tiên sinh, đối tượng gặp mặt của anh đâu rồi?”

Giang Dạ nhắc chân đi tới, rót cho cô một ly trà, mới mở miệng: “Đi rồi.”

“Vậy là có ý gì?”

“Ý trên mặt chữ.”

Giang Dạ nói xong đẩy chén trà tới mắt cô, ngồi vào ghế bên cạnh.

Anh là dựa nửa người vào ghế, dáng ngồi lười nhác, đỉnh đầu ánh đèn thủy tinh trút xuống dưới, sáng ngời lại nhu hòa, mắt anh như có ngàn vì sao đang tỏa sáng.

Không thể không thừa nhận, ngoại hình người này dễ dàng khiến người khác động tâm.

Phó Tinh Thần ngồi yên nửa giây, nửa giây sau, cô hoài nghi Giang Dạ lừa cô.

“Chắc lúc tới cô có nhìn thấy, cô gái mặc váy màu trắng.”

Phó Tinh Thần nghĩ tới, chính là cô gái đụng vào cô, cô thở dài nhẹ nhõm một hơi, “Nếu cuộc gặp mặt đã kết thúc, tôi đây liền đi về trước.”

Cô xoay người liền đi, trên cổ tay lại bỗng dưng phủ lên một bàn tay.

Tay Giang Dạ rất đẹp, nhìn qua giống như được bảo dưỡng rất tốt, tinh xảo, nhưng lại đặc biệt có lực, chỉ nhẹ nhàng mà nắm vào cổ tay, cô liền tránh thoát không được.

Phó Tinh Thần cảm thấy đầu có chút nóng nên, lý trí chiến thắng cảm tính, cô tránh một chút, dùng âm thanh lạnh lùng nói: “Giang tiên sinh, mong anh tự trọng”

8. Chương 8

“Tự trọng?” Giang Dạ khẽ cười một tiếng, trên tay dùng thêm chút lực, đem cô kéo ngồi xuống ghế, “Phó tiểu thư, cô chẳng lẽ đã quên thân phận của chính mình?”

Phó Tinh Thần nghe hiểu lời anh nói.

..... Cô hiện tại là bạn gái của anh.

Phó Tinh Thần cảm thấy chính mình đã nhảy vào hố lửa, ánh mắt cô nhoáng lên, trầm mặc một lát, đột nhiên duỗi tay bắt lấy tay Giang Dạ, cong môi cười một chút: “Nếu Giang tiên sinh cũng đã chia tay thì chúng ta xem như là người cùng cảnh ngộ.”

Phó Tinh Thần nói xong nhanh chóng đứng dậy, kết quả vừa chuyển đầu, đã bị ánh mắt thâm trầm của Giang Dạ bắt lấy.

Cô bất động thanh sắc mà lui về phía sau nửa bước, có lòng tốt nhắc nhở anh: “Giang Dạ, anh nếu không nghĩ sẽ bị đá một lần nữa, có thể hiện tại liền cùng tôi chia tay, tôi sẽ không quẩn luyến anh”

Giang Dạ nhướng mày: “Đi thông thả không tiễn.”

Phó Tinh Thần: “.....”

Buổi tối 9 giờ, Phó Tinh Thần tẩy trang xong tính toán lên giường ngủ, Mạc Văn Ngữ đột nhiên gọi điện thoại đánh thức, phía bên cô nằng quá mức âm ỉ, Phó Tinh Thần thật vất vả nghe rõ mấy chữ: “Sông Mê Kông, Thần Thần, nhanh lên lại đây!”

Không đợi cô đáp lại Mạc Văn Ngữ đã cắt đứt cuộc gọi, Phó Tinh Thần từ chỗ Mạc Văn Ngữ nghe ra âm thanh khóc nức nở, cô ngồi trên giường nửa phút, sau đó tùy tay từ tủ quần áo cầm lấy cái áo dệt kim hở cổ trơn vải, bởi vì sốt ruột, dép lê cũng chưa đổi, vội vội vàng vàng mà chạy xuống lầu.

Đang đứng ở cửa đôi giày cao gót, vừa lúc Hoắc Cận Sơ trở về, Phó Tinh Thần tiếp đón cũng chưa kịp tiếp, từ bên người anh ta lướt qua đi mở cửa.

Hoắc Cận Sơ kéo tay cô trở về: “Khuya rồi, đi ra ngoài làm cái gì?”

“Tôi có việc” Phó Tinh Thần không có thời gian giải thích nhiều, vươn ngón trở cùng anh ta so đo, “Một giờ, tôi khẳng định trở về.”

“Đi nơi nào?”

Phó Tinh Thần kéo kéo cổ áo, thuận miệng đáp: “Sông Mê Kông.”

“Đó là địa phương nào em không rõ hay sao? Phó Tinh Thần, em biết bây giờ là mấy giờ hay không?”

“Tôi tự nhận thức được, lại không làm ra được chuyện gì.....” Phó Tinh Thần vội muốn chết, trở về đây anh ta một chút, “Tôi thực sự có việc gấp, Hoắc Cận Sơ anh có thể hay không đừng như vậy?”

Hoắc Cận Sơ nhìn chằm chằm vào đôi mắt cô, cũng không biết nghĩ tới cái gì, đột nhiên liền cong môi cười, anh ta buông Phó Tinh Thần ra, có chút bất đắc dĩ mà dè dề huyệt Thái Dương: “Đừng uống rượu.”

Phó Tinh Thần đang vội không ngừng gật đầu, xoay người chạy ra ngoài.

Cửa liền bị cô đóng lại, Hoắc Cận Sơ lấy di động ra, quán Bar Sông Mê Cung giám đốc Thanh đang ở đây. Sông Mê Kông.

Thời điểm, Phó Tinh Thần tìm được Mạc Văn Ngữ, cô nàng nằm úp mặt xuống bàn, không biết có phải hay không đã uống say.

Phó Tinh Thần đi qua đẩy cô nàng, qua hai giây, Mạc Văn Ngữ mới ngẩng đầu lên nhìn cô, cô nàng có đôi mắt to, khóe mắt treo nước mắt, “Thần Thần, tớ giống như nhìn thấy anh ta”

Phó Tinh Thần không hỏi “Anh ta” là ai, bởi vì nếu Mạc Văn Ngữ muốn nói thì đã kể với cô.

Cô ghé sát vào người Mạc Văn Ngữ, Mạc Văn Ngữ nhìn cô nhe cái mũi, cười mắng một câu, lúc sau đẩy cô ra: “Yên tâm đi, tớ uống ít lắm.”

Phó Tinh Thần yên lòng, cô lấy ra di động nhìn thời gian: “Tớ còn dư lại nửa giờ, muốn nói cái gì thì nói nhanh đi...”

Mạc Văn Ngữ đại khái biết sao lại thế, cô nàng đẩy lại đây hai ly rượu, Phó Tinh Thần đưa mắt nhìn, “Tớ không uống.”

“Về sau xã giao nhiều như vậy, tửu lượng của cậu lại thấp, có phải hay không liền bị người ta lợi dụng?”

Phó Tinh Thần tửu lượng xác thật không được, một ly liền say, cô cảm thấy Mạc Văn Ngữ nói rất có đạo lý, nên bưng ly rượu lên uống một ngụm.

Mạc Văn Ngữ ghé vào quầy bar xem cô nàng, Phó Tinh Thần chớp mũi còn mang theo một tầng mờ mờ mông mông, nha đầu này lớn lên rất xinh đẹp, cho dù một khuôn mặt mộc, cũng rất hấp dẫn ánh mắt người khác.

Thời điểm ly rượu còn một nửa, Mạc Văn Ngữ đột nhiên hỏi nàng: “Thần Thần, người còn nhớ Kỷ Thần Viễn không?”

Phó Tinh Thần ngẩn ra một chút, không nói chuyện, lo uống hết ly rượu thứ hai.

Uống hết ba ly, Phó Tinh Thần thật sự chịu đựng không nổi, Mạc Văn Ngữ nhìn cô nàng có chút mơ màng, sợ cô trong chốc lát ngủ mất, chạy nhanh trước đi tính tiền trước.

Phó Tinh Thần chưa bao giờ uống nhiều như vậy, Hoắc Cận Sơ quản cô quá nghiêm, lúc ở nhà, mặc kệ trường hợp gì, đều không cho phép cô chạm vào rượu.

Cô giơ tay dè dè ấn đường, nhìn thứ gì đều chuyển loạn, cô dùng sức chớp chớp mắt, đột nhiên nhìn đến trong góc có một người đàn ông đang đứng.

Người đàn ông đưa lưng về phía cô, vóc dáng rất cao, mặc áo sơ mi màu trắng cùng quần tây màu đen, quần áo được ủi thẳng, nhìn ở sau đặc biệt chộc mù khác người khác, tay trái anh ta để trên quầy bar, bị màu đen của đá cẩm thạch hút vào, càng thêm tinh tế như sản vật điêu khắc.

Phó Tinh Thần cảm thấy đôi tay này có chút quen thuộc, cô đứng dậy, lưng lay mà đi qua đi, sau đó bắt nhẹ lấy cái tay kia.

Người đàn ông nghiêng đầu nhìn qua, trong miệng còn cắn một miếng thuốc, anh cau mày, vẻ mặt không vui.

Phó Tinh Thần cảm thấy gương mặt này cũng có chút quen mắt, cô duỗi tay chạm vào, nhưng làm thế nào đều không chạm được, như bị ma xui quỷ khiến, đột nhiên nhón chân hôn lên.

Giang Dạ bị cô đụng phải liền lui về phía sau

sau nửa bước, anh duỗi tay đem cánh tay cô giơ loạn bắt lấy, vừa muốn nói chuyện, trên môi liền truyền đến một cảm giác mềm mại lạ thường.

Phó Tinh Thần nhón chân không được lâu, cánh tay vòng lấy cổ anh, áo dệt kim hở cổ nhìn thấy bên trong chỉ mặc một cái áo màu trắng rộng thùng thình, nửa người trên nghiêng về phía sau, quần áo bị kéo lên một ít, lộ ra cái eo nhỏ.

Giang Dạ dùng tay phải nâng cô lên, tay trái nắm lấy eo cô.

Dáng người Phó Tinh Thần không tồi, Đường Mộ Bạch từng nói tới, eo thon chân dài, tuy rằng lớn lên không tính quá cao, nhưng tỉ lệ khá tốt.

Giang Dạ dùng tay phải lôi kéo Phó Tinh Thần đi xuống, nhưng không đem cô kéo ra, trên người bị cô động tới động lui, ngược lại thân thể có chút nóng, tay trái ban đầu còn rất thành thật, sau lại dứt khoát trực tiếp từ vạt áo dò xét đi vào.

Cô hẳn là mới vừa tắm xong, trên người còn mang theo hương sữa tắm nhàn nhạt, da thịt trên eo tinh tế, ngón tay Giang Dạ ở trên eo cô sờ soạng một phen, sau đó theo sườn eo hướng lên trên.

Đường Mộ Bạch từ toilet trở về, thiếu chút nữa đôi mắt bị chọc mù.

Anh ta còn đang gọi điện thoại, bên kia điện thoại có giọng nam lười nhác kêu anh ta một tiếng “Chú nhỏ”.

Đường Mộ Bạch hầu kết giật giật, chậm nửa nhịp: “Tiểu Ngộ.”

Bên kia cười thấp một tiếng, “Đường Mộ Bạch, cháu không phải quấy rầy chuyện tốt của chú chứ?”

“Biến mẹ đi ——”

Đường Mộ Bạch dứt khoát mà cắt đứt điện thoại, anh ta giơ tay sờ sờ cằm, sau đó lấy di động ra mở chức năng camera.

Mạc Văn Ngữ rút cuộc cũng thanh toán xong nhưng lại không tìm Phó Tinh Thần, vòng qua vòng lại một lúc lâu, rút cuộc thấy cô nàng đang dính sát vào người đàn ông ở trong góc tối.

Cô còn chưa đi lên kéo hai người ra, Phó Tinh Thần đã tự thôi lui, cô nàng đứng có chút không vững, nhưng vẫn cúi đầu mở túi tiền, sau đó lấy một trăm nhân dân tệ đưa qua: “Tiền boa, kỹ thuật không tồi.”

Mạc Văn Ngữ: “.....”

Cô sai rồi, cô cần bản là không nên cho Phó Tinh Thần uống rượu.

Một trăm nhân dân tệ ấy, phỏng chừng còn không đủ tiền mua một cái nút áo trên chiếc sơ mi.

Giang Dạ dù bận vẫn ung dung mà nhìn cô, vừa duỗi tay tiếp nhận một trăm nhân dân tệ kia, Phó Tinh Thần lại đột nhiên nhón chân, hướng về khoe miệng anh hôn một cái, nhẹ giọng nói: “Tay rất đẹp.”

9. Chương 9

Mạc Văn Ngữ không nghe thấy cô nàng nói gì, sợ sẽ xảy ra việc lớn, lập tức nhanh tay lẹ mắt mà đem cô nàng kéo lại đây.

Giang Dạ không nói chuyện, chỉ giơ tay đem nửa điều thuốc bỏ vào trong miệng, sau đó xoay người, không quan tâm tới ánh mắt của Đường Mộ Bạch, bước từng bước ra quán bar.

Bên ngoài Sông Mê Kông an tĩnh hơn rất nhiều, ban đêm, thành phố phảng phất như bị đánh thức, các đèn nê ông treo khắp nơi.

Giang Dạ mới vừa lên xe, Đường Mộ Bạch liền ở bên ngoài gõ gõ cửa sổ xe, “Xuống dưới, tớ hỏi.”

“Có việc gì?”

“Uống rượu sao?”

Trên người Giang Dạ mang theo chút mùi rượu, nhưng hôm nay anh xác thật không uống rượu, anh nhìn xuống phía dưới, kiên nhẫn mà giải thích một hồi: “Không uống.”

“Không uống rượu vậy buổi tối nay anh phát tình cái gì?”

“Giang Úc Nam ở Tây Thành, cậu cảm thấy anh dám say rượu lái xe?” Giang Dạ đem tờ nhân dân tệ bỏ vào túi quần, sau đó cong khóe môi nhìn anh ta “Đường Mộ Bạch, cậu không muốn lên xe sao?”

Nhìn tư thế này của anh, nếu Đường Mộ Bạch không lên xe, anh phỏng chừng có thể đem xe ngay trước mặt anh ta mà chạy đi.

Kỳ thật đừng nói Giang Dạ hôm nay không uống rượu, nếu uống rượu, chạy xe đối với anh cũng không phải chuyện lớn gì.

Đường Mộ Bạch duỗi tay đẩy anh, “Người cũng đã hôn, anh còn bắt măn cái gì?”

Ngón tay Giang Dạ đang để yên, bất giác nâng lên vỗ vỗ môi dưới, không chút để ý mà xoa cánh môi.

Đường Mộ Bạch mở cửa xe đi lên, sau đó đem cửa sổ xe mở ra, ban đêm gió lạnh từ bên ngoài rớt tiến vào, đem tóc của anh thổi có chút loạn, anh ta quay đầu hỏi Giang Dạ: “Anh đoán xem bạn trai cũ của Phó Tinh Thần là ai?”

Giang Dạ: “Ai?”

“Thật khéo, chính là vị Kỷ gia kia.”

Giang Dạ không nói nữa, chỉ là thần sắc nhàn nhạt mà trầm xuống.

Giây tiếp theo, xe hơi màu đen giống như mũi tên rời cung mà lao ra ngoài.

Thật đúng là khéo.

Ngày hôm sau, lúc Phó Tinh Thần tỉnh lại, mặt trời đã lên cao.

Một lúc sau di chứng say rượu đã đánh úp, huyết Thái Dương đau đớn, cô híp mắt xoa xoa, vừa muốn xuống giường, Mạc Văn Ngữ liền đẩy cửa tiến vào: “Tỉnh rồi?”

Phó Tinh Thần kêu một tiếng, hỏi “Như thế nào lại đến nhà cậu?”

Cô còn nhớ rõ lời hứa đêm qua nói với Hoắc Cận Sơ.

Mạc Văn Ngữ: “Đêm qua trước tiên đã gọi cho Hoắc tổng nói rõ ràng, Sông Mê Kông gần nhà tớ, nên cậu muốn ở lại đây một đêm.”

Phó Tinh Thần dừng động tác lại: “Cậu chưa nói tớ uống rượu chứ?”

Mạc Văn Ngữ cười nhạt: “Tớ khờ à?”

Nhìn dáng vẻ là chưa nói, Phó Tinh Thần thở dài nhẹ nhõm một hơi, mới xốc lên chăn, nhắm mắt lại, trên người đã đọng phải thứ gì đó mềm mại, “Dì Thần Thần, dì tỉnh chưa?”

Phó Tinh Thần vội vàng mở mắt ra, cô cười một chút, duỗi tay đem Mạc Niệm ôm vào trong ngực: “Niệm Niệm không đi học sao?”

Mạc Niệm trả lời cô: “Hôm nay là cuối tuần.”

Phó Tinh Thần tức khắc cảm thấy đầu óc chính mình không đủ dùng, Mạc Văn Ngữ còn ở bên cạnh thêm mắm thêm muối hỏi cô: “Còn nhớ rõ ngày hôm qua không?”

Phó Tinh Thần lắc đầu, ngày hôm qua cô uống quá nhiều, ký ức có phần không rõ ràng.

Mạc Văn Ngữ đem Mạc Niệm từ trên người Phó Tinh Thần xuống dưới, “Ngoan, đi theo bà ngoại nói dì Thần Thần cơm trưa muốn ăn sườn heo chua ngọt.”

Mạc Niệm tuổi còn nhỏ, không nghĩ quá nhiều, rất nhanh liền nhảy nhót mà chạy đi ra ngoài.

Phó Tinh Thần cùng Mạc Văn Ngữ mắt to trừng mắt nhỏ, đột nhiên liền có loại dự cảm không tốt: “Nghe nghe.....”

Mạc Văn Ngữ: “Thật không nhớ rõ?”

Phó Tinh Thần như cũ lắc đầu, bất quá động tác rõ ràng so phía trước chậm không ít.

“Cậu ngày hôm qua ôm hôn một người đàn ông nửa ngày, hôn xong trả cho anh ta một trăm nhân dân tệ tiền boa.”

Phó Tinh Thần: “.....”

“Nghĩ ra chưa?”

Phó Tinh Thần xoa xoa tóc, “Cậu đừng nói tầm bậy.....”

Mạc Văn Ngữ dứt khoát đem túi xách của cô ném qua “Chính cậu nhìn xem, có phải hay không thiếu một trăm?”

Đầu ngón tay Phó Tinh Thần có chút phát run, kết quả đem khóa ví tiền kéo ra liền càng run.

Đúng thật là thiếu một trăm

Mạc Văn Ngữ: “Người nợ toàn thân đều là hàng hiệu, đến nút áo cũng tới một vạn, kết quả cậu cho người ta một trăm đồng, Phó Tinh Thần, tớ quả thực sùng bái cậu.”

Không cần Mạc Văn Ngữ nói, cô cũng sùng bái chính mình.

Đầu Phó Tinh Thần nhảy bong bong, bắt giắc mà mở miệng hỏi cô nàng: “Biết là ai không?”

“Chưa thấy qua, nhưng nhìn khá tốt, dáng người cũng rất đẹp,” Mạc Văn Ngữ suy nghĩ cẩn thận, sau đó đưa ra kết luận: “Nếu lúc ấy tớ không kéo cậu ra, tớ cảm thấy cậu sẽ trực tiếp thượng anh ta”

Phó Tinh Thần: “.....”

Cô khóc không ra nước mắt, lấy gối bịt mặt kêu rên: “Đã nói không nên uống rượu”

Mạc Văn Ngữ không có thành ý mà an ủi cô: “Không quan hệ, dù sao cậu cũng không bị thiệt hại gì”

Phó Tinh Thần không nói lời nào.

Qua vài giây, Mạc Văn Ngữ đột nhiên nhớ tới cái gì, lại bổ thêm câu: “Đúng rồi, anh ta giống như có quen biết Đường Mộ Bạch.”

Giang Dạ!

Một đàn ngựa chạy qua đầu, tâm tình Phó Tinh Thần giờ phút này không biết diễn tả như thế nào, cô lấy di động lại đây, sau đó mở mục tin nhắn, vào lúc 2 giờ tin nhắn đã được gửi thành công ——

chia tay vui vẻ, Giang tiên sinh, hy vọng về sau có gặp lại, chúng ta có thể giả bộ không quen biết lẫn nhau.

Mẹ nó!

Phó Tinh Thần cả ngày đều ở trạng thái ngẩn ngơ, buổi chiều cũng không chịu về nhà, ôm Mạc Niệm ở trên sofa xem phim hoạt hình.

Cô đối với TV thất thần, bên cạnh Mạc Niệm không biết nhìn thấy gì, đột nhiên duỗi tay túm lấy ngón tay út của cô “Dì Thần Thần, dì sẽ đánh đàn dương cầm sao?”

Phó Tinh Thần xoa nhẹ mặt, có chút thất thần mà lên tiếng.

Cô cảm thấy mình điên rồi, bằng không cũng sẽ không nhìn Mạc Niệm mà nhớ tới Giang Dạ.

Mạc Văn Ngữ rửa sạch một mâm anh đào đưa lại đây, đưa cho Phó Tinh Thần mấy quả hỏi cô nàng: “Buổi tối hôm nay cũng không trở về sao?”

“Không trở về.....” Phó Tinh Thần lắc đầu, “Ngày mai đến công ty có chút tiện hơn”

Mạc Văn Ngữ cười: “Hoặc tổng đây là không cho cậu dọn ra ngoài sống sao?”

Sao có thể đồng ý... Lần trước lời còn chưa xong, đã bắt đầu uy hiếp cô.

Ăn xong cơm chiều, Phó Tinh Thần gọi điện thoại cho Hoắc Cận Sơ, nói cô buổi tối ở lại nhà Mạc Văn Ngữ, Hoắc Cận Sơ đối Mạc Văn rất yên tâm, nguyên nhân còn chưa hỏi, liền trả lời “Được”.

Mạc Niệm đi theo bà ngoại ra ngoài tản bộ, Phó Tinh Thần cúp điện thoại, đi vào phòng bếp giúp Mạc Văn Ngữ rửa chén.

Mạc Văn Ngữ rất giật mình: “Cậu còn có thể rửa chén?”

Phó Tinh Thần liếc cô nàng một cái, “Bằng không ở nước ngoài, đều là người khác nấu cơm rửa chén cho tớ?”

Mạc Văn Ngữ kéo kéo khóe miệng, quay đầu nhìn Phó Tinh Thần, không tự giác nuốt một ngụm nước miếng.

Không có biện pháp, từ lúc ăn cơm chiều đến nay, cô liền bắt đầu chột dạ, thấy Phó Tinh Thần liền cảm thấy nhút nhát.

Một hồi lâu, chờ Phó Tinh Thần rửa chén xong, Mạc Văn Ngữ mới khụ một tiếng: “Thần Thần..... Tớ có một tin tức tốt, còn có một tin tức xấu,cậu muốn nghe cái nào trước?”

Trò chơi cũ rích.

Phó Tinh Thần rót ly nước ấm uống, hơi nước trong ly bốc lên nhìn đôi mắt cô có chút buồn buồn, cô nâng đôi mắt: “Tin tức tốt trước.”

“Tổng giám đốc mới nhận chức của công ty nhìn cực kỳ soái ca.”

Phó Tinh Thần “Ừ” một tiếng, không hỏi thêm.

Mạc Văn Ngữ: “Sao cậu không hỏi tin tức xấu?”

Phó Tinh Thần trả lời đến đơn giản: “Không muốn nghe.”

Mạc Văn Ngữ chột dạ quay đầu, căn bản không rảnh lo cô muốn nghe hay không, dứt khoát đi thẳng vào vấn đề mà đem tin tức xấu nói ra: “Cậu biết là ai sao?”

Phó Tinh Thần: “Hoắc Cận Sơ?”

“.....”

Ông nói gà bà nói vịt.

Nếu thật là Hoắc Cận Sơ, còn tính là tin tức xấu!

Mạc Văn Ngữ duỗi tay đem ly nước của Phó Tinh Thần lại đây, e sợ lát nữa cô nàng nổi giận liền đem ly nước nóng hất vào người cô, cô một bên nắm lấy tay Phó Tinh Thần,một bên đánh giá thần sắc của cô nàng, nói cực kỳ nhỏ: “Kỷ, Kỷ Thần Viễn.....”

Phó Tinh Thần sững sốt nửa phút, khóe miệng mới cong lên.

Động tác thông thả, biên độ rất nhỏ, nhìn có chút lạnh người.

Mối tình đầu bị cô dùng giày cao gót đá đi chính là Kỷ Thần Viễn, xoay người một cái, trở thành người lãnh đạo cô.

Trong lòng Phó Tinh Thần như có một vụn con ngựa gào thét mà chạy nhanh qua, đem tim cô dẫm đến nát nhừ, xôn xao một mảnh.

Mạc Văn Ngữ sợ hãi,nói năng có chút lộn xộn mà giải thích: ” Chủ tịch cùng tổng giám đốc công ty trước kia đều không phải họ Kỷ, nên tớ không nghĩ đến trường hợp này”

Lời này nói này là thật sự.

Nếu cô biết Kỷ Thần Viễn cùng công ty có nửa quan hệ, vô luận thế nào cũng không đem Phó Tinh Thần đẩy vào hố lửa.

Mạc Văn Ngữ ở trong công ty ba năm, đi từng bước một từ trợ lý của người đại diện bỏ lên tới đây, không dài không ngắn, gặp qua không ít tai to mặt lớn, nhưng lại chưa từng thấy qua Kỷ Thần Viễn.

Trong công ty, ngoài công ty, một lần đều không thấy.

Nếu không phải biết Kỷ Thần Viễn là bạn trai cũ của Phó Tinh Thần, cô thậm chí hoài nghi Tây Thành căn bản là không có người này.

Mạc Văn Ngữ tuy rằng nói hơi nhiều, nhưng làm việc từ trước đến nay đều đáng tin cậy.

Ai cũng không thể tưởng được lần này sẽ xảy ra sự cố, bao gồm chính cô.

Mạc Văn Ngữ xoa tay, bắt đầu nghĩ cách hộ cô: “Thần Thần, nếu không cậu bỏ hợp đồng đi, dù sao chỉ một ngàn vạn bồi thường phí vi phạm hợp đồng...”

Quả nhiên là chủ ý tồi, không có tính khả thi nào.

Phó Tinh Thần nhìn cô nàng nói nhảm, ánh mắt giống như cô đang bị tra tấn tinh thần bởi một người thiếu năng trí tuệ.

Mạc Văn Ngữ: “Bằng không làm sao bây giờ, nếu lỡ may đụng mặt sẽ rất xấu hổ”

Nếu người ta yêu nhau chia tay trong hòa bình gặp lại đã xấu hổ, càng đừng nói hai người bọn họ, chia tay giống như cốt truyện cầu huyết trong phim truyền hình dài tập, bất quá so với TV cảnh bắt gian trên giường này tốt hơn một chút, Kỷ Thần Viễn uống say bị Trình Miểu cưỡng hôn, hẳn không đẩy ra.

Phó Tinh Thần nháo cũng chưa nháo, nhưng trong lòng đem hai người này nguyên rửa hàng vạn lần.

Như thế nào có thể không nhớ, cô lớn như vậy, duy nhất có một lần yêu đương, liền bị người khác cầm sừng, không xách đao đi lên chém đôi gian phu mà may mắn lắm rồi.

Tuy rằng hiện tại cảm thấy không có gì, giống như cái dằm trong tim, lúc không nhớ thì không sao, mỗi lần nhớ đến tim đau đến tâm can tê liệt.

“Giải cái gì ước, Kỷ tổng khá tốt.”

Phó Tinh Thần cười một chút, Mạc Văn Ngữ nhìn ra, là cười lạnh.

Cô nàng sờ sờ cái mũi, nói năng thận trọng, không dám nghĩ ra cách nào nữa.

Tác giả có lời muốn nói: Kỳ thật ta cảm thấy..... Các người đều có thể nhìn ra, người Thần Thần thích chính là anh trai Hoắc

Edit có lời muốn nói: Cả hai nam phụ đều lên sàn, chỉ chờ Giang Dạ tới đánh bại cả hai

10. Chương 10

Thứ hai hàng tuần, Hoàn Vũ đều mở cuộc họp vào lúc 8 giờ.

Hôm nay Phó Tinh Thần vốn cùng người phụ trách ký hợp đồng, kết quả vị phụ trách kia cũng phải đi họp, cuối cùng cô cũng chỉ có thể đi theo Mạc Văn Ngữ tới văn phòng của cô nàng.

Phó Tinh Thần đặc biệt bội phục Mạc Văn Ngữ, thời gian ngắn ngủi ba bữa, từ một người trợ lý không chút tiếng tăm sau thành công trở thành một trong hai người đại diện quyền lực của công ty.

Cô nàng tuổi không lớn, nhưng năng lực xác thật rất cường.

Trong văn phòng, Mạc Văn Ngữ đang quở trách mấy nhân viên mới, Phó Tinh Thần ngồi ở trên sofa, không chịu bất luận ảnh hưởng gì mà chơi di động.

Mạc Văn Ngữ có thể là nói đến mệt mỏi, tạm dừng giây uống miếng nước, chính là cái lỗ hổng này, có một người đàn ông mở cửa tiếng vào, cùng cô nàng chào hỏi, liếc mắt nhìn mấy người trong phòng một cái: “Ai là Phó Tinh Thần?”

Phó Tinh Thần vừa giương mắt, người nọ đã chú ý tới cô, giải thích nói: “Hội nghị đã họp xong rồi, phiền cô đến văn phòng tổng giám đốc để ký hợp đồng.”

Phó Tinh Thần cùng Mạc Văn Ngữ liếc nhìn nhau, dùng khẩu hình không tiếng động mà nói hai chữ.

Cổ lên.

Phó Tinh Thần: “.....”

Văn phòng tổng giám đốc.

Nhiệt độ trong phòng có chút thấp, Phó Tinh Thần đi vào không nhịn được mà run rẩy.

Người dẫn cô đến đây đã đóng cửa rồi đi, cô hướng tầm mắt về phía văn phòng, bên cạnh cửa sổ có một người đang đứng.

Kỷ Thần Viễn so với trước đây cũng không khác lắm, một đầu tóc ngắn, mặt mày tinh xảo lại ôn nhu.

Phó Tinh Thần có chút khấn trương - đối với bạn trai cũ, cô thật sự không biết nên dùng biểu tình gì mà đối mặt.

Kỷ Thần Viễn đã ngồi xuống bàn làm việc, hần tùy tay lật vài tờ hợp đồng, trực tiếp vào thẳng chủ đề mà mở miệng: “Hiện tại hối hận còn kịp, học muội.”

Phó Tinh Thần trừng mắt liếc hần một cái, nghiêng răng nghiêng lợi mà bài trừ mấy chữ: “Ai là học muội của anh ——”

“Được, không gọi học muội,” Kỷ Thần Viễn ký tên vào bản hợp đồng, “Em còn có thể hối hận, Thần Thần.”

Kỷ Thần Viễn kỳ thật rất ít kêu cô là “Thần Thần”, bởi vì tên của hai người đều có chữ Thần, hần cảm thấy kêu như vậy giống như đang gọi chính mình.

Lúc hần kêu tên cô, âm điệu hơi cao lên, mang theo sự ôn nhu như có như không.

Nhưng sự thật đã chứng minh... Ôn nhu cái rắm.

Phó Tinh Thần dứt khoát không để ý tới hần, trực tiếp kéo hợp đồng tới, giở một tờ rồi một tờ, đặc biệt dứt khoát mà ký tên.

Kỷ Thần Viễn: “Không sợ anh đem bán sao?”

Phó Tinh Thần đưa cây bút cho hần: “Cầm miệng.”

Hợp đồng Mạc Văn Ngữ đã cho cô xem qua, còn phân tích ưu điểm cùng nhược điểm trong hợp đồng, cũng tìm luật sư công chứng qua, đối với Phó Tinh Thần, ký hợp đồng cùng Hoàn Vũ chỉ có lợi không có hại.

Kỷ Thần Viễn nhìn chằm chằm mặt cô vài giây, lúc tiếp nhận cây bút còn cố ý mà đụng đầu ngón tay Phó Tinh Thần.

Có chút lạnh.

Hần chỉnh điều hòa cao một chút, trong tay còn thưởng thức cây bút máy bút: “Giữa trưa cùng nhau ăn cơm chứ?”

“Anh cảm thấy tôi ngồi với anh còn có thể nuốt xuống được sao?”

Kỷ Thần Viễn đáp khẳng định: “Có thể chứ.”

“Bệnh tâm thần.”

Phó Tinh Thần trừng hần một cái, xoay người liền đi.

Kỷ Thần Viễn cũng không gọi cô lại, hần khước môi ngoéo một cái, ánh mắt tối sầm lại.

Thật lâu sau, hần mới gọi cho trợ lý, “Về sau để Mạc Văn Ngữ làm người đại diện cho Phó Tinh Thần.”

Bên kia nghe ra ngữ khí của hần không tốt, nửa câu cũng không dám hỏi, liền đáp ứng.

Tiến vào công ty, dựa theo quy định phải tiến hành huấn luyện vóc dáng.

Phó Tinh Thần vóc dáng khá tốt, ở nước ngoài đã học qua diễn xuất, ngẫu nhiên cũng sẽ bị Quý Vân lôi đi học chút động tác vũ đạo.

Quý Vân là Côn khúc đại sư, đã nhảy vài thập niên, cho dù tuổi lớn, nhưng dáng người còn rất tốt.

Hơn nữa Côn khúc đại sư bị mắc bệnh ám ảnh cưỡng chế, Phó Tinh Thần chỉ vì một động tác không chính xác, liền bị cưỡng chế luyện tập mấy chục lần.

Phó Tinh Thần đi theo Quý Vân học ba năm, vóc dáng nếu không tốt, thì đã không có thuốc nào cứu chữa.

Huấn luyện kết thúc vào chiều thứ 2.

Buổi chiều thứ hai, Phó Tinh Thần 5 giờ đã bước ra khỏi công ty, Mạc Văn Ngữ đem xe ngừng ở ven đường, lúc cô mở cửa lên xe mở miệng đề nghị: “Vòng cuối cùng cũng đã lọt qua, chúng ta đi thả lỏng nào?”

“Đi chỗ nào?”

“Hộp đêm?”

“Thôi đừng,” Phó Tinh Thần sợ tới mức ngồi thẳng lưng, cô lắc lắc đầu, “Hoặc Cạn Sơ sẽ giết chết tớ ——”

Mạc Văn Ngữ thay đổi địa điểm: “Vậy đi Sông Mê Kông đi?”

“Tớ không uống rượu.”

Diễn hình một lần bị răn cấm, cả đời sợ dây thừng

Mạc Văn Ngữ thiếu chút nữa cười ra tiếng, cô nàng giơ tay che miệng, kho han một tiếng, khởi động xe.

Phó Tinh Thần thật sự không dính rượu, lúc Mạc Văn Ngữ đi toilet, cô lấy ly nước cam lên uống, theo tiếng nhạc mà nhip ngón tay.

Hiện tại thời gian còn sớm, cho nên quán bar không tính náo nhiệt, không khí rất hài hòa.

Phó Tinh Thần nhìn chiếc đàn dương cầm trước mặt, rồi đảo mắt về, trước mặt xuất hiện một ly rượu Cocktail, hồng lục đan xen.

Cô cắn cắn ống hút, ngẩng đầu nhìn người phục vụ, “Tôi không uống rượu.”

Bởi vì trong miệng cắn đồ vật, lời nói có điểm hàm hồ, mang theo chút giọng mũi, nhưng vẫn có thể làm người ta nghe thấy.

Người phục vụ cười một chút, ánh mắt không dám dừng lại lâu: “Đây là mấy vị tiên sinh kia mời cô.”

Mấy vị kia?

Phó Tinh Thần chú ý tới chữ “Mấy”, quay đầu nhìn theo tầm mắt anh ta, quả nhiên thấy được mấy cậu nam sinh, tuổi nhìn không lớn, lớn lên còn đặc biệt đẹp trai, thấy cô nhìn qua còn đặc biệt ngả ngớn mà huyết sáo.

Phó Tinh Thần nhú mày, sau đó đem rượu lại đẩy trở về.

Ý tứ cự tuyệt rất rõ ràng.

Không quá nửa phút, bên cạnh nhiều thêm một người, đẩy lại ly rượu về phía cô, hỏi trực tiếp đặc biệt lộ liễu: “Mỹ nữ, có bán không?”

Cô nhận ra người vừa tới chính là vị ngồi ở giữa đám người.

Từ trước đến nay Phó Tinh Thần chưa gặp qua tình huống như thế này, cô chậm rì rì mà nâng ly nước cam lên, sau đó chậm rì rì mà trả lời: “Bán chứ, chính là sợ cậu mua không nổi.”

“Khẩu khí không nhỏ, báo giá đi, tôi không tin tôi không mua nổi em!”

Phó Tinh Thần cúi thấp người, sau đó đem ly nước trong tay hất về phía trước: “Tôi thấy cậu rất chướng mắt.”

Bên cạnh còn có người ồn ào, có thể là cảm thấy quá mất mặt, người nọ sắc mặt tức khắc trầm xuống, chỉ là không phát tác, vai Phó Tinh Thần được một bàn tay nắm lấy.

Cái tay kia vừa nhìn đã biết là của đàn ông, ngón tay vừa dài vừa trắng, hai ngón tay còn kẹp điều thuốc.

Phó Tinh Thần nhìn sợi tóc bên tai sắp bị điều thuốc đốt cháy, một giây, hai giây..... Tới giây thứ bảy, cô nghe được âm thanh của bàn tay kia: “Tiểu tỷ tỷ ánh mắt rất cao.”

Phó Tinh Thần có chút kiêng kỵ đến tuổi tác các nam sinh này, bọn họ suy nghĩ còn chưa chín chắn, nhưng lá gan lại rất lớn.

Cô nhắm mắt: “Người trước tiên lấy tay ra khỏi vai tôi...”

Người nọ rất phối hợp, đem tay bỏ lên quầy bar.

Phó Tinh Thần quay đầu nhìn qua.

Đôi phương lớn lên rất cao, làn da tinh tế trắng nõn, có đôi mắt phượng tinh xảo, nhìn khá đào hoa, cùng Kỷ Thần Viễn không giống nhau, cậu cho dù đang cười, đáy mắt đều mang lạnh ý.

Cậu đứng ở trước mặt, vừa rồi Phó Tinh Thần cảm thấy mấy người nam sinh kia khá đẹp trai, nháy mắt liền trở thành dưa vẹo táo nứt.

Một loại gạo đường trăm loại người.

Người nọ hơi nghiêng đầu nhìn cô, vài giây sau, giơ tay đem tóc dài bên tai cô lấy qua, khước miệng mới vừa giật mình, cửa đột nhiên có người xông tới: “Không được nhúc nhích! Có người báo ở đây hút ma túy, mang toàn bộ đi”.

Mạc Văn Ngữ dùng một từ hình dung đêm hôm nay: Kích thích.

Xác thật rất kích thích.

Thả lỏng từ quán bar tới cục cảnh sát, nào còn có thể không kích thích?

Bên trong cục cảnh sát.

Phó Tinh Thần cùng Mạc Văn Ngữ ngồi cùng nhau, Mạc Văn Ngữ không hiểu việc gì, thò đầu qua hỏi cô: “Vị tiểu soái ca kia là ai vậy?”

Tiểu soái ca trong miệng Mạc Văn Ngữ, chính là tên đàn ông vừa đem tóc của Phó Tinh Thần đốt cháy.

Bên kia nữ cảnh sát vừa vặn cùng người nọ xác nhận thân phận “Tên?”

“Đường —— Ngô.”

Đường Ngô nói lời này còn nhìn về phía cô, môi hồng răng trắng, tinh xảo quá mức.

Mạc Văn Ngữ túm Phó Tinh Thần:

” Cậu quen biết anh ta?”

Phó Tinh Thần: “Không quen biết”

“Xác định?”

Phó Tinh Thần gật đầu, phi thường xác định, khuôn mặt đẹp như vậy, nếu cô gặp qua, không có khả năng không có ấn tượng.

Nữ cảnh sát lại hỏi: “Người giám hộ đâu?”

Đường Ngô lười nhác mà mở miệng: “Sắp tới rồi”

Phó Tinh Thần thật sự nhàm chán, hơn nữa nơm nớp lo sợ, cô lấy ra di động nhìn thoáng qua, 10 giờ hơn.

Mạc Văn Ngữ bắt đầu bày cách cho cô: “Nếu không cậu gọi cho Hoắc Cận Sơ tới đây cứu vớt chúng ta?”

“Ở trên xe tớ đã nói với anh ta, hôm nay ở lại nhà cậu”

“.....” Mạc Văn Ngữ thở dài: “Tớ cũng đã nói với mẹ, hôm nay có việc không quay về.”

Sách lược thất bại.

Phó Tinh Thần dứt khoát cầm di động lên chơi.

Cũng không biết qua thời gian bao lâu, cô đem con rắn nuôi thật dài, có người xoắn bước từ bên ngoài tiến vào, ngữ điệu trầm thấp, có chút không kiên nhẫn: “Loại sự tình này không cần hỏi tôi, chính anh nhìn việc mà làm ——”

Trong điện thoại hẳn là có người đáp lại, anh liếc mắt nhìn Đường Ngộ một cái, đem điện thoại từ bên tai lấy ra, thanh âm trầm ổn hơi khàn, mang theo nửa phần nghiêm khắc: “Đường Ngộ, em còn rất có bản lĩnh.”

Đường Ngộ tựa hồ cười một chút, lạnh lùng mà cười.

Phó Tinh Thần ngón tay cứng đờ, con rắn trong trò chơi không kịp quay đầu, đâm vào tường chết mất.

Cô vội cúi thấp đầu, vội vàng click mở một màn mới, cường bách chính mình đem lực chú ý đặt ở màn hình điện thoại.

Mạc Văn Ngữ vốn dĩ đã ngủ rồi, bị tiếng động lớn như vậy làm cho tỉnh táo, cô nàng nâng đầu, nhìn âm thanh phát ra cách đó không xa đang cùng phó cục nói chuyện, chậm rãi mở to hai mắt.

Vài giây sau, cô nàng duỗi tay đẩy đẩy cánh tay Phó Tinh Thần: “Thần Thần, người lần trước cậu hôn..... Như thế nào cũng bị quét vào đây?”

11. Chương 11

Đêm hôm khuya khoắc, mỗi người đều mơ màng sắp ngủ.

Giọng nói của Mạc Văn Ngữ không tính là lớn, nhưng Phó Tinh Thần cảm thấy người đang nói chuyện ở kia đã nghe thấy rồi, cô không thể cúi thấp đầu hơn nữa, chỉ có thể giơ tay che mắt, đặc biệt nhỏ giọng mà giải thích một câu: “Anh ta tới đây để bảo lãnh cho người khác...”

Phó Tinh Thần bên này mới nói xong, bên kia đột nhiên ngừng nói chuyện.

Đường Ngộ nhắc chân đi tới, sau đó ngừng ở trước mặt cô.

Cậu mang một giày màu trắng rất sạch sẽ, lấy thị lực 2.0 của Phó Tinh Thần soi mới, cũng không thấy được nửa điểm vết bẩn.

Đường Ngộ duỗi tay về phía mặt cô, sắp bắt được cằm Phó Tinh Thần, đột nhiên bị người ta túm tay trở về.

Thanh âm của anh vang lên: “Thành thật một chút.”

Đường Ngộ cong môi, sau đó hơi cúi xuống nhìn Phó Tinh Thần: “Chị gái, chị không quen biết tôi sao?”

Phó Tinh Thần: “.....”

Chẳng lẽ cô nên quen biết cậu ta?

Phó Tinh Thần rốt cũng nâng đầu, lúc đem tầm mắt hướng lại đây không cẩn thận đụng vào ánh mắt Giang Dạ, cô có chút mất tự nhiên mà tránh đi, sau đó nhíu mày lắc lắc đầu.

“Tên tôi là Đường Ngộ.”

Phó Tinh Thần gật đầu.

Nửa phút sau, Đường Ngộ vẫn không mở miệng

Giang Dạ nhìn cậu một cái: “A ngộ, em ra ngoài trước đi.”

Đường Ngộ kéo khoe môi, cười với Phó Tinh Thần một chút, đặc biệt nghe lời mà nhắc chân đi ra ngoài.

Phó Tinh Thần lại cúi đầu, vốn dĩ muốn chơi một ván con rắn dờ đi lực chú ý, không ngờ ống áo tay trái bị Mạc Văn Ngữ túm, cô nàng còn đặc biệt kéo kéo.

Quần áo còn chưa bị đứt ra, đã nghe được trên đỉnh đầu có giọng nam vang lên: “Còn không đi, định ngủ lại đây?”

Mạc Văn Ngữ bị sắc nước miếng.

Phó Tinh Thần ngẩng đầu nhìn anh, tai cô ửng hồng, đôi mắt sáng lấp lánh ướt đầm dề, nhất thời đã quên phản ứng.

Giang Dạ: ” Chân tê rồi sao?”

Phó Tinh Thần lắc lắc đầu, cũng không giả bộ như không quen biết nữa, duỗi tay kéo Mạc Văn Ngữ đứng lên.

Giang Dạ tiếp điện thoại, bước ra ngoài trước.

Chân Phó Tinh Thần đúng là có chút tê, cô làm động tác đá chân, đứng lại nửa phút, mới đi ra ngoài.

Mạc Văn Ngữ hứng thú bưng bưng hỏi cô: ” Nếu có quen biết anh ta, sao ngày đó cậu lại đưa tiền boa?”

“.....”

Nếu biết là Giang Dạ, cô nào dám lớn mặt hôn anh.

Phó Tinh Thần không đáp lời, chỉ kéo môi xuống, nhắc chân đi ra cục cảnh sát.

Tây Thành là nằm ở phương Bắc, buổi tối tháng năm nhiệt độ đã giảm, Phó Tinh Thần kéo lại áo khoác, vừa mở miệng đã thấy gió lạnh lùa vào.

Cô đề nghị: “Hay tìm khách sạn ở lại nhĩ.”

Mạc Văn Ngữ sờ sờ túi tiền” Chỉ mang theo ba trăm tệ, cũng không mang theo CMND.”

Từ chỗ các cô đang đứng, có thể nhìn thấy mấy chữ khách sạn Hán Giang to đùng, Mạc Văn Ngữ đối với bên kia thở dài: “Thần Thần, phỏng chừng hôm nay không ở lại Hán Giang được đâu.”

Phó Tinh Thần cũng thở dài, nhìn xung quanh, sau đó mở di động tìm phần mềm thuê xe chuẩn bị tới nhà nghỉ ngủ tạm.

Mạc Văn Ngữ nghiêng mắt nhìn qua, “Có thể hay không gọi tới một chiếc BMW?”

Vừa dứt lời, trên màn hình liền hiện ra một chiếc BMW.

Đường cái đối diện dừng lại chiếc BMW màu trắng, Phó Tinh Thần còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, đã bị Mạc Văn Ngữ lôi kéo chạy qua.

Mạc Văn Ngữ nghiêng đầu liếc bảng số xe, sau đó kéo cửa ra, động tác liền mạch lưu loát mà đem Phó Tinh Thần đẩy lên phía trước, nghe được cô bạn nhỏ giọng nói: “Hình như sai rồi.”

Mạc Văn Ngữ nghe không rõ, tưởng cô hỏi thời gian, cửa xe đã bị cô nàng thuận tay đóng lại.

Phó Tinh Thần cũng không dám quay đầu nhìn lại, bàn tay nắm chặt, quay đầu mở cửa xe, động tác của chủ xe còn nhanh hơn, đã lưu loát mà ấn khóa.

Phó Tinh Thần: “.....”

Anh dập tắt điều thuốc, mở miệng: “Nửa đêm còn dám lên xe của một người đàn ông xa lạ, rất nguy hiểm có biết hay không?”

Phó Tinh Thần như cũ không quay đầu, cô hít một hơi thật sâu, “Cho nên Giang tiên sinh dùng hành động thực tế trả lời tôi, lên xe anh rất nguy hiểm?”

Giang Dạ: “Cô không phải không quen biết tôi hay sao?”

Phó Tinh Thần bị sắc nước miếng.

Giang Dạ đem cửa sổ xe kéo lên, sau đó mở miệng hỏi cô: “Đi nơi nào, tôi đưa cô đi.”

“Bạn của tôi.....”

“Đường Ngô sẽ đưa cô ấy về.”

Phó Tinh Thần trong lúc nhất thời không tìm được cớ khác, Giang Dạ hỏi: “Về nhà, vẫn là ——”

“Tìm khách sạn gần đây đi,” dừng một chút, Phó Tinh Thần bổ thêm một câu, “Tốt nhất là khách sạn không yêu cầu quá nghiêm khắc, Tôi không mang theo chứng minh thư.”

Giang Dạ nâng cặp mắt thâm thúy nhìn cô “Mang tiền không?”

Phó Tinh Thần: “... Không có.”

Giang Dạ không nói gì nữa, cười như không cười mà nhìn cô một cái, sau đó khởi động xe.

Vài phút sau, Phó Tinh Thần chú ý phía trước chính là khách sạn Hán Giang, cô chỉ đoan đoan chính chính mà ngồi, cũng không hỏi anh vì cái gì lại chạy đến nơi này.

Xe rất nhanh liền ngừng ở phía trước khách sạn, Giang Dạ tắt máy, đột nhiên nói chuyện: “Đây là xe của anh tôi.”

Trách không được.

Phó Tinh Thần “Ừ” một tiếng, không nói.

Hai bên trầm mặc.

Nửa phút sau, Giang Dạ nhận điện thoại.

Bên kia cũng không biết là ai, Giang Dạ nói chuyện ngữ điệu hoàn toàn không ít, anh đem khóa xe mở ra, khẽ cười một chút: “Còn chưa ngủ, vừa đi làm chút chuyện.”

Phó Tinh Thần lần đầu tiên nhìn thấy Giang Dạ cười như vậy, ôn nhu lại gợi cảm, cơ hồ không mang theo lực công kích nào.

Cô đặc biệt thấp giọng mà nói câu cảm ơn, vừa mới xoay người mở cửa xe, tay đã bị anh nhẹ nhàng cầm lấy.

Giang Dạ không nhìn cô, chỉ nói khẽ với người ở trong điện thoại: “ Nghỉ ngơi sớm một chút”

Anh nói xong liền cắt đứt điện thoại, trực tiếp đem điện thoại đặt tùy ý, sau đó mở chiếc hộc nhỏ trong xe, từ bên trong cầm ra mấy tờ tiền giá trị lớn đặt ở bên cạnh.

Phó Tinh Thần nhìn chằm chằm mấy tờ tiền kia, so với trước kia bị Mạc Văn Ngữ lôi kéo xem phim đen, mặt cô bây giờ còn đỏ hơn.

Thật lâu sau, cô mở miệng: “Giang Dạ.....”

Phó Tinh Thần không dùng kính ngữ, nuốt nuốt nước miếng mới nói tiếp, “Tôi ngày đó uống say, hy vọng anh đừng quá để ý.”

Loại chuyện này vốn dĩ phụ nữ là người có hại, huống chi trong tiềm thức Phó Tinh Thần cảm thấy, đối với Giang Dạ, cái hôn cùng chuyện thường ngày giống nhau, hẳn là không quá để ý.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, đụng phải ánh mắt thâm trầm liền ngẩng người một lúc, lập tức tránh đi.

Giang Dạ lúc lâu vẫn không mở lời, qua một lát, đột nhiên nắm chặt cổ tay cô kéo về phía trước, một tay kia ẩn sau cổ, cúi đầu hôn xuống.

Cửa xe vẫn còn mở, gió lạnh từ khe hở chui vào mang theo hơi lạnh.

Cái hôn của Giang Dạ cũng lạnh, mang theo mùi của nước cạo râu, Phó Tinh Thần sững sờ chớp mắt, không có phản ứng, đột nhiên nhớ tới lời Mạc Văn Ngữ dùng để trấn an cô lúc trước —— “Không quan hệ, dù sao cậu cũng không bị thiệt hại gì.”

12. Chương 12

Không quan hệ, dù sao cậu cũng không bị thiệt hại gì ——

Không thiệt hại cái rắm!

Lúc phản ứng lại, Phó Tinh Thần cảm thấy mình sắp thiếu oxy mà chết.

Giang Dạ tựa như biết Phó Tinh Thần muốn làm gì, lấy tay đè cô lại, anh hôn chuyên chú nhập tâm, đem môi cô nghiền qua một lần.

Rõ ràng là không uống rượu, nhưng lúc này cô lại cảm thấy đầu có chút say, phản ứng đều chậm nửa nhịp, cách vài giây mới dùng sức cắn vào khoe môi anh.

Cô cắn không nhẹ, mơ hồ nếm được mùi máu tươi.

Giang Dạ lúc này mới chịu buông cô ra, kết quả mới vừa lấy cánh tay đè trên người cô ra, bị ăn ngay một cái tát.

Cái tát và cái cắn khi nãy sử dụng sức mạnh như nhau, vừa nhanh vừa tàn nhẫn.

Mặt Giang Dạ xuất hiện vết hồng, anh hơi nghiêng đầu, ánh sáng từ đèn đường chiếu vào, đem khuôn mặt tuần tú tựa hồ phân cách thành hai tầng khác nhau.

Thật lâu sau, anh hơi gợn khoe môi lên, giương mắt nhìn về phía Phó Tinh Thần.

Lúc tối lúc sáng, ánh mắt anh ngăm đen thâm trầm, Phó Tinh Thần đột nhiên hối hận khi hạ tay nhanh như vậy.

Khoe miệng Giang Dạ xuất hiện vết máu, anh vươn ngón cái chùi lấy, sau đó giơ tay kia cầm lấy mấy tờ tiền, “Vốn dĩ tính toán lần này thanh toán xong ——”

“Tôi là người làm ăn, không muốn xuất hiện việc lỗ vốn,” anh vừa mở miệng, Phó Tinh Thần liền biết có chuyện xấu, quả nhiên Giang Dạ đem mấy tờ tiền kia bỏ vào trong hộc, giọng nói hơi khàn, nhìn cô thật lâu, gần từng chữ một: “Phó Tinh Thần, em còn thiếu tôi một lần.”

Phó Tinh Thần biết, “Thiếu tôi một lần” có ý nghĩa gì.

Miệng cô cảm thấy đắng chát, Giang Dạ đột nhiên cúi người, mở cửa xe sau lưng cô.

Phó Tinh Thần phản xạ có điều kiện mà lui về phía sau, đôi mắt phóng đại.

Giang Dạ khẽ cười một tiếng, cái tát kia tựa như không ảnh hưởng tới anh, thời điểm anh cười khoe miệng cong lên, mang theo nửa phần tà khí.

“Lúc tát tôi, lá gan không phải rất lớn?”

“.....”

Phó Tinh Thần nhấp môi dưới, mới vừa nhấc chân xuống xe, liền nghe được Giang Dạ nói một câu: 5201

Bước chân cô hơi dừng lại, phản ứng lại đây là số phòng, cũng không quay đầu lại mà rời đi.

Giang Dạ hướng ngoài cửa sổ liếc mắt một cái, sau đó mới nhấc di động, bên trong điện thoại, thanh âm Đường Mộ Bạch truyền tới: “Tam ca, tiểu tổ tông Đường Ngộ đâu rồi?”

Phó Tinh Thần vào khách sạn, soát rất nhiều lần, từ toilet tới phòng ngủ, đến lúc yên tâm, mới cầm lấy di động gọi Mạc Văn Ngữ lại đây.

Không tới một phút đồng hồ, tiếng đập cửa đã vang lên.

Cửa vừa mở ra, Mạc Văn Ngữ giống như cá chạch chui vào: “Người nợ là ai?”

Phó Tinh Thần hít vào một hơi, khoang miệng chỉ còn lại mùi kem đánh răng bạc hà, cô cảm thấy mỹ mãn mà cười một chút: “Giang Dạ.”

Mạc Văn Ngữ lấp bắp kinh hãi: “Anh ta chính là Giang Dạ?”

Phó Tinh Thần quay đầu lại nhìn cô nàng, gật đầu.

Mạc Văn Ngữ đem cô kéo đến sô pha, “Cậu biết Giang Dạ là ai sao?”

“.....”

Mạc Văn Ngữ giống như không muốn cô trả lời, chính mình tiếp tục nói: “Khách sạn Hán Giang chính là sản nghiệp của Giang Dạ, Giang Dạ trước đó không lâu mới về nước, nghe nói đàn dương cầm đặc biệt tốt.”

Mạc Văn Ngữ: “Hai năm trước, tớ vẫn mang theo lòng yêu đàn dương cầm, vẫn luôn muốn nhìn video Giang Dạ ở nước ngoài diễn tấu mà học tập một chút, kết quả dừng nói tới video, đến tỷ âm thanh điều không nghe được.”

Phó Tinh Thần lẳng lặng nghe, không đáp lời.

Trách không được lại sinh ra một đôi đẹp tay như vậy, dùng để đàn dương cầm, thật đúng là quá thích hợp.

Mạc Văn Ngữ đem giọng nói dè dặt một ít: “Còn có người nói, Giang Dạ là một người đàn ông trung niên..... Bất quá đó chỉ là lời nói miệng, không có người đứng lên xác nhận thật giả.”

Trung Niên tuổi từ 50-60 tuổi..... Già đến như vậy.

Loại này tin tức này nửa thật nửa giả, Phó Tinh Thần không thể nào tin, cô giơ tay che mặt, đỉnh đầu ánh sáng đèn từ khe hở ngón tay nhẹ nhẹ chiếu vào, cũng không biết có phải do tâm lý tác dụng, Phó Tinh Thần đột nhiên cảm thấy trong miệng thật phẳng phất mùi thuốc cạo râu.

Mạc Văn Ngữ còn đang nói cái gì, Phó Tinh Thần không muốn nghe, đứng dậy chạy về hướng toilet, nhanh chóng đánh răng.

“Thần Thần, cậu bị gì vậy?”

Mạc Văn Ngữ đứng ở cửa, hướng về chiếc gương lắc đầu, cách vài phút, chờ cô đánh xong, mới mở miệng hỏi cô: “Sự việc hôm nay, cậu đã nói lời cảm ơn với Giang Dạ chưa?”

Phó Tinh Thần vẫn là lắc đầu: “Không những không cảm ơn tớ còn cho anh ta một tát.....”

“Thần Thần ——”

Phó Tinh Thần giơ tay chỉ chỉ miệng mình, trước khi cô nàng mở miệng trách móc, lời ít mà ý nhiều đem sự tình nói qua một lần.

Ngắn ngủn vài phút, biểu tình Mạc Văn Ngữ thay đổi xoành xoạch.

Một lát sau, cô nàng liền phân tích sự đúng sai: “Tớ cảm thấy anh ta không phải chiếm tiện nghi của cậu.”

“Có ý tứ gì?”

“ Có thể là lần trước anh ta cảm thấy cậu chiếm tiện nghi của anh ta.”

Phó Tinh Thần nhớ tới Giang Dạ nói “Làm ăn mua bán không bao giờ để lỗ”.

Chính là tính lần đó cô chiếm tiện nghi của anh, nên dùng phương thức cũ trả lại?

..... Như vậy không phải càng có hại hay sao?

Mạc Văn Ngữ: “Cậu ngẫm lại đi, loại người như Giang Dạ, muốn dạng nữ nhân gì đều có, kết quả có một ngày đột nhiên bị một nữ nhân không quen biết mà cưỡng hôn.”

“.....”

“Huống chi cậu còn trả cho anh ta một trăm tiền boa”.

“.....”

Mạc Văn Ngữ kết luận: “ Anh ta không cảm thấy cậu muốn cùng anh ta lên giường đã tốt rồi.”

Phó Tinh Thần rũ mắt không nói chuyện, trong lòng tưởng nhớ lại câu nói của Giang Dạ “Em còn thiếu tôi một lần”

Âm thanh trầm ấm của anh cứ như ở bên tai vòng, trầm thấp từ tính, nháy mắt trong đầu Phó Tinh Thần xuất hiện hai chữ —— xong rồi.

Cô hẳn nên cầm một trăm nhân dân tệ kia, tiêu hủy vật chứng.

Phòng khách sạn.

Đường Mộ Bạch vẫn là lần đầu tiên thấy trên mặt Giang Dạ xuất hiện dấu tát, anh ta từ trong phòng lấy ra hòm thuốc, dùng tăm bông dính thuốc để tiêu độc, trong lúc thoa thuốc còn không quên chăm chọc anh: “Dấu tay rất đậm, coi bộ xuống tay rất mạnh.”

Giang Dạ liếc anh ta một cái, không để ý mà hỏi: “Bên kia nói là Đường Ngô báo cảnh sát.”

Đường Mộ Bạch gật gật đầu, “Buổi chiều đi toilet thấy một nam một nữ đang hút ma túy, Đường Ngô luôn luôn không thích loại đồ vật này, khả năng liền thuận tay báo cảnh sát.”

Xử lý xong miệng vết thương, anh đem đồ vật cất gọn, sau đó đem một cái USB loại nhỏ ném lên bàn trà: “Camera ở quán Bar, phỏng chừng anh muốn xem qua.”

Giang Dạ cười một chút: “Lúc anh hỏi lý do, A Ngô còn bảo ngại nữ nhân kia kêu quá khó nghe.”

Đường Mộ Bạch: “.....”

Giang Dạ không nói chuyện nữa, cúi người đem USB cắm vào máy tính.

Video chiếu được một nửa, Đường Ngô đẩy cửa tiến vào, cậu như mới vừa tắm rửa xong, tóc hơi rũ ở trên trán, trên người còn dính hơi nước.

Đường Mộ Bạch mắt nhìn màn hình, sau đó cười như không cười mà nhìn về phía Đường Ngô.

Giang Dạ biểu tình không biến hóa, chỉ duỗi tay lấy hộp thuốc, cầm điều thuốc đưa qua, Đường Ngô không nhận, vẫn là Đường Mộ Bạch tiếp nhận, cho điều thuốc vào gạt tàn ở trước mặt.

Đường Ngô giương mắt nhìn về phía Đường Mộ Bạch, người sau xả môi cười cười, đem notebook hướng về phía anh đẩy đẩy, trên màn hình, hình ảnh vừa đúng lúc dừng lại ở đoạn Đường Ngô trên tay cầm theo điều thuốc đem tóc của Phó Tinh Thần thiêu cháy.

Nửa phút sau, Đường Ngô chậm rì rì mà đem máy tính khép lại, cầm lấy điều thuốc còn đang cháy dở đốt vào nhúm tóc trên trán, sau đó cúi người đem điều thuốc dập vào gạt tàn, “Đùa hay thật?”

Đường Mộ Bạch: “Cậu ấy có khi nào chơi đùa?”

Đường Ngô cười cười, “Người lớn lên rất xinh đẹp.”

Cậu tùy ý đánh giá.

Phó Tinh Thần người này đối với cậu không có quá nhiều chú ý, chỉ là hai năm trước có gặp qua một lần.

Giang Dạ không nói chuyện, đối với đề tài hai người đang nói không có chút hứng thú, chỉ nhắm mắt lại chờ ẩn đường, sau đó đem chìa khóa xe ném cho Đường Mộ Bạch: “Anh hôm nay mượn xe của Giang Úc Nam, cậu ngày mai tới bệnh viện tiện đường đưa xe cho anh ấy.”

Toà thị chính đối diện với thị bệnh viện, đúng thật là tiện đường.

Đường Mộ Bạch mới cười nhạt một tiếng, liền nghe thấy Giang Dạ nói tiếp, thanh âm có chút trầm, rõ ràng kiên nhẫn không đủ: “Còn có, điện thoại của trợ lý để quên trong xe, trở về xử lý một chút”

Tiếng nói vừa dứt, một chiếc điện thoại đã được đặt vào tay Đường Mộ Bạch, màn hình còn đang sáng, giao diện điện thoại có phần mềm đặt xe, chói lọi mà biểu hiện không lâu trước đây mới tiếp nhận đơn hàng.

Từ ” xử lý” trong miệng Giang Dạ, cùng ý nghĩa với từ “Tháo dỡ”, Đường Mộ Bạch trong lòng rõ ràng.

Anh ta rũ mắt nhìn qua đơn đặt hàng kia, tức khắc đã hiểu lý do.

Giang Dạ người này.

Như thế nào còn qua cầu rút ván?

Phó Tinh Thần nơm nớp lo sợ một tuần, suốt một tuần qua đi, cô vẫn chưa gặp lại Giang Dạ.

Thứ bảy là ngày nghỉ, buổi chiều thứ sáu, cô đi theo Mạc Văn Ngữ ra khỏi công ty, hai người cùng nhau thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Mạc Văn Ngữ là vợ vài ngày sau thả lỏng, cô là khائن trưởng mấy ngày sau nhẹ nhàng.

Tính chất không giống nhau, nhưng tâm tình không sai biệt lắm.

Một tuần này Mạc Văn Ngữ nhận được vài kịch bản mới, điện ảnh Hoàn Vũ tài nguyên không cần phải nói, mấy cái kịch bản đưa qua đều không tồi, vẫn là nhân vật nữ số 2.

Bất quá không thể chọn một lúc nhiều kịch bản, cô chọn tới chọn đi, cuối cùng tổng hợp suy xét nhà sản xuất cùng đạo diễn, Phó Tinh Thần tiếp nhận hai bộ kịch bản.

Lúc Mạc Văn Ngữ đưa Phó Tinh Thần về nhà, thuận miệng nói chuyện phiếm vài câu: “Nếu không phải bởi vì cậu đi cửa sau vào, mà nhận được tài nguyên tốt như vậy, tớ còm tưởng Kỷ Thần Viễn đối với cậu dư tình chưa dứt”

Phó Tinh Thần đọc mấy bài Weiboi đầu đề, sau đó chán đến chết mà rời khỏi Weiboi.

Giữa tháng năm, nhiệt độ trong không khí dần dần lên cao, ánh mặt trời đã bắt đầu chiếu xuống, nhiệt độ thường hơn hai mươi độ.

Phó Tinh Thần gơ tay ở bên tai phẩy phẩy, tầm mắt dừng ở hàng ngô đồng phía bên ngoài, nhẹ nhàng băng quơ mà đáp trả cô nàng hai chữ: “Ha hả”

Đối loại người thay phụ nữ như đổi quần áo, trong thế giới của Kỷ Thần Viễn, không tồn tại bốn chữ “Dư tình chưa dứt”.

Phó Tinh Thần nghiêng đầu nhìn qua, hướng về phía Mạc Văn Ngữ khẽ cười một chút: “Nghe này, nếu tớ đã nói ra lời chia tay thì đã không còn cơ hội quay lại đâu”.

13. Chương 13

Mạc Văn Ngữ đứng đắn gặt gặt đầu, trong lòng đã sớm nở hoa.

Cô nàng luôn muốn như vậy.

Ở trong mắt cô nàng, Kỷ Thần Viễn là một tra nam, căn bản là không xứng với ngôi sao nhỏ của cô.

Mạc Văn Ngữ tâm tình rất tốt, tiện tay lấy một viên kẹo.

Phó Tinh Thần lột giấy gói kẹo ra, sau đó đem bỏ vào trong miệng, là vị chanh.

Đầu lưỡi trong nháy mắt nếm được vị chua nhàn nhạt, cô gơ tay ở bên môi nhẹ điểm một chút, tự nhiên vô cùng mà đem suy nghĩ của Mạc Văn Ngữ nói ra: “Tớ cũng cảm thấy anh ta không xứng với tớ.”

Mạc Văn Ngữ: “.....”

Có người bạn như thế này, khiến cô rất nhọc lòng

Tây giao hoa đình, Mạc Văn Ngữ đem xe dừng lại.

Phó Tinh Thần dựa vào cửa sổ xe mà ngủ mất, dưới mắt điểm màu xanh nhạt, rõ ràng giấc ngủ mấy bữa nay không tốt.

Vừa lúc di động Mạc Văn Ngữ vang lên, cô nàng không muốn đánh thức Phó Tinh Thần, nhận điện thoại với giọng nhỏ xiu.

Gọi điện tới là đạo diễn Trì Minh, dù còn trẻ nhưng danh tiếng rất nổi, bởi vì mấy năm trước quay được một bộ phim rất thành công, trong công ty có không ít người bỏ ra số tiền lớn mời anh ta làm đạo diễn cho phim của mình.

Mạc Văn Ngữ đã gặp qua vài lần, tính tình lạnh lùng, ngoại hình cũng không tệ lắm, ôn tồn lễ độ đáng vẻ ôn nhu.

Trì Minh gọi tới chủ yếu là nói về thời gian thử vai, anh ta là người bận rộn, nói chuyện tự nhiên cũng ngắn gọn, sau khi cúp điện, Mạc Văn Ngữ nhìn thời gian trò chuyện, mới mười bảy giây.

Nửa phút sau, Phó Tinh Thần tỉnh lại.

“Trì Đạo gọi điện báo thời gian thử vai, đánh thức cậu sao?”

Phó Tinh Thần lắc đầu, tựa lưng vào ghế thanh tỉnh vài phút mới mở miệng, “Để tớ lái xe cho...”

Khả năng bởi vì vừa mới tỉnh ngủ, thanh âm của cô tỉnh tế, có chút nhẹ, như là ở trong mơ mơ màng nói mơ.

Mạc Văn Ngữ hướng tầm mắt xuống, theo bản dừng lại ở cổ tay trái cô.

Mười tám tuổi Phó Tinh Thần đã xảy ra tai nạn xe cộ, tuy rằng không tính là đặc biệt nghiêm trọng, nhưng tay trái vẫn bị ảnh hưởng.

Phó Tinh Thần không tránh tay khỏi tầm mắt cô nàng “Tay không có vấn đề gì.”

“Thần Thần, cậu vẫn là giết chết ý nghĩ này đi.”

Mạc Văn Ngữ dừng lại, sau đó ở trước mặt Phó Tinh Thần bỏ cho cô một đao, “Không có khả năng Hoắc tổng cho cậu chạm vào xe lần nữa đâu.”

“.....”

Phó Tinh Thần còn chuẩn bị tốt lý do thoái thác đột nhiên liền không mở miệng được.

“Thần Thần ngoan,” Mạc Văn Ngữ vỗ vỗ bả vai cô, lại đưa cho cô một viên kẹo, “Chị đây vẫn vui vẻ làm tài xế không công cho cậu.”

Phó Tinh Thần trừng mắt, siết chặt viên kẹo dùng để dụ dỗ cô, xoay người mở cửa xuống xe.

Buổi sáng thứ bảy, rốt cuộc Phó Tinh Thần cũng gặp được cô gái tên “Kỳ kỳ”.

Hoắc Cận Sơ đào hoa có tiếng, trước kia ở nước ngoài, mỗi lần Mạc Văn Ngữ gọi điện cho cô đều nhắc tới anh ta, còn kèm theo tên mấy cô gái anh ta cặp kè.

Người này lớn lên đẹp trai, sự nghiệp lại thành công, tự nhiên sẽ có vô số cô gái bu vào.

Bất quá Phó Tinh Thần không nghĩ tới, cái tên Kỳ Kỳ này thật sự là tên của con chó Husky.

Phòng khách, Phó Tinh Thần nhìn Kỳ Kỳ đang nằm bên chân, thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Hoắc Cận Sơ hôm nay không đi công ty, dựa lưng vào sofa xem văn kiện, trang giấy được lật qua, phát ra tiếng vang nhỏ.

Phó Tinh Thần một bên vuốt tóc, một bên thử mở miệng: “Anh.....”

“Anh?”

Không đợi cô tiếp tục, Hoắc Cận Sơ đã nhẹ giọng hỏi, tựa hồ là cảm thấy có chút buồn cười.

Phó Tinh Thần căng da đầu tiếp tục nói: “Em muốn đi thi lấy bằng lái.”

Hoắc Cận Sơ thu lại nụ cười.

Một lát sau, anh đem văn kiện khép lại, “Không được.”

Tuy rằng đã dự đoán trước kết quả, Phó Tinh Thần vẫn cảm thấy có chút không cam lòng, nhăn lông mày thành một nhúm nhìn anh ta.

Hoắc Cận Sơ đứng dậy đi tới, cúi người xuống, duỗi tay nhẹ nắm lấy cổ tay trái Phó Tinh, “Thần Thần, nghe lời.”

“.....”

“Em không thể lái xe, nếu cảm thấy đi xe công ty bất tiện, anh sẽ an bài tài xế lái xe cho em.”

Phó Tinh Thần lần đầu tiên cảm thấy, Mạc Văn Ngữ so với cô hiểu biết Hoắc Cận Sơ nhiều hơn.

Cô không nói một lời động đậy bàn tay trái, ngón tay tuy rằng không thể linh hoạt so với tay phải, nhưng bình thường cũng không nhiều lắm kém.

Trầm mặc hồi lâu, thấy cô không hề kiên trì, Hoắc Cận Sơ lúc này mới buông lỏng.

Trên người anh mang theo hương vị sạch sẽ, mùi vị ấy cứ luẩn quẩn bên chóp mũi Phó Tinh Thần thật lâu không tiêu tan.

Phó Tinh Thần đột nhiên giơ tay túm chặt lấy tay anh, cô ngẩng đầu, đôi mắt sạch sẽ, xoay đề tài nói: “Tôi không muốn nhìn thấy Kỷ Thần Viễn.”

“Thần Thần ——”

Hoắc Cận Sơ ngữ khí chậm lại một ít: “Nếu em không muốn nhìn thấy hắn, cuối tuần liền cùng Hoàn Vũ hủy bỏ hợp đồng.”

“Không cần.”

Giọng nói rơi xuống, hai người rất có ăn ý đều không mở miệng.

Đề tài này lại lần nữa vô tận mà chết.

Phó Tinh Thần ngồi hai phút, đem kênh truyền hình đều thay đổi qua một lần, cô đứng dậy lên lầu.

Đi được nửa cầu thang, giọng nói của Hoắc Cận Sơ ở phía sau vang lên, “Thần Thần, em còn thích hắn sao?”

Phó Tinh Thần bước chân dừng lại, không quay đầu lại nhìn anh, một lát sau, cô mới mở miệng đáp lại: “Không có.”

Thẳng đến khi bóng dáng của cô biến mất khỏi tầm mắt, Hoắc Cận Sơ mới chậm rãi phun ra khẩu khí buồn bực.

Mạc Văn Ngữ vẫn luôn nói tiểu nha đầu này là người không có lương tâm, Hoắc Cận Sơ từ trước đến nay vào tai này ra tai kia, thẳng đến hôm nay, anh mới tin.

Tin triệt để hoàn toàn

Phó Tinh Thần lần đầu tiên nhìn thấy Kỷ Thần Viễn, là ở cao nhĩ năm nhất lúc thành lập trường.

Bởi vì là kỉ niệm một trăm năm ngày thành lập trường, rất nhiều bạn cùng trường có phát triển không tệ đều đến đây, bao gồm cả Kỷ Thần Viễn.

Phó Tinh Thần khi ấy đại diện cho hội học sinh, ở trên bục giảng đàn một khúc dương cầm, lúc đi xuống không biết bộ lễ phục bị gì mà đứt chỉ sau lưng, cô chỉ có thể đi vào phòng thay quần áo để đổi áo quần.

Kỷ Thần Viễn lúc ấy cũng ở phòng thay quần áo, hắn có tiếng là hoa hoa công tử, không biết lúc ấy đang ở cùng cô gái nào, ở bên trong lồi lồi kéo kéo.

Phó Tinh Thần đứng ở ngoài cửa một lúc lâu, sau đó dùng sức mà kêu.

Bên trong tức khắc an tĩnh lại, Phó Tinh Thần liền đi vào, không nhìn hai người bọn họ, ôm quần áo đi vào gian phòng khác.

Kết quả mười phút sau đi, Kỷ Thần Viễn còn chưa đi, nửa người dựa vào tường chơi di động, thấy cô đã đổi quần áo muốn đi ra ngoài, nâng chân dài lên hướng phía trước đuổi ra, chặn cửa lại.

Phó Tinh Thần biết không có khả năng bởi vì chân đã tê mới chen chân vào, cô đem lễ phục ôm chặt, đôi mắt sáng rực: “Kỷ học trưởng, phiền anh tránh ra một chút.”

Cô kỳ thật biết Kỷ Thần Viễn, tuổi của hắn cùng Hoắc Cận Sơ bằng nhau, tuy rằng quan hệ không tốt, nhưng cũng từng có vài lần lui tới.

Hắn là một người đào hoa, phần lớn các cô gái đều cam lòng treo người lên thân cây.

Kỷ Thần Viễn gương mặt anh tuấn, mắt dài hẹp, hắn híp mắt nhìn cô cười, người hơi cúi xuống nhìn thẳng vào cô: “Tiểu học muội, vừa rồi đã thấy cái gì?”

Cô không hiểu sao mặt lại đỏ, ho nhẹ một tiếng sau đó hỏi hắn: “Thế giới động vật.”

Phó Tinh Thần vừa mới nói xong, bả vai đã bị một cái tay chụp lấy, Mạc Văn Ngữ kêu cô một tiếng: “Như thế nào lại ngủ trên sofa?”

“.....”

Lại nằm mơ.

Phó Tinh Thần xoa xoa đôi mắt, sau đó chậm rãi ngồi dậy, TV đúng lúc đang phát “thế giới động vật” Âm thanh hiền hậu ôn hòa của Trường Lão sư từ bên trong truyền ra ——

“Mùa xuân tới, động vật lại đến mùa giao phối ——”

“Lớn thế này, còn xem động vật thế giới?” Mạc Văn Ngữ không lưu tình mà cười nhạo cô một hồi, sau đó ném điện thoại vào người cô: “Hoắc tổng gọi điện cho cậu.”

“Khi nào?”

“Năm phút đồng hồ trước,” Mạc Văn Ngữ vỗ vỗ mặt Phó Tinh Thần, “Tỉnh chưa? Tỉnh rồi thì đi đưa văn kiện cho Hoắc tổng.”

Phó Tinh Thần bị cô nàng nói có chút không rõ, Mạc Văn Ngữ giải thích: “Hôm nay Hoắc tổng để quên hợp đồng ở nhà.”

Trong nhà những người khác đều không ở đây, lúc Mạc Văn Ngữ vào nhà, phỏng chừng cũng là người hầu mở cửa cho cô nàng, Phó Tinh Thần “À” một tiếng, chỉ chớp mắt liền thấy được trên bàn trà có hai bản hợp đồng.

Hình như là hợp đồng chuyển nhượng đất đai, Phó Tinh Thần không nhìn kỹ, từ ngăn kéo cầm lấy chiếc túi xách bỏ hợp đồng vào, thay giày liền cùng Mạc Văn Ngữ ra cửa.

Khả năng là cuối tuần, Hoắc Cận Sơ nói địa điểm ký hợp đồng không phải là công ty mà là Trà Hương Các.

Mạc Văn Ngữ đem xe dừng ở dưới lầu, nói cho cô là số phòng, không cùng cô đi lên, chỉ nói ở trên xe chờ cô trở lại.

Bởi vì không phải lần đầu tiên tới, Phó Tinh Thần ít nhiều có kinh nghiệm, rất nhanh tìm được số phòng, cô gõ gõ cửa, khó có được dáng vẻ nghiêm túc kêu một tiếng: “Hoắc tổng.”

Bên trong truyền đến giọng Hoắc Cận Sơ “ Vào đi”.

Phó Tinh Thần lúc này mới đẩy cửa đi vào, trong lúc bước đi thò tay vào túi lấy bản hợp đồng, đặt ở trên bàn, ánh mắt xẹt qua đôi tay đối diện Hoắc Cận Sơ, cả người đều sững sốt một chút.

Giang Dạ.

Cô hiện tại đã tới trình độ nhìn tay có thể đoán ra là anh.

Phó Tinh Thần giống như bị điện giật rụt tay trở về, vừa nhấc mắt, quả nhiên liền thấy được gương mặt của Giang Dạ.

Biểu tình trên mặt anh bình thản, chỉ nhìn cô một cái liền thu hồi tầm mắt, cầm lấy bản hợp đồng kia, đại khái xem qua một lần, nhanh chóng ký tên mình vào .

“Hợp tác vui vẻ, Hoắc tổng.”

Sau khi ký xong, hai người tượng trưng mà nắm tay.

Giang Dạ đứng dậy, lúc đi qua Phó Tinh Thần, ý vị không rõ mà nói câu: “Em gái của Hoắc tổng thật xinh đẹp.”

Hoắc Cận Sơ không để lời nói đó trong lòng, nhiều năm như vậy, anh ta nghe qua không biết bao nhiêu lời khen như vậy dành cho Phó Tinh Thần, nhưng Phó Tinh Thần lại sững sốt một chút, còn không đợi cô phản ứng lại, Giang Dạ đã ra cửa.

Hoắc Cận Sơ còn có việc, anh với tay lấy bản hợp đồng đưa cho cô: ” Để anh gọi người đưa em về?”

“Mặc Văn Ngữ chờ ở bên ngoài.” Phó Tinh Thần đem hợp đồng cất vào túi” Tôi trở về trước.”

Hoắc Cận Sơ dặn dò: “Chú ý an toàn”

Vừa ra khỏi phòng đã nhận được tin nhắn của Mặc Văn Ngữ.

Thần Thần ngoan, Niệm Niệm sinh bệnh, tớ phải trở về đưa nó đi bệnh viện,cậu nói Hoắc tổng gọi người đưa về nha,moah moah!

Phó Tinh Thần xoa ấn đường, gõ chữ “Được” gửi đi,cô buông điện thoại, giương mắt nhìn xung quanh liền thấy một cô gái nhìn khá quen mắt.

Cô gái kia hình như đang cùng bạn nói chuyện trong di động, cau mày phồng má, nhìn không ra là phần nộ hay buồn bực.

Phó Tinh Thần nhìn qua nhìn lại, trong lúc vô tình nghe được người nọ cắn răng nói: ” Cậu còn nhớ lần trước tớ ở chỗ này đi gặp mặt đối tượng xem mắt không?.”

14. Chương 14

Người bên kia điện thoại có nhớ hay không thì cô không biết, nhưng Phó Tinh Thần đột nhiên nghĩ tới.

Đây chẳng phải đây là đối tượng gặp mặt lần trước của Giang Dạ hay sao.

Cô gái kia tiếp tục nói, mấy câu kia không hơn không kém mà rót vào lỗ tai cô——

“Anh ta không những cá tính lãnh đạm, thân thể còn không tốt, cậu biết thân thể không tốt chỉ cái gì không—— chính là nơi đó!”

“Lớn lên xinh đẹp có ích lợi gì, không phải cá tính lãnh đạm hay sao!”

“Nhưng thật ra cũng không tồi, còn biết nói trước cho tớ...” Cô nàng rất nhanh đem lời nói sửa lại “Bất quá người lại không tồi, nhưng cũng không thể đền bù khuyết điểm của anh ta!”

Phó Tinh Thần thiếu chút nữa vấp ngã, không dám nghe thêm, bước nhanh đi ra ngoài.

Cô hôm nay đi ra ngoài có chút sốt ruột, trừ bỏ di động cùng hợp đồng, cái gì cũng không mang theo.

Đoạn đường ở Trà Hương Các không tính là tốt, ở đây lui tới hoàn xe riêng, đi tới đi lui vài phút, Phó Tinh Thần vẫn không nhìn thấy một chiếc xe taxi nào.

Cô quay đầu nhìn cửa Trà Hương Các, sau đó từ di động tìm ra dãy số của Hoắc Cận Sơ, vừa muốn gọi điện, bên tai truyền đến tiếng còi xe.

Phó Tinh Thần xác định chính mình không chặn đường đi, nhưng vẫn lui về phía sau nửa bước nhường ra đất trống.

Tiếng còi xe lại lần nữa vang lên.

Phó Tinh Thần trở mắt, màn hình di động đã tắt, cô thuận thế ngảng đầu, sau đó thấy được trước mặt dừng lại chiếc xe hơi màu đen, chủ điều khiển hạ cửa xe hơn phân nửa, lộ ra nửa khuôn mặt của người đàn ông.

“Lên xe.”

Phó Tinh Thần theo bản năng lui về phía sau một bước.

“Em lui một bước thử xem.”

Giang Dạ ngữ khí lãnh đạm, anh nghiêng đầu từ trong xe nhìn qua, Phó Tinh Thần nhất thời nghe không hiểu là mệnh lệnh hay là uy hiếp, cung phản xạ của cô quá dài, liền thật sự lui về phía sau một bước.

Phía sau lưng bỗng dưng đụng vào một vật cứng, phía sau có người khoa trương mà “Ai u” một tiếng, thanh âm có chút thô ách, “Tiểu thư, nhào vào trong ngực tôi sao?”

Phó Tinh Thần giật mình, ý thức được chính mình đụng vào người khác, lập tức quay đầu xin lỗi.

Cô cảm thấy mình nhận lỗi nhìn rất có thành ý, người nọ lại không tính toán như vậy mà bỏ qua, duỗi tay bắt lấy tay phải của cô: “Em gái đi một mình sao?”

Phó Tinh Thần dễ dàng tránh được, buột miệng thốt ra: “Anh quản được?”

“Em vừa rồi đụng vào tôi, tôi như thế nào liền không quản được?”

Người này rõ ràng là cường từ đoạt lí, Phó Tinh Thần mặc kệ hấn, xoay người liền đi, chỉ là đi được vài bước, cô liền ý thức được người nọ đi theo sau.

Phó Tinh Thần bước chân dừng một chút, Giang Dạ quay xe dừng lại bên chân cô, âm thanh như cũ nhạt nhẽo: “Lên xe.”

Cô dừng lại, người phía sau cũng dừng lại.

“Cùng một câu nói,tôi không muốn nói lại lần thứ nà” Giang Dạ đem cửa xe ghế phụ mở ra, lại thông thả ung dung bỏ thêm một câu: “Tôi không thân với cô.”

Mặt Phó Tinh Thần lập tức đỏ lên.

Phía sau lại vang lên tiếng bước chân làm cho da đầu cô dựng đứng cả lên, Phó Tinh Thần không dám do dự, đem cửa xe kéo ra ngồi xuống.

Giây tiếp theo,xe hơi màu đen từ bên chân người nọ chạy qua, khoảng cách bánh xe tới mũi chân người nọ không tới hai centimet, phía sau lưng anh ta đổ ra một tầng mồ hôi lạnh, vừa thấy xe kia khí thế biến mất, chỉ thấp giọng mắng “Đen đủ”.

Giang Dạ chạy xe rất nhanh, không tới vài phút, xe đã vào đường chính.

Đầu Phó Tinh Thần dần dần thả lỏng, sau một lúc lâu mới nhẹ giọng mở miệng: “Cảm ơn Giang tiên sinh.”

Giang Dạ không đáp lời, lúc chờ đèn đỏ ấn cái bật lửa, lửa màu lam xuất hiện.

Đèn xanh thay đổi, anh đem bật lửa tùy tay ném vào đồng hồ đo giờ, khởi động xe hỏi cô: “Đi chỗ nào?”

“Tây giao hoa đình, nhà số 32.”

Giang Dạ từ kính chiếu hậu liếc nhìn cô một cái, “Sợ tôi như vậy sao?”

Phó Tinh Thần lập tức ngồi thẳng: “Không có.”

Tuy nói tự nhiên như vậy, nhưng ngữ điệu lại cứng đờ.

Giang Dạ chỉ cong môi, không tỏ ý kiến.

Phó Tinh Thần dứt khoát cũng không mở miệng, cô đem đầu hướng ngoài cửa sổ, bả vai dần dần thả lỏng.

Mười lăm phút sau, xe dừng lại ở cổng biệt thự,Phó Tinh Thần mơ màng sắp ngủ, trong lúc nhất thời không có phản ứng.

Giang Dạ cũng không gọi cô, trùng hợp Đường Mộ Bạch gọi điện tới, anh chỉ nhàn nhạt mà liếc mắt Phó Tinh Thần, liền ấn nghe.

“Tam ca, em lần có để quên bệnh án ở trên xe, anh nhìn xem có ở đây không?”

Đường Mộ Bạch luôn ngồi ghế phụ, Giang Dạ tự động đem ghế sau xem nhẹ, mở cái hộc nhỏ, kết quả bệnh án không thấy, nhưng thấy được vật nào đó không nên xuất hiện.

Trên bao bì in chữ ”Thuốc bổ thận tráng dương“, Giang Dạ tùy tiện cầm lấy lọ thuốc, biểu tình không tính là tốt, nhưng là ngữ khí lại ngoài ý muốn nhu hòa: “Đường Mộ Bạch, cậu nhàn rồi nhỉ?”

“Tam ca, anh——” bên kia Đường Mộ Bạch dừng một chút, tựa hồ là đã biết anh chỉ cái gì, mở miệng mang theo nửa ý cười, “Anh xem em quan tâm anh biết bao, biết thân thể anh không tốt, mấy ngày hôm trước ghé bệnh viện lấy cho anh lọ thuốc, đều là thuốc nhập khẩu không có tác dụng phụ, Tam ca, anh cũng không cần quá cảm động, chỉ cần sau này đừng hờ em là được”

Phó Tinh Thần cảm thấy mình tỉnh lại không đúng lúc.

Trong xe quá mức an tĩnh, an tĩnh đến mức cô có thể nghe được lời của nói của Đường Mộ Bạch, nghe đến rõ ràng rành mạch, Giang Dạ không nói lời nào, chỉ theo thói quen cong khóe miệng.

Không khí có phần quỷ dị.

Đường Mộ Bạch không tiếp tục cái đề tài kia, hỏi anh: “Tam ca có tìm thấy bệnh án hay không?”

Giang Dạ cười khê: “Cậu để ở đâu?”

“Khẳng định ——”

“Không tìm được.”

Giang Dạ đem kính chiếu hậu chỉnh thấp một ít, vừa muốn ra sau xe xem, bên cạnh liền đưa qua một bệnh án hơn mười tờ giấy, “Rớt ở kê hồ.....”

Bên kia hiển nhiên cũng nghe được những lời này, trầm mặc vài giây, thanh âm đột nhiên liền nâng cao: “Giang Dạ —— trên xe anh cứ nhiên có phụ nữ?!”

” Nghe lầm rồi.” Giang Dạ đem bệnh án tiếp nhận đi, một tay cầm di động hướng về cửa sổ, “Tỷ nữa sẽ gọi người đưa đồ qua cúp đây.”

Anh nói xong trực tiếp đem điện thoại cắt đứt, quay đầu nhìn về phía Phó Tinh Thần: “ Tỉnh lại khi nào?”

Đuôi mắt Phó Tinh Thần liếc qua lọ thuốc kia, lại kết hợp với lời nói của cô gái kia nói ở Trà Hương Các, trong lòng tức khắc có kết quả.

Cô nhấp môi đem, đem ý cười bên miệng giấu xuống, “Mới vừa rồi.”

Không biết Giang Dạ có tin hay không, khóe môi anh vẫn đang cong lên, cũng không tiếp tục hỏi Phó Tinh Thần, chỉ là đem chốt xe mở ra.

Phó Tinh Thần nói lời cảm tạ: “Cảm ơn Giang tiên sinh đã đưa tôi trở về.”

Giang Dạ cảm thấy, nếu lễ nghi có thể dùng để đánh giá con người, Phó Tinh Thần khẳng định là đạt chuẩn, tuy rằng tính tình không tốt, nhưng lúc bình thường tính tình cũng không tính là xấu

Tầm mắt anh vừa nhắc, đột nhiên hỏi: “Em làm việc ở công ty của Kỷ Thần Viễn ?”

Phó Tinh Thần xoay người lại, tuy rằng có chút không rõ nguyên do, nhưng vẫn gật đầu.

Giang Dạ gơ tay để ở vô lăng, “Phim mới của Trì Minh, nhà đầu tư là tôi.”

Phó Tinh Thần bị ghen một chút.

Trì Minh người này cô đương nhiên biết, thứ sáu Mạc Văn Ngữ đưa cô trở về có nhắc qua, nói thời gian thử vai để qua diễn thử, chỉ là cô không biết nhà đầu tư sẽ là Giang Dạ.

Phó Tinh Thần không kịp mở miệng, lại nghe Giang Dạ nói: “Nếu Trì Minh tuyển em, nhớ rõ cách xa hẳn một chút.”

Trầm mặc nửa phút, Phó Tinh Thần nói: “Giang tiên sinh, diễn viên cùng đạo diễn, hẳn là không có biện pháp bảo trì khoảng cách quá xa.”

Giang Dạ cong cong khóe môi, anh nhìn cô một cái, sau đó đem kia điều thuốc vừa mới lấy ra yên lặng bẻ gãy, giơ tay ném vào gạt tàn thuốc, anh hỏi: “Vậy cùng nhà đầu tư thì sao?”

“Có lẽ sẽ nếu không có việc gì thì sẽ không gặp gỡ.”

“Về lần trước ——”

Phó Tinh Thần thiếu chút bị sắc nước miếng, vốn dĩ cô tính toán sẽ quên việc này, không nghĩ tới hôm nay sẽ bị Giang Dạ nhắc tới, cô như có như không mà liếc về phía lọ thuốc, ở trước mặt anh tiếp tục mở miệng: “Tất cả mọi người đều là người trưởng thành, tôi có thể giải thích.”

Giang Dạ không nói, chỉ là nhẹ hạ tầm mắt dừng ở lọ thuốc vài giây, sau đó một tay đem hộp nhỏ khép lại.

Còn giải thích —— giải thích cái rắm, cô hiện tại hẳn là yên tâm đi?

Giang Dạ không ngốc, biết hình ảnh mình trong mắt nha đầu này, đã biến thành người đàn ông không cứng lên được.

Bị người ta nhìn thấy cùng chính mình nói ra là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, anh cũng không giải thích, chỉ cười như không cười mà liếc nhìn cô một cái: “Khá tốt..... Vào đi thôi.”

Phó Tinh Thần gạt đầu, động tác như cũ mau lẹ, từ cửa xe biến khỏi tầm mắt anh rất nhanh, chỉ dùng nửa phút.

Thẳng đến khi cửa biệt thự đóng lại, Giang Dạ mới lấy lại giọng nói hướng về phía di động, nhàn nhạt mà phun ra một chữ.

“Nói.”

Đường Mộ Bạch vừa nghe ngữ khí liền này cảm thấy không tốt, không nhịn xuống hỏi câu: “Tam ca, có phải hay không lại bị tiểu cô nương đánh một cái tát?”

“Cậu cảm thấy anh sẽ bị cô ấy đánh lần thứ hai?” Giang Dạ hỏi lại.

“Được rồi, đổi vấn đề, lần trước anh vì cái gì lại hôn cô nàng?”

Giang Dạ không đáp.

Nửa phút sau, Đường Mộ Bạch lại nói: “Đừng nói anh không khống chế được.”

“Không phải không khống chế được.”

“—— Anh là cố ý?”

Giang Dạ cười một chút, không phủ nhận.

Anh xác thật là cố ý.

Ngày đó hôn Phó Tinh Thần chỉ là ngoài ý muốn, tự chủ của Giang Dạ không kém như vậy, không đến mức nhìn thấy cô là không khống chế được.

Chẳng qua lúc Phó Tinh Thần xuống xe thời, vừa đúng lúc thấy Kỷ Thần Viễn từ Hán Giang đi ra, hình như là muốn lại đây cùng anh chào hỏi.

Tình địch gặp mặt, vốn dĩ hết sức đỏ mắt, huống chi Giang Dạ cũng không muốn Phó Tinh Thần nhìn thấy Kỷ Thần Viễn, biện pháp nhanh nhất cùng hiệu nghiệm nhất chính là hôn cô.

Đường Mộ Bạch còn nói giỡn: “Tam ca, anh có phải hay không đặc biệt hâm mộ Kỷ Thần Viễn?”

“Không có,” Giang Dạ đem cửa sổ xe kéo lên, ngón cái từ bên môi nhẹ nhàng ma sát, đáy mắt như bạc lên ánh lửa, tỏa sáng lấp lánh, anh thấp giọng cười: “Anh mày đã muốn hôn cô ấy từ rất lâu”

Đường Mộ Bạch bội phục mà gật đầu, vừa muốn nói chuyện, liền nghe thấy Giang Dạ lại bổ thêm một câu: “Là ghen ghét”

15. Chương 15

Ngày Phó Tinh Thần đi thử kính, vừa vặn là ngày cuối cùng của tháng năm.

Tây Thành đã sang mùa hạ, nhiệt độ đột nhiên tăng cao.

Sáng sớm Phó Tinh Thần đã rời khỏi giường, mặc một chiếc áo T-shirt cùng quần đùi, còn dành thời gian trang điểm nhẹ, thoát nhìn như cô sinh viên mới ra trường.

Thời gian trước công ty có an bài cho cô một người trợ lý, tên là Lâm Hoan, là sinh viên hàng thật giá thật, còn mấy ngày nữa mới lấy được bằng tốt nghiệp.

Lúc 9 giờ, Phó Tinh Thần cùng Lâm Hoan đi đến phim trường, tuy rằng không phải thời gian cao điểm, nhưng đoạn đường lại ngoài ý muốn bị kẹt xe.

Lâm Hoan có chút đứng ngồi không yên, ở trên xe nhìn đông nhìn tây, vừa chuyển đầu thấy chớp mũi Phó Tinh Thần toát ra một tầng mồ hôi mỏng, cô giảm tiếng nhạc, sau đó quay đầu hỏi Phó Tinh Thần: “Chị Thần Thần, nếu không em mở đều hòa nhé.....”

Cô nàng nói chuyện mang theo giọng mũi đặc sệt, mấy ngày hôm nay thời tiết nóng lạnh thay đổi thất thường, nếu không chú ý sẽ bị cảm mạo.

Phó Tinh Thần lắc đầu cười: “Không cần, nếu em sinh bệnh thì chị lại không có trợ lý.”

Lâm Hoan cảm thấy băn khoăn, vừa lúc thấy bên đường đang bày bán loại quạt nhỏ làm bằng tay, thừa dịp kẹt xe đi xuống mua một cái.

Cây quạt được làm bằng tay, không biết làm từ chất liệu gì, quạt ra gió mát lạnh, trên quạt còn vẽ hình mấy ngôi sao nhỏ, Phó Tinh Thần thật lâu không chạm qua những đồ vật thiếu nữ như vậy, mãi cho đến phim trường còn lúc có lúc không không mà quạt.

Trì Minh là một đạo diễn nổi tiếng, tới thử ống kính có hàng trăm người, Phó Tinh Thần ngồi ở trong một góc chờ, lần thứ một trăm đem kịch bản mở ra, nhưng một chữ cũng chưa nhét được vào đầu, cảm cúi xuống một chút.

Tối hôm qua giấc ngủ không được tốt, báo hại lúc này thân thể mệt mỏi.

Lâm Hoan chỉ sợ cô ngã xuống, ngồi ở bên cạnh một phút cũng không dám rời đi.

Phó Tinh Thần buồn ngủ gần một giờ, một giờ sau, cô bị người bên cạnh đánh thức

Lâm Hoan ở một bên vỗ vỗ cô: “Thần, chị Thần Thần, tới lượt chị rồi.”

Phó Tinh Thần mơ mơ màng màng mà mở mắt ra, sau đó thấy một gương mặt bị phóng đại, người đối diện cong cong môi, đột nhiên vươn tay tới, đem ngôi sao ngổ dĩnh ở má cô hái xuống, ngữ điệu mềm nhẹ ôn hòa: “Vào đi thôi.”

“Trì, Trì Minh.....” Lâm Hoan ở bên cạnh nhỏ giọng nhắc nhở, trong mắt Phó Tinh Thần còn mê mang, hai chữ “Trì Minh” trước sau chui vào lỗ tai, cô xích gần lại một chút, sau đó đem khoảnh cách hai người kéo ra, cong môi nói câu: “Chào đạo diễn.”

Trì Minh hướng về phía cô gật đầu, anh ta có gương mặt ôn nhu hài hòa, cho dù nhìn thẳng vào mắt người khác cũng không làm người ta cảm thấy đột ngột.

Phó Tinh Thần đáp lại nụ cười, đem ánh mắt hình như có thâm ý mà ngăn cách, đứng dậy vào phòng thử kính.

Trì Minh ngồi xuống chỗ ngồi của cô vừa ngồi, không tới nửa phút, bên cạnh liền vang lên giọng nữ: “Cô ấy là người trong nội bộ?”

“Vì sao nghĩ như vậy?” Trì Minh cười một chút, “Cô ấy không phải.”

Nữ nhân ngồi xuống ở bên cạnh, thanh âm có chút nhẹ, mang theo nửa phần dụ dỗ: “A minh, anh còn thích em chứ?”

“.....”

“Vậy giúp em một việc.”

Phó Tinh Thần phát huy hết khả năng của mình, lúc đi ra không thấy Trì Minh, chỉ có Lâm Hoan ở bên ngoài chờ, thấy cô ra tới lập tức đưa qua một chai nước: “Chị Thần Thần, chị khẳng định được chọn!”

Phó Tinh Thần chỉ cười, không nói lời nào.

Được chọn hay không không phải vấn đề bọn họ có thể định đoạt được, quyền quyết định vẫn là ở trong tay đạo diễn, nếu mở rộng phạm vi một chút Khả năng cũng sẽ ở trong tay Giang Dạ.

Phó Tinh Thần quản không được chuyện này, chỉ gơ tay vỗ nhẹ ót Lâm Hoan “Chờ lát nữa chị sẽ đánh xe trở về, em về công ty báo một tiếng, buổi chiều chị không tới công ty.”

Lâm hoan gật đầu, trước khi đi được Phó Tinh Thần đưa mấy chục đồng làm tiền taxi.

Buổi sáng ngày hôm sau, Phó Tinh Thần tiến vào công ty, nhiều ánh mắt nhìn chằm chằm vào cô.

Cô ban đầu còn không có để ý, thẳng đến khi lên lầu, Mạc Văn Ngữ đem theo một bó hoa hồng ném xuống bàn: “Cậu cùng Trì Minh sao lại thế này?”

“Làm sao vậy?”

Phó Tinh Thần bị một trăm đóa hoa hồng kia làm khựng hoảng lui về phía sau nửa bước, “Tớ cùng anh ta không thân ——”

Mạc Văn Ngữ cười nhạt: “Không thân? Không thân anh ta cho người đưa hoa làm cái gì?”

Phó Tinh Thần nheo mắt, thấy được hoa bên trong hoa kẹp một tấm card, mặt trên rồng bay phượng múa mà viết một hàng chữ: Hy vọng em thích.

Xuống chút nữa, ký tên Trì Minh.

Mạc Văn Ngữ: “Cậu cảm thấy anh ta là muốn chơi đùa, hay muốn theo đuổi cậu?”

Phó Tinh Thần có chút buồn bực, mặc kệ là cái nào, đều không phải việc tốt.

Trì Minh giống trống khua chiêng mà đưa hoa, chắc hẳn mọi người trong công ty đều biết.

Phó Tinh Thần chuyển hoa qua tay phải, vươn tay trái lấy di động của Mạc Văn Ngữ: “Tớ phải gọi điện hỏi anh ta.”

Rất nhanh, Phó Tinh Thần từ trong điện thoại Mạc Văn Ngữ tìm được số của Trì Minh.

Nửa phút sau, bên trong vang lên giọng nữ ôn nhu —— Thuê bao hiện không liên lạc được xin quý khách vui lòng gọi lại lần sau.

Phó Tinh Thần căn bản không biết Trì Minh có tâm tư gì, cô cùng anh ta gặp qua một lần, nói qua một câu, thậm chí tự giới thiệu đều không có, như thế nào lại nhận được hoa hồng của hắn ta?

Cô đem điện thoại nhét trở lại tay Mạc Văn Ngữ, không nói một lời mà ôm bó hoa ra cửa, sau đó ở chỗ ngoặt thùng rác tạm dừng vài giây, đem hoa ném vào.

Trên người Phó Tinh Thần dính không ít mùi hoa, cánh tay còn dính sương sớm, cô cúi tay lau một phen, di động không đúng lúc mà vang lên, báo biểu hiện cũng chưa xem, trực tiếp bắt máy để bên tai: “Xin Chào?”

“Không thích hoa, vậy em thích cái gì?”

Hồ hấp Phó Tinh Thần đứng lại, đem điện thoại lấy ra nhìn thoáng qua, ở trên màn hình thấy được tên Giang Dạ.

Cô trầm mặc, đứng ở tại chỗ không động đậy.

Giang Dạ lại mở miệng: “Tiểu mỹ nữ, đừng đem lời tôi nói như gió thoảng bên tai.”

“Giang Dạ,” Phó Tinh Thần rốt cuộc không nhịn được, “Anh có ý tứ gì?”

“Cách xa Trì Minh một chút.”

“Tôi không hề lại gần hẳn.” Tại Phó Tinh Thần nóng lên, tim đập nhanh hơn một ít, cô tạm dừng vài giây, “Còn có, tôi kêu Phó Tinh Thần.”

Cô mới không gọi là tiểu mỹ nữ.

Bên kia tựa hồ cười khê một tiếng, Giang Dạ thấp thấp nói: “Ngẩng đầu.”

Phó Tinh Thần theo bản năng ngẩng đầu.

Phía trước mười mét, Giang Dạ đang đứng ở ngoài cửa thang máy, hẳn là đang đợi thang máy, anh nghiêng đầu nhìn qua, môi mỏng hơi cong lên: “Tôi đánh cược một cái hôn, hẳn sẽ tiếp tục đưa hoa cho em, mặc kệ em có nhận hay không.”

Suy nghĩ vài giây, Phó Tinh Thần hỏi: “Nếu anh thua thì sao?”

“Vậy huề nhau.”

Giang Dạ nói xong câu đó sau trực tiếp cắt đứt điện thoại, nhấc chân vào thang máy.

Phó Tinh Thần hiểu ý tứ của anh, cô sửng sốt một lúc lâu, sau đó đem tám card kẹp ở bó hoa đem ra, nắm chặt ở lòng bàn tay.

Liên tiếp vài ngày, mỗi buổi sáng Phó Tinh Thần đều sẽ nhận được một bó hoa.

Rồi tới ngày thứ bảy, không chỉ có ánh mắt của các tiểu muội, ánh mắt của Kỷ Thần Viễn nhìn cô cũng không thích hợp.

Trong công ty Phó Tinh Thần ít khi chạm mặt Kỷ Thần Viễn, cũng không biết hôm nay là ngày thế nào, cô vừa ra thang máy liền thấy được anh ta.

Anh ta đứng ở bên ngoài thang máy, như là cố tình đợi cô đi lên.

Phó Tinh Thần chỉ coi như không thấy, vừa muốn vòng qua người anh ta, đã bị hắn kéo lấy cổ tay túm trở về.

“Thần Thần, em cùng Giang Dạ có quan hệ gì?”

Ngoài ý muốn, người anh ta hỏi không phải Trì Minh.

Phó Tinh Thần nhú mày, sau đó ngẩng đầu hướng về phía anh ta cười, “Giám đốc Kỷ lấy thân phận gì hỏi tôi?”

Kỷ Thần Viễn ngẩn ra, như bị câu hỏi của cô làm khó.

Ý cười trên mặt Phó Tinh Thần đậm xuống, “Nếu thân phận bạn trai cũ, xin lỗi không thể trả lời, nếu là thân phận giám đốc, chúng ta đây chỉ là quan hệ chủ nhân viên.”

Cô nói xong liền rút tay về, Kỷ Thần Viễn không thả ra, ngược lại cầm thật chặt, “Đừng tiếp xúc với Giang Dạ quá gần gũi.”

Phó Tinh Thần cảm thấy đặc biệt có ý tứ, hai người này, một người kêu cô cách xa Trì Minh một chút, một người bảo cô đừng cùng tiếp xúc gần gũi với Giang Dạ, khéo môi châm chọc mà cười: “Kỷ tổng, tôi không hiểu ý của ngài lắm.”

Từ trước đến nay, Giang Dạ và cô làm gì tiếp xúc gần gũi.

Kỷ Thần Viễn lại cho rằng cô không muốn nghe lời anh ta nói, nhấp nôi, bất đắc dĩ đưa ra lời nói mang theo vài phần cảnh cáo: “Thần Thần, em không phải trẻ ba tuổi, đừng nói em nhìn không ra Giang Dạ đối với em có ý tứ, em muốn tìm bạn trai thì có thể, nhưng đừng đi trêu chọc Giang Dạ.”

“Trừ bỏ anh ta, ai đều được.”

Phó Tinh Thần cũng không giãy giụa, chỉ là dựa nửa vào vách tường bên cạnh thang máy, cong cong khoe môi: “Dựa vào cái gì.”

Hầu kết Kỷ Thần Viễn giật giật, liền như vậy nhìn thẳng vào cô, đáy mắt ám ám, hẳn không nói lời nào, Phó Tinh Thần liền hỏi lại câu: “Dựa vào cái gì quản tôi?”

Khi nói chuyện, bên cạnh cửa thang máy mở ra.

“Đáp không được liền buông ra.”

Cửa thang máy được mở ra nhưng không ai đi vào, cũng không ai đi, Phó Tinh Thần có trực giác không đúng, theo bản năng liền ngẩng đầu hướng về bên trong nhìn thoáng qua.

Bên trong chỉ có hai người, một là tiểu hoa đán mới nổi của công ty, một cái khác chính là người mà cô cùng Kỷ Thần Viễn vừa nói đến Giang Dạ.

Tầm mắt Phó Tinh Thần ngoài ý muốn hướng về phía Giang Dạ xẹt qua cô gái bên cạnh, sau đó nhìn về phía Kỷ Thần Viễn dùng thủ đoạn nhéo vào tay anh ta, bên môi cười khê mang theo tia hứng thú cùng trào phúng: “Công ty nhiều người như vậy, Kỷ tổng không cần thiết nhìn chăm chăm vào tôi.”

Nói xong không nhìn sắc mặt mấy người ở đây, Phó Tinh Thần rút tay về rồi đi, thẳng đến chỗ rẽ, cô mới nặng nề mà thở một hơi, nhắc chân đi vào toilet.

Phó Tinh Thần ở toilet năm phút đồng hồ, cô dùng nước lạnh rửa mặt, lúc bước ra khỏi cửa, điện thoại của Mạc Văn Ngữ đánh tới.

Âm thanh của cô nàng có chút sốt ruột, còn dấu không được rồi rầm: “Thần Thần, lúc cậu đi lên có nhìn thấy Trì Minh không?”

Phó Tinh Thần bước chân đều đều, vốn dĩ vừa định nói “Không có”, kết quả vừa đến cửa nghe được cách vách truyền đến giọng nam: ” Con gái thì không nên quá chủ động ”

Sau nửa giây, tiếng bật lửa vang lên, Phó Tinh Thần chỉ nghe được nửa câu sau của anh ta: “Tôi không thích.”

16. Chương 16

Thẳng đến khi bên ngoài truyền đến tiếng bước chân ngày càng xa, Phó Tinh Thần mới không tự giác nhẹ nhàng thở ra, siết chặt di động đi ra khỏi toilet.

Mạc Văn Ngữ đang ở văn phòng, Phó Tinh Thần đi được vài bước, liền nghe được có người kêu cô một tiếng.

“Phó tiểu thư.”

Lời nhắc nhở của Mạc Văn Ngữ khi này mới có tác dụng.

Phó Tinh Thần kỳ thật là không nghĩ Trì Minh sẽ đến, cô chớp mắt một cái mới quay đầu lại, khoe miệng có chút đông cứng

Nhưng Trì Minh giống như không để ý, cười liếc nhìn cô một cái: “Có một tin tức tốt, còn có một tin tức xấu, trước hết nghe cái nào?”

Phó Tinh Thần đại khái có thể đoán được anh ta đến đây là vì cái gì.

Không đợi cô trả lời, Trì Minh đã tiếp tục nói: “Tin tức tốt là đối với em mà nói, thử kính qua.”

Tin tức tốt là đối với cô mà nói, vậy tin tức xấu ——

Quả nhiên, Trì Minh thở dài nói khẽ: “Tin tức xấu là đối với tôi mà nói, tặng một vòng hoa, kết quả đối phương vẫn chưa đáp lại.”

“Đạo diễn Trì thật biết nói đùa.”

“Không nói đùa,” Trì Minh yên lặng nhìn đùa, “Tôi không nói đùa.”

Không nói đùa... Còn không bằng nói đùa đâu.

“Nếu hoa đã đem đến, vậy không có đạo lý còn trả lại ” Phó Tinh Thần đem sáu tấm card đưa qua, “Đạo diễn Trì.”

Trì Minh chú ý tới, dưới mấy tấm card đè ép chi phiếu hai vạn, anh ta biết gia cảnh Phó Tinh Thần hẳn là không tồi, nhưng cũng không nghĩ tới sẽ ra tay rộng rãi tới mức này.

Anh ta hơi hơi mỉm cười: “Tôi mua hoa không tốn nhiều tiền như vậy.”

Phó Tinh Thần: “Đạo diễn Trì hiểu lầm, tôi chỉ là muốn cảm ơn anh, hy vọng anh về sau không cần phải đưa hoa, bằng không dễ dàng để lại hiểu lầm cho người khác.”

Trì Minh: “Nếu bọn họ không hiểu lầm?”

“Nếu đạo diễn Trì thích tôi, vẫn là quang minh chính đại mà theo đuổi?” Phó Tinh Thần cười một chút, thấy anh ta không tiếp, dứt khoát đem mấy tấm card cùng chi phiếu đặt ở trên ghế, cô nói trực tiếp: “Tư liệu cá nhân của tôi có viết tôi bị dị ứng với phấn hoa bách hợp, nếu đạo diễn Trì là bởi vì thích mới đưa hoa cho tôi, không có khả năng không biết cái này?”

Hai ngày trước Trì Minh gọi người đưa cô một bó hoa bách hợp, Mạc Văn Ngữ biết cô bị dị ứng, đang muốn ném văng ra ngoài, lúc mở cửa liền đụng phải Phó Tinh Thần.

Hai ngày nay còn tốt hơn không ít, hôm trước da cô nổi mẩn đỏ cả người có chút không nở nhìn thẳng.

Hôm đó Hoắc Cận Sơ nhú mày một ngày, hỏi cô thế nào cô cũng không chịu nói, bắt quá đối anh ta không ảnh hưởng nhiều lắm, anh ta dễ như trở bàn tay là có thể đem chuyện này hỏi rõ ràng, ban đêm khiến cho cô đem Trì Minh nguyên rửa vạn lần.

Phó Tinh Thần có thể không nghe lời Giang Dạ nói, nhưng với Hoắc Cận Sơ lại không giống nhau.

Không nghe lời anh ta, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Phó Tinh Thần kéo tay áo, làm da tinh tế trắng nõn trên cổ tay còn phiểm vài vết đỏ, “Mặc kệ đạo diễn Trì theo đuổi tôi xuất phát từ mục đích gì, hy vọng việc làm đó có thể tới dừng lại ở đây ” cô hơi hơi mỉm cười, “Bằng không anh sẽ phải hối hận.”

Lời nói của cô ôn nhu, nhưng Trì Minh có thể nghe ra uy hiếp ở bên trong.

Nha đầu này, trong và ngoài mặt thoát nhìn không giống nhau.

Trì Minh khoe miệng giật giật, có lời muốn nói, di động liền vang lên.

Khoảng cách Phó Tinh Thần cùng anh ta không tính xa, cho nên lúc anh ta đem điện thoại lấy ra, rũ mắt một cái liền thấy điện báo biểu hiện.

Trên màn hình, hai chữ “Trình Miểu” dị thường thấy được.

Phó Tinh Thần xóc xóc mí mắt, vừa vặn thấy đáy mắt Trì Minh lướt qua tia nhu tình.

Giây tiếp theo, Trì Minh đem điện thoại cắt đứt.

Phó Tinh Thần ngón tay đặt ở mặt trái di động gõ nhẹ vài cái, “Trình Miểu?”

Trì Minh nhú mày, không trả lời.

Phó Tinh Thần cười như không cười, lần này dứt khoát nói rõ ràng: “Thì ra là ý kiến của cô ta?”

Trì Minh tựa hồ là không dự đoán được cô sẽ nghĩ đến này, mày nhăn nhú lại.

Phó Tinh Thần cảm thấy đặc biệt có ý tứ.

Trình Miệt này đem bạn trai của cô đoạt đi rồi, lần này cư nhiên phá lệ mà đẩy cho cô một người đàn ông.

Bắt đầu cô còn không biết mục đích của Trì Minh, nhưng hiện tại.....Chín mươi phần trăm là ý kiến của cô ta, trước kia cô còn rằng mình bị đạo diễn Trì chụp cho quy tắc ngầm

Giới giải trí này, trong lòng Phó Tinh Thần đã quá rõ ràng.

“Vốn dĩ làm Trì Đạo tiêu tốn không ít tiền, tôi còn cảm thấy băn khoăn,” Phó Tinh Thần cúi xuống, đem tờ chi phiếu ở dưới tấm card rút ra, cô đối với Trì Minh thâm ý mà cười: “Nếu đạo diễn Trì vì mỹ nhân nguyện ý từ bỏ sự nghiệp của chính mình, thì cứ tiếp tục đưa hoa, tôi không ngăn cản.”

“Đúng rồi, lần sau đừng đưa hoa bách hợp,” dừng một chút, cô lại bổ thêm một câu: “Cho dù không dị ứng, tôi cũng không thích.”

“.....”

Phó Tinh Thần nói xong hướng về phía anh ta gật đầu, không đợi anh ta trả lời, cầm đồ vật của mình bước nhanh rời đi.

Trong văn phòng.

Mạc Văn Ngữ ở cửa xoay vài vòng, lúc Phó Tinh Thần đi vào thiếu chút nữa bị đẩy lên tường, cô nàng kinh hồn mà hô hấp khí lạnh, phản ứng vài giây mới nói câu: “Thần Thần, Giang Dạ đúng là đại soái ca ...”

Phó Tinh Thần: “.....”

Cô duỗi tay xem xét trán Mạc Văn Ngữ, “Cũng không phát sốt, như thế nào lại nói mớ?”

“Mặt tớ không phải mặt soái,” Mạc Văn Ngữ một phen vỗ rớt tay cô, “Xác thực nói, không chỉ là mặt soái.”

Phó Tinh Thần không biết cô nàng nổi điên cái gì.

Mạc Văn Ngữ liếc cô một cái, đem máy tính trên bàn xoay lại, Phó Tinh Thần vừa mới hạ mi, click vào video đang hiện trên màn hình

Đó là một đoạn video một người đàn ông đang đàn một khúc dương cầm.

Người đàn ông trong video có một đôi tay đặc biệt xinh đẹp, mười ngón sạch sẽ thon dài, ở phím đen trắng của đàn nhún lên xuống, tốc độ rất nhanh làm người thấy không rõ chi tiết.

Tuy rằng video không quay đến mặt, nhưng nhìn đôi tay kia, Phó Tinh Thần liền biết là Giang Dạ.

Mắt Mạc Văn Ngữ lấp lánh: “ Nam thần của tớ có phải hay không đặc biệt soái?”

Phó Tinh Thần hông phản ứng lại.

Loại cảm giác này có chút không thể dùng ngôn ngữ hình dung: Kinh diễm, chấn động..... Nhưng giống như đều không phải.

“Thần Thần, không phải cậu đàn dương cầm rất siêu sao?” Mạc Văn Ngữ càng nói càng hưng phấn, hơn nữa còn cho một đòn ngay tim cô: “Như thế nào cùng anh ấy kém nhiều như vậy?”

Phó Tinh Thần: “.....”

Không phải cô không đồng ý lời Mạc Văn Ngữ nói, trong lòng cô rất rõ ràng, dù biến cô thành bạch tuộc, cũng không đuổi kịp tốc độ tay của Giang Dạ.

Đôi mắt Mạc Văn Ngữ đều dán lên trên màn hình.

Phó Tinh Thần nuốt nước miếng một cái, đầu cô phát triển chậm, dùng gần hai phút mới nhớ tới hỏi cô nàng: “ Không phải cậu nói video của anh ta không truyền ra bên ngoài hay sao?”

“Có một cô gái thần bí để quên điện thoại, bên trong vừa vặn ghi lại một đoạn này.”

Ngữ khí Mạc Văn Ngữ biến đổi, lời nói thâm thúy: “ Trước kia lửa · chiếu · môn cũng là làm rơi di động, ảnh chụp mới chảy ra ngoài Cho nên phải thêm vào trong giáo dục dạy mọi người, di động không thể tùy tiện ném loạn”

“.....”

“Còn có người nói người đó là bạn gái Giang Dạ.”

Phó Tinh Thần sững sốt một chút: “Vì cái gì nói như vậy?”

“Phía dưới video ghi chú là: Tiểu bảo bối Giang Dạ.”

Giang Dạ..... Tiểu bảo bối?

Không phải quá buồn cười sao!

Phó Tinh Thần: “Ha hả.”

Mạc Văn Ngữ rõ ràng không tin người nọ: “Khẳng định là người nọ quá thích nam thần của tớ, cho nên xuất hiện ảo tưởng.”

“.....”

Mạc Văn Ngữ không có thể ở cùng Phó Tinh Thần thời gian dài, rất nhanh đã bị kêu đi họp.

Trong văn phòng chỉ dư lại Phó Tinh Thần, cô đem tầm mắt thả lại trên màn hình máy tính.

Cái Weibo kia ban đầu chỉ là một cái weibo bình thường, chẳng qua vừa khéo được hơn một vạn fan liền chuyển thành Weibo V, hiện tại bình luận phía dưới đã qua mười vạn.

Cô đem video mở lại một lần nữa, sau đó click mở bình luận phía dưới.

Bình luận là một đám người bán manh lại hoa si, còn kèm theo mấy người có lá gan lớn tuyên bố muốn ngủ với Giang Dạ.

Bình luận được tán đồng nhiều nhất viết: “Ngón tay linh hoạt như vậy, làm bạn gái anh ấy nhất định rất sướng.”

Phó Tinh Thần cảm thấy người trên mạng đều bị Giang Dạ lừa.

Bình luận còn liên tục gia tăng theo số nhân

Phó Tinh Thần không khống chế được, nhịn không được dùng nick phụ bình luận.

Cả nhà tôi đều là tiểu mỹ nhân: Linh hoạt có ích lợi gì, không làm là thanh tâm quả dục sao sao?

Mạc Văn Ngữ họp xong trở về, đã là giữa trưa.

Phó Tinh Thần dựa vào trên sofa ngủ gà ngủ gật, Mạc Văn Ngữ đem chìa khóa xe nhét vào trong tay cô, đi vội vã, lời nói cũng vội vã: “Cậu xuống bãi đỗ xe chờ tớ,tớ đi toilet đã.”

Căn bản không cho cô cơ hội nói chuyện, Mạc Văn Ngữ đã biến mất.

Xe Mạc Văn Ngữ đỗ ở vị trí không tính là tốt lắm, Phó Tinh Thần mới mở cửa ghế phụ ngồi lên, đã có người gõ cửa sổ xe bên kia.

“Tiểu thư, phiền cô có thể đem xe chạy qua một đoạn được không?”

Phó Tinh Thần theo mắt anh ta nhìn phía sau chiếc xe, ý thức được xe đã chắn đường, có chút xin lỗi mà gạt đầu, vội vàng bò đến ghế lái xe.

Nửa phút sau, “Phanh” mà một tiếng.

Người vừa nãy nhờ cô có chút hoảng sợ, chạy tới với mặt mũi trắng bệch, vừa vặn có người từ bên cạnh chiếc xe kia đi xuống, ngón tay người nọ run rẩy mà chỉ vào tay lái Phó Tinh Thần: “Là cô ấy đụng vào tôi.....”

Bệnh viện.

Đường Mộ Bạch vừa mới làm xong một cuộc giải phẫu, mới ra phòng giải phẫu liền nhìn thấy một người đàn ông đang nghiêng người dựa trên vách tường.

Anh ta nheo nheo mắt, đem khẩu trang lấy xuống: “Tam ca, sao anh còn ở đây?”

Giang Dạ còn chưa nói, anh đã chú ý tới người đàn ông trung niên đang đổ mồ hôi trên trán ở bên kia, người nọ lau cái trán, có chút sốt ruột mà giải thích: “Thật sự không quan hệ với tôi... Tôi chính là đem cô ấy xuống xe, ai biết vừa đem xuống, liền ngất đi rồi.....”

“Phó tiểu muội đây là lần thứ mấy cô bị tai nạn xe?” Đường Mộ Bạch câu môi cười cười, nghiêng đầu nhìn người nọ nói: “Được rồi, không có chuyện của ông, trở về đi.”

Thấy Giang Dạ nhìn qua, Đường Mộ Bạch hướng anh chớp mắt: “Đã đến đây vài lần, phó tiểu muội chắc trở thành người đựng xe chuyên nghiệp mất rồi?”

17. Chương 17

Lời của Đường Mộ Bạch không khoa trương một chút nào.

Tính tới bây giờ, cô đã đựng xe bốn lần rồi

Lần đầu tiên là 5 năm trước, bởi vì tài xế ngủ quên khi lái xe, cô vượt qua xe taxi đâm trúng đuôi một chiếc xe vận tải, tay trái thiếu chút nữa bị tàn phế

Lần thứ hai liền tốt hơn nhiều rồi, Phó Tinh Thần lái xe đụng vào vòng bảo hộ ở đường quốc lộ, vòng bảo hộ bị đâm không vỡ nhìn thẳng, cô lúc ấy không bị gì, chẳng qua lần đó bằng lái bị thu về và tiêu hủy.

Lần nữa là đựng phải xe của Giang Dạ Lần này lợi hại hơn, không những đựng xe, người trực tiếp còn ngất.

Đường Mộ Bạch nhìn Giang Dạ một cái, “Đau lòng?”

Giang Dạ lười đến phản ứng với anh ta, tay mới vừa lấy bật lửa, liền thấy được trên vách tường dán “Cấm hút thuốc”, anh dừng tay nửa giây, sau đó thu trở về.

Bác sĩ kiểm tra thân thể của Phó Tinh Thần rất nhanh đã cầm phiếu xét nghiệm tới, Đường Mộ Bạch tiếp nhận, rū mắt quét nhìn các mục số liệu, sau đó nhìn về phía Giang Dạ: “Tuột huyết áp.”

Giang Dạ “Ừ” một tiếng.

Đường Mộ Bạch: “Tam ca, anh lãnh đạm như vậy, sẽ không tìm được bạn gái đâu”.

Giang Dạ liếc anh ta một cái, Đường Mộ Bạch không để ý mà nói tiếp: “Anh nên học tập theo Kỷ Thần Viễn, như vậy phó tiểu muội mới thích.”

Đường Mộ Bạch cảm thấy kiến nghị này rất có ích.

Rất cuộc nhiều năm như vậy, Phó Tinh Thần cũng chỉ có một người bạn trai.

“Đường Mộ Bạch, sao cậu có thể nói nhiều như vậy?”

“Em cũng chỉ muốn tốt ——”

Giang Dạ không chút để ý mà hút thuốc, sau đó giơ tay nhìn đồng hồ, tự động xem nhẹ lời anh nói: “Công ty còn có việc, anh đi trước.”

Đường Mộ Bạch nhướng mày, nửa phút qua đi, thẳng đến khi Giang Dạ đi xuống lầu, anh ta mới đem tầm mắt chuyển đi, dừng ở người bên cạnh người, “Nói đi.”

Tiểu hộ lý vừa rời nhìn anh chăm chăm, đôi mắt đều mệt muốn rút gân, kết quả người này một cái liếc mắt cũng không cho cô.

Nắn lòng thoải chí, thỉnh linh nghe thấy người khác hỏi mình, tiểu hộ lý kinh ngạc nửa giây, vội vàng đem lời viện trưởng nói truyền đạt cho Đường Mộ Bạch: “bác sĩ Đường, viện trưởng vừa gọi anh.....”

Lúc Phó Tinh Thần tỉnh lại, sắc trời bên ngoài đã sầm tối.

Còn một chai glucose chưa truyền xong,cô động đậy một chút, mu bàn tay liền truyền đến cảm giác đau đớn.

Phòng bệnh nhìn rất buồn, cửa sổ đóng lại, thậm chí đèn cũng không bật.

Phó Tinh Thần ở trong bóng tối nằm một lúc lâu, cũng không biết qua bao lâu, có người đẩy cửa tiến vào.

Ánh sáng bên ngoài hành lang theo vào, đem bóng người nọ kéo thật dài.

Ngay sau đó, phòng đèn được bật lên, người nọ trở tay đóng cửa lại, nhắc chân đi tới.

Phó Tinh Thần đã thấy được ánh sáng.

Cô giơ tay che mắt, trong mắt không che dấu được kinh ngạc: “Ai nói cho anh?”

Lúc này, cô không nghĩ tới Hoắc Cận Sơ lại ở đây.

Thân thể Phó Tinh Thần còn rất mỏi, tuột huyết áp còn chưa dứt.

Hoắc Cận Sơ mở miệng trước, đem bình nước vắn nhỏ lại: “Chỉ bị tuột huyết áp thôi sao?”

Cô không tính toán đem chuyện mình di chuyển xe đang lúc tuột huyết áp sự nói cho anh ta nghe.

Ánh mắt Hoắc Cận Sơ không đúng lắm, hầu kết giật giật, lúc Phó Tinh Thần đang suy nghĩ, anh ta mở miệng hỏi: “Chạm vào xe?”

“.....”

Phó Tinh Thần chạm vào xe, đối với Hoắc Cận Sơ là điểm tối kỵ.

Trầm mặc một lúc lâu, Phó Tinh Thần rũ mí mắt xuống, tầm mắt dừng ở tay trái của mình.

Làn da trên cổ tay tinh tế nõn nà, loáng thoáng có thể nhìn thấy một vết sẹo dài hai đến ba centimet.

“Chắc anh cũng nhớ rõ tại sao tôi không được chạm vào xe?”

Đáy mắt cô thanh triệt, ngữ khí nhẹ nhàng băng quơ: “Anh trai, anh nói xem nếu trước kia tay tôi bị phế hoàn toàn thì sẽ thế nào nhỉ?”

Phó Tinh Thần mỗi lần kêu hấn là ” Anh trai”, tựa như có một cây kim đâm vào trong lòng hấn.

Không lưu lại dấu vết,nhưng lại nhói đau.

Ánh mắt Hoắc Cận Sơ nhoáng lên, khóe miệng giật giật, Phó Tinh Thần liền giơ tay để ở bên miệng, hơi hơi mỉm cười: ” Anh không phải luôn muốn biết lý do tôi và Kỷ Thần Viễn ở bên nhau sao?”

Anh ta nhìn cô một cái thật lâu, vốn dĩ muốn nói nói nháy mắt liền nghẹn ở trong cổ họng.

Phó Tinh Thần tựa hồ không thấy được, cô giật giật thủ đoạn, tiếp tục nói: “Tai nạn xe cộ ngày hôm đó xảy ra vào buổi tối, mẹ tôi cùng chú Hoắc ở trên phi cơ, di động vẫn luôn tắt máy, sau đó bệnh viện gọi cho anh —— kết quả cũng không ai tiếp, cuối cùng không có biện pháp, chỉ có thể liên hệ cái tên gần nhất trong danh bạ Kỷ Thần Viễn.”

Kỷ Thần Viễn là một công tử phong lưu phóng đãng, không biết mấy ngày hôm đó giở thủ đoạn gì, hai ba ngày đều gọi điện quấy rầy cô.

Mỗi ngày không dưới năm cuộc điện thoại, cứ như vậy trở thành người liên lạc nhiều nhất trong điện thoại của cô.

Phó Tinh Thần giương mắt nhìn anh ta, khóe miệng dương độ cung nhất định, tựa hồ như kể lại câu chuyện không liên quan đến mình: “Tìm mẹ tôi không tốt, mấy ngày đó tôi không dám nói cho bà ấy, cho nên bà ấy về nước mới biết được sự việc.”

Lúc ấy cô ở Tây Thành không có lấy một người thân, thời gian ở bệnh viện, nói khoa trương một chút, mỗi ngày đều là đưa mắt nhìn mãi một người.

Một tuần sau Hoắc Cận Sơ mới trở về, mà một tuần ấy, mỗi lần Phó Tinh Thần mở mắt, người nhìn thấy đều là Kỷ Thần Viễn.

Trước kia Phó Tinh Thần luôn cảm thấy, cô cùng Kỷ Thần Viễn ở bên nhau xác suất rất nhỏ

Xác suất nhỏ giống như Sao Hỏa đâm Trái Đất

Từ trước đến nay cô cùng Hoắc Cận Sơ giống nhau, đối người đàn ông phong vân không có nhiều ấn tượng tốt.

Nhưng trong một tuần kia, cô bắt đầu hoài nghi.

Hoài nghi Kỷ Thần Viễn, cũng hoài nghi chính mình.

Được một người cẩn thận tỉ mỉ mà chiếu cố lâu như vậy, nói không động tâm là giả.

Chẳng qua sau khi động tâm không bao lâu, anh ta cùng Trình Miếu đem Phó Tinh Thần cô lừa thật lâu.

Lúc trước, hai người bọn họ, một là bạn thân nhất cô, một người là bạn trai của cô.

Phó Tinh Thần cảm thấy loại sự tình này quá cầu huyết, nhưng qua một thời gian, bắt đầu cảm thấy sự việc đó rất bình thường.

Kỷ Thần Viễn là kiểu người theo đuổi sự mới mẻ, Trình Miếu có thể đã sớm có tâm tư..... Người duy nhất cô không nghĩ ra chính là Hoắc Cận Sơ.

Phó Tinh Thần hơi rũ đầu, trên trán có vài sợi tóc rối xuống, chặn nửa sườn mặt, một lát sau, cô mới đem sợi tóc kia nhét sau tai: “5 năm trước lúc tôi hỏi anh không chịu nói, đây hôm nay tôi hỏi lại anh một lần nữa.”

“Nếu lúc trước anh nhận được điện thoại, có thể hay không lập tức trở về?”

Hoắc Cận Sơ như cũ trầm mặc.

Anh ta không nói lời nào, nhưng Phó Tinh Thần đã biết đáp án.

Hồi lâu, cô mới có chút tự giấu mà cười một chút, đem tầm mắt dừng ở cửa: “Trợ lý Từ đã chờ anh nửa ngày, đi đi.”

Hoắc Cận Sơ cau mày muốn nói lại thôi, một lúc lâu, cũng chỉ là nói câu “Nghỉ ngơi cho tốt”, sau đó xoay người ra cửa.

Phó Tinh Thần hô hấp có chút nặng nhọc, đáy mắt có chút nóng lên, một cái nhắm mắt, nước mắt liền rơi xuống.

Lúc 9 giờ Mạc Văn Ngữ mới qua đây.

Cô nàng mang theo phần cháo hải sản đã đóng gói kĩ càng, còn có một giỏ hoa quả.

Phó Tinh Thần đôi mắt còn có chút hồng, Mạc Văn Ngữ cắn cắn ngón tay, “Cùng Hoắc tổng cãi nhau?”

Cái hay không nói, toàn nói cái dở.

Phó Tinh Thần trừng mắt nhìn cô nàng, nhưng vẫn “Ừ” một tiếng.

Mạc Văn Ngữ sờ sờ cái mũi, đem cháo đổ ra, nghe được Phó Tinh Thần nói câu: “Trì Minh giống như thích Trình Miếu.

“.....”

Động tác Mạc Văn Ngữ ngừng lại, ngẩng đầu nhìn qua, “Hôm nay bộ phận quan hệ xã hội đem tin tức anh ta tặng hoa cho cậu xóa sạch.”

Quả nhiên.

Thật ra Trình Miểu muốn đổi đầu với cô.

Phó Tinh Thần: “Tớ còn tưởng rằng cô ta chỉ là thích cảm giác đoạt bạn trai người khác, không nghĩ tới cô ta chỉ muốn đoạt bạn trai của tớ.”

Càng nghĩ càng kỳ lạ, giống như căn bản không có lý do gì.

Mạc Văn Ngữ thở dài, nói được nửa thật nửa giả: “Cô ta có thể là ghen ghét cậu lớn lên xinh đẹp, trong nhà lại có tiền, tính tình lại tốt...”

Phó Tinh Thần lúc này mới đem lời nói tiếp nhận: “Che lương tâm để nói chuyện, có phải hay không đặc biệt khó chịu?”

Mạc Văn Ngữ liếc cô nàng, đem cháo đưa tới.

Lời cô nói đều là lời nói thật.

Kỷ Thần Viễn lúc trước khẳng định mất bị mù, Phó Tinh Thần rõ ràng so với Trình Miểu tốt hơn vạn lần.

“Này, cậu giúp tớ hỏi thăm một chút, sắp tới Trình Miểu có việc gì.”

“Làm sao vậy?”

“Không sao cả,” Phó Tinh Thần giơ tay rút kim tiêm ra, đứng dậy xuống giường, “Chính là không muốn cho cô ta sống quá tốt.”

Mạc Văn Ngữ ở phía sau kêu cô lại: “Cậu đi đâu vậy?”

Phó Tinh Thần giữ cửa, quay đầu hướng Mạc Văn Ngữ chớp mắt cười một chút: “Đi ra ngoài hít thở không khí.”

Phó Tinh Thần mua một lon Coca ướp lạnh, cầm lên sân thượng bệnh viện.

Bây giờ mới 10 giờ đêm, thời gian không tính là muộn, từ chỗ này của bệnh viện nhìn xuống, những chiếc xe trên đường đều biến thành những điểm nhỏ

Trên sân thượng có chút lạnh, Phó Tinh Thần tìm đường chết mà uống một ngụm Coca, cái lạnh trực tiếp thấu tâm từ lòng bàn chân xông lên đại não.

Phó Tinh Thần phản ứng chậm không ít, gần một phút đồng hồ mới chú ý tới ở cách đó không xa có một bóng người đang đứng.

Người đàn ông quay lưng về phía cô, cho nên Phó Tinh Thần nhìn không thấy vẻ mặt của anh ta, chỉ có thể nghe được giọng nói của anh ta nói trong lúc gọi điện, cùng tiếng gió rất nhỏ cùng nhau truyền tới: “Đừng quan tâm đến chiếc di động bị rơi, chỉ không đem người rơi mất là được.”

Bên kia cũng không biết nói gì đó, nam nhân cười khê một tiếng: “Là con đầu tư, như thế nào, tưởng diễn sao?”

Phó Tinh Thần nhú hạ mi, lực đạo trên tay trong lúc nhất thời không khống chế được, “Răng rắc” một tiếng, lon nước bị cô miết đổi hình dáng.

Người nọ hiển nhiên chú ý đến động tĩnh bên này, xoay người nhìn lại đây.

Anh đứng ngược sáng, vẫn là tư thế gọi điện thoại ấy, Phó Tinh Thần thậm chí thấy không rõ mặt anh ta, chỉ có thể nhìn thấy ánh mắt, so với đèn nê ông phía sau ánh mắt ấy còn sáng hơn.

Phó Tinh Thần đứng ở tại chỗ không có phản ứng, xấu hổ mà đi cũng không được, ở lại cũng không xong.

Do dự nửa phút, người nọ đã cắt đứt điện thoại, nhấc chân đã đi tới.

Mắt Phó Tinh Thần phấp phồng, đáy mắt còn mang theo sương mù mênh mông hơi nước, cô vừa muốn lui về phía sau, người nọ đã bắt lấy cánh tay cô trước.

Giọng Giang Dạ hơi thấp, thanh âm nặng nề vang lên ở tai cô: “Nói tôi thanh tâm quả dục, là em nhỉ?”

18. Chương 18

Phó Tinh Thần nhất thời không có phản ứng.

Nước từ lon Coca chảy ra, trên tay trái có cảm giác đau đớn, đau đến mức cô hít phải khí lạnh.

Ban đêm gió lạnh thổi tới, từ khe hở quần áo rộng thùng thình của cô chui vào, Phó Tinh Thần run rẩy một chút, cô tránh tay Giang Dạ, cúi đầu nhìn tay trái chính mình.

Trên tay không biết từ khi nào đã bị cắt một vết, bị nước Coca dính vào, đau đớn mãnh liệt.

Phó Tinh Thần cắn môi dưới, lon Coca trong tay đã bị lấy đi, tay phải của cô cũng bị giữ chặt, căn bản không cho cô thời gian phản ứng, đã bị Giang Dạ kéo xuống lầu.

Ánh sáng bên trong bệnh viện sáng hơn bên ngoài nhiều, hành lang không ngừng có bác sĩ và hộ lý chạy qua chạy lại, bận rộn so với ban ngày không có khác biệt.

Phó Tinh Thần từ trước đến nay không chịu được máu, hơi động ngón tay một chút đã truyền đến cảm giác đau đớn.

Thậm chí Mạc Văn Ngữ vẫn luôn cho rằng, hai năm trước cô ở Nam Thành có lòng tốt hiến máu, là bị đau dẫn đến ngất xỉu, chẳng qua là cung phản xạ của cô có chút dài, cho nên lùi lại vài phút.

Phó Tinh Thần không dám gạt bừa.

Lúc ấy cô thiện lương biết bao, thân thể không tốt còn dám hiến máu.

Chỉ là thất thần trong chỗ lát, Phó Tinh Thần đã bị đưa tới một văn phòng, cửa văn phòng còn chưa đóng lại, một tiểu hộ lý còn đứng ở cửa nhắc nhở: “Vị tiên sinh này, bác sĩ Đường còn đang ở phòng phẫu thuật”

Cô ta tựa hồ chỉ chú ý tới Giang Dạ.

“Tôi biết,” tầm mắt anh dừng ở cửa, đối với hộ lý kia nhàn nhạt mà cười một chút: “Phiền cô đem cửa đóng lại.”

Hộ lý chậm rì rì mà “Ừ” một tiếng, chờ phản ứng lại, cửa đã bị cô kéo lên.

Đậu má.

..... Cô thật sự đã bị sắc đẹp làm mù mịt đầu óc!

Trong văn phòng.

Phó Tinh Thần đoan chính mà ngồi ở trên ghế, tầm mắt nhìn một vòng căn phòng, cuối cùng mới dừng lại ở trên người Giang Dạ: “Bác sĩ Đường không có ở đây?”

Giang Dạ gật đầu, vẫn là hai chữ kia: “Anh biết.”

..... Biết còn đưa cô tới chỗ này làm cái gì?

Phó Tinh Thần nhíu hạ mi, chưa kịp nói ra, tay trái đã bị anh kéo qua.

Anh tùy ý mà ngồi ở trên bàn, đem một hòm thuốc kéo tới mở ra, lấy ra bông tẩm thuốc trước tiên tiêu độc cho cô.

Bởi vì một người ngồi ở trên ghế, một người ngồi ở trên bàn, hơn nữa nam nữ cao thấp khác biệt, Phó Tinh Thần so với anh lùn hơn một khúc, vừa mở mắt cũng chỉ có thể nhìn đến nút áo thứ tư của anh.

Cái áo sơ mi này, chính là cái áo lúc trước bị cô đựng vào trong quán bar.

Ngón tay Phó Tinh Thần ở lòng bàn tay nhẹ cào một chút, tầm mắt xẹt qua đôi tay đang xử lý vết thương giúp cô, sau đó ngừng đầu: “Giang Dạ, có phải đối với cô gái nào anh đều như vậy?”

Kỷ Thần Viễn chính là người như vậy

Nói dễ nghe một chút là thân sĩ phong độ, nói khó nghe, chính là đào hoa phong lưu.

Phó Tinh Thần không thích người đàn ông có tính cách như vậy.

Cô thích Hoắc Cận Sơ bởi vì anh ta đối với người khác lạnh lùng, chỉ đối với cô ôn nhu.

Bất quá đó là mấy năm trước.

Từ tai nạn xe cộ ngày đó, hai người bọn họ đã bị ngăn cách bởi một bức tường, chỉ cần một tác động nhỏ quan hệ của bọn họ sẽ đổ vỡ.

Yết hầu Phó Tinh Thần có chút khô khốc, đôi mắt lại có chút nước, tầm mắt cô như cũ dừng ở trên mặt Giang Dạ, an an tĩnh tĩnh mà chờ đáp án của anh.

Giang Dạ nhắm mắt, lực đạo cánh tay đang rửa vết thương cho Phó Tinh Thần cố tình tăng thêm chút, Phó Tinh Thần không hề phòng bị mà nhẹ “A” một tiếng, nước mắt mới vừa áp xuống không lâu lại nổi lên.

Cô rút tay trở về, Giang Dạ không thả.

Một lúc lâu, cô mới thấp giọng nói: “Đau.”

Thanh âm của cô có điểm nhẹ, mang theo giọng mũi giống như vừa khóc nức nở, nhìn không có nhiều sức lực.

Phó Tinh Thần không phải nhìn không có nhiều sức lực, cô là xác thật không có sức lực, vừa rồi từ phòng bệnh ra tới sân thượng, chỉ nghĩ đi hít thở không khí, đến cháo Mạc Văn Ngữ mang cho cô cũng chưa kịp ăn.

Tìm đường chết.

Phó Tinh Thần ở trong lòng mắng chính mình một câu.

Cô còn đang mặc đồng phục bệnh nhân, hốc mắt cùng chóp mũi đều hồng hồng, lực đạo Giang Dạ giảm không ít, thanh âm cũng có chút nhẹ, khó được mang theo nửa phần nhu hòa: “Em là người đầu tiên.”

Giây tiếp theo, Giang Dạ nâng đôi mắt, hình dáng đôi mắt anh rất rõ ràng, đáy mắt tối tăm thâm trầm, nhìn chằm chằm cô một lát mới mở miệng: “Đáp án này, em vừa lòng không?”

Phó Tinh Thần xác thật rất vừa lòng.

Tuy rằng cô cũng không biết vì cái gì lại vừa lòng, thậm chí căn bản không xác định Giang Dạ có lừa cô hay không.

Nhưng mấy chữ này lọt vào trong tai, khiến cô rất an tâm.

Hai chân Phó Tinh Thần để trên sàn nhẹ đạp một cái, nâng lên hai chân dài lắc lư, cô oai phía dưới: “Vậy anh đối với tôi tốt như vậy, có phải hay muốn dùng quy tắc ngầm?”

Lúc trước Kỷ Thần Viễn nhắc nhở cô cách xa Giang Dạ một chút, Mạc Văn Ngữ cũng nhắc cô, Giang Dạ đối với cô không giống bình thường.

Tuy rằng lời nhắc nhở của Mạc Văn Ngữ, dừng ở bước Giang Dạ trở thành nam thần của cô nàng.

Giang Dạ có một đôi mắt đuôi phượng rất đẹp, đuôi mắt hơi cong cong, nhìn rất bạc tình.

Ngẫm lại cô lại cảm thấy có điểm không đúng, người đàn ông này như đẹp vậy, dựa theo đạo lý, không cần anh ta dùng quy tắc ngầm với người khác, đều sẽ có vô số nữ nhân trẻ già măng mọc mà nhảy vào.

Chỉ từ bình luận trên Weibo hôm đó, Phó Tinh Thần đã nhìn ra.

Một lát sau, anh cũng chỉ là nhìn cô một cái, không tỏ ý kiến.

Phó Tinh Thần nghĩ anh cam chịu.

Chuyện này cũng không dễ nói.

Chân Phó Tinh Thần như cũ lắc lư lay động, ngữ khí cũng đi theo nhẹ nhàng không ít: “Giang Dạ, tôi không phải loại người như vậy.”

Giang Dạ hỏi lại: “Loại người như vậy?”

Phó Tinh Thần đặc biệt kiên nhẫn mà giải thích: “Dựa vào người khác mà đi lên.”

Cô nói xong đem tầm mắt thiên khai, dư quang thoáng nhìn người nọ cười một chút, sau đó giơ tay chạm vào hạ cằm, không chút để ý mà mở miệng: “Anh cũng không muốn dùng quy tắc ngầm với em.”

Không phải dùng quy tắc ngầm Vậy cuộc điện thoại ở trên sân thượng có ý tứ gì?

Phó Tinh Thần theo bản năng nhìn di động của anh

“Cuộc điện thoại vừa rồi chính là mẹ anh.”

Phó Tinh Thần không nghĩ tới Giang Dạ sẽ giải thích, lông mi run một chút, có chút kinh ngạc

Giang Dạ còn đang rù mắt xử lý miệng vết thương, đôi mắt cô khê nâng, liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy hầu kết gợn cảm của anh.

Giây tiếp theo, Phó Tinh Thần nhìn hầu kết lặn lộn hai hạ, lời nói của Giang Dạ vang ở đỉnh đầu: “Tiểu mỹ nữ, em thua rồi.”

Phó Tinh Thần nhú mày, không phản ứng lại.

Giang Dạ: “Việc Trì Minh tặng hoa một tuần.”

Phó Tinh Thần: “.....”

Việc này cô đã sớm bỏ sau đầu.

Hôm nay Giang Dạ vừa nói như vậy, cô mới ở trong lòng yên lặng mà đếm trên đầu ngón tay.

Không nhiều không ít, vừa vặn bảy ngày.

Khóe miệng Phó Tinh Thần khóe giật giật, chưa kịp nói chuyện, cảm đột nhiên bị người ta chế trụ, nụ hôn nhẹ nhàng của anh đặt xuống.

Một cái hôn rất nhẹ.

Không đến hai giây, lúc Giang Dạ sắp thối lui, trong nháy mắt cửa phòng bị người bên ngoài đẩy ra, ngay sau đó truyền đến âm thanh huýt sáo đặc biệt ngả ngón của Đường Mộ Bạch.

“Tôi có phải hay không trở về không đúng lúc?”

Đầu Phó Tinh Thần oanh một chút, tựa hồ máu toàn thân đều chảy lên mặt, màu hồng lan đến tai.

Đường Mộ Bạch nhìn biểu hiện đó của cô, có lòng tốt nhắc nhở Phó Tinh Thần: “Phó tiểu thư, bạn của cô đang đi tìm cô.”

Trước mặt Giang Dạ hần không dám kêu “Phó tiểu muội”.

Đường Ngộ lá gan lớn, cho nên mới dám kêu “Chị gái”, nhưng với Đường Mộ Bạch không giống nhau.

Không có biện pháp, hần so với Đường Ngộ lá gan quá nhỏ.

Phó Tinh Thần không dám nhìn Giang Dạ, nhanh chóng đứng dậy, trong tay đột nhiên bị Giang Dạ nhét vào thứ gì.

Cô cũng không nhìn, hướng Đường Mộ Bạch gật đầu, ra khỏi văn phòng.

Thẳng đến khi ra tới hành lang, Phó Tinh Thần mới mở tay ra, từ một trăm nhân dân tệ nằm an tĩnh trong tay cô, tựa hồ còn mang theo độ ấm tay Giang Dạ.

Phó Tinh Thần chậm rì rì mà hô hấp, lúc này mới tiếp tục nâng chân đi về phía trước.

Mạc Văn Ngữ tìm ở sân thượng một vòng cũng không phát hiện người, lúc xuống lầu liền thấy được Phó Tinh Thần đang đứng trước cửa phòng.

Cô nàng liếc mắt một cái liền chú ý tới vết thương trên tay Phó Tinh Thần, lôi kéo cô vào phòng bệnh lúc lâu đánh giá thuốc mỡ trên tay, sau đó nghiêm túc nói: "Vết thương này lúc sau tớ sẽ hỏi, hiện tại có chuyện quan trọng hơn."

Ở trước mặt Phó Tinh Thần, Mạc Văn Ngữ rất ít khi nghiêm túc như vậy.

Phó Tinh Thần sờ sờ cái mũi: "Làm sao vậy?"

"Cậu được lên đầu đề rồi."

"Việc của Trì Minh sự không phải bị áp xuống rồi sao?"

Việc của Trì Minh thật sự đã bị áp xuống, nhưng người cùng Phó Tinh Thần lên đầu đề không phải Trì Minh!

Mạc Văn Ngữ dứt khoát đem tin tức vừa lấy được click mở ra, "Hai bức ảnh này là sao?"

Không đợi Phó Tinh Thần trả lời, Mạc Văn Ngữ vô cùng đau đớn nói: "Thần Thần... Rốt cuộc cậu ngủ với nam thần lúc nào vậy?!"

Phó Tinh Thần dùng nửa cái đầu mới nghĩ đến nam thần Mạc Văn Ngữ nói đến là ai.

Cô có chút đau đầu mà đề đề ẩn đường, cúi đầu, nhìn đến hai bức ảnh trên màn hình di động.

Là bức ảnh người đàn ông hoàng kim đưa cho cô xem lúc đi xem mắt.

Bởi không chú ý, cho nên Phó Tinh Thần lúc ấy căn bản là không có nhìn kỹ.

Hiện tại xem lại một lần, quả nhiên có thể miễn cưỡng phân biệt ra mặt một người khác là Giang Dạ.

Trai đơn gái chiếc..... Ra vào khách sạn cũng một thời gian.

Khó trách Mạc Văn Ngữ sẽ hiểu lầm.

"Ảnh chụp từ chỗ nào tới?"

"Weibo có tên 'tạ là đại sử cảo' đại V phát lại đây."

Phó Tinh Thần đối cái đại V này có điểm ấn tượng, bình luận của cô về Giang Dạ chính là bình luận trên weibo này

Phó Tinh Thần nhú nhú mày: "Hắn muốn tiền?"

"NONONO," Mạc Văn Ngữ lắc lắc đầu, "Hắn nói hắn không thiếu tiền, hắn chỉ muốn gặp mặt cậu."

Phó Tinh Thần: "....."

Đây là cái quỷ gì vậy

"Gặp tớ làm gì?"

"Hắn chưa nói." Mạc Văn Ngữ tự hỏi vài giây, trước đem hậu quả nói ra: "Hắn nói nếu cậu không chịu đến gặp mặt hắn, cậu khẳng định sẽ hối hận."

19. Chương 19

Nghe Mạc Văn Ngữ nói như vậy, Phó Tinh Thần cảm thấy rất tò mò.

Bất quá tò mò chỉ vài giây, Mạc Văn Ngữ đặc biệt khoa trương mà hít hít cái mũi, không nhin xuống hỏi câu: “Nam thần của tớ..... Kỹ thuật thế nào?”

Phó Tinh Thần: “.....”

Vốn dĩ không phát sinh chuyện gì, làm sao biết kỹ thuật ra sao?

Miệng vết thương lúc này có chút ngứa, Phó Tinh Thần không để ý tới Mạc Văn Ngữ, ở xung quanh miệng vết thương nhẹ ấn vài cái, đối với lời nói hoa si của Mạc Văn Ngữ vào tai này ra tai kia.

Sau một lúc lâu, Mạc Văn Ngữ một lần nữa đem đề tài kéo lại: “Thần Thần, có thấy hay không?”

Ngữ khí cô nàng lúc này, cùng lúc trước hỏi Phó Tinh Thần có đi gặp mặt hay không giống nhau như đúc.

Phó Tinh Thần có điểm thất thần, cách nửa phút mới phản ứng lại đây: “Thấy ai?”

“.....” Mạc Văn Ngữ trợn mắt liếc cô “Chính là tính toán đưa vị đại V kia lên đầu đề!”

Phó Tinh Thần nhú mày, không mở miệng.

Nửa phút sau.

Không kịp chờ đến khi Phó Tinh Thần trả lời, Mạc Văn Ngữ đã nhận được một tin nhắn nhắc nhở.

Không phải tin nhắn của đại V kia, mà là weibo lại phát tin tức mới.

Nửa giờ trước cô mới chú ý tới weibo” Tôi là đại sủi cỏ” này

Đã xem qua ID, thoát nhìn không khác gì weibo bình thường, nhưng không có cách nào khác, Mạc Văn Ngữ cần thiết chú ý tới hẩn, để phòng ngừa hẩn ta lần ra chuyện xấu.

Mí mắt Mạc Văn Ngữ nặng nề mà nhảy một cái, vội vàng nhấn vào.

Người nọ phát Weibo rất đơn giản, chỉ có một hàng chữ, cộng thêm một tấm hình -

Một biểu cảm mới ra đời.

Tầm mắt dời xuống chút nữa một, là ảnh chụp Phó Tinh Thần dùng ngón út sờ mũi.

Bởi vì góc chụp rất quỷ dị, khiến cho hành động của Phó Tinh Thần như đang moi lỗ mũi.

Mạc Văn Ngữ cố gắng phát ra thanh âm không quá vui sướng khi người khác gặp họa, khụ một tiếng nói: “Thần Thần, cậu.....”

Vừa nhắc đầu nhìn thấy Phó Tinh Thần đang giương ra gương mặt lạnh lẽo, Mạc Văn Ngữ đem câu “Khi nào cậu trở nên xấu như vậy” nuốt trở vào, cô nàng dứt khoát đem điện thoại hướng tới mặt Phó Tinh Thần: “Cái này là P nhỉ?”

Nếu không sao hình ảnh xinh đẹp của Thần Thần bị vỡ mất rồi?!

Weibo “Tôi là đại sủi cỏ” đặc biệt có danh tiếng, Mạc Văn Ngữ nói chuyện mới vài phút, bình luận đã tới một vạn.

Mạc Văn Ngữ còn tức giận bất bình mà chỉ trích: “Chúng ta có thể kiện hẩn xâm phạm danh dự của cậu.....”

Phó Tinh Thần nhìn chăm chú vài giây, không chờ Mạc Văn Ngữ đem lời nói nói ra, cô đã buồn bã nói: “Hẩn không phải P.”

“.....”

Mạc Văn Ngữ cả kinh nói không ra lời.

Bức ảnh này hẳn là mấy năm trước cô tạo hình để chụp ảnh quảng cáo ở nước ngoài.

Đầu đội mì,ngũ quan vụn vẹo khó coi.

Thẩm mỹ của người ngoại quốc và người trong nước tựa hồ không giống nhau.

Trước kia Phó Tinh Thần còn không cảm thấy gì, hiện tại vừa thấy..... Cay đôi mắt

Phó Tinh Thần cảm thấy hai mắt của mình muốn mù mất rồi,hai mắt điều nhãn lại, nhắm mắt làm ngơ mà đem điện thoại đưa cho Mạc Văn Ngữ, “Giúp tớ tra địa chỉ IP của hắn đi.”

“Đã tra,trang web trường Tây Đại.”

Phó Tinh Thần khả năng còn là bạn cùng trường của hắn ta.

Quá siêu.

Khác Mạc Văn Ngữ tra không đến nơi đến chốn, kĩ thuật của cô nàng không cao siêu đến mức tra được tên tuổi.

“Nếu không tớ hỏi hắn ta thời gian gặp mặt thử xem sao?”

Tính tình Mạc Văn Ngữ từ trước đến nay là tốc chiến tốc thắng,lời nói vừa dứt, liền lập tức nhắn tin cho đại V.

Người bên kia rất nhanh đã hồi đáp: ” 10 giờ sáng ngày mai, phòng thể dục trường Tây Đại.”

Phó Tinh Thần không nói chuyện, một lần nữa đem di động Mạc Văn Ngữ lấy lại đây, đem giao diện kéo xuống, sau đó tìm được cái bình luận về Giang Dạ trên Weibo click mở bình luận.

Thời gian nửa ngày, bình luận của cô gần được mười vạn bình luận đáp lại, nhiều nhất chính là bình luận tán đồng.

Càng làm cho cô không thể tưởng được chính là, weibo “Tôi là đại sủi cỏ”, nửa giờ trước còn tự mình đáp trả cô: “Vị bạn học này,vốn dĩ muốn gặp mặt đối kháng nhau, nhưng ID của người ở xa như vậy, nên ta quyết định tha thứ cho người.”

Đại khái là người hâm mộ Giang Dạ, cho nên không nhìn được người khác nói anh như vậy.

Tuy rằng Phó Tinh Thần cảm thấy, cô chỉ đem sự thật nói ra.

Phó Tinh Thần “Phi” một tiếng, rời khỏi Weibo, đem tờ một trăm Nhân dân tệ kia nhét vào trong túi, nhấc chân vào toilet.

9 giờ rưỡi sáng ngày hôm sau, Mạc Văn Ngữ chở Phó Tinh Thần đến Tây Đại.

Mặt Trời so mới lúc vừa rời giường lớn hơn không ít, xuyên thấu qua tầng tầng lớp lớp lá cây chiếu lại đây, chiếu vào mặt đất liền hình thành loang lổ bóng cây.

Sân vận động cách Bắc môn không tính xa, Phó Tinh Thần không để Mạc Văn Ngữ đi theo, lúc đi đến sân vận động còn có năm phút đồng hồ mới đến 10 giờ.

9 giờ 59,Mạc Văn Ngữ nhắn tin qua.

“Bậc thang cao nhất của khán đài, áo trắng quần đen, đàn ông.”

Phó Tinh Thần giương mắt hướng lên trên khán đài nhìn vài lần, rất nhanh đã tìm được một người đàn ông như miêu tả.

Cô trả lời “Đã biết”, sau đó thu hồi di động, bước lên bậc thang

Rất nhanh đã đi tới trước mặt người nọ, người nọ tựa hồ cũng chú ý tới cô, nghiêng đầu nhìn lại đây.

Phó Tinh Thần cảm thấy anh ta có chút quen mắt.

Cô dừng lại, khẽ nhú mày: “Ta là đại sủi cỏ?”

Người nọ gật đầu, trên dưới đánh giá cô một lần “Cô là người đại diện của tiểu Ty Ty sao?”

Không đợi Phó Tinh Thần trả lời, anh ta lại đem tầm mắt thu hồi, cúi đầu đưa qua một tờ giấy, “Trở về đi, tôi chỉ muốn gặp chị ấy.”

Phó Tinh Thần “A” một tiếng, “Bạn học Tạ, sao lại nói chuyện bằng giấy vậy.”

“.....”

Tạ Cảnh Phi nhìn kỹ, xác thật đồ.

Bất quá da mặt hắn không mỏng như vậy, đặc biệt bình tĩnh tự nhiên mà trả lời cô: “Chúng tôi lớn lên là người xinh đẹp, đặc biệt thích đọc sách.”

Người này, quả thực đổi mới suy nghĩ của cô về bệnh ” Tự luyện”.

Cô lười vạch trần hắn ta, nói thẳng: “Tôi chính là Phó Tinh Thần.”

Ngón tay Tạ Cảnh Phi dừng lại, đôi mắt hơi hơi nheo tới gần: “Cô chính dung?”

“Không có.”

Ánh mắt Tạ Cảnh Phi thay đổi, còn chưa có phản ứng, Phó Tinh Thần liền mở miệng hỏi: “Học đệ, có thể gỡ hình tôi trên Weibo xuống được không?”

..... Học đệ?

“Cái kia về sau lại nói” Ánh mắt Tạ Cảnh Phi sáng rực “Học tỷ, chị có bạn trai không?”

Phó Tinh Thần nhú mi, không nói chuyện.

Tạ Cảnh Phi thực mau thay đổi vấn đề: “Giang Dạ không phải bạn trai chị chứ?”

Phó Tinh Thần không trả lời vấn đề đó: “Rất cuộc cậu muốn hỏi cái gì?”

“Kỳ thật cũng không có gì.....”

” Hiện tại chúng ta đang nói tới bức ảnh kia, cậu định bao giờ gỡ xuống?”

Tuy rằng Phó Tinh Thần biết, hiện tại gỡ bỏ cũng không giải quyết được gì.

Dùng mặt cô làm thành bức ảnh biểu cảm khác người, nói không chừng đã truyền khắp mọi nơi

Trong nháy mắt, Phó Tinh Thần chỉ muốn đuổi tay đem người con trai trước mắt đánh một trận tới bời.

Nhưng đến khi gặp mặt, đối phương lại có một khuôn mặt đẹp như vậy, cô lại không hạ thủ được.

Huống chi gương mặt này có chút quen mắt, nói không chừng là người quen nào của cô, không lưu tâm liền có khả năng đánh sai người..... Phó Tinh Thần đè ép ngón tay xuống, đánh mất ý niệm.

“Tiểu tỷ tỷ, giữa trưa chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm, trở về em liền xóa được không?”

Phó Tinh Thần hơi cúi người xuống, nhưng lúc Tạ Cảnh Phi không chú ý bắt lấy di động, cô cười một chút: “Cho cậu cơ hội cậu không cần, bạn học Tạ, kêu người nhà của cậu đến trường đi.”

Tạ Cảnh Phi ngốc một chút, xong đời.

Xưng hô từ học đệ biến thành bạn học.

Cơ mặt anh ta mơ hồ suy sụp xuống dưới, “Chị gái, không cần kêu người nhà, em lập tức xóa!”

Lập tức xóa?

Nhưng chắc gì đã không có lần sau.

Phó Tinh Thần đối mặt với khuôn mặt tội nghiệp như vậy, khó có được kiên trì nói: “Không được.”

Giả đáng thương không có kết quả.

Thật sự không có biện pháp, Tạ Cảnh Phi ai oán mà nhìn cô một cái, cuối cùng chỉ có thể tìm trong danh bạ, thông tin phía trên ghi chú “Chú hai”.

Tính tình chú hai tốt hơn nhiều— ít nhất so với chú ba tốt hơn không ít.

Điện thoại gọi chưa được nửa phút, biểu tình Tạ Cảnh Phi cuối cùng chuyển biến tốt hơn một chút.

Hắn thật sự là rất thích chị gái này, cắt đứt điện thoại, trước tiên đuổi Giang Úc Nam lại đây tẩy não cô nàng: “Tiểu tỷ tỷ, Giang Dạ người này có cái gì tốt?”

Tính tình lạnh lẽo, mặt không biểu cảm, nói không chừng eo cũng không tốt.

Phó Tinh Thần mặc kệ hắn ta

Dù sao là so với hắn ta tốt hơn không ít.

Tạ Cảnh Phi: “Nếu không chị cùng anh ta chia tay, cùng em ở bên nhau đi?”

Phó Tinh Thần xem thường ý kiến này, đúng lúc nghe được thanh lạnh lẽo ở sau người vang lên: “Chia tay với ai?”

Biểu tình trên mặt Tạ Cảnh Phi cứng đờ, đầu lưỡi lú lại.

Đậu má, hắn rõ ràng gọi cho Giang Úc Nam, như thế nào người tới đây lại là Giang Dạ!

Sau một lúc lâu, Tạ Cảnh Phi mặt này lại suy sụp xuống dưới: “Chú ba..... Sao chú lại tới đây?”

“Tiện đường nên ghé.”

Giang Dạ không tiến về phía trước, chỉ đứng ở phía sau Phó Tinh Thần vài bước, anh nhìn thoáng qua bóng dáng cô, nhìn có chút cứng đờ, mở miệng hỏi Tạ Cảnh Phi: “Sao lại thế này?”

Ở trước mặt Giang Dạ, Tạ Cảnh Phi nửa câu nói dối cũng không dám nói, rất nhanh liền đem sự tình mà nói ra.

Nói xong lời cuối cùng, hắn đem nguyên nhân gặp mặt Phó Tinh Thần điểm tô cho đẹp mới nói ra: “Kỳ thật hôm nay ước định gặp mặt học tỷ, vốn dĩ muốn nhìn một chút cái gì gọi là bình tĩnh ưu nhã phiêu dật phi phạm hiên ngang phong độ nhẹ nhàng (lời này đã lược bớt) chú ba, cô ấy trông thế nào.....”

Chẳng qua nhìn nhìn, hắn không tự giác mà có ý tứ cạy góc tường một chút.

Tạ Cảnh Phi dùng một hơi nói hết câu, hô hấp cũng bị đình trệ, thậm chí xưng hô đều quy củ hắn lên.

Thật đúng là gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói tiếng quỷ.

Phó Tinh Thần trợn mắt há hốc mồm, trong đầu còn đang phân tích đồng từ ngữ kia, Giang Dạ đột nhiên đem chìa khóa xe nhét vào tay cô, cúi đầu bám vào bên tai cô mà nói: “Ngoan, lên xe chờ anh.”

Hô hấp Phó Tinh Thần cứng lại, tim đập có chút loạn, siết chặt chìa khóa, xoay người liền đi.

Phía sau Tạ Cảnh Phi còn hô một tiếng: ” Chị gái...”

Không đúng, học tỷ.....”

Tạ Cảnh Phi nhìn thoáng qua bóng dáng cô, sau đó mới cong khóe miệng nhìn về phía Giang Dạ, thanh âm trầm thấp: ” Chú ba, lúc này con không gọi sai chứ.....”

Phó Tinh Thần ở trước cổng trường tìm được xe của Giang Dạ, trước tiên nhấn tin cho Mạc Văn Ngữ bảo cô nàng trở về, lúc sau liền chơi trò chơi con rắn tham ăn.

Trạng thái cô không đúng, liên tiếp đâm đầu vào vách tường.

Năm phút đồng hồ sau, Phó Tinh Thần dứt khoát đem điện thoại đặt ở một bên, quay đầu nhìn bên ngoài.

Ngoài cổng trường người đến người đi, cô vuốt cảm nhìn nửa ngày, thẳng đến khi cửa xe bị kéo ra.

Phó Tinh Thần còn tưởng Giang Dạ đã trở lại, vừa chuyển đầu, bất ngờ thấy Đường Ngộ.

Đường Ngộ ở đây khiến cho cô có chút kinh ngạc trong nháy mắt đóng cửa xe lại, tóc của anh ta không biết bị làm sao, trên trán như bị lỗ cầu găm qua, so le không đồng đều, bất quá khuôn mặt đẹp trai như vậy lại xuất hiện phần tùy ý.

Phó Tinh Thần chần chờ nửa giây: “Đường Ngô?”

Đường Ngô nhìn phía dưới, “Tỷ tỷ, máu của chị là máu RH âm đúng không?”

Tuy rằng hiểu gì sao anh ta lại biết, Phó Tinh Thần vẫn là gật đầu.

Bởi vì nhóm máu của cô đặc thù, thế nên lúc trước xảy ra tai nạn xe mới không dám nói cho Phó Hình Vân, từ nhỏ cô đã đặc biệt chú ý tới vấn đề này.

Đường Ngô cười một chút, “Vậy hai năm trước chị có đến Nam Thành?”

Phó Tinh Thần vẫn gật đầu.

Đầu cô có chút loạn, không có thể lập tức đem hai việc này liên hệ đến nhau.

“Hai năm trước, bệnh viện Nam Thành, Rh âm tính,” Đường Ngô cho cô thời gian vài giây, sau đó mới nhẹ giọng hỏi: “Nghĩ ra chưa?”

Nửa phút sau.

Phó Tinh Thần xác thật nghĩ tới.

Ý Đường Ngô chỉ, đại khái là hai năm trước cô cùng Mạc Văn Ngữ đi Nam Thành, lần đó ở bệnh viện hiến máu liên ngất xỉu.

Đường Ngô: “Chị không muốn biết sau khi ngất xỉu, đã xảy chuyện gì sao?”

Sắc mặt Phó Tinh Thần trắng nhợt, nuốt một ngụm nước miếng.

Cô vốn dĩ cho rằng không phát sinh việc gì, cho nên lúc ấy cũng không để ở trong lòng, chỉ cho rằng có người có lòng tốt đi ngang qua liền đưa cô tới khách sạn nghỉ ngơi.

Hiện tại bị Đường Ngô nói như vậy, cô không phải không muốn biết, mà là không dám biết.

Còn chưa kịp lắc đầu, giây tiếp theo, cô nghe thấy Đường Ngô nói tiếp: “Là chú ba của tôi mang chị tới khách sạn.”

Chú ba của Đường Ngô, khẳng định là Giang Dạ.

Tạm dừng vài giây, Đường Ngô nghiêng đầu liếc nhìn cô một cái: “Trên vai chú ba có một dấu răng, đã hai năm —”

Mây Phó Tinh Thần giật giật, cô thấy ngón tay của Đường Ngô gõ trên tay lái, khóe miệng mang theo ý cười nửa phần ý vị thâm trường; “Tỷ tỷ, có phải hay không là do chị cần?”

Đoạn trích 1

Giang Dạ vẫn luôn có tâm sự

Người nào đó luôn kêu anh là “Tam ca”, lại kêu người trong lòng anh là “Tiểu muội muội”.

Hai đứa cháu nhớn nháo gọi anh là “Chú ba”, cứ nhiên dám gọi người trong lòng anh là “Tiểu tỷ tỷ”.....

Bối phận lộn xộn cả một thời gian dài.

Sau này có một ngày, Phó Tinh Thần phát hiện, xưng hô của mấy người này đối với cô đã thay đổi.

Đường Mộ Bạch: “Tiểu tỷ tỷ.”

Đường Ngô & Tạ Cảnh Phi: “Gì nhỏ.”

Phó Tinh Thần: “.....”

MMP, như thế nào kêu cô cùng các bác gái bán thức ăn ngoài chợ giống nhau.

Cô rõ ràng mới hai mươi bốn tuổi:(

Hiuhiu từ chương 19, một chương dài ời là dài, vậy nên tui sẽ cố gắng, hic hôm nay chỉ có 1c thôi nhemnn

20. Chương 20

Từ biểu cảm của Đường Ngộ nói cho cô biết: Anh ta không nói giỡn.

Phó Tinh Thần trầm mặc một lát, trong đầu có rất nhiều hình ảnh rách nát lao tới, một bức rồi một bức, nhưng chúng lại không liên quan đến nhau.

Cô nghĩ không ra.

Phó Tinh Thần muốn phủ nhận, nhưng lại nghĩ đến dấu môi trên áo sơ mi Giang Dạ đêm hôm đó.

Dựa theo lời nói của Đường Ngộ, nếu là sự thật, dấu môi kia có thể là dấu vết lưu lại khi cô cắn Giang Dạ.

Có lúc, thứ làm cho người ta thương tâm không phải vì không nghĩ ra, mà là rõ ràng nghĩ tới, lại còn muốn làm bộ cái gì cũng không biết.

Phó Tinh Thần sử dụng hết khả năng diễn xuất của mình, ra vẻ mờ mịt mà liếc anh ta một cái, sau đó lắc đầu: “Không phải.”

Ý cười dưới đáy mắt Đường Ngộ càng thêm thâm trầm, anh nghiêng người mà nhìn cô một cái, một tay đẩy cửa xe ra: “Cái gì nên nói tôi đều đã nói, tiểu tỷ tỷ, lần sau gặp.”

Anh lớn lên rất cao, đón ánh mặt trời ra khỏi tầm mắt cô, quanh thân ánh lên một tầng ánh sáng.

Thật lâu sau, Phó Tinh Thần mới vươn tay ra chạm lên chóp mũi, đầu ngón tay đỏ ra một tầng mồ hôi mỏng

Không có cách nào khác, cô lần này..... Thật sự xưa nay chưa từng chột dạ.

Thời gian Giang Dạ giáo dục Tạ Cảnh Phi quá lâu, Đường Ngộ xuống xe đã nửa giờ, anh cư nhiên còn không có trở về.

Phó Tinh Thần nhàm chán hết sức, điện thoại của Mạc Văn Ngữ reo kịp lúc.

“Thần Thần, ngày hôm qua cậu không phải nhờ tớ hỏi thăm công việc gần đây của Trình Miểu, hôm nay tớ tìm một bằng hữu hỏi thăm một chút, kết quả cậu đoán thế nào?”

Phó Tinh Thần: “Thế nào?”

“Công việc gần đây nhất, là nữ chính trong phim mới của Trì Minh.”

Phó Tinh Thần mặc.

Càng nghĩ càng cảm việc này không phải trùng hợp.

Quả nhiên, Mạc Văn Ngữ không yên tâm mà dặn dò: “Cậu diễn vai nữ hai trong phim, đến lúc đó nhớ chú ý, đừng để cô ta lấy cớ đóng phim mà đánh cậu.”

Trình Miểu so với Phó Tinh Thần lớn hơn hai tuổi, cũng tiến vào giới giải trí sớm hơn cô hai năm, tuy bây giờ không tính là nổi tiếng, nhưng ở giới giải trí cũng xem là tiểu hoa đán.

Người này cũng lợi hại, ban đầu đối với Phó Tinh Thần không có gì giấu diếm nhau sau lại nhìn nhau không vừa mắt.

Mạc Văn Ngữ càng nghĩ càng cảm thấy buồn bực, hơn nữa như thế nào đều không nghĩ ra: “Cậu nói với diện mạo của Trình Miểu, đứng cùng một đám nữ minh tinh, đừng nói liếc mắt một cái mà chú ý tới, cho dù liếc mắt một trăm cái, cũng chưa chắc có thể nhìn thấy cô ta? ”

“Cô ta không phải không khí, như thế nào lại không nhìn thấy?”

”

“.....” Mạc Văn Ngữ chém đinh chặt sắt nói: “Tớ khẳng định không phải Trì Minh đơn phương Trình Miểu, mà quan hệ của bọn họ tuyệt đối là tâm đầu ý hợp!”

Tâm đầu ý hợp —— chính là nhìn nhau vừa mắt.

Cái này vòng luẩn quẩn vốn dĩ loạn, Trình Miểu lại nổi lên một cách quỷ dị, lời Mạc Văn Ngữ nói ra cũng không tính là vô lý.

Nhưng Phó Tinh Thần căn bản là không muốn biết quan hệ của cô ta với Trì Minh, cô “Ừ” một tiếng, tầm mắt nhìn ra bên ngoài lệch về một bên, thoáng nhìn thấy Giang Dạ đang gọi điện thoại hướng về bên này đi tới, cô không cùng Mạc Văn Ngữ nói lung tung, đặc biệt dứt khoát hỏi: “Còn có việc khác muốn cho tớ biết?”

Mạc Văn Ngữ quả nhiên dừng lại, “Buổi tối thứ bảy có một buổi từ thiện, chuẩn bị một chút.”

Phó Tinh Thần: “Được.”

“Đúng rồi, khả năng sẽ gặp phải Trình Miểu.”

Cuộc gọi này của Mạc Văn Ngữ, trọng điểm là chỗ này.

Phó Tinh Thần cong mắt cười, “Nếu tớ không khống chế được tát cho cô ta một cái, công ty có thể hay không áp chuyện này xuống?”

Vừa dứt lời, bên tai truyền đến âm thanh mở cửa xe.

Ý cười trong mắt Phó Tinh Thần còn chưa rút, theo bản năng quay đầu lại, trong miệng Giang Dạ cắn điều thuốc, như cũ không châm, ánh mắt nặng nề mà cùng cô nhìn nhau một cái, không mở miệng quấy rầy cô gọi điện thoại.

Phó Tinh Thần chớp mắt với anh, sau đó đem tầm mắt thu hồi.

“Để xem ý kiến Kỹ Tổng,” Mạc Văn Ngữ không thể đại biểu toàn bộ công ty, dừng một chút, cô nàng đột nhiên khụ một tiếng: “Bất quá Thần Thần, nếu cậu đã ngủ với nam thần của tớ, không tính tới công ty, anh ấy khẳng định sẽ nguyện ý giúp cậu”.

Mạc Văn Ngữ đối với vấn đề ngủ hay chưa ngủ vẫn bám lấy không buông.

Phó Tinh Thần nhéo ngón tay, vừa nhắc đầu, chú ý tới tầm mắt của Giang Dạ trong kính chiếu.

Ánh mắt kia cùng với ánh mắt khi ở thang máy nhìn cô giống nhau như đúc, mắt đuôi cong, mang theo nửa phần thâm trầm.

Mạc Văn Ngữ còn tiếp tục nói, xuyên thấu qua ống nghe mà truyền tới: “Thần Thần, cậu nói thật đi, rốt cuộc cậu với Giang Dạ ——”

Tính năng di động của Phó Tinh Thần không tời, ở trong không gian an tĩnh, âm thanh truyền đi thật xa

Loại cảm giác này, đã không thể dùng xấu hổ để hình dung.

Giây tiếp theo, Phó Tinh Thần vừa muốn đem điện thoại cắt đứt, di động đã bị anh cầm qua.

Môi mỏng khẽ mở, phun ra mấy chữ: “Chưa ngủ qua.”

Bên kia sau một lúc lâu vẫn không có đáp lại.

Đại khái là nghe tới phát ngốc.

Giang Dạ đem điện thoại lấy ra nhìn tên người gọi, lần này dứt khoát đem những chữ trong cổ họng nói ra, đọc từng chữ sạch sẽ rõ ràng, gần từng chữ một nói: “Tôi là Giang Dạ.”

Cách một hồi lâu, Phó Tinh Thần nghe được thanh âm đầu kia của Mạc Văn Ngữ mơ hồ có chút hưng phấn: “Giang tổng.....Anh có thể cho tôi chữ ký, sau đó tôi đưa Thần Thần cho anh?”

Phó Tinh Thần: “.....”

Cô quả thật bị Mạc Văn Ngữ dọa sợ, hướng về phía Giang Dạ nháy mắt vài cái, ý tứ là anh hãy cự tuyệt yêu cầu vô lý của Mạc Văn Ngữ.

Kết quả người nọ nhìn cô một cái, không biết có hiểu ánh mắt của cô hay không, lời nói ra cùng lời nói trong tưởng tượng hoàn toàn khác nhau, “Nếu cô làm cô ấy hôn tôi một cái, tôi liền ký tên.”

“.....”

Phó Tinh Thần không nghe được Mạc Văn Ngữ trả lời, di động vang lên “Đô” một tiếng nhắc nhở âm thanh cắt đứt —— Mạc Văn Ngữ dám cúp điện thoại.

Mắt Phó Tinh Thần nhìn về phía trước, không dám nhìn biểu cảm Giang Dạ, yên lặng mà ở trong lòng tặng cho Mạc Văn Ngữ mấy từ khen ngợi.

Mấy năm làm bạn với cô nàng không tính là uống phỉ, còn có lương tâm, không đem bán cô đi.

Loại sự tình bán hôn cầu ký tên này, đặt ở trên người Phó Tinh Thần, đối tượng cầu ký tên, chỉ áp dụng với nữ thần của cô.

Nữ thần của Phó Tinh Thần, chính là đạo diễn nổi danh ở vòng giải trí quốc tế Cố Niên

Mà Giang Dạ..... hứng thú của cô không quá lớn.

Phó Tinh Thần nhấp môi dưới, ngắn gọn giải thích: “Anh không cần quan tâm cô nàng, cô nàng chỉ thuận miệng hỏi một chút.”

Giang Dạ đem điện thoại đưa qua, nhẹ “Ừ” một tiếng, sau đó phát động xe.

Bởi vì chuyển xe, anh dời kính chiếu hậu xuống dưới nên phải nghiêng đầu, trong nháy mắt Phó Tinh Thần nhìn anh cười.

“Cảnh phi đã xóa ảnh chụp rồi.”

“Tốt.” Phó Tinh Thần nói lời cảm tạ: “Cảm ơn.”

Cô bên này mới nói xong, màn hình di động sáng lên.

Tin nhắn Mạc Văn Ngữ đã gửi tới: “Thần Thần, vừa rồi tớ không cẩn thận cúp điện thoại..... Tớ có thể gọi lại không?”

Ha ha.

Phó Tinh Thần: “Không thể.”

“Vậy chữ ký của tớ?”

“Cũng không thể.”

“Nếu không..... Cậu thân..... Thôi đừng, không thể để nam thần của tớ bị chiếm tiện nghi”

Phó Tinh Thần gửi dấu chấm hỏi qua.

Mạc Văn Ngữ: “Nhưng tớ chắc chắn Giang Dạ đối với cậu hứng thú, nếu không đúng tớ sẽ phát sóng trực tiếp cảnh ăn bàn phỉm.”

Phó Tinh Thần vuốt xe ngón tay ở đặt ở mặt di động, sau đó mới trả lời: “Nếu cậu có thể giúp tớ gặp mặt Cố Niên, tớ đây liền miễn cưỡng hy sinh chính mình để cho cậu chữ ký của Giang Dạ. ”

Sở dĩ Phó Tinh Thần nói như vậy, là bởi vì cô biết Mạc Văn Ngữ không có khả năng hẹn gặp được Cố Niên.

Mấy năm nay Cố niên không xuất hiện ở trong giới, trước đài phía sau màn đều rất ít khi thấy bóng dáng của bà ấy.

Phó Tinh Thần xem phim điện ảnh của bà ấy lớn lên, mười mấy năm qua đi, cảm giác kính nể sớm đã ăn sâu bén rễ.

Mạc Văn Ngữ kinh ngạc: “..... Đạo diễn Cố Niên?”

“Đúng vậy.”

Mạc Văn Ngữ mở dữ liệu bên trong công ty lục soát một chút, tư liệu về Cố Niên không nhiều, chỉ là mấy năm qua có hợp tác với công ty, cho nên mới có chút ít tin tức.

Năm nay bà ấy đã 62 tuổi, hàng năm ru rú trong nhà.

Cái khó chính là, Mạc Văn Ngữ ở mặt trên thấy được một ảnh chụp của Cố Niên.

Trên ảnh chụp, bên cạnh Cố Niên còn có một người khác.

Mạc Văn Ngữ tập trung nhìn vào, cách vài phút mới cười tủm tỉm mà trả lời Phó Tinh Thần: “Được.”

Giang Dạ đưa Phó Tinh Thần đến dưới lầu Hoàn Vũ.

Nha đầu này hôm nay rõ ràng không thích hợp, trước kia đều không dám nhìn anh, kết quả lần này không biết bị làm sao, tầm mắt luôn thỉnh thoảng mà nhìn tới đây

Từ mặt đến cổ, lại đến bả vai. Ánh mắt né tránh, nhưng lại có điều suy tư.

Tuy rằng Phó Tinh Thần biết cách một tầng quần áo, căn bản không có khả năng nhìn thấy dấu răng kia, nhưng cô vẫn không khống chế được chính mình

Giống như ăn trộm, chột dạ lại khó chịu.

Lúc Giang Dạ đem xe dừng lại, Phó Tinh Thần rút cuộc cưỡng bách chính mình đem tầm mắt dời đi, duỗi tay mở đai an toàn.

Một phút đồng hồ sau.

Phó Tinh Thần không chỉ đem đai an toàn cởi bỏ, ngược lại còn đem đầu óc của mình bỏ mất.

Cảm thấy xấu hổ, có lẽ chính mình ngồi trên xe Mạc Văn Ngữ quá lâu, đột nhiên ngồi trên chiếc xe xa hoa của Giang Dạ, có chút không quen.

Phó Tinh Thần duỗi tay dùng sức ấn vài cái, thẳng đến khi trên đỉnh đầu vang lên giọng nói của đàn ông

“Đừng nhúc nhích.”

Giang Dạ cúi người lại đây, giơ tay vén tóc cô ra sau sau tai, đem mấy sợi tóc lòa xòa mà thu gọn, ngay sau đó tiếng “Cùm cụp” vang lên, đầu tóc Phó Tinh Thần rốt cuộc cũng được tự do.

Tay Giang Dạ vẫn nhẹ nhàng đặt ở bên tai tai cô, từ góc độ Phó Tinh Thần nhìn qua, vừa vặn có thể nhìn đến bả vai anh.

Tây trang tình tế phẳng phiu, Phó Tinh Thần nhìn vài lần, có chút mất tự nhiên địa, vừa muốn nhắc nhở Giang Dạ, liền nghe được đối phương khẽ thấp âm thanh hỏi cô: “Vừa rồi anh nói cái gì?”

Vừa rồi?

Giang Dạ vừa rồi nói những mấy câu, Phó Tinh Thần còn có điểm ấn tượng.

Cô thử nhớ lại một lần, thử nói: “..... Tạ Cảnh Phi đem ảnh chụp xóa đi?”

Giang Dạ không đáp, nhưng là Phó Tinh Thần cảm giác được tay anh xê dịch xuống dưới, đầu cũng hướng đến tai cô, ngữ điệu trầm thấp hơi khàn, mang theo nửa phần mê hoặc: “Anh nói, đừng nhúc nhích.”

21. Chương 21

Hồ hấp của anh dừng ở trên tai Phó Tinh Thần, máu của cô mơ hồ dồn hết lên mặt, nổi lên rặng đỏ.

Đầu óc Phó Tinh Thần nóng lên, buột miệng thốt ra: “Giang Dạ, anh phát sốt rồi sao?”

Lời vừa ra khỏi miệng, Phó Tinh Thần liền hối hận.

Giang Dạ phát sốt hay không cô không biết, nhưng cô phát sốt mất rồi, còn cháy hồng cả đầu.

Phó Tinh Thần cảm thấy toàn thân mình đều nóng lên, cô rụt rụt, muốn đẩy anh ra, tay mới đụng phải bờ vai của anh, liền nghe được Giang Dạ hỏi: “Còn động?”

Thanh âm lần này so với vừa rồi thanh lạnh hơn không ít, loáng thoáng ý cười.

Phó Tinh Thần nghe có giọng cười lạnh, động tác cứng đờ, không dám động.

Giang Dạ đem cửa xe mở ra, sau đó một lần nữa lui về tay lái, nhẹ híp mắt mở miệng: “Vốn dĩ sau lần thân mật này liền ký tên ——”

Phó Tinh Thần nhú mày, cùng lúc đó, trong lòng “Lộp bộp” một chút.

Giang Dạ còn thâm ý mà chạm vào môi dưới: “Tiểu mỹ nữ, lần sau anh không nói chuyện tốt như vậy đâu.”

Phó Tinh Thần tựa hồ có thể nghe thấy tiếng đập của tim chính mình.

Phanh phanh phanh, một tiếng lại một tiếng.

Cô không đáp lại cũng không lại ở lâu, gần như chạy trốn chết khỏi xe.

Cô phảng phất như bị đâm một đao.

..... Mạc Văn Ngữ đúng là đồng độ heo!

Trước khi tiến vào đoàn phim, nhiệm vụ chủ yếu của Phó Tinh Thần, trừ bỏ xem kịch bản, chính là xem kịch bản.

Học kịch bản cả hai ngày, đầu óc Phó Tinh Thần bây giờ chỉ toàn là lời kịch.

Từ Tây Đại trở về cùng ngày, Phó Tinh Thần liền đem sự tình “Tôi là đại sủi cảo” là cháu trai của Giang Dạ nói cho Mạc Văn Ngữ.

Về Tạ Cảnh Phi, Phó Tinh Thần còn làm tổng kết: Tên lấy được dễ nghe, người lớn lên cũng đẹp, chỉ là đầu óc không bình thường.

Cái biểu cảm khác người của cô đã lan rộng khắp weibo, bất quá ngoài ý muốn chính là không chỉ người ghét cô không ngừng tăng, người thích cô cũng không ngừng tăng, lượt theo dõi weibo không ngừng dâng lên.

Buổi tối thứ sáu, Phó Tinh Thần nhàn rỗi nhàm chán lướt weibo, sau đó thấy được một tin nhắn ——

“Tiểu tỷ tỷ, tuy rằng kia bức ảnh xác thật thực..... Ha ha ha, nhưng em tin chắc người khác có thể nhận ra từ trong xương cốt chị là một mỹ nhân!

”

“Tiểu tỷ tỷ, chị biết có một câu hát được như viết vậy: Nếu em thích quá nhân, kỳ thật anh rất đẹp..... Khả năng anh thích quá nhân, bởi vì anh cảm thấy em rất mê người.”

“Chỉ cần nhìn tên, liền biết tiểu tỷ tỷ là một tiểu tiên nữ có nội tâm tốt đẹp.”

Phó Tinh Thần: “.....”

Chẳng lẽ nhìn không ra tên cô chỉ có mấy chữ, chẳng lẽ đây là biện pháp tu từ nhân hóa trong truyền thuyết.

Các tin nhắn kéo đến không ngừng.

Phó Tinh Thần hoa cả mắt vài phút sau lại buồn bực mà thoát khỏi weibo, đối với mấy chục fans theo dõi lại thờ ơ ngẩn ngơ, bắt đầu nghĩ khởi điểm của mình cũng không tính là tệ.

Điện thoại của Mạc Văn Ngữ đánh tới, tác phong của cô nàng như cũ báo cáo ngắn gọn rành mạch: “Chuyện thứ nhất, buổi tiệc tối ngày mai chớ quên, nhớ rõ rời giường sớm một chút, kịp thời gian trang điểm với thay trang phục.”

“Chuyện thứ hai, ngày hôm qua Tạ Cảnh Phi nhắn tin cho tớ.”

Không cho Phó Tinh Thần cơ hội nghi ngờ, Mạc Văn Ngữ tiếp tục nói: “Tạ Cảnh Phi nói anh ta cùng Cố đạo diễn nhắc tới cậu, hỏi cậu khi nào có thời gian cùng Cố đạo diễn gặp mặt.”

Phó Tinh Thần không có phản ứng.

Mạc Văn Ngữ: “À, đúng rồi, Cố Niên là mẹ của nam thần.”

Phó Tinh Thần: “.....”

Mạc Văn Ngữ cảm thán: “Quả nhiên chỉ có Cố đạo diễn mới có thể giáo dục ra Giang Dạ, lớn lên đẹp trai lại có tài hoa, thành công lại nam tính.”

Phó Tinh Thần cuối cùng biết nguyên nhân Giang Dạ như tự tin như vậy.

Anh đào sẵn một cái hố, chỉ chờ cô nhảy vào.

Mạc Văn Ngữ ở kia đầu hỏi cô: “Thần Thần, chừng nào thì cậu có thời gian?”

“.....”

“Thần Thần, mặc kệ cậu có đi gặp Cố đạo diễn hay không, chữ ký của tớ cậu phải lấy về đây.”

Phó Tinh Thần như cũ không nói lời nào, hận không thể trở lại mấy ngày trước, đem lời thề son sắt lúc nhắn tin cho Mạc Văn Ngữ bóp chết.

Mạc Văn Ngữ không chút để ý cô nàng đang ảo não, bắt đầu thay cô tính toán:” Thời gian lấy chữ ký, ngày mai đi là ngày tốt, vừa lúc thiên thời địa lợi nhân hoà.....”

Chữ “Cùng” chưa nói ra, Mạc Văn Ngữ đã bị cúp điện thoại.

Âm mưu thực hiện được, Mạc Văn Ngữ cười môi cười, sau đó nhanh tay nhắn tin cho “ TÔI là đại sứ cao”, “OK” để thủ thế.

Nửa giờ trước, tại Giang Gia.

Tạ Cảnh Phi khó được một lần về đây, kết quả mới vừa ngồi xuống không đến năm phút đồng hồ, di động đã bị cầm đi.

Cố Niên: Tạm thời tịch thu.

Bà cũng không phải ngăn cách với người bên ngoài, trên weibo bao nhiêu thứ hay, bà liền lên trộm vào các diễn đàn giao lưu gặp mặt——trong nhà có hai người đàn ông lớn tuổi độc thân thoát nhìn không thích con gái, Cố Niên suy nghĩ vài ngày, dứt khoát kiên quyết mà trà trộn vào diễn đàn gặp mặt

Kết quả con dâu không tìm được ai, nhưng lại nghe được một số tin tức.

Trên sofa, Cố Niên mang kính vào, cầm điện thoại đến gần Tạ Cảnh Phi hỏi: “Mợ thấy cô gái này rất xinh đẹp, sao lại bị con biến thành như vậy?”

Bởi vì bảo dưỡng mà không tồi, Cố Niên thoát nhìn giống mới qua tuổi bốn mươi, đầu tóc thậm chí không nhìn thấy tóc bạc, chỉ là khi nhíu mày nếp nhăn bên khóe mắt sẽ có chút rõ ràng, làm cho biểu tình của bà ấy khá nghiêm túc.

Vốn dĩ cũng không cần quá nghiêm túc.

Nhưng cháu đích tôn của mình lại làm việc xấu, Cố Niên cảm thấy cần thiết phải giáo huấn cháu mình thật tốt.

Chỉ là ý niệm này hình thành chưa quá năm giây, bà nhìn bức ảnh hai người tức giận liền biến mất, Cố Niên đẩy đẩy mắt kính: “Cô ấy còn quen biết chú ba của con?”

Tạ Cảnh Phi gật gật đầu, “Chú ba còn mưu toan trâu già gặm cỏ non.”

Cố niên: “.....”

Tạ Cảnh Phi còn biết dùng lời lẽ chính đáng mà khiêu nại Giang Dạ.

Cố niên không quan tâm, click mở weibo của anh, từ mấy tin nhắn gần đây tìm được người đại diện của cô gái đó, sau đó gửi tin nhắn qua.

Vì tránh bại lộ, bà chỉ đánh hai chữ cái tiếng Anh.

Hi.

Chờ đối phương trả lời lúc sau, Cố niên lại lần nữa đẩy đẩy kính, tận lực học theo ngữ khí của Tạ Cảnh Phi đánh một hàng chữ: “Mợ của em muốn gặp tiểu tỷ tỷ, có thể chứ?”

Mạc Văn Ngữ cầu mà không được.

Cô phảng phất thấy được chữ ký của Giang Dạ vẩy tay trước mặt, nhấn lại “Chờ một lát”, không nói hai lời liền call cho Phó Tinh Thần.

Buổi sáng ngày hôm sau, Phó Tinh Thần vẫn ngủ đến trưa.

Điện thoại Mạc Văn Ngữ đánh lại đây rất nhiều lần, vài lần trước còn bị cô coi như chuông báo thức, cuối cùng rốt cuộc cũng không chịu nổi sự bất kham này nhiều mày ỉn nghe.

“Phó Tinh Thần, cho cậu mười phút, lập tức từ nhà tới đây!”

Phó Tinh Thần kéo kéo chăn, có chút mồm miệng không rõ: “Vài giờ?”

“8 giờ,” Mạc Văn Ngữ cảm thấy nói như vậy không được, ngay sau đó bổ thêm nói mấy câu uy hiếp: “Nếu không tới sẽ nhờ Hoắc tổng lên kêu cậu”

Quả nhiên không ra mười giây, Mạc Văn Ngữ nghe được kia âm thanh mặc quần áo.

Dùng Hoắc Cận Sơ uy hiếp Phó Tinh Thần, bách phát bách trúng.

Cắt đứt điện thoại, Phó Tinh Thần đi vào toilet rửa mặt.

Buổi tối cô ngủ không ngon, lúc này quầng thâm trên mắt so với mấy ngày hôm trước đậm hơn không ít, cô lười trang điểm, đổi xong quần áo đã đi xuống lầu.

Lúc Phó Tinh Thần ở nước ngoài, chụp quảng cáo cũng sẽ làm tạo hình, trang điểm thay lễ phục, tiêu phí không ít thời gian.

Bởi vì sợ Mạc Văn Ngữ sốt ruột chờ, Phó Tinh Thần nửa giây cũng không dám trì hoãn, cơ hồ như gió lốc chạy đi.

Kết quả chạy đến cửa, tay còn chưa kịp gõ phải then cửa, đã bị Hoắc Cận Sơ đang đi từ trên lầu xuống gọi lại: “Ăn cơm trước.”

Động tác đổi giày của Phó Tinh Thần không dừng: “Không cần, tôi không đói bụng.”

“Thần Thần, em cũng biết mình hay bị tuột huyết áp nhỉ?”

Phó Tinh Thần: “.....”

Chần chờ nửa phút, Hoắc Cận Sơ đã cầm một hộp sữa bỏ lại đây: “Mấy ngày hôm trước dì Vân mới mua sữa bò, uống trước lót bụng, đợi chút làm bữa sáng mang theo.”

Phó Tinh Thần hoài nghi, vừa rời Mạc Văn Ngữ đã gọi điện cho Hoắc Cận Sơ.

Hoắc Cận Sơ đem sữa bò nhét vào trong tay cô, “Buổi chiều anh đi công tác, cho nên tiệc tối hôm nay không tham gia, em nhớ rõ đừng uống rượu.”

Phó Tinh Thần liếc anh ta một cái, sau đó đặc biệt nghe lời gật đầu.

Hoắc Cận Sơ như cũ không yên tâm: “Đừng để người ta khi dễ.”

“Yên tâm, chỉ có tôi khi dễ người khác.”

Phó Tinh Thần nói xong hướng anh vẫy vẫy tay, lưu lại một câu “Chú ý an toàn”, cầm di động chạy ra ngoài.

Chân chính “Khi dễ” người khác, Phó Tinh Thần ăn sáng trên đường khi đi đến chỗ tạo hình.

Mạc Văn Ngữ xuống xe đi mua trà giải rượu, mắt cô nàng dạo qua một vòng, sau đó dừng ở một siêu thị nhỏ vài giây, xuống xe đi mua một cái bút ghi âm.

Bút ghi âm đối với nghệ sĩ là thứ tốt.

Chỉ cần mang theo bên người,đôi lúc có thể bắt được điểm yếu của người khác.

Tỷ như Trình Miếu cùng Trì Minh.

Đem bút ghi âm đặt ở ví cầm tay, Mạc Văn Ngữ còn “Tầm tặc” ngạc nhiên: “Ngôi sao nhỏ nhà chúng ta trưởng thành rồi, nội tâm trưởng thành so với trước kia rất nhiều.”

Đương nhiên ngạc nhiên.

Rốt cuộc Mạc Văn Ngữ mới vừa nhận thức cô lúc ấy, Phó Tinh Thần vẫn là đóa hoa bạch liên thơ thuần dễ dụ.

Phó Tinh Thần khinh phiêu phiêu mà “Ừ” một tiếng, sau đó từ trong ví lấy ra hộp sữa bò, lấy ống hút cắm vào uống vài ngụm.

Hương vị không tồi, giống vị kẹo sữa ăn khi còn nhỏ.

Ngọt ngào, khi thở ra mang theo hương thơm nhàn nhạt,ngửi thấy có thể làm tâm tình trở nên tốt hơn.

Lúc Phó Tinh Thần trang điểm thay trang phục xong, đã chạng vạng.

Thời gian cách lúc tiệc tối bắt đầu còn hai giờ.

Vì tránh cho buổi tối cô ăn quá nhiều đem lễ phục xé rách, Mạc Văn Ngữ còn đặc biệt tri kỷ mà chọn cho cô bộ lễ phục lớn.

Lễ phục màu xanh biếc thiết kế cúp ngực, chiều dài vừa mới đến đầu gối, bởi vì số đo không thích hợp, cho nên mặc ở trên người Phó Tinh Thần, luôn có cảm giác nó sẽ bị tuột xuống.

Người trang điểm rất cao siêu, buổi sáng quảng thâm ở mắt cô còn đen xì nay đã biến mất không còn tung tích, làn da Phó Tinh Thần rất đẹp, cho nên trang điểm không quá đậm, chỉ là đuôi mắt kẻ cong màu đỏ, làm cô tăng thêm vài phần quyến rũ.

Tiệc tối được tổ chức tại lầu 37 của Hán Giang.

Từ lần bị tuột huyết áp lúc trước, trong ví Phó Tinh Thần luôn có một viên đường,lúc Mạc Văn Ngữ ấn thang máy, Phó Tinh Thần nhét vào trong miệng một viên, thừa dịp thang máy xuống dưới cúi đầu lướt Weibo.

Fans của cô, đã tăng tới một trăm vạn.

Mạc Văn Ngữ thò tới nhìn thoáng qua: “Nếu hôm nay cậu chụp một bức hình đăng lên, nói không chừng có thể tăng tới hai trăm vạn.”

Phó Tinh Thần cười, không để trong lòng.

Nói chuyện một lúc, cửa thang máy đã mở ra, hai người nhấc chân đi vào.

Mười giây sau, cửa thang máy đóng lại, liền ngừng ở tầng lầu này, không lên cũng không xuống.

Mạc Văn Ngữ cùng Phó Tinh Thần liếc nhau, Phó Tinh Thần mở miệng trước,ngữ khí hoàn toàn khẳng định: “Đi sai thang máy.”

Bởi vì cô phát hiện, lúc cô ấn vào nút thang máy để đi xuống nó cũng không phản ứng.

Cô hông nghĩ tới, Hán Giang không ngừng tăng lên thang máy VIP.

Loại tình huống này, nếu không có người muốn đi vào, các cô tạm thời không có biện pháp đi ra ngoài.

Mạc Văn Ngữ liếc nhìn co một cái, còn không có mở miệng nói chuyện, thang máy nhẹ chần một chút, sau đó bắt đầu bay lên.

Bởi vì đang ở bên trong thang máy, không thể khiến cho thang máy dừng lại, chỉ có thể nhìn thấy số tầng đang nhảy lên, tới tầng hai mươi mấy, Mạc Văn Ngữ mở miệng hỏi cô: “Thần Thần, rốt cuộc suy nghĩ của cậu về Giang Dạ là như thế nào?”

Suy nghĩ thế nào?

Ở nơi này, là bắt đầu từ khi đụng phải xe của anh.

Ở nơi khác, đại khái là từ hai năm trước bắt đầu từ khi anh đưa cô vào khách sạn.

Phó Tinh Thần không có biện pháp trả lời rõ ràng.

Phó Hình Vân vừa vặn gọi tới, cô nghiêng người tiếp nghe, hoàn mỹ mà tránh đi đề tài này.

Phó Hình Vân kỳ thật cũng không có việc gì, chỉ là không quá yên tâm về cô, rõ ràng chỉ cần nửa phút là có thể nói xong nói, hai mẹ con lại nói đến khi thang máy dừng lại mới chịu cúp.

Phó Tinh Thần không lập tức đi ra ngoài, cô cúi đầu cười cười, chờ Phó Hình Vân nói xong câu cuối cùng mới cắt đứt.

Mạc Văn Ngữ thấy không khí không thích hợp, quá an tĩnh, vài giây sau cô nàng khụ một tiếng: “Kỷ tổng, Giang tổng.”

Giây tiếp theo, Phó Tinh Thần liền cười không nổi, cô nheo mắt, ngẩng đầu nhìn

Không biết sao hai người này lại chạm mặt nhau,

giờ phút này liền đứng ở bên ngoài thang máy, thần sắc khác nhau.

Mạc Văn Ngữ phản ứng lại, vừa muốn kéo Phó Tinh Thần đi ra ngoài, liền nghe thấy Giang Dạ mở miệng: “Cùng nhau đi xuống.”

Phó Tinh Thần chú ý tới, đây là lần 47.

Cô lôi kéo Mạc Văn Ngữ hướng vào trong góc, hai người mắt to trừng mắt nhỏ, tận lực đem chính mình biến thành không khí, cái gì cũng không nói.

Giang Dạ cùng Kỷ Thần Viễn đứng ở phía trước, cơ hồ muốn cản trở tầm nhìn của hai cô.

Hơn mười giây sau, Phó Tinh Thần nhận được một tin nhắn ——

“Lạnh không?”

Tầm mắt lại hướng lên trên nửa phần, cô thấy tên Giang Dạ

Khóe miệng Phó Tinh Thần nhẹ nhàng xả một chút, cúi đầu đánh chữ.

“Không lạnh.”

Thời gian lúc này không còn sớm, đầu mùa hạ, Mặt Trời sắp tắt, độ ẩm liền sẽ giảm xuống, hướng chi điều hòa trong thang máy chính là gió lạnh.

Hai cánh tay cùng chân của cô đều bại lộ ở trong không khí, kỳ thật là có chút lạnh.

Không chờ Giang Dạ hồi đáp, cửa thang rất nhanh đã mở ra.

Bốn người trước sau đi ra ngoài, sau đó đi bắt đầu phương hướng.

Đi thêm vài bước, Phó Tinh Thần nhận tiếp một tin nhắn ——

“Tiểu mỹ nhân, trên người của em rất thơm.”

Lần 37, tiệc tối sắp bắt đầu.

Có tiếng dương cầm từ phía Tây Nam truyền tới, ưu nhã lưu loát, nhưng khúc giữa lại đàn sai mấy nốt.

Từ lúc dừng xe về sau, Phó Tinh Thần rất ít khi dừng vào dương cầm.

Tuy thời gian dài không đánh, nhưng lý luận tri thức vẫn phải có, cô có thể nghe ra tới.

Từ một đoạn nhạc này liền biết, người đàn dương cầm không phải tay mới, cũng không có khả năng vượt qua cấp tám.

Phó Tinh Thần đi toilet một chuyến, ra tới cửa dừng phải Kỷ Thần Viễn.

“Thần Thần.”

Kỷ Thần Viễn đang đợi cô, hần dựa người vào hành lang trên vách tường, mũi chân trên mặt đất đánh cái vòng, đột nhiên cúi người thò qua.

Phó Tinh Thần động tác mau lẹ, lui về phía sau một bước, trên mặt mang theo cười, nhưng thanh âm rất lạnh: “Như thế nào, Kỷ tổng muốn cùng bạn gái cũ nối lại tình xưa?”

Kỷ Thần Viễn nhìn thẳng cô, “Nếu anh nghĩ như vậy?”

“Nhưng tôi không nghĩ như vậy,” Phó Tinh Thần giơ giơ lên cầm, đôi mắt cô rất sáng, ẩm ướt nhuận nhuận, tựa hồ tổng mang theo ánh sáng “Đừng nói lúc ấy anh uống say, cũng không cần lo lắng lấy cớ, chúng ta chia tay trong hòa bình, anh không cần lo lắng tôi ở bên ngoài nói xấu làm anh bại hoại thanh danh.”

Dừng một chút, cô cười một chút, “Kỷ Thần Viễn, anh hẳn biết, tôi cả đời này thứ không thể tha được, chính là ngoại tình.”

Nguyên nhân Phó Tinh Thần không thể tha thứ chuyện này, bởi vì cha ruột của cô.

Mười mấy năm trước, Hứa Chính Nam ngoại tình nữ nhân khác, trong một đêm đem cô cùng Phó Hình Vân kéo từ thiên đường kéo đến địa ngục.

Trước mười tuổi, Phó Tinh Thần có một ba ba tốt nhất trên thế giới.

Mười tuổi về sau, ông ta trở thành ba ba tốt nhất của người khác.

Loại sự tình này, căn bản không có biện pháp tha thứ.

Lời nói của Phó Tinh Thần lần này, cùng lúc chia tay Kỷ Thần Viễn cơ hồ giống nhau như đúc.

Ánh mắt Kỷ Thần Viễn đậm xuống, chung quanh có không ít người đi lui đi tới, đại khái là nhận ra anh là ai, không ai dừng lại vượt quá ba giây.

” Lời nên nói tôi đều nói xong, Kỷ tổng, lần sau gặp.”

Phó Tinh Thần xoay người liền đi, đi hành lang, vốn dĩ muốn đi xem người đàn dương cầm là ai, kết quả còn không chưa đi, đã bị Mạc Văn Ngữ kéo đến bên cạnh.

Mạc Văn Ngữ vút một thiên lôi lại đây: “Người vừa rồi đàn dương cầm chính là Trình Miểu.”

Phó Tinh Thần sờ soạng lỗ tai, trên lỗ tai cô khó được mang theo một bộ khuyên tai, lạnh lạnh nằm ở vành tai, vuốt còn rất thoải mái.

Trình Miểu xác thật biết đánh đàn dương cầm, bất quá không tinh thông.

Vừa rồi những nốt bị sai kia đã có thể giải thích, Phó Tinh Thần gật gật đầu, khách quan mà đánh giá: “Đánh cũng không tệ lắm.”

So sánh với mấy năm trước, cấp bậc bay lên không ngừng.

Mạc Văn Ngữ duỗi tay chỉ chỉ phía tây, “Tớ vừa thấy Trình Miểu đi qua, không cần tớ bồi cậu qua chứ?”

Phó Tinh Thần lắc đầu, “Mười lăm phút sau tớ còn chưa trở về, nhớ tới đây tìm tớ.”

Phía tây Hán Giang là một loạt lộ thiên ban công, địa lý vị trí rất tốt, cơ hồ có thể đem phong cảnh cả thành phố thu hết vào đáy mắt.

Phó Tinh Thần trước tiên đem bút ghi âm từ tay ví lấy ra, sau đó nắm chặt ngón tay, nhấc chân từ cửa hông đi ra ngoài.

Ban công nam bắc chiều ngang quá lớn, buổi tối mang theo một chút lạnh lẽo, Phó Tinh Thần mới đi qua không hai phút liền cảm thấy có chút lạnh.

Bên trong như cũ ăn uống linh đình, thoát nhìn hoà thuận vui vẻ.

Bên ngoài ban công không có điện, chỉ có ánh trăng cùng ánh đèn nê ông đánh lại đây, ánh sáng nhạt nhẽo thậm chí chiếu không rõ bóng người.

Phó Tinh Thần ôm cánh tay, lùi về sau một bước nhấn tin cho Mạc Văn Ngữ: “Cô ta thật sự đi về hướng này?”

“Thật sự.”

Phó Tinh Thần nhú mày run rẩy, thập phần hoài nghi này tính chân thật của hai chữ nay, vừa muốn trả lời, liền nghe thấy phía trước truyền đến âm thanh đàn dương cầm.

Phó Tinh Thần lúc này mới chú ý tới, phía trước có một cây đàn dương cầm.

Người bên kia hẳn còn chưa chú ý tới cô, thanh âm dương cầm ban đầu lưu loát, nửa phút sau, tiết tấu dần dần chuyển chậm.

Phó Tinh Thần màn hình di động sáng một chút.

“Tiếp tục đi về phía trước.”

Phó Tinh Thần tay chân nhẹ nhàng mà đi về phía trước vài bước, sau đó thấy được người đầu kia chính là Giang Dạ.

Áo khoác tây trang để tùy tiện một bên, chỉ mặc một cái áo sơ mi trắng, cà vạt cũng bị kéo ra một ít, đặc biệt không chút để ý mà mở miệng: “Mặc áo vào.”

Ý anh chỉ là chiếc áo khoác kia

Phó Tinh Thần chần chờ vài giây, cũng chỉ là vài giây, Giang Dạ đã ngẩng đầu nhìn cô nàng, lấy quá áo khoác khoác lên trên người cô

“Sẽ đánh chứ?”

Phó Tinh Thần gật đầu, ý thức được anh sẽ không thấy được hành động của mình, lại mở miệng nói: “Sẽ.”

Dứt lời, Giang Dạ cầm lấy cổ tay cô lôi kéo, Phó Tinh Thần trọng tâm không vững, thuận thế an vị ở bên cạnh anh.

Âm thanh đàn dương cầm đột nhiên dừng lại, Giang Dạ mở miệng: “Em đánh trước đi.”

Ngón tay Phó Tinh Thần ngón có chút cứng, đôi tay ở phím đàn khẽ vuốt quá một lần, lúc sau mới ấn vài giai điệu đơn giản.

Cách vài giây, Giang Dạ ngón tay tùy ý mà ấn mấy âm, “Tính toán khi nào lấy chữ ký của anh?”

Phó Tinh Thần động tác dừng lại, chậm một cái, không thể đuổi kịp Giang Dạ.

Động tác Giang Dạ cũng dừng lại, tay anh còn ở phím đàn ấn nhẹ, ngón trở nâng lên nhẹ điểm vài cái, sau đó cúi người để sát vào mấy tác: “Em còn định trốn tránh đến khi nào?”

Phó Tinh Thần:...

Cô không hiểu ý tứ của Giang Dạ, theo bản năng ngẩng đầu nhìn qua.

Vành tai Phó Tinh Thần phản chiếu ánh sáng, sáng lấp lánh, nhưng kém xa với ánh sáng trong mắt cô.

Giang Dạ kéo kéo cà vạt, sau đó ở trước ánh mắt nghi hoặc của Phó Tinh Thần, bắt đầu cởi nút áo sơ mi.

Vừa mặt Phó Tinh Thần hoảng sợ, “Anh——”

“Anh” nửa phần kêu chung, Phó Tinh Thần mới đem nửa câu sau nói ra hoàn chỉnh, hô hấp cô có chút loạn, thanh âm thực nhẹ, còn mang theo điểm âm rung: “Anh cởi quần áo làm gì?”

Trời đã khuya, trong đầu Phó Tinh Thần không chịu khống chế mà nhảy ra hình ảnh cấm trẻ em.

Cô cả kinh thiếu chút nữa nhảy dựng lên, gấp đến độ cất bước liền phải chạy, kết quả chân còn chưa bước đi, lại bị Giang Dạ lôi kéo lui về phía sau một bước để ở trên tường.

Nơi này là góc chết duy nhất trên ban công, nút áo sơ mi của Giang Dạ đã gỡ bốn viên, Phó Tinh Thần còn không kịp thấy rõ vẻ mặt của anh, tay trái đã bị anh lôi kéo tới bà vai.

Cơ thịt săn chắc, bóng loáng, sờ được một dấu vết.

Phó Tinh Thần đã biết —— là dấu răng.

Phó Tinh Thần tim đập hai phách, một phách là bị kinh, còn có một phách, là từ đáy lòng dâng lên tới rung động.

Mặt cô có chút hồng, hốc mắt đều là hồng, vừa muốn nói chuyện, liền nghe được cách đó không xa có tiếng bước chân truyền đến.

Giang Dạ ngón tay nhẹ để ở bên môi cô, hô hấp trì trệ, cô nghe thấy anh nhẹ giọng nói câu: “Đừng nói chuyện.”

ngoại truyện 2

Phó Tinh Thần từ trước đến nay không có thiên phú vẽ vời, ngày nọ đột nhiên động kinh cầm lấy bút vẽ.

Bức vẽ đầu tiên, cô vẽ Đường Mộ Bạch.

Bức vẽ thứ hai, cô vẽ Đường Ngộ.

Bức vẽ thu ba, cô vẽ Tạ Cảnh Phi.

Ba bức họa đều có một điểm giống nhau —— nhìn giống như một chú gà trống.

Tới bức thứ tư, Giang Dạ cảm thấy, nên đến lượt chính mình.

Cho nên lúc Phó Tinh Thần cầm một bức con gà tới đây hỏi anh là ai, vì không muốn đả kích lòng tự tin của cô, Giang Dạ mặt không đỏ tim không nhảy mà nói cái từ ” Anh”.

Phó Tinh Thần cong cong mắt cười: “Không dám vẽ anh, sợ vẽ không ra”

Ba người bị vẽ thành gà được nhét cho một đồng thức ăn cho chó.

Ha hã.

Tin được mới lạ.

22. Chương 22

Tiếng bước chân ngày càng gần, mỗi một tiếng như đang dẫm lên tim Phó Tinh Thần, khiến tim cô đập nhanh hơn không ít.

Phó Tinh Thần nín thở, quanh người có tiếng gió truyền đến, còn có giọng nữ quen thuộc: “A minh, anh uống say.....”

Hô hấp của cô cứng lại, trong lúc nhất thời đã quên bảo trì khoảng cách với Giang Dạ.

Xác thật Trì Minh đã uống say, khi nói chuyện đều mang theo âm thanh dày đặc, ” Không biết.....”

Không biết như thế nào, từ bên trong Phó Tinh Thần nghe ra vài phần cơ khát khó nhịn được.

Phản ứng lại, cô nhanh tay mở bút ghi âm.

Giọng nữ đầu kia còn lặp lại: “Anh uống say, em đưa anh đi nghỉ ngơi.....”

Giọng nói của Trình Miếu từ trước đến nay đều ôn nhu nhẹ nhàng, giống như móng vuốt của con mèo nhỏ, có thể đem tim đàn ông cào phát ngứa.

Phó Tinh Thần theo bản năng ngẩng đầu nhìn Giang Dạ.

Đối phương không có gì phản ứng, đôi mắt hơi híp lại, nếu không phải anh còn đang đứng, cô còn tưởng người này ngủ quên mất rồi.

Cách một lúc lâu, Phó Tinh Thần mới ngửi được mùi rượu trên người Giang Dạ.

Vừa rồi hai người vẫn luôn đứng ở khoảng cách không xa không gần, lại đứng ở đầu gió, mùi rượu bay đi không ít, bây giờ khoảng cách rất gần, cô mới chú ý tới.

Hương thuần, lại nồng nhiệt.

Phó Tinh Thần ngửi không ra loại rượu nào, nhưng cũng biết giá trị khẳng định xa xỉ.

Bên kia còn đang truyền đến thanh âm hai người lôi kéo nhau, Phó Tinh Thần lo lắng không thôi, đem bút ghi âm lấy ra.

Mới vừa đem cánh tay ra bên ngoài duỗi một chút, eo đã bị hai cánh tay dài gắt gao mà ôm lấy, cảm của anh nhẹ nhàng đặt trên vai cô, “Đừng nhúc nhích, để anh ôm một chút nào.”

Thanh âm thực nhẹ, không chú ý liền nghe không rõ ràng lắm, bên tai cùng bên cổ cô đều là hơi thở của Giang Dạ, cả người giống như đang ôm một cái lò sưởi.

Một đầu kia, Trình Miếu cùng Trì Minh không có âm thanh.

Mà đầu này Giang Dạ cũng không có động tĩnh.

Phó Tinh Thần khẽ đẩy anh, tay đụng phải thân thể anh mới phát giác ra điểm không thích hợp.

“Giang Dạ?”

Kêu một tiếng, anh không phản ứng.

Phó Tinh Thần giật mình, phía sau lưng cách bức tường khoảng mấy cm, sau đó sử dụng một tư thế kì cục duỗi tay sờ trán.

Quả nhiên, không ngoài dự đoán.

Phó Tinh Thần khóc không ra nước mắt, đóng bút ghi âm lại, sau đó vỗ mặt Giang Dạ, “Di động của anh đâu?”

Cô phải gọi điện cho Đường Mộ Bạch.

Lúc này Giang Dạ mới có phản ứng, tay anh hướng lên trên vài phần, tay ở trên bụng nhỏ Phó nhẹ nhàng xẹt qua xẹt lại, sau đó từ trong túi nhỏ của áo khoác lấy di động ra.

Nếu không phải anh đang phát sốt, Phó Tinh Thần sẽ cho rằng anh đang cố ý chiếm tiện nghi của cô.

Nói không chừng, nguyên nhân Giang Dạ phát sốt cũng có phần của cô.

Phó Tinh Thần rũ mắt nhìn túi áo khoác áo, sau đó điều chỉnh tư thế giúp cho Giang Dạ dựa vào thoải mái hơn, rất nhanh cô đã tìm thấy tên Đường Mộ Bạch trong danh bạ.

Vang lên ba tiếng, đầu kia tiếp nghe.

“Tam ca –”

“Bác sĩ Đường, Giang tiên sinh uống say.”

Đầu kia Đường Mộ Bạch nhất thời không phân biệt ra giọng nói này là của ai, anh ta cũng không có thời gian phân biệt, ngữ điệu cao lên nửa phần: “Anh ấy uống rượu?”

Không chỉ có uống rượu, còn phát sốt.

Phó Tinh Thần “Ừ” một tiếng, “Giống như phát sốt.”

Đường Mộ Bạch: “Hai người hiện tại đang ở nơi nào?”

Phó Tinh Thần báo địa điểm rõ ràng.

Đường Mộ Bạch lúc này mới nhận ra, “Phó..... Tiểu thư?”

“Ừ.”

“Trong mười phút nữa tôi sẽ đến, cô nhớ chú ý phóng viên.”

Trời đã khuya, Phó Tinh Thần không nghi ngờ, cô lên tiếng, sau đó cắt đứt điện thoại.

Giang Dạ lớn lên rất cao, cả người đều đề lên người cô, ba phút còn đỡ, thời gian dài, hai chân cô không chống đỡ nổi.

Phó Tinh Thần đang mang giày cao gót, cô sợ gót giày bị bẻ gãy, lấy hết sức lực nửa túm nửa kéo đem Giang Dạ kéo trở về cây dương cầm kia.

Bên trong có người nhìn qua, sau đó đem tầm mắt dời đi, phỏng chừng đã xem bọn họ như đôi tình nhân.

Phó Tinh Thần một tay đỡ Giang Dạ không cho anh té ngã, một tay kia xoa bóp chân đang bị lạnh

Giang Dạ còn đang nhắm mắt, mày hơi nhăn, thoát nhìn không quá thoải mái.

Phó Tinh Thần nhẹ giọng hỏi câu: “Giang Dạ, anh tỉnh chưa?”

Sau một lúc lâu, nam nhân nhẹ nhàng mà “Ừ” một tiếng, sau đó đem cánh tay đang ôm Phó Tinh Thần buộc chặt chút, anh thấp giọng hỏi: “Lạnh hay không?”

Bị một cái lò sưởi ôm, cô làm sao có thể lạnh.

Phó Tinh Thần lắc lắc đầu, sau đó nghe thấy anh tiếp tục nói: “Nhưng anh có chút lạnh.”

Quả nhiên, bởi vì đem áo cho cô nên mới phát sốt.

Phó Tinh Thần chợt dạ lại áy náy, cô giật mình, vừa mới suy nghĩ đem áo phủ thêm cho anh, cánh tay Giang Dạ liền buông lỏng ra một ít, “Em ôm anh một chút, anh liền không lạnh.”

Trong nháy mắt, Phó Tinh Thần cảm thấy Giang Dạ sốt hồng đầu rồi.

Cô không nhịn xuống lại giơ tay chạm vào trán anh.

Thực nóng, sao lại nóng hơn khi nãy rồi.

Tay Giang Dạ hoàn toàn buông ra, hơi hơi mở to mắt liếc xéo cô: “Ôm hay không?”

Phó Tinh Thần: “.....”

Ôm anh, cô đều cảm thấy có hại cho chính mình!

Phó Tinh Thần cảm thấy Giang Dạ được một tác lại muốn tiến thêm một thước, khóe mắt cô nhẹ cong, rõ ràng muốn cự tuyệt anh, kết quả không biết như thế nào mà xui quẻ khiến duỗi tay ôm một chút.

Bất quá chưa đến hai giây, cô đã rút tay trở về.

Khóe miệng Giang Dạ nhẹ cong, đem chiếc áo khoác đang hỗn loạn trên người Phó Tinh Thần nắm thật chặt, sau đó liền ôm người cùng áo vào trong ngực, “Áo có chút lớn nhỉ.”

Đương nhiên lớn.

Nếu áo Giang Dạ mặc trên người cô không lớn, phỏng chừng cô đã biến thành đàn ông mất rồi.

Phó Tinh Thần thất thần mà “Ừ” một tiếng.

“Ý anh chỉ chính là áo bên trong” Giang Dạ hạ thấp giọng, “Vừa rồi anh đều thấy được.”

“..... Nhìn thấy gì?”

“Quần áo trượt xuống dưới..... Em cảm thấy anh có thể nhìn thấy cái gì?”

Phó Tinh Thần: “.....”

Giờ khắc này, không có từ nào có thể biểu đạt tâm tình của cô, Phó Tinh Thần hô hấp vài lần, mới không chế được chính mình không nhảy dựng lên.

Mặt cô nóng lên, lúc này đại não nóng đến cực điểm, một chậu nước lạnh từ trên đầu rót xuống dưới.

Cách đó không xa, có đèn flash lóe một chút.

Phó Tinh Thần trong lòng nhảy dựng, theo bản năng mà ngẩng đầu nhìn qua

Đối diện anh ta cười với vẻ mặt nhộn nhạo: “Chỉ là lưu lại kỷ niệm.”

Đường Mộ Bạch thu di động, sau đó nhấc chân đi tới.

Tim Phó Tinh Thần tim đập còn rất nhanh, không thể lập tức hồi phục lại tinh thần từ cú lừa khi này.

Đường Mộ Bạch nâng Giang Dạ dậy, sau đó quay đầu nhìn về phía Phó Tinh Thần, “Cùng đi?”

Khóe miệng anh ra trước sau mang theo nửa ý cười, tuy rằng Phó Tinh Thần không hiểu loại ý cười này từ đâu ra, cô lắc lắc đầu, “Bạn tôi còn ở bên trong.”

Đường Mộ Bạch gật đầu.

“Áo của Giang tổng –” Phó Tinh Thần nói muốn cởi áo ra, kết quả giật mình, đã bị Giang Dạ từ từ mà liếc mắt một cái.

Tầm mắt anh như có như không mà dừng ở ngực cô

Động tác Phó Tinh Thần cứng đờ, đem áo khoác nắm thật chặt, “Mấy ngày nữa tôi sẽ trả lại cho ngài.”

Giang Dạ không nói.

Nhưng Đường Mộ Bạch lại cười một chút, “Ngài?”

Giang Dạ: “Lăn.”

Đường Mộ Bạch sờ sờ cái mũi, không nói nữa, mang theo Giang Dạ cùng nhau lăn ra khỏi tầm mắt của Phó Tinh Thần.

Phó Tinh Thần không nghĩ tới sẽ nhìn thấy Trình Miểu ở bên trong.

Cô còn tưởng rằng Trình Miểu cùng Trì Minh ở bên ngoài nói chuyện lâu như vậy, hẳn là sẽ tìm một chỗ cùng nhau nói chuyện nhân sinh.

Cho nên vừa đi ra đã bắt gặp Trình Miểu ngồi ở phía sau đàn dương cầm, Phó Tinh Thần sững sốt vài giây.

Mạc Văn Ngữ nhìn sắc mặt của cô, ở nơi ít người chú ý tới đem cô kéo đến trong một góc.

“Trình Miểu đã ra tới nửa ngày, sao bây giờ cậu mới đến?”

Phó Tinh Thần lúc này mới phản ứng lại, “Cô ta ra lúc nào?”

“Mười phút trước.”

Mạc Văn Ngữ di chuyển tầm mắt, sau đó nghiêng mày: “Áo khoác của Trì Minh?”

Phó Tinh Thần cũng nhíu mày.

Mạc Văn Ngữ hiểu rõ, lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi: “Sau khi cô ta ra vài phút sau Trì Minh cũng ra theo, tớ còn tưởng rằng anh ta thấy cậu.”

Phó Tinh Thần “À” một tiếng.

Mạc Văn Ngữ: “Cho nên áo khoác rốt cuộc là của ai?”

Phó Tinh Thần không đáp.

Nếu là cô trả lời Giang Dạ, có lẽ Mạc Văn Ngữ sẽ lập tức đem cái áo này tịch thu.

Đúng là Fan nào tào.

Nhắc tới Giang Dạ, Mạc Văn Ngữ trở thành người không có lý trí.

“Còn mang áo khoác, cậu không nóng sao?”

Phó Tinh Thần buồn bực mà liếc Mạc Văn Ngữ một cái, rồi cuộc mở miệng: “Váy bị tuột.”

Rất nhanh Mạc Văn Ngữ mang Phó Tinh Thần đi toilet, trong túi cô nàng lúc nào cũng mang theo kim băng, ở phía sau lưng cô kéo khóa thu nhỏ váy lại, sau đó mới xuống tay: “Có thể.”

Phó Tinh Thần cúi đầu nhìn thoáng qua, cái gì nên lộ cũng chưa lộ, cô mở ra vòi nước rửa tay, nghe thấy Mạc Văn Ngữ hỏi: “Ghi âm được cái gì không?”

“Không có.”

Vốn dĩ Phó Tinh Thần cho rằng khi ấy Trì Minh ngữ ở trong trạng thái ấy, bọn họ sẽ phát sinh chuyện gì đó trên ban công, kết quả vẫn không ghi âm được cái gì.

Mạc Văn Ngữ nghe xong vài phút, sau đó có chút kinh ngạc ấn tạm dừng, qua lại mấy lần, cô nàng mở miệng: “Anh ta không phải nói một câu ” Để anh ôm một chút ” sao?”

“Cái gì?”

Phó Tinh Thần nhớ rõ lúc ấy không nghe được Trì Minh nói câu nói này.

Đương nhiên, không thể loại trừ khả năng lúc ấy cô cùng Giang Dạ ở bên nhau, nên không chú ý tới Trì Minh nói gì.

“Giọng nói Trì Minh dễ nghe vậy.”

Phó Tinh Thần: “.....”

“Tớ nghe như củi khô bốc lửa, như thế nào lúc ấy lại không thiêu cháy, hai người bọn họ trước sau cùng đi ra?”

Củi khô bốc lửa điểm này, Phó Tinh Thần đồng ý.

Mạc Văn Ngữ vừa nói vừa đem bút ghi âm hướng về bên tai cô nhấn nút, “Cậu nghe một chút.”

Nửa phút sau, Mạc Văn Ngữ: “Thần Thần, cậu đổ mắt cái gì?”

Chó má củi khô bốc lửa.

Những lời này rõ ràng chính là Giang Dạ nói!

Phó Tinh Thần giả cười một tiếng, sau đó ấn nút tắt âm thanh.

Trì Minh cùng Trình Miểu không ghi âm được bao nhiêu, phía sau đều là lời nói của cô cùng Giang Dạ.

Đi ra toilet, Phó Tinh Thần vẫn là không yên tâm, cô cố gắng trong thời gian ngắn nhất xóa đoạn ghi âm phía sau đi.

Buổi tối 10 giờ, tiệc tối cơ bản tiến vào kết thúc.

Trình Miểu là thiện sứ mới, đàn một khúc dương cầm kết thúc tiệc tối

Phó Tinh Thần và Mạc Văn Ngữ đứng ở cách đó không xa, đôi mắt thoáng nhìn, có thể nhìn thấy không ít nhan sắc kinh diễm trong đám đông.

Một khúc xong, Phó Tinh Thần muốn xoay người chạy đi, đột nhiên nghe được Trình Miểu mở miệng: “Khúc nhạc này tặng cho người bạn của tôi.”

Cô ta sợ có người nghe không được, còn cầm microphone nói.

Ngữ khí Mạc Văn Ngữ không được tốt: “Người cô ta chỉ không phải cậu chứ?”

Cô còn nghĩ, Trình Miếu không có khả năng yên phận như vậy khi thấy Phó Tinh Thần, quả nhiên lúc này mới bắt đầu làm chuyện xấu.

Phó Tinh Thần quay đầu lại nhìn Trình Miếu.

Tầm mắt mọi người đều dừng ở trên người Trình Miếu

Trình Miếu hơi hơi mỉm cười, “Người bạn này của tôi hiện cũng đang ở đây, cô ấy đang dương cầm so với tôi hay hơn rất nhiều.....”

Phó Tinh Thần còn không cảm thấy cái gì, Mạc Văn Ngữ đã châm chọc mà mở miệng: “Cậu đoán tiếp theo câu nói của cô ta sẽ là cái gì?”

Phó Tinh Thần lạnh giọng: ” Mời tớ lên đàn một khúc nhạc.”

Cô dùng ngữ khí khẳng định.

“Cô ta rõ ràng biết tay cậu không được –”

Phó Tinh Thần: “.....”

Sao nghe ý tứ của Mạc Văn Ngữ, cô đã biến thành người tàn phế mất rồi?

Đầu kia Trình Miếu lại lần nữa mở miệng: “Cũng không biết người bạn này của tôi có nguyện ý đàn cho mọi người ở đây nghe một khúc nhạc...”

Mạc Văn Ngữ quả thực bị mặt dày vô sỉ của cô ta cả kinh ngậy người.

Cô nàng trước nay chưa thấy qua người không biết xấu hổ như vậy, kéo cánh tay Phó Tinh Thần muốn đi, “Thần Thần, chúng ta đi.....”

“Đi cái gì?”

Cô cười một chút, cùng mấy chữ này đồng thời vang lên, cách đó không xa Trình Miếu nói ra tên của cô: “Thần Thần, cậu nguyện ý không?”

Mạc Văn Ngữ “Phi” một tiếng.

Cô rút cuộc cũng biết vì sao lúc trước Phó Tinh Thần lại hỏi cô nếu đánh Trình Miếu một tát, công ty có thể áp chuyện này xuống hay không.

Bởi vì không cần Phó Tinh Thần, cô cũng muốn tát cho Trình Miếu một cái.

Con người bạch liên hoa này, muốn dẫm lên người khác để làm dành sự quan tâm cho bản thân mình.

Nếu trước khi xảy ra tai nạn xe, Phó Tinh Thần tuyệt đối có thể treo cô ta lên đánh.

Nhưng hiện tại..... Mạc Văn Ngữ không thể xác định được.

Phó Tinh Thần tay trái xách theo áo của Giang Dạ, cô cúi đầu nhìn bàn tay phải chính mình: “Xem ra bàn tay này, hôm nay thế nào cũng phải đánh.”

Mạc Văn Ngữ biết mình không khuyên được Phó Tinh Thần, chỉ có thể nhỏ giọng kiến nghị: “Vây cậu nhớ tìm chỗ ít người, tớ cho người canh chừng.....”

Lời nói còn chưa nói xong, Mạc Văn Ngữ liền chú ý tới bầu không khí không đúng, cô vừa nhắc đầu, nhìn thấy Trình Miếu đang nhìn lại đây.

Không tới hai giây, tầm mắt mọi người đều đặt ở trên người hai cô.

Phó Tinh Thần trở thành mục tiêu của mọi người

Cô nâng mắt, sau đó hướng Mạc Văn Ngữ cười một chút, nhắc chân đi qua.

Mạc Văn Ngữ không yên tâm mà nhỏ giọng kêu cô: “Thần Thần.....”

Người nọ không quay đầu lại.

Chỉ hơn mười giây, Phó Tinh Thần đã đứng bên cạnh Trình Miểu, giọng nói của cô không cao không thấp, người bên cạnh có thể nghe thấy, nhưng ở xa một chút, liền nghe không đủ rõ ràng.

“Người Trình tiểu thư nói tới, là tôi sao?”

Nụ cười trên mặt Trình Miểu không biến mất, không đợi cô ta trả lời, Phó Tinh Thần nói tiếp: “Điểm thứ nhất, chúng ta không thân quen; điểm thứ hai, khúc nhạc vừa rồi cô đàn sai mười mấy nốt nhạc.”

Trình Miểu nhú mày.

Phó Tinh Thần đã đem áo khoác đặt ở bên cạnh, vuốt góc váy sau đó ngồi xuống cây đàn dương cầm.

Mạc Văn Ngữ còn không có hiểu ý tứ của cô, thanh âm dương cầm đã vang lên.

Không lâu trước đây, cô cùng Giang Dạ ở trên ban công đàn một khúc.

Tay trái cô không linh hoạt cho lắm, cho nên khi đàn khúc nhạc này, tốc độ của Giang Dạ thả chút chậm một chút để cùng tốc độ với cô.

Đối với âm nhạc cô luôn luôn mẫn cảm, cho nên chỉ cần nghe một lần liền nhớ kỹ những nốt nhạc Giang Dạ đã đánh.

Lúc ấy Phó Tinh Thần không nghĩ vậy, thẳng đến khi đánh lại, cô mới hiểu được dụng ý của anh.

Một khúc nhạc này, Phó Tinh Thần cơ bản toàn dựa vào tay phải.

Tay trái phụ trợ, nhưng là không ảnh hưởng đến tiếng đàn êm tai.

Trước kia Phó Tinh Thần chỉ cho rằng tốc độ tay Giang Dạ rất nhanh, thật sự nghe anh đàn qua mới biết được, cho dù là một khúc nhạc bình thường, ở trong tay anh, đều trở thành một đầu tiếng trời*

*Tới đoạn đó cạ ý, sau mình beta sẽ edit lại

Giang Dạ luôn cho cô bất ngờ.

Toàn trường đều yên tĩnh lại, vừa rồi còn vài người khe khẽ nói nhỏ, lúc này cũng có chút trợn mắt há hốc mồm.

Biểu cảm Trình Miểu không được tốt, nhưng thấy cô đứng dậy vẫn cong môi cười cười, tầm mắt cố ý mà dừng trên tay trái Phó Tinh Thần.

Phó Tinh Thần cầm áo Giang Dạ tới, lúc đi ngang qua Trình Miểu thời dừng lại hỏi cô ta vài câu: “Cầm giác tự vả vào mặt chính mình, có đau hay không?”

Trình Miểu: “.....”

Phó Tinh Thần không quan tâm câu trả lời của cô ta, xách theo áo bước xuống bậc thang.

Mạc Văn Ngữ đi theo sau cô nàng, thấy Trình Miểu mất mặt, cô hưng phấn mà quay đầu cười.

Phó Tinh Thần cong môi cười, lúc chờ thang máy, di động vang lên một hồi điện thoại.

Là Giang Dạ.

Cô do dự vài giây, sau đó nhấn nghe.

Thanh âm Giang Dạ như cũ trầm thấp, nhưng cách sóng điện từ, Phó Tinh Thần phẳng phát cảm nhận được nhiệt độ hô hấp của anh.

“Anh định viết tên mình sau váy của em.”

Phó Tinh Thần nuốt nước miếng một cái, không kịp mở miệng, nghe thấy Giang Dạ nói tiếp: “Vốn dĩ viết sau lưng, nhưng anh tiếc nên bỏ qua.”

Bữa nay mình sẽ dồn chương lại đăng 1 ngày nha nha, mình đăng hôm chỉ nhật, 1 tuần v 10 chương nha các b

23. Chương 23

Chỉ có mấy câu ngắn ngủi, mặt Phó Tinh Thần từ hồng chuyển trắng, cô duỗi tay sờ chóp mũi, cảm thấy trái tim chuẩn bị nhảy từ ngực nhảy ra —— cô căn bản là không biết Giang Dạ viết lên khi nào, đừng nói biết anh viết ở nơi nào.

Mạc Văn Ngữ thấy bước chân cô dừng lại, có chút kinh ngạc mở miệng hỏi: “Sao vậy.....”

Nói đến một nửa, chú ý tới Phó Tinh Thần đang nhận điện thoại, cô nàng nói nhỏ lại, một lần nữa quay đầu duỗi tay ấn thang máy.

Nửa phút sau, cửa thang máy mở ra.

Phó Tinh Thần lúc này mới hoàn toàn phục hồi phục tinh thần, cô không trả lời Giang Dạ, mà là trực tiếp đem điện thoại cất dứt, nhìn về phía Mạc Văn Ngữ, dùng tốc độ nhanh nhất trên đem áo khoác khoác lên trên người.

Người ở trong thang máy không ít, ánh mắt nhìn cô hơi hơi quái dị.

Ánh mắt Mạc Văn Ngữ cũng quái dị, “Sao lại đem áo khoác mặc vào thế?”

Lầu 37 đang mở đều hòa, nhiệt khí từ khắp nơi đánh lại đây, Phó Tinh Thần lau mồ hôi ở chóp mũi, mặt không đỏ tim không nhảy mà đáp: “Tớ lạnh.”

Mạc Văn Ngữ cảm thấy, cô nàng có thể là đang khẩn trương.

Tính tình Phó Tinh Thần cô quá hiểu, tính tình không vừa, nhưng cũng xem là dạng biết điều, kỳ thật cũng chỉ là con hổ giấy.

Khí thế thì có đủ, nhưng bên trong lại trống không.

Mạc Văn Ngữ hiểu rõ gật gật đầu, thập phần tri kỷ: “Trở về ngủ một giấc, đừng để bị cảm.”

..... Cảm mạo?

Nghe Mạc Văn Ngữ như vậy vừa nói, cô cảm thấy trên người có chút nóng, phảng phất có một mồ hôi mỏng chảy ra, sau đó dần dần mà thấm vào chiếc áo khoác kia.

Phó Tinh Thần xả áo khoác trên vai, cúi đầu nhìn thoáng qua.

Rất tốt, không phải định chế.

Hắn là có thể bồi thường.

Phó Tinh Thần hô hấp chậm lại, vừa nhấc mắt, từ kính phản quang ở thang thấy mặt chính mình, mặt mày tinh xảo ôn nhu.

Màu hồng diễm lệ không chỉ có ở đôi môi, còn có vành tai cùng gương mặt.

Buổi sáng này hôm sau.

Phó Tinh Thần đối mặt với bộ lễ phục có chút ngốc, Phó Hình Vân phát hiện ra chiếc áo khoác này là của đàn ông.

“Áo của Hoắc Cận Sơ, sao lại đặt ở đây?” nhìn chiếc áo trên tay Phó Hình Vân, vài giây sau, cô “A” một tiếng, đứng dậy đi qua tiếp nhận chiếc áo kia: “Hắn là ngày hôm qua đi công tác có chút gấp, nên để quên lại phòng.”

Nếu Phó Hình Vân biết cái này áo này là của người khác, phỏng chừng Phó Tinh Thần có một trăm cái miệng đều không giải thích được.

Cô đơn giản chiều theo ý tứ của Phó Hình Vân, đem ngọn nguồn vấn đề mà đẩy cho Hoắc Cận Sơ là được.

Loại sự tình này không phải lần đầu tiên cô làm, chẳng qua theo thời gian cùng tuổi tác ngày càng tăng, cô nói càng thuận miệng.

Phó Hình Vân gật đầu, tầm mắt cô dừng trên bộ trang phục màu xanh nửa ngày, sau một lúc lâu, bà mới ngẩng đầu nhìn Phó Tinh Thần: “Trên váy nở ra hoa sao, đến nỗi con nhìn như vậy nửa ngày?”

Phó Tinh Thần: “.....”

Hoa thì không có, bắt quá có một cái so với hoa còn hấp dẫn sự người chú ý người khác hơn.

Phó Tinh Thần theo bản năng cúi đầu.

Phần eo trên váy loáng thoáng có thể nhìn thấy tên anh, thiết kế phần eo được nếp uốn che đậy hơn phân nửa, hẳn là Giang Dạ thừa lúc cô không chú ý viết lên.

Kia hai chữ kia viết cực nhẹ, vừa thấy liền biết sử dụng sức lực nhẹ, cùng tên Giang Dạ ký ở hợp đồng còn kém xa.

Trách không được ngày hôm qua Mạc Văn Ngữ giúp cô chỉnh lại váy không chú ý tới, vị trí khuất như vậy, nếu Giang Dạ không nói cho cô, khả năng cả đời này cô cũng chưa phát hiện.

Ngón tay cô nắm thật chặt, đem chiếc váy cùng cái tên kia siết chặt ở lòng bàn tay.

Lời nói khi nãy của cô Phó Hình Vân đều không nghe vào, hướng tới cô hỏi một câu: “Thần Thần, con có bạn trai rồi đúng không?”

“Bạn trai” ba chữ* phảng phất mang theo một loại ma lực, lập tức đem Phó Tinh Thần tóm trở về, cô nàng “A” một tiếng, phản ứng chậm vài giây: “Cái gì bạn trai?”

* Tiếng trung chữ bạn trai gồm

Nhìn dáng vẻ là còn chưa có.

Phó Hình Vân: “Vậy trong lòng con có người yêu thích rồi đúng không?”

“.....”

Phó Tinh Thần cảm thấy chính mình không có biện pháp trả lời vấn đề này.

Phó Hình Vân vỗ vỗ bả vai cô, ngữ điệu mềm nhẹ, mang theo ba phần đau lòng bảy phần khuyên bảo, “Thần Thần, đừng lãng phí thời gian vào một người quá lâu.”

Phó Tinh Thần không nói lời nào.

Người Phó Hình Vân chỉ chính là Hoắc Cận Sơ, trong lòng cô rõ ràng.

Thấy Phó Tinh Thần không nói lời nào, Phó Hình Vân lại vỗ vỗ bả vai cô, “Con gái đừng nên ở nhà cả ngày buồn ——”

Phó Tinh Thần thương cảm chính mình còn chưa tới nửa phút, lập tức bị những lời này đánh tỉnh.

Dù sao cũng là mẹ con, chỉ một câu là có thể đoán được ý đối phương.

Phó Tinh Thần dám cam đoan, nửa câu sau của Phó Hình Vân, không phải là lời hay tiếng đẹp gì.

Quả nhiên, Phó Hình Vân nói: “Cháu trai của dì Từ mấy ngày hôm trước mới từ nước ngoài lưu học trở về, cùng con tuổi không sai biệt lắm, nếu không bận việc con đi gặp mặt làm quen kết thêm bạn mới?”

Ngữ khí Phó Hình Vân dùng chính là nghi vấn, nhưng từ biểu cảm của bà Phó Tinh Thần nhìn ra sự uy hiếp nên trong nụ cười, nếu không đi sẽ không có kết cục tốt.

Phó Tinh Thần không thích hình thức gặp mặt kết giao này, nhưng không có cách nào khác.

Phó Hình Vân xem ánh mắt của cô, giống như muốn nói lại thôi. Cô lo lắng Phó Hình Vân cũng giống Đường Tăng tra tấn lỗ tai cô, dứt khoát đáp ứng.

Cho dù cô không đáp ứng, Phó Hình Vân cũng sử dụng 36 kế khiến cô đáp ứng.

Nếu kết quả đều là như thế, hà tất cô phải lãng phí nước bọt.

Thời gian gặp mặt cháu trai dì Từ, Phó Hình Vân cùng đối phương đã thương lượng, ăn nhip với nhau, sáng khoái định vào buổi tối.

Phó Tinh Thần không có ý kiến gì.

Trên thực tế, cho dù cô có ý kiến, cũng không dám nói ra trước mặt Phó Hình Vân.

Buổi chiều, Phó Tinh Thần từ trong nhà đi ra ngoài, trước tiên gọi điện cho Mạc Văn Ngữ.

Cô cầm theo chiếc váy có tên Giang Dạ, suy nghĩ có nên hay không đem miếng vải chỗ kia cắt xuống, sau đó đưa cho Mạc Văn Ngữ.

Sau vẫn nghĩ nghĩ lại, lấy tính cách Mạc Văn Ngữ, phỏng chừng lại muốn bỏ nào cô ra bởi một đồng câu hỏi.

Phó Tinh Thần đem chiếc váy tiến tới tủ quần áo, ngón tay tùy tiện lướt qua một vòng, một bộ tây trang giữa tầng tầng lớp lớp y phục hiện ra

Đó là khi cô mười tám tuổi rút hết tiền mua cho một bộ tây trang định chế cho Hoắc Cận Sơ, chẳng qua vì vụ tai nạn kia, quan hệ của cô cùng Hoắc Cận Sơ nứt ra một khe rãnh, liền không có cơ hội đưa ra.

Nước Pháp nổi danh nhà thiết kế Charles Lanvin, đại biểu cho sự độc nhất vô nhị.

Phó Tinh Thần nhìn chằm chằm bộ quần áo kia vài giây, sau đó mới từ bên cạnh lấy ra chiếc váy dây đơn điệu.

Đóng lại tủ quần áo lại, đầu kia Mạc Văn Ngữ nghe thấy động tĩnh, có chút kinh ngạc hỏi: “Thay quần áo sao?”

Phó Tinh Thần “Ừ” một tiếng ” Chốc nữa phải đi gặp cháu trai của bạn thân mẹ tớ.”

“Dì Phó” Mạc Văn Ngữ dừng vài giây, vẫn không tìm được từ thích hợp, cô nàng gãi gãi tóc, dứt khoát trực tiếp mà mở miệng nói: “Cho cậu đi xem mắt?”

Sinh hoạt của kẻ có tiền cô càng ngày càng không hiểu.

Phó Tinh Thần cười một chút, “Chỉ là gặp mặt, chưa nói tới xem mắt.”

Nếu tính xem mắt, người ta cũng chưa chắc có thể coi trọng cô.

Nói chuyện một lúc, cô đã thay xong váy, nói thêm vài câu chuyện phiếm, Phó Tinh Thần cắt đứt điện thoại, sau đó cầm đi động ra cửa.

Địa điểm gặp mặt ở Trà hương các.

Dì Từ là người mê bài bạc, cháu trai tựa hồ cũng là.

Lúc Phó Tinh Thần được nhân viên phục vụ đưa tới phòng, cho dù cửa còn chưa mở ra, cô đã có thể nghe được bên trong truyền ra âm thanh ——

“Đôi ba ——”

Rất nhanh liền có người nói tiếp, “Đôi ba cậu ra đều không dậy nổi..... Tiểu tổ tông, cậu có phải cố ý hay không?”

Giọng nói Phó Tinh Thần có điểm quen tai, không kịp nghĩ lại, cửa trước mặt đã bị người từ bên trong mở ra.

Người mở cửa người là một người đàn ông trẻ tuổi, dùng mắt đánh giá cô hai hai cái lúc sau cười một chút: “Phó tiểu thư?”

Phó Tinh Thần gật đầu, ngay sau đó nghe được người nọ giải thích nói: “Tôi chính là Từ Mặc.”

Tên này, Phó Tinh Thần có ấn tượng.

Trước đây, Phó Hình Vân vì phòng ngừa cô xảy ra sự cố, trước tiên đem tên đối phương ra giáo huấn cô.

Trí nhớ Phó Tinh Thần không tốt, đặc biệt là đối với tên người, không quá mẫn cảm, cho dù Phó Hình Vân ở bên tai cô nhắc mãi nhiều lần, cô đối với tên “Từ mặc” này, cũng chỉ dừng lại ở chỗ có ấn tượng.

Cô cong môi, đặc biệt tiêu chuẩn mà cười một chút: “Xin chào.”

Cô gái lớn lên xinh đẹp, cười lộ lên lại ôn nhu, nhìn không có lực công kích.

Ấn tượng của Từ Mặc đối với cô không tồi, nghiêng người cho cô đi vào “Vào đi, có vài người bạn ở bên trong đánh bài, không ngại chứ?”

Phó Tinh Thần lắc đầu, không thể nói “Để ý”.

Trở về Phó Hình Vân sẽ bắt cô mất.

Từ chỗ rẽ tới ghế lô, bị một bức tường thật dày ngăn cách, căn bản không nhìn tới cảnh tượng bên trong.

Nhưng âm thanh truyền tới rõ ràng hơn không ít—— “Đường Ngô, đôi na cậu ra không dậy nổi, lúc này ra ba cũng không dậy nổi!?”

Phó Tinh Thần ngẩn ra.

Đối với tên Đường Ngô này cô rõ ràng không chỉ có ấn tượng.

Từ Mặc không chú ý tới biểu cảm biến hóa của cô, tiến tới vài bước, sau đó chỉ chỉ căn phòng bên cạnh: “Phó tiểu thư, nếu không cô đi trước vào bên kia chờ tôi trong chốc lát?”

Những lời này vừa ra tới, những người đánh bài đầu kia không hẹn mà cùng nhìn lại đây.

Đường Mộ Bạch đối diện Phó Tinh Thần, tầm mắt anh ta xẹt qua chỗ hai người đang đứng.

Ghế lô không nhiều người, cho nên không có người nói chuyện, liền yên tĩnh hẳn đi.

Yên tĩnh mà có chút xấu hổ.

Phó Tinh Thần không nói chuyện, cô suy nghĩ, có nên hay không giả bộ không quen biết Đường Mộ Bạch cùng Đường Ngô.

Chỉ là ngay sau đó, còn không đợi cô suy xét rõ ràng, ánh mắt Đường Mộ Bạch lóe một chút, vừa rồi tức giận với Đường Ngô đều tiêu tán, anh ta câu môi cười, cố ý mà nhìn về phía cô: “Chị dâu nhỏ...sao chị lại ở đây ”

24. Chương 24

Chị dâu nhỏ?

Phó Tinh Thần nghiêng nghiêng đầu, tầm mắt mông lung mà dạo quanh phòng một vòng, rốt cuộc cô xác định, người Đường Mộ Bạch kêu chính là cô.

Không phải do cô nhận vợ.

Bởi vì trong phòng ngoại trừ cô, khả năng chỉ có con mèo Ba Tư nằm ở góc kia là con gái.

Cô chớp chớp mắt, không đáp lại tiếng gọi này.

Ở trong trí nhớ Phó Tinh Thần, cô cùng Đường Mộ Bạch, tựa hồ còn chưa quen thuộc đến mức này.

Huống chi —— cô còn độc thân.

Giây tiếp theo, cô nghe thấy con mèo Ba Tư kia,vmặc kệ hoàn cảnh mà “Miêu” một tiếng, lúc sau lại nheo lại đôi mắt.

Yên tĩnh một lát sau, vẫn là Đường Mộ Bạch mở miệng, giải thích vì sao kêu cô là “Chị dâu nhỏ”: ” Không phải ngày hôm qua cô cùng tam ca ôm nhau sao?”

Phó Tinh Thần: “.....”

Người này..... Tuyệt đối là tới phá đám.

Toàn trường khiếp sợ, từ mặt đến hốc mắt đều căng lớn, rõ ràng có chút không tin tưởng.

Phó Tinh Thần quay đầu vừa nhìn thấy vẻ mặt của Từ Mặc, liền cảm thấy có việc xấu.

Quả nhiên, cô nghe thấy Từ Mặc mở miệng: “Phó tiểu thư, không phải cô không có bạn trai sao?”

Phó Tinh Thần có thể nhận ra cảm xúc bây giờ của mình.

Rõ ràng là hai người độc thân tới xem mắt, kết quả còn chưa bắt đầu, đối phương nói cô có bạn trai..... Nếu Phó Tinh Thần là Từ Mặc, có khả năng sẽ nổi điên.

Cô há miệng thở dốc, lời giải thích đã tới bên miệng, nhưng vẫn không thể phát ra lời.

Rốt cuộc Đường Mộ Bạch có một câu chưa nói sai —— ngày hôm qua cô cùng Giang Dạ ôm nhau.

“Tôi.....”

Chỉ một từ ngắn gọn, Phó Tinh Thần dứt khoát mà ngậm miệng, cô đã chuẩn bị tinh thần về nhà đối mặt với Phó Hình Vân, kết quả phía sau đột nhiên có người nói câu: “Cô ấy xác thật không bạn trai.”

Chỉ một câu đơn giản, Phó Tinh Thần đã bị đóng đinh tại chỗ không thể động đậy.

Những lời này của Giang Dạ...Càng bồi càng đen.

Ngữ khí của Từ Mặc có chút hùng hổ dọa người: “Theo ý tứ của Giang tiên sinh cô ấy là vợ anh?”

Phó Tinh Thần: “.....”

Suy nghĩ của người này thật không giống người bình thường.

Một bên cô lại cảm thấy xấu hổ, một bên lại cảm thấy có điểm khôi hài, nhấp môi mới không chế mình không cười ra tiếng.

Phó Tinh Thần cắn môi, gần như có chút tự ngược mà dùng sức,môi dưới trắng bệch một lúc sau mới khôi phục chút huyết sắc.

Từ Mặc cùng Giang Dạ không quá thân quen, nhiều nhất xem như từng gặp mặt.

Anh nhận thức Giang Dạ, cũng vì Đường Mộ Bạch.

Bạn bè Đường Mộ Bạch rộng khắp, Bách Gia Tính cơ hồ đều chiếm một nửa, hôm nay có thể cùng công tử Triệu gia cùng nhau đua xe, ngày mai có thể cùng thiếu gia Tiền gia cùng nhau đánh bài.

Hôm nay đến lượt Từ Mặc.

Còn rất khéo, đúng lúc anh ta cùng Phó Tinh Thần gặp mặt.

Từ Mặc còn đang động não: “Phó tiểu thư, dì Phó biết cô kết hôn chưa?”

Phó Tinh Thần cúi thấp đầu,ckhông muốn người khác thấy cô đang cười, kết quả trong mắt mọi người xung quanh, như là bị anh ta quở trách mà không có mặt mũi nói chuyện.

Cách đó không xa Đường Ngộ nghe được ý tứ chê cười của người khác, nhẹ nhàng mà cười nhạo một tiếng.

Mây Từ Mặc nhúu lại, sắp thành một cái bánh quai chèo.

Giang Dạ cũng nhẹ nhàng mà cười một tiếng: “Từ tiên sinh, anh chẳng lẽ nhìn không ra, là tôi đơn phương theo đuổi cô ấy?”

Phó Tinh Thần: “.....”

Đừng nói Từ Mặc..... Ngay cả đương sự là cô đây, cũng không nhìn ra được!

“Còn có, anh đừng lấy di Phó ra uy hiếp cô ấy” Thanh âm Giang Dạ hơi lạnh, giọng nói tối hôm qua anh phát sốt cùng bây giờ hoàn toàn không giống nhau: “Cô ấy nhất gan, chịu không nổi sự hù dọa.”

Khóe miệng Phó Tinh Thần hơi hơi nhếch lên một ít.

Bên cạnh có người tận dụng cơ hội, nhanh tay mở miệng giấm bớt bầu không khí xấu hổ: “Xem ra đều là hiểu lầm, Phó tiểu thư lớn lên xinh đẹp như vậy, người thích cô ấy nhiều cũng là bình thường.....”

Phó Tinh Thần cảm thấy câu này không đúng lắm.

Cô xinh đẹp thì xinh đẹp, nhưng từ nhỏ đến lớn người khác phái thích cô thì không nhiều lắm.

Cùng các cô gái xinh đẹp khác không giống nhau, Phó Tinh Thần tựa hồ trái với nguyên lý “Cùng dấu thì đẩy, khác dấu thì hút”.

Đặt ở trên người cô, là cùng dấu thì hút, khác dấu thì đẩy.

Cô lớn tuổi như vậy, cũng chỉ có Kỷ Thần Viễn là bạn trai.

Nếu lời Giang Dạ vừa nói đều là sự thật, cô cũng có thể lại tự luyện một chút cho rằng, anh ta là người thứ hai thổ lộ với cô.

Tuy rằng lời nói đó, gần như chỉ giải vây cho cô.

Trải qua mấy câu thay đổi không khí của người nọ, ghê lô quả nhiên lại náo nhiệt không ít.

Vài người đang đánh bài đều tạm lại với nhau, kêu kêu quát quát mà chia bài.

Phó Tinh Thần nhìn thoáng qua, Giang Dạ tựa hồ cũng gia nhập bên kia, an vị ở chỗ đối diện Đường Ngộ, cau mày nhìn chằm chằm lá bài trong tay một lát, đột nhiên ngẩng đầu nhìn qua.

Tầm mắt hai người trong ít phút mà giao nhau.

Hồ hấp Phó Tinh Thần tựa hồ đứng lại, cô lập tức đem đầu xoay trở về.

Từ Mặc còn đứng ở bên người cô, cùng Phó Tinh Thần nhìn nhau vài giây, mắt to trừng mắt nhỏ một hồi sau, anh ta có chút thẹn thùng mà xin lỗi: “Thực xin lỗi, phó tiểu thư.”

Phó Tinh Thần vừa muốn rộng lượng mà xua xua tay nói “Không sao”, kết quả lời còn chưa nói ra, liền nghe thấy Từ Mặc tiếp tục thấp giọng nói: “Chúng ta vẫn nên làm bạn bè thì hơn.”

Thật tốt, tôi cũng là nghĩ như vậy.

Bất quá Phó Tinh Thần chưa nói, cô như cũ thực lễ phép mà mỉm cười một chút, từ khi vào phòng này đến nay, khóe miệng cô giờ lên một độ cung nhất định, như thể ở trên mặt mang theo một chiếc mặt nạ, đến cuối cùng cơ bắp bên khóe miệng đều có chút cứng đờ.

Từ Mặc tựa hồ thở dài nhẹ nhõm một hơi, bước sát một chút vào hai bước, vì không muốn người khác nghe thấy, cố ý đem âm thanh ép thấp: “Tôi cũng không dám có tình địch như Giang tiên sinh.”

Khóe miệng Phó Tinh Thần vừa kéo, ngay sau suy sụp đi vài phần.

Từ Mặc còn ở tiếp tục nói, ánh mắt anh ta có chút vi diệu, “Thứ tự đến trước đến sau, cái đạo lý này tôi hiểu” anh ta vừa nói vừa vươn tay phải: “Phó tiểu thư, rất vui vẻ khi quen biết cô.”

Phó Tinh Thần: “.....”

Mười phút trước, anh ta không phải là nói như vậy.

Đàn ông quả nhiên là sinh vật dễ thay đổi, Phó Tinh Thần duỗi tay ở trên tay anh ta nhẹ nắm một chút, vừa muốn từ biệt, Đường Mộ Bạch đã kêu cô một tiếng: “Dì nhỏ, lại đây chơi?”

Phó Tinh Thần không thể tiếp nhận được cái xưng hô này, cô trộm liếc mắt Giang Dạ, người này không có phản ứng gì, tất cả sự chú ý đều đổ vào lá bài, căn bản không có chú ý tới ánh mắt của cô.

Đối diện Đường Ngộ nửa ngày vẫn chưa cho ra lá bài nào, cậu ta lấy ra điều thuốc ngậm ở trong miệng, vừa muốn lấy bật lửa để châm, Giang Dạ liền nói câu: “Đi ra ngoài rồi hút.”

Rõ ràng đầu anh còn chưa nâng, lại biết cậu ta muốn làm cái gì.

Đường Ngộ đem bài đặt ở trên bàn, sau đó đứng dậy, hướng tới chỗ Phó Tinh Thần đang đứng, cười một chút: “Tiểu tỷ tỷ, lại đây thay tôi một ván.”

Phó Tinh Thần: “Tôi không biết đánh mạt chược.”

Cô là thật sự không biết.

Đối với trò này cô thuộc loại dốt đặc cán mai.

Trước kia trong nhà ăn tết, một nhà bốn người liền vây quanh bàn mạt chược, Phó Tinh Thần bởi vì không thông suốt, đã từng bị Hoắc Cận Sơ thắng đến khóc cả đêm.

Khi đó Phó Tinh Thần da mặt cùng giấy giống nhau, đặc biệt mỏng.

Sau lại có một lần cô đánh bài, cô dứt khoát dấu nhem đi một lá, kết quả lần đó cũng không biết chuyện gì xảy ra, những lá sở hữu đã đánh ra hết, chỉ còn lại lá bài bị dấu kia.

Trường hợp này, so với bị thua còn buồn bực hơn.

Tuổi Phó Tinh Thần ngày càng lớn, cơ bản không thể nào chơi được trò đó.

Dù sao chơi như thế nào đều ra một cái kết quả —— bị đánh bầm dập bởi ba người còn lại.

Da mặt Phó Tinh Thần tuy dày hơn không ít, nhưng cũng chịu không nổi loại đả kích này, dứt khoát thoát khỏi giới cờ bạc.

Cho nên Đường Ngộ nói cô chơi thế cậu ta, Phó Tinh Thần trong lúc nhất thời xấu hổ mà đã quên đặt tay ở đâu, mọi người rõ ràng không tin đưa tầm mắt lại đây khiến mặt cô bất giác đỏ lên, lại lặp lại tính mà cường điệu một câu: “Tôi thật sự không biết chơi.”

Vì cường điệu tính chân thật, Phó Tinh Thần đem hai chữ “Thật sự”, cố tình thả chậm mà nói ra.

Kết quả Đường Ngộ chỉ cười cười, “Không sao, tôi cũng không biết chơi.”

Đường Ngộ không biết đánh bài, Phó Tinh Thần đã nhìn ra.

Lần trước đôi ba cũng không ra được, lần này ba J cũng không bắt được.

Đường Ngộ đã cầm bật lửa hướng ra cửa, “Chơi một ván, thắng tính chị, thua tính tôi.”

Chỉ hai giây sau, Phó Tinh Thần nghe thấy âm thanh đóng cửa từ phía sau truyền đến.

Thật sự không có biện pháp, Phó Tinh Thần chỉ có thể dịch chân đi về phía trước.

Vị trí của Đường Ngộ thả một hộp thuốc, trên cơ bản đã không còn điều nào, cổ họng Phó Tinh Thần có chút ngứa, cô nhẹ ấn một chút, sau đó ho nhẹ một tiếng, cầm lấy lá bài Đường Ngộ để trên bàn.

Nói thật ra tuy rằng Phó Tinh Thần sẽ không biết đánh bài, nhưng cô vẫn biết nhìn bài, những lá bài Đường Ngộ đang có thật sự rất xấu.

Xấu đến nỗi cô không biết xuống tay thế nào.

Ngón tay Phó Tinh Thần ở mỗi lá bài đều điểm nhẹ một chút, sau đó nhìn quân bài mới ra, buồn bực mà thở hắt ra: “Tôi không ra được.”

Giang Dạ liếc nhìn cô một cái: “Thật không?”

Phó Tinh Thần gật gật đầu, vừa rồi cô còn chưa nhìn kỹ Giang Dạ, vừa thấy, liền cảm thấy người này thể chất hơn người, chỉ qua một buổi sáng, anh nhìn như không có việc gì, giống như người hôm qua phát sốt trên ban công cùng người ngồi đây không phải một người.

Mất công cô còn rối rắm nửa ngày, có nên hay không gửi cho anh một tin nhắn hỏi thăm.

Hiện tại xem ra, may mắn khi không gửi.

Đường Mộ Bạch nhìn Phó Tinh Thần một lát, rất vui khi biết cô không ra quân, cười tủm tỉm mà ném ra ba quân J.

Hạ một người, đến lượt Giang Dạ.

Anh chỉ còn lại có một quân bài.

Đường Mộ Bạch là cố ý thả câu Giang Dạ, Phó Tinh Thần đã bắt đầu thở ngắn than dài, kết quả một ngụm khí còn chưa ra tới, Giang Dạ nói câu: “Qua.”

Qua?!

Đường Mộ Bạch sửng sốt nửa ngày mới phản ứng lại đây: “Tam ca, anh thừa một quân J?”

25. Chương 25

Trong nháy mắt, Đường Mộ Bạch cảm thấy, anh ta có thể là người xui xẻo nhất hôm nay.

Đường Mộ Bạch cảm giác mình đã bị Đường Ngô hố.

Không thêm “Rất ít khi thua” vào phía trước còn thấy tốt, Đường Mộ Bạch cảm thấy quá bi ai, anh ta hận không thể lập tức mở quân bài cuối cùng kia, chưa từ bỏ ý định hỏi câu: “Thật sự là J?”

Không có khả năng!

Giang Dạ chưa bao giờ nói ra mà không nắm chắc sự tình.

Giang Dạ nhướn mày nhìn anh ta một cái, “Cậu quản?”

Đường Mộ Bạch: “.....”

Bọn họ là bạn tốt, anh mặc kệ, chẳng lẽ cần bên địch là Phó Tinh Thần quản sao?

Đường Mộ Bạch cùng Giang Dạ đơn giản nói chuyện phiếm mấy câu đã đến lượt Phó Tinh Thần ra bài.

Cô đưa mắt lá bài trong tay chính mình, lá lớn nhất chính là liền ở bên cạnh, còn lại khó có thể nhìn thẳng — trung gian mấy lá thì lại thiếu, lớn nhất cư nhiên là J.....

Phó Tinh Thần ngón tay ở mặt trên nhẹ nhàng vuốt ve vài cái “Qua.”

Đường Mộ Bạch cùng đối diện người liếc nhìn nhau “.....”

Lúc này ván bài đã bước vào lúc gian nan, thứ duy nhất Phó Tinh Thần không thể tưởng tượng được, cuối cùng cô là người thắng lợi chấm dứt ván bài này.

Đường Mộ Bạch lén lút mà đem lá bài cuối cùng của Giang Dạ lật tẩy, sau đó khoe mắt một suy sụp — lá bài lớn nhất trong tay anh, anh chính là không ra.

Thắng thua đều là việc nhỏ, mấu chốt là Đường Mộ Bạch trong lòng buồn bực.

Người này, theo đuổi con người ta đến tận ván bài, thật muốn chọc mù con mắt?

Đường Mộ Bạch sâu kín mà nhìn Giang Dạ một cái, người sau đã đứng dậy, “Tôi đi ra ngoài rít điều thuốc.”

Lúc Giang Dạ đi ra ngoài, ghé lô lại lần nữa khôi phục sự yên tĩnh.

Phó Tinh Thần ngồi ở trên ghế nửa phút, vắn tiếp theo vừa muốn bắt đầu, di động đặt ở trên bàn vang lên. Cô buông lá bài theo thói quen lật úp mặt điện thoại xuống, cho nên lúc tiếng chuông vang lên, Phó Tinh Thần căn bản nhìn tên người gọi tới, cô hướng về phía hai người kia có chút xin lỗi mà cười cười, sau đó cầm di động ra khỏi ghế lô.

Người bên kia rất có kiên nhẫn, như cổ tình đang đợi cô ra cửa.

Phó Tinh Thần đem cửa kéo ra, đi dọc theo vài bước, sau đó cúi đầu, thấy rõ tên người gọi trên điện thoại. Cô cho rằng người gọi điện lại đây, là Mạc Văn Ngữ dò hỏi tình hình buổi xem mắt, cho nên khi nhìn thấy tên trên điện thoại có chút kinh ngạc.

Kinh ngạc qua đi, Phó Tinh Thần nhận điện thoại: “Trợ lý Từ?”

Dựa theo đạo lý, hiện tại trợ lý Từ hẳn là đang ở cùng Hoắc Cận Sơ, không có lý do gọi điện cho cô.

Phó Tinh Thần nhú nhú mày, sau đó giơ tay ở ấn đường nhẹ nhàng xoa nhẹ một chút, “Ông không phải cùng đi công tác với Hoắc tổng sao?”

“Không có,” rất nhanh trợ lý Từ vào chủ đề chính: “Nhị tiểu thư, tôi gọi điện cho Hoắc tổng không được, cho nên cũng chỉ có thể tới hỏi cô, mấy ngày hôm trước Hoắc tổng có ký một văn kiện, nếu không..... Ngài về nhà tìm giúp tôi xem?”

Trợ lý Từ xưng hô “Ngài”, Phó Tinh Thần tức khắc cảm thấy chính mình già thêm mười tuổi.

Cô “À” một tiếng, ngữ khí thay đổi, “Được, lúc tìm thấy tôi sẽ gọi điện báo.”

Đầu kia trợ lý Từ nói lời cảm tạ, sau đó hai người kết thúc cuộc gọi này.

Phó Tinh Thần cũng không tìm hiểu nguyên nhân tại sao điện thoại Hoắc Cận Sơ gọi không được, chỉ cho rằng anh ta bận quá nên không nghe máy, thu di động lại, tiện đường đi qua toilet.

Toilet ở cuối hành lang, cửa sổ còn mở ra nửa mặt, bên ngoài gió lạnh từ cửa sổ lùa vào, mang theo nửa phần lạnh lẽo.

May mắn cho Phó Tinh Thần bên ngoài bộ váy là một chiếc áo len hở cổ, cô đem áo khoác kéo lên một chút, sau đó phủi suông vạt váy.

Bây giờ đã 9 giờ tối, bên ngoài nghe hồng ồn ào náo động, bên trong trà hương các lại thanh tĩnh an nhiên.

Vừa rồi trong phòng mở điều hòa, cô lại không cởi áo len, cho nên trên trán cùng chóp mũi đều đổ ra một tầng mồ hôi, Phó Tinh Thần đi toilet rửa mặt, mới vừa cúi đầu đem vòi nước đóng lại, dòng nước vừa mới ngắt, bên tay phải chìa ra một tờ khăn giấy.

Phó Tinh Thần còn không ngẩng đầu, tầm mắt cô. dọc theo kia tờ giấy nhìn qua, sau đó thấy được tay cầm khăn giấy.

Khớp xương rõ ràng lại thon dài, thực hiện nhiên, đây là tay của đàn ông.

Phó Tinh Thần nâng mắt, dùng một ánh mắt anh là bệnh nhân tâm thần nhìn người đàn ông kia.

Hiện tại toilet không có người, cho nên trừ bỏ Phó Tinh Thần, không ai chú ý tới WC nữ có một người đàn ông đang đứng

Tuy rằng người đàn ông này lớn lên đẹp trai, cho dù có người chú ý tới, hẳn là cũng không đến mức đem anh thành kẻ biến thái.

Phó Tinh Thần còn đang cong eo, tư thế này đã để hơi chút lâu một chút, liền cảm thấy cả người đều mệt, cô chậm rãi đứng dậy, không tiếp nhận khăn giấy trong tay người đàn ông.

Ánh mắt của cô ở nhắc nhở Giang Dạ một việc —— anh đi nhằm toilet.

Loại sự tình này nói ra khiến cho anh có chút mất mặt mũi, Phó Tinh Thần cũng khó để mở miệng, chỉ có thể dùng ánh mắt truyền đạt ý tứ.

Giang Dạ hơi hơi cúi người, một tay nhẹ chống ở bồn rửa tay, “Anh vừa rồi vẫn luôn suy nghĩ, vì em muốn gặp anh, cho nên cố ý đi nhầm toilet.....”

Phó Tinh Thần tạm thời còn không có phản ứng.

Đi nhầm toilet rõ ràng là người này..... Khi nào biến thành cô?

Nhưng ý tưởng này còn không kiên định, rất nhanh Phó Tinh Thần liền ý thức được mình sai rồi.

Chỗ cửa đột nhiên truyền đến một tiếng thét kinh hãi, Phó Tinh Thần vừa chuyển đầu, đôi mắt đối thượng rõ ràng chấn kinh không nhẹ, người nọ liếc cô một cái, lại nhìn Giang Dạ một cái: “Xin, xin lỗi..... Các người tiếp tục!”

Vừa dứt lời, anh ta lập tức xoay người chạy đi, nhân tiện còn đặc biệt tri kỷ mà đóng cửa lại.

Thẳng đến khi bóng dáng người đàn ông kia biến mất khỏi tầm mắt, Phó Tinh Thần mới bắt giác mà ý thức được: Người đi nhầm toilet căn bản không phải là Giang Dạ, mà chính là cô.

Da mặt của cô không dày đến mức đi nhầm toilet mà không đỏ mặt, “Oanh” một chút, bên trong đầu cô giống như có thứ gì đó nổ tung, khiến bên tai cô nổ ầm ầm.

Phó Tinh Thần mặt còn chưa lau, có bọt nước dọc theo mặt trượt xuống cổ, có vài giọt lọt vào cổ áo.

Giang Dạ nghiêng đầu xem cô, “Em tưởng chính lau mặt rồi sao, vẫn là ——”

Phó Tinh Thần đã đoán trước tới được nửa câu sau của anh, trước khi anh câu tiếp theo ra khỏi cổ họng của anh, vội vàng tiếp nhận tờ khăn giấy, tùy tiện tiện tiện mà ở trên mặt cọ nhẹ mấy cái.

Tầm mắt Giang Dạ nhàn nhạt mà ở trên mặt cô xẹt qua một lần, Phó Tinh Thần không biết nói gì liền hỏi anh: “Bệnh của anh thế nào rồi?”

Nói xong lại cảm thấy không thích hợp, Phó Tinh Thần lại giải thích một câu: ” Đem qua không phải anh bị sốt sao?”

Đem qua Giang Dạ sốt không phải bởi vì cảm mạo, anh uống rượu nhiều, lại bị đau dạ dày, gió thổi qua, liền khiến cho đầu óc có chút choáng váng.

Nhưng anh cũng không giải thích, chỉ nhẹ nhàng mà “Ừ” một tiếng

Phó Tinh Thần hoàn toàn không biết nói cái gì, có thể là bởi vì tâm lý, cô cảm thấy ánh mắt Giang Dạ nhìn cô có điểm quái dị.

Cô lại cúi đầu, đem khăn giấy xoa thành một cục ném vào thùng rác.

Thực nhẹ một tiếng va chạm qua đi, cô nghe thấy Giang Dạ lại lần nữa mở miệng: “Anh ký tên cho em, thích không?”

Phó Tinh Thần: “.....”

Cô không có gì cảm giác, bất quá Mạc Văn Ngữ khẳng định thích.

Chữ ký ở trên váy Phó Tinh Thần, khẳng định không thể đưa Mạc Văn Ngữ, sự xấu hổ này chỉ cần đưa ra liền bị hiểu sai.

Huống chi là Mạc Văn Ngữ là fan nào tàn.

Tự hỏi hai giây, cô mới rút cuộc chú ý tới trọng điểm, nhú mày hỏi anh: “..... Cho chữ ký?”

Thấy Giang Dạ hạ tầm mắt, Phó Tinh Thần dứt khoát rút thêm một tờ khăn giấy, ánh mắt mắt sáng rực, nói chuyện còn đặc biệt có thành ý: “Kia có thể lại cho tôi..... Bạn của tôi thêm một chữ ký không?”

Giang Dạ rũ mắt thấy nhìn tờ giấy mềm oặt kia, sau đó đem tay chống ở bồn rửa tay thu bề, thân thể anh hoàn toàn đứng thẳng, chiều cao giữa hai người liền bị kéo dài ra.

Đặc biệt hôm nay, cô còn không mang giày cao gót.

Phó Tinh Thần giữa đầu mới có thể nhìn thấy biểu cảm của anh.

Bởi vì động tác ngựa đầu, đường cong từ cằm đến cổ có chút thẳng, nửa phút sau, cô cũng không thấy Giang Dạ có ý tứ gì.

Phó Tinh Thần giơ tay xoa xoa cái cổ, vừa muốn bắt tay thu hồi, Giang Dạ liền cầm lấy cổ tay cô, anh mở miệng, thanh âm có chút nhẹ, “Em lật khăn giấy lại để anh ký?”

Trà hương các đặc biệt cung cấp loại khăn giấy mềm mại trắng tinh, còn mang theo logo Trà hương cát.

Phó Tinh Thần hiểu ở trong toilet này chỉ thấy duy nhất khăn giấy có thể ký tên.

Huống chi Giang Dạ có thể ký tên lên váy cô, ký lên khăn giấy hẳn không có gì khó khăn.

Giang Dạ không hề mở miệng, ngón tay dọc theo cổ tay Phó Tinh Thần đi xuống, sau đó từ trong tay cô tiếp nhận tờ giấy khăn kia, từ trong túi cầm ra một cây bút máy, dứt khoát lưu loát mà ký lên.

Bọn họ là thương nhân, tựa hồ đều có thói queo mang theo bút máy bên người.

Giang Dạ hạ bút lực đạo rất nhẹ, hai chữ đi xuống, kia tờ giấy khăn như cũ hoàn hảo không tổn hao gì.

Phó Tinh Thần cuối cùng đã biết lúc Giang Dạ ký tên lên váy cô, cô hoàn toàn không có cảm giác.

Lực đạo nhẹ như vậy, nói không chừng anh thật sự ký tên ở trên lưng, Phó Tinh Thần cũng chưa chắc phát hiện được.

Ký tên xong tự, Giang Dạ đem bút máy trở về.

Phó Tinh Thần nói lời cảm tạ: “Cảm ơn.”

“Không cần,” Giang Dạ chạm chạm khoe môi, ngữ điệu đột nhiên thấp xuống, mang theo thâm ý rõ ràng: “Phó Tinh Thần, em thật sự không hiểu, hay giả vờ không hiểu?”

Trong ấn tượng Phó Tinh Thần, Giang Dạ rất ít khi trực tiếp kêu tên cô.

Chỉ có một lần anh kêu “Phó Tinh Thần”, là khi cô cho anh một cái tát.

Cô thật sự không hiểu ý tứ của Giang Dạ.

Ánh mắt Giang Dạ sâu thăm thẳm, hô hấp Phó Tinh Thần hơi dừng lại, vừa muốn lắc đầu, liền nghe thấy Giang Dạ lại mở miệng: “Vấn đề là, anh đối tốt với em, chỉ là đơn thuần muốn ngủ với em?”

26. Chương 26

Phó Tinh Thần thiếu chút nữa gật đầu.

Rốt cuộc Giang Dạ làm này hết thấy, thoát nhìn như chỉ muốn đưa cô lên giường làm ấm chăn.

Cầm cô nhẹ nâng một chút, thiếu chút nữa liền hạ xuống may mắn không chế được chính mình, sau đó trầm mặc không nói.

Chiếc khăn giấy có chữ ký nằm ở bồn rửa, lẻ loi, chỉ cần một cơn gió nhẹ, là có thể đem nó thổi bay.

Nhưng Phó Tinh Thần không đi lấy, cô nhìn chằm chằm hai chữ “Giang Dạ” vài giây, sau đó thở nhẹ, hạ quyết tâm rất hơn hời ngược lại: “Chẳng lẽ không phải sao?”

Cho dù Mạc Văn Ngữ là người ngoài cuộc, đều nhìn ra manh mối.

Vốn dĩ không khí đang hài hòa, nháy mắt cứng đờ.

Ngoài hành lang thỉnh thoảng truyền đến bước chân người đi qua đi lại, Phó Tinh Thần một bên chờ Giang Dạ cho cô một lời giải thích, một bên lại lo lắng sẽ có người vọt vào.

Hô hấp của cô rất nhẹ, sợ hãi lại khản trương, như đang lén lút làm chuyện xấu.

Giang Dạ cười nhạt một tiếng, sau đó nhưng lúc Phó Tinh Thần khấn trương lại xấu hổ gãi ngón tay lên, ngón cái cùn ngón trỏ nắm cà vạt.

Kịch bản giống đêm qua như đúc.

Đồng tử Phó Tinh Thần co lại, cảm thấy sinh mệnh chính mình đang bị uy hiếp, trước khi động tác tiếp theo của anh tiếp tục nhanh tay mở miệng: “Không cần cỗi!”

Ngữ khí có chút gấp, thanh âm cũng tự giác cao lên vài phần, “Tôi nhớ tới sự kiện hai năm trước.”

Ý Phó Tinh Thần chỉ, là lúc cô té xỉu Giang Dạ đã mang cô đi khách sạn.

Lần đầu tiên hai người quen biết, chính là lần hiến máu không thành công dẫn đến ngất xỉu.

Tầm mắt Phó Tinh Thần không tự giác mà xẹt qua bờ vai anh, cô còn nhớ rõ đêm qua, ngón tay chính mình tiếp xúc với da thịt kia.

Gấp gáp, khiến cho người ta tim đập mặt đỏ.

Phó Tinh Thần hít sâu cố gắng che dấu tiếng tim đập của mình, cô căng da đầu tiếp tục nói: “Lần đó cần anh là không đúng.”

Giang Dạ giương mắt nhìn cô: “Còn có?”

..... Còn có?

Xin lỗi không đủ..... Nếu không bồi thường thêm tiền thuốc men?

Phó Tinh Thần cảm thấy Giang Dạ không phải là loại người chú ý đến món tiền nhỏ nhặt đó, cho nên trong lúc nhất thời không có thể lý giải anh còn muốn nghe cái gì, cách vài giây, cô mới thử tính mà nói: “Nếu không, tôi cho anh cần trả?”

Giang Dạ khoe môi hướng lên trên gờ gờ lên, “Tiểu mỹ nữ, em chỉ cần, là cần nơi nào?”

Phó Tinh Thần: “.....”

Đậu má.

Anh cư nhiên là muốn muốn cần!

Phó Tinh Thần đem tay áo hướng xắn lên một vòng sau đó duỗi đến trước mặt anh, biểu tình dứt khoát kiên quyết như dũng sỹ sắp hi sinh.

Cánh tay của cô mảnh khảnh, làn da trắng nõn bóng loáng, tầm mắt Giang Dạ ở trên cổ tay cô, “Anh đây ăn nhiều mệt.”

Phó Tinh Thần trầm mặc, còn chưa thể lý giải hết lời nói anh, vai trái đã bị tay anh áp xuống, sau đó bị lôi về phía trước, trên vai tê rần.

Giang Dạ hạ miệng không nhẹ, Phó Tinh Thần lại hoàn toàn không có phòng bị, đột nhiên bị anh cắn một phát, đại não hoạt động, hốc mắt ửng đỏ.

Tay phải của cô vẫn còn vươn về phía trước, liền đứng thẳng tắp ở nơi đó, trong lúc nhất thời đã quên thu lại.

Cũng không biết qua bao lâu, suy nghĩ của cô mới bị Giang Dạ trả về.

Anh đã đi ra nửa bước, trên miệng còn mang theo rất dòng nước nhỏ, hơi mỏng một tầng, đỉnh đầu ánh đèn chiếu đến sáng rực, anh sau này nhẹ lại gần một chút, “Vốn dĩ cũng không muốn cho em biết sự việc kia.”

Đối với một cô gái, loại sự tình này xử lý không tốt, khả năng sẽ lưu lại bóng ma tâm lý.

Bất quá gan Phó Tinh Thần rất lớn, hai năm đi qua, như đá chìm đáy biển, cuối cùng nửa điểm gợn sóng cũng không có.

Hốc mắt Phó Tinh Thần có chút hồng, nước mắt ở hốc mắt xoay vài vòng, cô dùng sức chớp vài cái, “Vậy sao bây giờ anh lại muốn tôi biết?”

Toàn bộ quá trình, người nhắc nhở cô chuyện này là Đường Ngô, khả năng chỉ là ông truyền tin.

“Chính là muốn cho em biết, nếu anh thật sự muốn cùng lên giường cùng em, không cần chờ tới hôm nay.”

Phó Tinh Thần không thể phản bác.

Hơi động đầu óc, cô liền biết Giang Dạ nói không phải không có lý.

Không nói cái khác, nếu thật sự nghĩ đem cô lên giường, anh từng có không ít cơ hội.

Không biết Giang Dạ cảm thấy cô là người không có đầu óc hay không, ngón trỏ ở trên trán nhẹ gõ hai cái

” Em đã gặp qua người nào xảy ra tình một đêm, lại muốn bồi dưỡng tình cảm?”

Phó Tinh Thần cảm thấy trọng điểm của Giang ở nửa câu nói phía sau.

Ý tứ Giang Dạ đã rất rõ ràng.

EQ Phó Tinh Thần không phải thấp đến độ nghe không hiểu, cô chỉ là không thể lý giải, một người như anh, rốt cuộc là coi trọng cô ở điểm nào.

Diện mạo..... Lớn lên tuy đẹp nhưng không đến mức khuynh quốc khuynh thành, nếu muốn tìm người đẹp hơn cô thì có cả đống.

Tính cách càng không cần phải nói, nếu Giang Dạ không phải kiểu M, hẳn không đến mức thích bị ngược đãi.

Phó Tinh Thần có chút đau đầu mà dè dè ần đường, không đợi cô hỏi rõ Giang Dạ thích cô ở điểm nào, Giang Dạ đã cầm điều thuốc ra cửa, đứng cạnh cửa có chút hàm hồ mà mở miệng: “Bên ngoài lạnh lẽo, em đi vào trước.”

“Vậy còn anh?” Phó Tinh Thần theo bản năng mở miệng hỏi.

Giang Dạ ngừng ở cửa, cửa toilet đã bị anh mở ra một khoảng, anh không tiếp tục nói, gơ tay chỉ điều thuốc trong miệng: “Anh đi bình tĩnh lại tâm tình.”

Phó Tinh Thần: “.....”

Nên bình tĩnh rõ ràng là cô.

Lúc Phó Tinh Thần trở về, ghế lô đã mở thêm một bàn.

Lần này cô thay thế vị trí Giang Dạ, Đường Ngô ngồi ở đối diện, bên tay trái cô là Đường Mộ Bạch, bên tay phải là thiếu gia nhà giàu không biết tên.

Không biết tên thiếu gia kia đang hát bài hát nào trên internet, Phó Tinh Thần nghe được từ ngữ mơ hồ, tầm mắt cô giao với người đối diện, sau đó lại yên lặng mà thu trở về.

Tiền Giang Dạ đang có khả năng sẽ không giữ được.

Không sợ đối thủ mạnh, chỉ sợ đồng đội ngu như heo —— Phó Tinh Thần cùng Đường Ngô là đồng đội ngu như heo đó.

Phó Tinh Thần không có tư cách ghét bỏ Đường Ngô, bởi vì từ khi khai bài đến bây giờ, một lá bài cô cũng chưa đánh ra.

Cô hướng chỗ rẽ bên kia xem xét vài lần, khoảng cách cô trở về ghế lô đã qua bốn năm phút đồng hồ, Giang Dạ còn chưa trở về.

Phó Tinh Thần cảm thấy mười lá bài trên tay đang cười nhạo cô, cô thất thần mà hợp ở cùng nhau, bên trái là Đường Mộ Bạch cười vui sướng khi thấy người khác gặp họa, bên phải là thiếu gia không biết tên đang ca hát.

Phó Tinh Thần đánh đại một hai lá, Giang Dạ rút cuộc đã trở lại.

Trên người anh mang theo mùi thuốc lá nồng đậm, còn có khí lạnh ở bên ngoài, tôi gần nhìn lá bài trong tay Phó Tinh Thần vài lần, sau đó nhìn lướt qua những lá bài đã ra, thấp giọng hỏi cô: “Em cùng Đường Ngộ?”

Thấy Phó Tinh Thần gật gật đầu, Giang Dạ tùy tiện ngồi xuống ghế, anh cùng Phó Tinh Thần ngồi song song nhau, rút mấy lá bài trong tay cô đưa ra.

Phó Tinh Thần đối với loại hoạt động này không có nhiều hứng thú, xem cũng xem đến cái hiểu cái không, cô nâng cằm nhìn, đến phiên ai ra bài, liền đem lực chú ý đặt ở người đó.

Hai phút qua đi, Giang Dạ cùng Đường Ngộ thắng.

Hai người kia bày ra vẻ mặt đau khổ, thiếu gia kia hát không ra hơi, Giang Dạ cầm lấy áo khoác tây trang, “Mọi người tiếp tục, hôm nay thua tính tôi, tôi đi về trước.”

Anh nói xong nhìn Phó Tinh Thần một cái, “Đi thôi.”

Phó Tinh Thần vội vàng đứng dậy, hướng vài người khác nói “Lần sau gặp”, vội vàng chạy nhanh theo Giang Dạ ra cửa.

Tây Giao hoa đình.

Lúc Giang Dạ chở Phó Tinh Thần đưa về tới, đã là 10 giờ tối, Phó Hinh Vân cùng Hoắc Chấn Hưng đã đi vào giấc ngủ, Phó Tinh Thần mở cửa, đổ ly nước ấm đặt ở một bên, sau đó cầm lấy di động xem tin nhắn Mạc Văn Ngữ.

Cũng không có việc gì, chỉ đơn giản hỏi cô về tình hình xem mặt hôm nay.

Phó Tinh Thần tránh nặng tìm nhẹ, đem cuộc nói chuyện với Giang Dạ lướt bỏ, chỉ đã phát câu: “Ký tên đã có muốn thì tới lấy.”

Đầu kia một hồi lâu mới hỏi: “Vậy cậu có hôn anh ấy không?”

“.....”

Phó Tinh Thần uống miếng nước, nhiệt độ còn chưa giảm, vào yết hầu có chút nóng, cô nhú nhú mào, “Không có.”

Mạc Văn Ngữ rõ ràng thở dài nhẹ nhõm một hơi: “Vậy là tốt rồi.”

Phó Tinh Thần: “Ha hả.”

Một tuần qua đi, công việc Phó Tinh Thần vội hơn không ít.

Phim mới Trì Minh phim mới bắt đầu quay, thời điểm khai máy, cùng Cố Niên gặp mặt, đều vào thứ tư.

May mắn một cái là buổi tối, một cái là buổi chiều.

Tưởng tượng sắp được gặp Cố Niên, Phó Tinh Thần liền nói không ra hơi.

Nguyên nhân khẩn trương, vì cô cũng chỉ là một fan hâm mộ, tự nhiên sẽ sinh ra một loại cảm xúc như vậy.

Mấy ngày qua, fan Phó Tinh Thần không giảm còn tăng, fans đã đột phá tới hai trăm vạn.

Phó Tinh Thần nhìn chằm chằm con số kia, một phương diện cảm thấy không thể tưởng tượng, một phương diện lại bắt đầu bội phục những người trên mạng.

Có thể là thời đại thay đổi, cô đã không theo kịp trào lưu của giới trẻ.

Buổi chiều thứ tư, Mạc Văn Ngữ lái xe đưa Phó Tinh Thần đi tới quán cà phê.

Phó Tinh Thần như tiêm máu gà, ngày thường chạm vào xe liền ngủ thẳng cẳng, lần này ý thức thanh tỉnh không được, đôi mắt đóng chưa tới vài giây lại mở.

Thật sự nhàm chán.

Phó Tinh Thần lấy ra di động đăng nhập Weibo, dùng nick vạn fan đăng vài dòng ——

Hôm nay nhìn thấy nữ thần sao?

Phát xong Weibo, cô rời khỏi nick, trở lại nick phụ của mình, quạnh quẽ vắng vẻ.

Quả nhiên là không có đối lập liền không có thương tổn.

Phó Tinh Thần vừa thấy, tức khắc cảm thấy số fan không vừa mắt, cô nhú mày nhìn chằm chằm di động bộ dáng khó coi khiến Mạc Văn Ngữ cười một tiếng, “Làm sao vậy?”

Phó Tinh Thần chỉ chỉ số fan: “Nghe nói, cậu mua cho tớ không ít fan?”

“Không nhiều lắm, chỉ năm mươi vạn.”

Phía trên số lượng fan đã tiệm tới hàng vạn, bất quá phía trước hàng số “Vạn” kia, là hai con số Ả Rập chói lói ——51.

Trách không được nich phụ của cô quạnh quẽ như vậy.

Phó Tinh Thần có chút buồn bực, hơn nữa loại này buồn bực cảm xúc vẫn luôn dâng trào đến khi Mạc Văn Ngữ đem xe ngừng ở cửa quán cà phê.

Cô ngựa quen đường cũ mà đem đai an toàn cởi bỏ, Mạc Văn Ngữ không có biện pháp ở với cô tới tận khi mở máy, lúc cô xuống xe đưa qua một trà giải rượu, không yên tâm mà dặn dò: “Nhớ rõ phải giữ khoảng cách với đạo diễn Trì, đừng làm cho paparazzi bắt được cơ hội chụp lên.”

Phó Tinh Thần “Ừ” một tiếng.

Mạc Văn Ngữ: “Vẫn là câu nói kia, nếu nhịn không được muốn đánh Trình Miếu, nhớ rõ tìm chỗ ít người.”

Phó Tinh Thần quay đầu cười vẩy vẩy tay với cô nàng, thấy cô nàng đóng cửa xe, nhắc chân đến gần quán cà phê.

Đến trước cửa, Phó Tinh Thần mới áp xuống được cảm xúc khẩn trương, cô nhẹ xoa vài ngón tay, sau đó đi theo người phục vụ hướng về bên trong.

Cách xa bảy tám bàn, Phó Tinh Thần đã nhận ra Cố Niên, chỉ bằng khí chất giỏi giang bên trong người bà, từ trong ra ngoài đều lộ ra khí thế một nữ cường nhân.

Phó Tinh Thần bắt đầu bội phục gen nhà Giang Dạ.

Đi càng gần, loại cảm giác này càng thêm mãnh liệt.

Cách vài bước, đối phương ngẩng đầu nhìn lại đây, tầm mắt bà ấy lạnh lùng, nhưng thoát nhìn đặc biệt ôn nhu, “Phó tiểu thư phải không?”

Tay Phó Tinh Thần tay cũng không biết để ở nơi nào, thiếu chút nữa hướng cúi đầu 90° về bà ấy.

Cố Niên cười tủm tỉm: “Không cần câu nệ như vậy.”

Phó Tinh Thần sùng bái Cố Niên gần mười năm, vẫn là lần đầu tiên thấy bà ấy gần như vậy, nói không câu nệ là giả.

Trên mặt nàng không nhìn ra được cái gì, chỉ có đôi mắt kia, chột lóe mà sáng lên, bên trong như có hàng vạn ngôi sao nhỏ.

Cố Niên: “Đầu tiên ta phải vì xin lỗi vì sự việc Cảnh Phi gây ra cho cháu.”

Phó Tinh Thần vội vàng lắc đầu, “Không sao cả.”

Nói xong câu đó, Phó Tinh Thần bắt giác ý thức được: Phản ứng của cô ở trước mặt Cố Niên, cùng phản ứng ban đầu ở trước mặt Giang Dạ kém không quá nhiều.

“Cha mẹ Cảnh Phi qua đời sớm, cho nên người trong nhà cũng vẫn dung túng nó, nhưng lần này nó xác thật có điểm quá phận, cư nhiên dám tải lên trên mạng ảnh chụp bêu xấu cháu ——”

Giọng nói Cố Niên nói tới đây liền cảm thấy có chút nhỏ, con dâu tương lai của bà rõ ràng lớn lên xinh đẹp như vậy, tên hôn đăng Tạ Cảnh Phi có thể hạ tay.

Toàn bộ hành trình Phó Tinh Thần đều ngoan ngoãn, Cố Niên nói mỗi một chữ cô đều để ở trong lòng, hơn nữa nghe được trong lòng nở hoa.

Khóe miệng cô vẫn luôn nở nụ cười, còn ngẫu nhiên sẽ gật đầu ứng hòa vài câu, không khí vẫn luôn rất hài hòa, ở sau người có người kêu một tiếng “Mẹ”.

27. Chương 27

Đương nhiên không phải kêu cô, khóe miệng cô cứng đờ, phản ứng so với Cố Niên còn lớn hơn.

Cố Niên cười liếc nhìn cô một cái, “Ta nghe nói buổi tối hôm nay Trì Minh mở máy quay phim mới, danh sách diễn viên ta cũng thấy qua, vừa lúc nhà đầu tư là con ta, phó tiểu thư, cháu phải cảm thấy như thế nào?”

Phó Tinh Thần: “.....”

Từ “Dạ?” đều cũng không nói ra được.

Cố Niên nói xong đã hướng tới người phía sau vẫy vẫy tay: “Giang Dạ, con đợi chút tiện đường đưa Phó tiểu thư đi.”

“Không cần phiền toái Giang Dạ” Phó Tinh Thần bị ngạc nhiên, lời nói theo bản năng buột miệng thốt ra.

Cố Niên lại căn bản không cho cô cơ hội cự tuyệt, nhẹ nhàng ở mu bàn tay cô nắm một chút, như cũ cười tủm tỉm: “Tiện đường, tiện đường, không phiền toái.”

Phó Tinh Thần: “.....”

“Ta xem thời gian cũng không còn sớm, hai người hẳn là có thể đi.”

Phó Tinh Thần nhìn thời gian.

Năm giờ ba mươi.

Không đợi cô phản bác một câu, Cố Niên đã cầm túi đứng lên, đi qua người Giang Dạ thấp giọng nói câu: “Tiểu tam, chiều cố cho tốt..... Phó tiểu thư.”

..... Tiểu Tam?

Phó Tinh Thần quả thực tuyệt vọng tột cùng, nửa câu sau của Cố Niên cô không chú ý tới, đặt toàn bộ sự chú ý ở câu nói “Tiểu Tam” kia.

Giang Dạ đứng hàng thứ ba cô biết.

Chỉ là xưng hô Tiểu Tam Thật sự là không quá phù hợp với tính cách cùng thân phận của anh.

Phó Tinh Thần rút cuộc quay đầu nhìn thoáng qua, vừa vặn thấy Giang Dạ cười với Cố Niên một tiếng: “Lái xe cẩn thận.”

Ngữ khí của anh khó có được ôn nhu như vậy, cùng người ngày thường cô nhìn thấy quả thực như hai người khác nhau.

Phó Tinh Thần còn kinh ngạc, bên kia Giang Dạ đã đi tới, ý cười bên môi còn chưa tắt, giờ tay gõ nhẹ vài cái vào mặt bàn: “Đi thôi.”

Hôm nay tiệc khởi động máy có chút đặc biệt, thân là nữ chính Trình Kiều cư nhiên không tới.

Những người đang ngồi đây Phó Tinh Thần không quen biết ai, trừ bỏ Trì Minh cùng Giang Dạ.

Phó Tinh Thần trà trộn giữa mấy nữ diễn viên, tận lực đem cảm giác tồn tại của chính mình giảm xuống thấp nhất.

Nhóm nam diễn viên đối diện đã bắt đầu ăn uống linh đình, đằng này mấy nữ minh tinh còn đang tám chuyện bát quái trong giới giải trí.

Hai phái hình tượng hoàn toàn bất đồng.

Phó Tinh Thần ngẫu nhiên cũng sẽ nói vài câu, kết quả không biết nói sao, đề tài lại rơi vào người cô?

Mấy người kia hiển nhiên là còn không có ý thức được Phó Tinh Thần chính là người các cô đang nói, càng nói hứng thú càng cao.

“Ta còn chú ý Weibo của cô ấy!”

Chung quanh rất nhanh có người nói tiếp, “Tôi cũng thấy được, cô ta hôm nay đã phát tin thứ nhất trên Weibo.”

“Cũng không biết nữ thần của cô ta là ai.....”

Đề tài này Phó Tinh Thần không có khả năng tham gia vào, cô mở ra di động, dùng động tác thập phần lén lút đăng nhập Weibo, sau đó đã phát tin thứ hai trên Weibo ——

“Gặp được con trai của nữ thần:(”

Weibo phát xong, rất nhanh có một đồng người tới bình luận.

Phó Tinh Thần còn đó thấy được một cái tên quen mắt trong đồng người, thuộc về nhóm nữ minh tinh đang bình luận về cô.

“Con trai nữ thần hắc cũng là nam thần nhĩ?!”

Phó Tinh Thần nghiêng đầu nhìn nữ diễn viên mới bình luận, sau đó khinh phiêu phiêu mà gõ một chữ: “Ừ.”

Vượt lương tâm nói, Giang Dạ xác thật là soái ca.

Phó Tinh Thần không tiếp tục xem Weibo, đem cất điện thoại, sau đó bưng cái ly trước mặt uống một ngụm nước ấm.

Trước mặt mỗi người đang ngồi đều có một chén rượu, trước mặt Phó Tinh Thần cũng có một ly.

Chẳng qua cùng người khác không giống nhau, ly của người khác đều thấy đầy, chỉ có cô một giọt cũng không thiếu.

Bên kia rất nhanh có người chú ý tới cô “Tiểu phó, như thế nào lại không uống rượu?”

Trên thực tế, anh ta đã chú ý tới cô thật lâu, còn cố ý hỏi thăm cô từ người bên cạnh.

Phó Tinh Thần cùng mấy nữ bên cạnh quần áo lả lướt không giống nhau, trên người vẫn là quần áo khi đi gặp Cố Niên, áo sơ mi màu trắng, còn đặc biệt mang váy màu đen.

Nhìn không giống như là nữ minh tinh, nhìn giống một nhân viên công sở hơn.

Dù sao cũng là đi gặp nữ thần, cô không dám trang điểm chính mình thành hoa hòe lộng lẫy.

Chính vì như vậy, cũng liền dẫn được sự chú ý của người khác.

Đặc biệt là sau khi người kia đã mở miệng, tất cả mọi người đều đem tầm mắt đặt lại đây.

Còn có người nói giỡn mà mở miệng: “Không biết còn tưởng rằng tiểu phó đây đã thương lượng với Giang tổng, từ khi ngồi xuống một giọt rượu cũng chưa chạm”

Rất rõ ràng, người này không dám khuyên Giang Dạ uống rượu, cho nên chạy tới khuyên cô.

Phó Tinh Thần cười một chút, biết chính mình tránh không khỏi ly rượu này, vừa muốn bưng chén rượu lên uống, liền nghe thấy Giang Dạ mở miệng: “Lý tổng, tôi kính cậu một ly.”

Lực chú ý của Lý tổng trong khoảnh khắc bị dời đi, tầm mắt anh lạnh lùng mà hướng bên này quét một vòng, Phó Tinh Thần thở hắt ra, thu lại chén rượu trên tay.

Trên bàn cơm khôi phục lại sự náo nhiệt, đề tài ồn ã không dứt.

Đàn ông nói công việc, đàn bà nói đàn ông.

Chỉ có Phó Tinh Thần là đặc thù, cô cái gì đều không nói, phòng có hương vị cồn, chỉ ngửi thấy khiến cô cảm thấy có chút choáng váng.

Giang Dạ không cần phải nói, anh uống ba ly rượu, dạ dày như bị thiêu cháy anh gơ tay ấn một chút huyết Thái Dương, sau đó đứng lên: “Tôi đi toilet.”

Phó Tinh Thần chớp chớp mắt, trong đầu mới đem những lời này nghĩ qua một lần, Giang Dạ đã đẩy cửa đi ra ngoài.

Phòng yên trong một cái chớp mắt, hai mắt nhìn nhau lúc sau lại bắt đầu náo nhiệt lên.

Giang Dạ vốn là ngồi đối diện cô, Giang Dạ vừa đi đối diện liền có người ngồi xuống.

Phó Tinh Thần nhìn chăm chăm hai giây, người phía trước vừa kêu cô uống rượu vừa nâng ly rượu lên, Phó Tinh Thần dứt khoát không từ chối, cô gơ tay, uống hết ly rượu.

Vị Brandy cay độc, chảy tới cổ họng, dư vị thật lâu không tiêu tán.

Bên cạnh có người thử mà nói câu: “Giang tổng không phải uống nhiều quá chứ.”

” Ba ly không hẳn là nhiều, Giang tổng là người làm lớn, không thể không biết uống rượu?”

Mặt sau còn có người nói chuyện, Phó Tinh Thần không tiếp tục nghe, từ trong túi lấy ra trà giải rượu, sau đó đứng dậy đi toilet.

Tửu lượng Giang Dạ thật đúng là không tốt, dạ dày anh không tốt, không thể đựng vào quá nhiều rượu.

Có Đường Mộ Bạch ở bên cạnh còn nhắc nhở, anh ta không ở đây, Giang Dạ có đôi khi còn không nhớ được chuyện này.

Giang Dạ lấy từ người phục vụ một chai nước khoáng, súc vài ngụm liên tiếp mới đem mùi rượu trong miệng hòa tan chút, đôi tay anh chống ở bồn rửa tay, hít vào mấy hơi thở.

Dạ dày như lửa đốt, khiến đầu có chút đau.

Lúc Phó Tinh Thần tiến vào, thấy Giang Dạ đang chống tay ở bồn rửa tay, đôi mắt khép hờ, tựa hồ vì nghe được tiếng bước chân mở một ít.

Đôi mắt phượng vốn dĩ thon dài, mở mắt nhìn người khác như là như đang cố ý dụ dỗ.

Phó Tinh Thần không biết trong lòng nghĩ cái gì, đi về phía trước vài bước, đem bàn tay mở ra: “Trà tỉnh rượu, uống trước đi, sẽ thoải mái hơn.”

Mạc Văn Ngữ đưa cô trà tỉnh rượu, lúc này không chỉ có tác dụng với cô.

Giang Dạ từ trong gương nhìn cô, khoe miệng hướng lên trên ngoéo một cái, rất có kiên nhẫn mà giải thích một câu: “Anh không có say.”

“Không say cũng uống” Phó Tinh Thần túm quá tay anh, đem chai trà đặt ở trong lòng bàn tay anh, lòng bàn tay anh khô ráo ấm áp, cô thay anh đem nắp chai vặn ra, “Dù sao anh cũng bởi vì tôi mới uống nhiều như vậy.”

Kỳ thật vài ly rượu này, đối với Giang Dạ không tính cái gì.

Bất quá anh cũng không giải thích, anh rất thích xem biểu cảm rối rắm trên mặt cô.

Giang Dạ đem trà tỉnh rượu lên uống, uống một nửa dạ dày mới hết đau.

Phó Tinh Thần thấy phía trên nhãn dán, tức khắc rõ ràng, “Anh có bệnh dạ dày?”

Có thể hiểu được, bọn họ là người thành công của xã hội, xã giao không thể thiếu, đại đa số đều làm ăn trên bàn rượu, có bệnh dạ dày không phải hiếm lạ gì.

Giang Dạ thất thần mà “Ừ” một tiếng, đem cái chai ném vào thùng rác, “Lo lắng cho anh?”

Phó Tinh Thần không đáp, cô nhẹ nhàng mà hừ một tiếng, tầm mắt không biết thả vào chỗ nào.

Nửa phút sau, Phó Tinh Thần đánh vỡ trầm mặc: “Tôi đi về trước.”

Giang Dạ không ứng.

Phó Tinh Thần thở dài, cũng không nói chuyện nữa, xoay người đi tới cửa, phía sau có người kêu cô một tiếng.

“Phó Tinh Thần.”

Phó Tinh Thần không dừng lại, kết quả đi cách cửa còn có nửa bước, tay đã bị người ta nắm lấy.

Lòng bàn tay Giang Dạ lòng đỏ ra một tầng mồ hôi mỏng, ngón tay ở trên cổ tay mảnh khảnh vuốt ve vài cái, Phó Tinh Thần theo bản năng rút tay, cảm thấy chỗ bị anh chạm qua có chút nóng, khiến cho toàn thân đều nóng lên.

Cô tránh tránh, không tránh được.

Ngược lại Giang Dạ cầm thật chặt, anh thấp giọng mà cười một chút, trên tay dùng thêm chút lực, liền túm Phó Tinh Thần trở về để ở trên tường.

Tim Phó Tinh Thần đập “Bang bang” nhảy không ngừng, đang gào thét nhảy ra khỏi cổ họng.

Cô nghe thấy tiếng đo ng cửa toilet ở bên tai.

“Giang Dạ, anh uống say.....”

Phó Tinh Thần giọng nói còn chưa dứt, Giang Dạ đột nhiên cúi đầu hôn xuống, anh vóc dáng cao, cho dù cúi đầu vẫn cảm thấy không thoải mái, dứt khoát bóp eo cô nhấc lên, tinh tế mà hôn ở khoe môi cô, sau đó đầu lưỡi từng chút một từ bên ngoài đi vào.

Trong miệng hai người đều mang theo mùi vị Brandy tinh khiết, so sánh với nhau, mùi vị Phó Tinh Thần đậm hơn một chút.

Phó Tinh Thần muốn khóc.

Cô chính là bản khoản, tới đưa trà giải rượu, kết quả sao sự việc lại diễn ra như vậy?

Phó Tinh Thần ôm vai Giang Dạ, cô tuy rằng không tính lùn, cũng được xem như người cao gầy, bị Giang Dạ nhấc lên như vậy, mũi chân đều lên khỏi mặt đất, không có cảm giác an toàn.

Cô co mũi chân đập đập, lại đập đập, sau đó đập tới bắp chân Giang Dạ.

Giang Dạ đột nhiên bị cô đá, kêu rên một tiếng, ôm cô đặt ở trên mặt đất, sau đó thối lui nửa bước.

Khoe môi anh vẫn là hơi hơi câu lấy, trên môi bị nhiễm một tầng sắc đỏ.

Là màu son môi của Phó Tinh Thần.

Đầu Phó Tinh Thần nóng lên, cô giơ tay sờ sờ cảm, nóng đến độ phồng tay.

Giang Dạ nửa híp mắt nhìn cô, đáy mắt anh dần dần hiện lên màu đen nồng đậm, lại thấp thoáng ý cười.

Phó Tinh Thần không biết có cái gì buồn cười.

Cô giơ tay lau lau khoe miệng, hô hấp còn chưa vững vàng, sau hai phút trầm mặc câu đầu tiên Giang Dạ nói.

“Vừa rồi anh hôn em, nghe thấy được tiếng tim đập.”

28. Chương 28

Tuy rằng Phó Tinh Thần thừa nhận vừa rồi tim cô đập như trống, nhưng vẫn cảm thấy Giang Dạ hù cô.

Phó Tinh Thần hít thở có chút khó khăn, thẳng đến khi nín thở đến mức mặt có chút đỏ lên, mới không nghe được thanh âm tim mình đang đập.

Cô nhú mày nhìn về phía Giang Dạ, rõ ràng không quá tin tưởng lời anh nói.

Trong mắt Phó Tinh Thần rõ ràng có nghi ngờ, Giang Dạ nhẹ nhàng mà cong môi, “Không phải lỗi tai..... Là tim nghe được.”

Phó Tinh Thần cảm thấy, nhưng lời này của Giang Dạ, như đang thổ lộ.

Chẳng là khi ghe qua, người thổ lộ là cô, mà đối tượng bị thổ lộ, mới là Giang Dạ.

Anh nói chưa dứt lời, Phó Tinh Thần đã nghe được tiếng tim mình đập, phanh phanh phanh, một chút lại một chút, kéo đến màng tai đều có chấn động nhỏ, như muốn trào ra khỏi cổ họng.

Tầm mắt cô còn dừng ở trên mặt Giang Dạ, hai người đối diện nhìn nhau một lát, cũng không biết bao nhiêu phút qua đi, Giang Dạ ngồi dậy tới, “Trở về đi.”

Nói xong nhấc chân đi ra ngoài, lúc đi qua Phó Tinh Thần anh dừng chân lại, nhìn phía dưới, “Trở về đừng uống rượu.”

Phó Tinh Thần nghiêng mắt nhìn anh.

Giang Dạ: “Anh không nghĩ cùng em say rượu loạn tình.”

Phó Tinh Thần: “.....”

Cô không phải chỉ có một lần uống say khiến đầu óc nóng lên mới hôn anh một chút sao, sao anh còn đem chuyện này nhớ đến bây giờ?

Phó Tinh Thần vẻ mặt rối rắm, cô nhìn Giang Dạ ra khỏi toilet.

Vì sợ ồn ào, Phó Tinh Thần cố tình ở lại ở toilet trong chốc lát, đợi vài phút trở về.

Đêm nay tiệc khởi động máy diễn ra cũng xem như thuận lợi, qua một hồi, Phó Tinh Thần chỉ uống một chén rượu, trà giải rượu tuy cô không uống, đầu tuy có chút đau, nhưng vẫn có thể phân biệt rõ ràng.

Bởi vì cô phân biệt rõ ràng, cho nên lúc Trì Minh nói đưa cô trở về, vốn đang có chút mơ màng sắp ngủ Phó Tinh Thần lập tức đã bị dọa tỉnh.

Tốc độ tim đập nhanh hơn, lần này hoàn toàn là bị dọa.

Bên kia còn có người, Trì Minh như cũ ôn hòa có lý nhìn cô cười, tựa hồ biết cô băn khoăn, giải thích nói: “Chỉ đưa về một đoạn tôi còn chờ những diễn viên khác, không cần lo lắng có người chụp lên.”

Nghe còn rất có thiện ý.

Ngón tay Phó Tinh Thần nắm thật chặt, móng tay ở lòng bàn tay dùng sức kháp một chút, cô lắc đầu đặc biệt có lễ phép nói cảm ơn: “Không dám làm phiền đạo diễn Trì, chúng ta không tiện đường.”

Cho dù trong xe có thêm nữ diễn viên, nếu cô cùng Trì Minh xuất hiện ở trên báo cũng không có gì không thể.

Chỉ biết lừa quỷ.

Trì Minh nhướn mày, vừa muốn lại mở miệng nói hai câu khuyên cô, bên tai truyền đến tiếng thủy tinh va chạm mặt đất.

Đoàn của bọn họ không ít người, tất cả lại đang đứng một chỗ, người phục vụ đưa rượu vào phòng khác không cẩn thận bị người đứng tới, trên khay bình rượu tất cả đều trượt xuống dưới, “Rầm” một tiếng qua đi, mảnh thủy tinh bay tứ tung.

Khoảng cách Phó Tinh Thần gần người phục vụ nhất, cho nên dù đã tránh đi đúng lúc, bắp chân vẫn là bị một mảnh nhỏ bay tới cắt trúng.

Như là bị kim đâm dùng sức ấn vào, đau đớn khiến cô run lên.

Mặt Phó Tinh Thần lập tức trắng bệch, ở ánh sáng đèn thủy tinh, thậm chí nhìn không ra một tia huyết sắc.

Cô tức giận đến trắng mắt liếc nhìn Trì Minh một cái.

Mang theo ý coi thường, trừ bỏ Trì Minh, căn bản không ai chú ý tới.

Giọng nói Phó Tinh Thần lạnh lẽo, hạ thấp đến mức chỉ có bọn họ hai người nghe thấy, “Xem ra đạo diễn Trì không đem lời nói của tôi để vào tai, đây là lần cuối cùng, về sau cách xa tôi ra một chút.”

Giây tiếp theo, lời nói Phó Tinh Thần vừa mới nói xong, thậm chí còn không có nhìn đến biểu tình biến hóa trên mặt Trì Minh, dưới lòng bàn chân nhẹ hẫng, cô bị người chặn ngang bế lên.

Phó Tinh Thần nửa điểm phòng bị cũng không có, tim đập lỡ một nhịp mới phun ra một ngụm khí buồn bực, cô xóc xóc mí mắt, tầm nhìn là chiếc cằm có độ cong rất đẹp của người đàn ông.

Nhìn đến gần, cô mới nhìn thấy trên cằm toát ra mồ hôi, đặc biệt nhạt, nhạt đến mức cô phải dán mắt đến gần mới nhìn thấy được.

Sắc mặt Phó Tinh Thần còn trắng bệch, đầu lại vô cùng thanh tỉnh, đầu xoay chuyển, vừa muốn nhìn quanh bốn phía xem có bóng dáng paparazzi hay không, trên đỉnh đầu liền có âm thanh truyền đến: “Không ai chụp em.”

Phó Tinh Thần: “.....”

Là không ai chụp cô..... Chính là có người chụp Giang Dạ đấy!

Phó Tinh Thần không dám lơ đãng, đôi mắt còn xẹt qua xẹt lại mấy lần, kết quả mới đem phía trước xem xong, còn không có tới kịp quay đầu xem nơi khác, đầu đã bị Giang Dạ xoay trở về, mặt cơ hồ là bị ấn ở trong ngực Giang Dạ.

Thanh âm Giang Dạ vang lên: “Em đang cố ý muốn người khác chụp hay sao?”

Đầu Phó Tinh Thần vốn đang lộn xộn, không di chuyển loạn, ngược lại đem mặt hướng bên trong xoay chuyển, đem cả tất cả khuôn mặt đều chôn ở ngực anh.

Phó Tinh Thần từ nhỏ đến lớn, số lần bị thương cũng không quá nhiều, chỉ là ngẫu nhiên sẽ bị, rất ít khi thấy đổ máu.

Cô thừa nhận quá trình đau đớn của cô với người bình thường không giống nhau, không thấy máu thì không có cảm giác gì, nhưng chỉ cần đổ máu, tim bắt đầu đập nhanh, miệng vết thương liền bị phóng đại, đau đớn mãnh liệt.

Phó Hinh Vân thường xuyên cười cô không tiền đồ.

Phó Tinh Thần cảm thấy mẹ cô nói chuyện rất đau eo, nếu bà cũng là máu Rh âm tính, phỏng chừng muốn ra khỏi cửa phải mang máu theo phòng thân.

Nhóm máu Phó Tinh Thần cùng Hứa Chính Nam giống nhau.

Trước kia cô cảm thấy loại này nhóm máu đặc biệt, còn thường xuyên sẽ có cảm giác ưu việt như loài hạc trong bầy gà, nhưng từ khi xảy ra vụ tai nạn xe cộ kia cô đã không cảm thấy như vậy.

Những nhóm máu hiếm thường ít, ngày đó cô bị tai nạn xe, nhóm máu Rh thiếu chút nữa không đủ dùng.

Phó Tinh Thần đối với Hứa Chính Nam còn chút tốt đẹp, bởi vì nhóm máu vẫn đề lại lần nữa giảm xuống âm độ.

Trên đường Giang Dạ đưa cô đi bệnh viện, máu chảy trên chân Phó Tinh Thần vẫn chưa ngừng, có thể là bởi vì mảnh kính kia rơi quá nhanh, nên còn có mảnh nhỏ đâm vào da thịt.

Phó Tinh Thần cũng chưa dám dùng khăn giấy cầm máu.

Bắp chân lúc này đau có chút chết lặng, tiếng hít thở của Phó Tinh Thần nặng nề, Giang Dạ nhìn thoáng qua kính chiếu hậu, đột nhiên tăng tốc, bất quá chưa tới một phút đồng hồ, mấy chiếc xe kia đã bị anh bỏ lại.

Năm phút đồng hồ sau, tại bệnh viện.

Hành lang bệnh viện sáng như ban ngày, Phó Tinh Thần được Giang Dạ ôm đến văn phòng Đường Mộ Bạch.

So với khập khiễng mà đi, Phó Tinh Thần dứt khoát kiên quyết mà lựa chọn được người ôm, cho dù người này làm cô có chút chột dạ.

Lúc bọn họ đẩy cửa đi vào, Đường Mộ Bạch cũng mới ra khỏi phòng phẫu thuật, trên mặt anh ta khẩu trang còn chưa lấy xuống, nửa khuôn mặt đều bị ngăn trở, chỉ lộ ra cặp mắt đào hoa kia.

Ánh mắt anh ta nhàn nhạt mà quét qua vết thương trên chân Phó Tinh Thần, sau đó rất nhanh đem những dụng cụ cần thiết đặt lên khay.

“Khả năng sẽ đau,” Đường Mộ Bạch ngồi đối diện cô, gương mặt nhìn Phó Tinh Thần một cái, ý có điều chỉ: “Đau quá thì cắn người bên cạnh.”

Phó Tinh Thần: “.....”

Cô không dám, sợ Giang Dạ cắn trở trả lại.

Còn không chưa tới vài phút, Phó Tinh Thần liền lĩnh hội được ý tứ “Sẽ đau” trong miệng Đường Mộ Bạch.

Quá trình đem mảnh thủy tinh từ bên trong gấp ra có thể nói là thống khổ, lúc tai nạn xe tốt xấu gì cũng được tiêm thuốc tê, lần này là trực tiếp, cho dù Phó Tinh Thần gắt gao cắn môi dưới, vẫn là không tránh được có những âm thanh vụn nhỏ từ trong miệng phát ra.

Động tác Đường Mộ Bạch lưu loát, lúc xử lý cho cô còn cười như không cười hỏi một câu: “Chị dâu nhỏ, đau không?”

Phó Tinh Thần: “.....”

Vô nghĩa.

Đau đến mức cô không có tâm tình phản bác câu nói của Đường Mộ Bạch.

Hàm răng đang cắn môi dưới của Phó Tinh Thần tăng thêm vài phần sức lực, môi bị cô cắn đến tái nhợt, cô nghe thấy người bên cạnh khẽ thở dài, ngón tay nhẹ dè lại cánh môi cô, giải cứu khỏi hàm răng.

Giây tiếp theo, trong miệng Phó Tinh Thần, liền nặng nề cắn phải mu bàn tay của anh.

Đột nhiên Phó Tinh Thần nhớ tới, trong cuộc tai nạn đó, sau khi cô phẫu thuật hết thuốc gây tê, mỗi lần động đậy đều sẽ đau đến rớt nước mắt.

Cô bác sĩ đau lòng thay cô, còn cố ý chuẩn bị riêng cho cô một cái gối nhỏ

Chỉ tiếc cái gối kia chất lượng không được tốt, mỗi lần cắn xong, miệng đều dính đầy lông.

Phó Tinh Thần rừ rừ mắt, hơi ẩm từ đáy mắt đi lên, cắn vào tay Giang Dạ lực không nhẹ.

Đường Mộ Bạch đưa đơn thuốc cho cô, dặn dò vài câu mấy ngày nay phải chú ý, quay đầu hướng Giang Dạ cười một chút: “Để em rửa vết thương cho anh?”

Anh chú ý tới, tiểu nha đầu này bắt đầu không khống chế được, đem tay Giang Dạ cắn nát.

Đường Mộ Bạch vừa nói như vậy, Phó Tinh Thần tức khắc cảm thấy có chút ngượng ngùng, miệng cô còn giữ nửa mùi máu tươi, khoe miệng cũng bởi vì dính máu có vẻ càng thêm hồng nhuận.

Đường Mộ Bạch ném lại đây một cái gương: “Chị dâu nhỏ, cô có thể đi quay phim kinh dị được rồi.”

Gương chuẩn xác mà dừng ở trước mặt Phó Tinh Thần, cô hơi cúi đầu một chút, sau đó thấy trong gương gương mặt chính mình.

Sợi tóc hỗn độn, có vài sợi còn dính ở trên mặt, một khuôn mặt tái nhợt như tờ giấy, đôi mắt là màu đen, miệng màu hồng.

Như Sadako bò ra từ TV.

Đường Mộ Bạch nói chuyện, thật đúng là đánh vào mặt người ta.

Phó Tinh Thần mím môi, ý đồ đem vết máu dính ngoài miệng nuốt xuống.

Trang điểm một hồi lâu, hình tượng Phó Tinh Thần thoát nhìn tốt hơn không ít.

Cô chột dạ mà nhìn thoáng qua tay phải Giang Dạ, bàn tay đẹp như vậy vậy, giờ phút này lại dính máu cùng nước miếng của cô

Trong nháy mắt, Phó Tinh Thần hận không thể đào một cái hố chui vào.

Giang Dạ tựa hồ không để ý, chỉ là nhẹ nhàng mà nhịu nhịu mày, sau đó trực tiếp xoa xoa cái tay, dùng tay kia kéo lấy cô, “Anh đưa em trở về.”

“Tam ca, tay anh.....”

“Không có việc gì,” Giang Dạ quay đầu lại nhìn Đường Mộ Bạch, “Cậu làm việc đi.”

Nói xong không hề nhìn Đường Mộ Bạch, Giang Dạ mở cửa, vừa muốn ôm Phó Tinh Thần, cô liền lui về phía sau nửa bước, “Anh không tiện.....”

Dừng một chút, cô lại giải thích: “Ý tôi là, tay anh bị thương, hẳn là không tiện.”

29. Chương 29

Giang Dạ nhìn cô, không nói chuyện.

Tầm mắt Phó Tinh Thần vẫn dừng ở trên tay anh, tay trắng nõn giờ đã xưng đỏ, dấu răng hiện rõ, nhìn thế nào cũng thấy chướng mắt.

Giang Dạ liếc cô, khoe miệng cong lên giọng nói ôn nhu: “Em xác định muốn tự mình đi?”

Phó Tinh Thần vội gật đầu không ngừng.

Giang Dạ cũng không nói nhiều, gật đầu, sau đó nhắc chân đi về phía trước.

Dù khi này nói rất tự tin, tự chính mình có thể đi, Phó Tinh Thần cũng không dám uốn lượn, cô kéo chân đi phía trước với biên độ nhỏ dịch nhẹ vài bước, động tác thông thả mà giống người tàn tật.

Giang Dạ cố ý thả chậm bước chân, nhưng Phó Tinh Thần vẫn không đuổi theo kịp.

Vài phút qua đi, khoảng cách Phó Tinh Thần với Giang Dạ đã gần mười bước.

Bệnh viện có diện tích rộng, một cái hành lang đã mấy chục mét, chớp mũi cùng trán Phó Tinh Thần bắt đầu đổ mồ hôi, mới nhìn thấy được cổng bệnh viện.

Xung quanh không ngừng có người nhìn qua, xem vài lần còn muốn che miệng mà trộm cười vài tiếng.

Phó Tinh Thần còn nghe thấy được âm thanh nghị luận –

“Không phải là bị đàn ông vút bỏ chứ?”

“Chứ gì nữa..... Thật đáng thương.”

Phó Tinh Thần: “.....”

Lời nói này chính mình ngẫm trộm mà nói không phải được rồi sao, vì cái gì còn muốn lớn tiếng như vậy làm đương sự như cô phải nghe thấy.....

Mấy người kia cô chỉ nhìn thoáng qua, nhưng âm thanh kia còn ở trong tai cô không ngừng lặp đi lặp lại, Phó Tinh Thần như bị ma ám, cô khẽ cắn ngón út, sau đó gọi người ở phía trước.

“Giang Dạ.”

Chỉ một tiếng, hơn nữa âm thanh đặc biệt nhẹ.

Trong lòng Phó Tinh Thần nghĩ, nếu lần này Giang Dạ không nghe thấy, vậy thì cô sẽ không đi nữa.

Kết quả ý nghĩ này mới nảy sinh, Giang Dạ liền dừng lại, anh quay đầu nhìn Phó Tinh Thần, “Làm sao vậy?”

Khoảng cách hai người không dài không ngắn, đại khái chỉ có mấy chục centimet, cô duỗi thẳng cánh tay là có thể đụng tới anh.

Phó Tinh Thần duỗi duỗi tay, sau đó ở cổ tay áo nhẹ nắm, “Anh bế em đi.”

Tầm mắt Giang Dạ thực nhẹ mà quay lại đây, cách vài giây, anh cười một chút: “Cái gì?”

Còn giả bộ không nghe cô nói gì.

Đôi mắt Phó Tinh Thần xoay chuyển, cô sửa lại đầu tóc lộn xộn, thanh âm thấp vài độ: “Không có gì.....”

Kỳ thật lời nói đó vừa mới ra khỏi miệng, Phó Tinh Thần đã có chút hối hận.

Cô thậm chí không biết mình đang nghĩ cái gì, không lâu trước đây, cô còn hận không thể cách xa Giang Dạ, kết quả tới hôm nay, sự tình hoàn toàn thay đổi.

Ở trong lòng Phó Tinh Thần xem thường chính mình mấy phen, vừa muốn kéo cái chân tàn chân tiếp tục đi về phía trước, cổ tay đã bị Giang Dạ túm chặt, chỉ túm một chút, anh liền buông ra, sau đó hơi hơi cúi người xuống đưa lưng về phía cô, “Đi lên.”

Khóe miệng Phó Tinh Thần cong lên, cô đi đứng không tiện, nhưng vẫn có thể nhẹ nhàng mà nhảy một chút, sau đó nhảy lên lưng Giang Dạ.

Cô quay đầu lại nhìn thoáng qua, vừa rồi hai cô gái kia trắng trợn táo bạo mà nghị luận cô cũng vừa vắn nhìn lại đây, hai người kia thấy một màn như vậy, biểu tình trên mặt tức khắc trở nên xuất sắc.

Phó Tinh Thần hướng các cô chớp chớp đôi mắt, lúc quay đầu lại, nghe được một người trong đó hỏi: “Nếu lúc tôi cũng chồng giận dữ nhau, cũng là chỉ cần anh ta công một chút thì tốt rồi?”

“.....”

Chó má cùng chồng giận dữ.

Giang Dạ đâu phải chồng của cô!

Lúc hai người tới bệnh viện, thời gian cũng đã không còn sớm.

Phó Tinh Thần sơ cứu vết thương lâu như vậy, cho nên lúc ra tới đã gần 12 giờ.

Tây Thành đêm khuya, đường phố náo nhiệt như cũ.

Cửa Bệnh viện dừng lại không ít xe taxi, Phó Tinh Thần không muốn Giang Dạ đưa cô về nhà, thời gian không còn sớm, không đề cập

đến “Trai đơn gái chiếc”, thì tay Giang Dạ cũng bị thương – nói không chừng lái xe cũng không được.

Cánh tay Phó Tinh Thần nắm thật chặt, nghiêng đầu tiến đến bên tai Giang Dạ, ” Để tôi bắt xe trở về.”

Lúc cô nói chuyện, hô hấp mang theo hương hoa quả nhẹ nhàng, nhiệt độ đều đáp ở trên tai Giang Dạ, anh bất động thanh sắc mà nghiêng nghiêng đầu, đem khoảng cách hai người kéo ra, “Anh đưa em trở về.”

“Không cần –”

“Tiểu mỹ nữ, hôm nay anh rất mệt,” giọng nói Giang Dạ như cũ lạnh nhạt, nhưng loáng thoáng để lộ ra một tia ôn nhu” Nghe lời nào.”

Phó Tinh Thần không nói.

Qua vài phút, Phó Tinh Thần đột nhiên nhớ tới một vấn đề, “Giang Dạ, buổi tối hôm nay không phải anh uống rượu sao?”

Bọn họ như vậy..... Có được tính là say rượu lái xe?

Phó Tinh Thần không đem nửa câu nói ra hết, trong miệng Giang Dạ nhàn nhạt, đầu lưỡi đánh vào hàm răng bên trái, sau đó nhàn nhạt mà thả ra mấy chữ: “Sớm tỉnh.”

Kỳ thật nói như vậy cũng không chuẩn xác.

Từ lúc bắt đầu, Giang Dạ không uống say quá.

Ở phương diện uống rượu này, Đường Mộ Bạch so Cố Niên quân nhiều hơn.

Trà giải rượu, rượu gạo đường, bao gồm cả thuốc dạ dày..... Đường Mộ Bạch chuẩn bị đầy đủ hết.

Giang Dạ đi đến ven đường mới đem Phó Tinh Thần buông xuống, xe anh ngừng ở đối diện, phải đi qua lấy xe trước, anh quay đầu sờ đầu Phó Tinh Thần, sau đó ngón tay hạ xuống phía dưới, đem hai nút áo sơ mi của cô gài lại.

Phó Tinh Thần: “.....”

Cô cúi đầu nhìn thoáng qua, thực tốt, xương quai xanh cùng da thịt phía dưới đều bị áo sơ mi chặn lại.

Chóp mũi Phó Tinh Thần đỏ mề hôi, cũng không biết nguyên nhân do thời tiết, hay là do cô uống rượu, cả người đều có chút nóng, thừa dịp Giang Dạ lái xe lại đây, lại đem nút áo thứ nhất mở ra.

Không quá ba phút, Giang Dạ đem xe ngừng ở bên chân cô.

Phó Tinh Thần mở cửa xe đi lên, mới ngồi xuống, Giang Dạ liền nghiêng đầu nhìn cô một cái, tầm mắt anh như có như không mà dừng ở trên xương quai xanh của Phó Tinh Thần, rất mau lại dời đi, “Đai an toàn.”

Phó Tinh Thần “À” một tiếng, sau đó tùy ý mà bắt đầu thắt đai an toàn.

Kỳ thật cô không thích đeo đai an toàn, có một thứ chặn ở trước ngực, làm cho cô xuất hiện ảo giác không thở nổi.

Nhưng không có biện pháp nào khác, từ khi trải qua tai nạn, mỗi người chở cô, trước lúc khởi động xe đều sẽ cưỡng chế cô đeo đai an toàn.

Phó Tinh Thần đem đai an toàn cài tốt, chủ điều khiển lại không lập tức chuyển động xe, mà mở miệng hỏi cô: “Phó Tinh Thần, em bao nhiêu tuổi?”

“Hai mươi ba.” Phó Tinh Thần không rõ nguyên do.

Giang Dạ đem cửa sổ xe kéo xuống ” Anh còn tưởng rằng năm nay em ba tuổi, bị người ta theo dõi thời gian dài như vậy cũng không phát hiện.”

Phó Tinh Thần theo bản năng mà hướng nhìn xung quanh vài cái, rất nhanh đã tìm được bóng dáng vài chiếc xe khả nghi.

Mười phần là paparazzi.

Phó Tinh Thần vừa rồi đã quên chuyện quan trọng này, bỗng nhiên nhìn thấy đem chính mình sợ tới mức không nhẹ.

Qua vài giây, cô thử mà mở miệng: “Bọn họ hẳn là tới chụp anh nhỉ?”

Phó Tinh Thần không cho rằng tin tức của mình đáng giá như vậy, khiến cho nhiều chiếc xe phải đi theo.

So sánh cô với Giang Dạ, giá trị liền có vẻ đặc biệt lớn – Tổng giám đốc Hán Giang, nghệ sĩ dương cầm quốc tế. Khả năng sẽ còn thân phận khác mà Phó Tinh Thần không biết.

Giang Dạ đưa mắt nhìn mấy chiếc xe ở bên ngoài, sau đó đem cửa sổ xe kéo lên, anh từ kính chiếu hậu nhìn Phó Tinh Thần, “Em cảm thấy có khác gì nhau?”

Phó Tinh Thần: “.....”

Hình như là không khác nhau nhiều lắm.

Mặc kệ là tới chụp ai, kết quả cuối cùng, đều là cô cùng Giang Dạ xuất hiện ở đầu đề tạp chí.

“Ngồi yên.”

Giây tiếp theo, Phó Tinh Thần mới nghe rõ Giang Dạ nói cái gì, bởi vì quán tính phía sau lưng đụng phải cạnh ghế.

Phó Tinh Thần nhớ rõ lúc mình đi thi bằng lái, chân phanh ga và cần gạt nước, chỉ cần là đồ vật trên xe, cô đều không phân biệt rõ lắm.

Lúc trời đổ mưa, cô muốn bật cần gạt nước kết quả xe lại dừng lại, thói quen lái xe thật vất vả, kết quả cô lại không được chạm vào.

Mà người bên cạnh, cô rõ ràng không cùng đẳng cấp.

Phó Tinh Thần chỉ là gà mờ, nhưng là cũng có thể nhìn ra được kỹ thuật lái xe cao siêu của Giang Dạ.

Anh lái xe vững vàng, rất mau đã cách những chiếc xe ở sau một khoảng.

Phó Tinh Thần từ kính xe nhìn chuyên chú, tuy rằng Giang Dạ cách bọn họ một khoảng, nhưng vẫn không thể cắt đuôi những chiếc xe ở sau.

Cô chú ý tới con đường Giang Dạ đang đi.

Cuối đường là một khu tư nhân, lúc này hẳn không có người.

Giang Dạ chắc không phải mang cô đi qua ngắm phong cảnh.

Phó Tinh Thần nghiêng đầu nhìn qua, khuôn mặt anh góc cạnh rõ ràng, sườn mặt nhìn nghiêng đặc biệt đẹp, nhìn nhìn, Phó Tinh Thần trong lúc nhất thời liền không thể thu hồi ánh mắt.

Lúc gần đến, Giang Dạ đem tốc độ xe giảm bớt, sau đó nhẹ giọng mở miệng: “Đẹp không?”

Phó Tinh Thần lập tức đem đầu xoay trở về, bộ dạng cái gì cũng chưa nghe thấy đem sợi tóc bên tai vén ra.

Mấy chiếc xe ở sau hiển nhiên cũng không dự đoán được anh sẽ đột nhiên giảm tốc độ, nhất thời phanh trễ chạy ngang qua.

Giang Dạ từ kính xe nhìn qua vài lần, sau đó cúi đầu nhìn thoáng qua tay phải.

Phó Tinh Thần ho nhẹ một tiếng: “Còn đau không?”

Giang Dạ liếc nhìn cô một cái, không trả lời.

Khẳng định là còn đau, nên không trả lời cô.

Phó Tinh Thần mới vừa như vậy nghĩ, Giang Dạ liền gơ tay nhẹ gõ vào tay lái, sau đó dứt khoát quay đầu xe, tốc độ quá nhanh, phía bên phải xe cơ hồ thoát ly khỏi mặt đất, ở trên đường xoay nửa vòng, xe phía sau bị rớt tại đây.

Giây tiếp theo, xe hơi màu đen ở giữa hai xe chạy đi.

Xe kia bị bỏ lại trong nháy mắt, Phó Tinh Thần chú ý, khoảng cách giữa hai xe, khả năng còn không đến một bàn tay.

Lần này Phó Tinh Thần thật sự trợn mắt há hốc mồm, một lúc sau, cô bắt đầu bội phục Giang Dạ.

Kỹ thuật này, vừa thấy chính là tài xế già.

Đừng nói cô, nếu Mạc Văn Ngữ lái xe thì cũng bị bỏ lại năm trăm con phố.

Mãi cho đến khi hoàn toàn không nhìn thấy mấy chiếc xe kia, Giang Dạ mới giảm tốc độ xuống.

Anh hạ cửa sổ xe xuống một nửa, đối với Phó Tinh Thần cười một chút: “Vừa rồi sợ không?”

Lúc Giang Dạ cười lộ lên đặc biệt đẹp, trên mặt như ẩn như hiện một lúm đồng tiền, tay trái anh chống ở cửa sổ xe, sau đó đem xe ngừng ở ven đường.

Phó Tinh Thần chú ý tới, bọn họ đã trở về khu náo nhiệt, ánh sáng từ đèn đường sáng hơn không ít, cô gật đầu, lời nói thành thật: “Có chút.”

Giang Dạ hướng đầu tới cửa sổ xe kia lại gần một chút, sau đó hướng về phía cô ngoắc tay: “Lại đây, anh nói cho một câu.”

Phó Tinh Thần không nghĩ nhiều, chỉ hơi chau mày, sau đó cũng hướng về phía anh.

“Lại gần đây một chút.”

Phó Tinh Thần: “Có thể nói, lỗi tại tôi không thành vấn đề, có thể nghe thấy.”

Giang Dạ cười khẽ một tiếng, dứt khoát trực tiếp nắm bả vai Phó Tinh Thần kéo lại đây.

Phó Tinh Thần không có phòng bị, sức lực cùng anh kém xa, nặng nề mà hướng về phía trước, ngã vào ngực Giang Dạ.

Ngã vào cùng ngực một giây, Phó Tinh Thần phảng phất cảm giác được xe chấn động một chút.

Hai mắt cô có chút hoa, vừa muốn mở miệng, cửa sổ xe đã bị người từ bên ngoài gõ, có một giọng nữ nghiêm túc truyền tới: “Hai vị, nếu hai người muốn chơi xe chẵn thì cũng nên nhìn hoàn cảnh chứ?”

30. Chương 30

Giọng nữ vừa vang lên, Phó Tinh nghĩ: Vừa rồi xe chấn động một chút, quả nhiên không phải ảo giác của cô

Lại cách vài giây, cô mới hiểu hết ý tứ câu nói này.

Phó Tinh Thần theo bản năng mà giương mắt nhìn qua, sau đó đối với vẻ mặt chính nghĩa nữ cảnh sát, hiện tại tư thế của cô nhìn thế nào cũng thấy đáng khinh.

Nửa phút sau, Phó Tinh Thần vội vàng chống vào ngực đối phương muốn bò dậy, kết quả tay Giang Dạ tay còn ở trên lưng cô, không hiểu ý đồ của cô, nửa phần đều không dời đi.

Phó Tinh Thần đẩy đẩy, sau đó nghe thấy Giang Dạ mở miệng, là đối với người ngoài xe nói: “Chị, chị xem chúng em có giống xe chẵn?”

Ban đầu, Phó Tinh Thần cho rằng Giang Dạ kêu một tiếng “Chị”, là xưng hô khách sáo.

Kết quả giây tiếp theo, cô liền nghe thấy giọng nữ bên ngoài nói: “Tiểu Dạ, mặc kệ có phải hay không, hai người đều đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến bộ mặt thành phố.”

Tuy rằng không nói rõ như ban ngày, nhưng nguyệt hắc phong cao, ở nơi công cộng “Xe chẵn” sẽ khiến chỉ người đi đường chú ý.

Cho dù Phó Tinh Thần cho rằng chính mình trong sạch đến không thể trong sạch hơn.

Ngắn ngủn hai ba câu nói, Phó Tinh Thần liền ý thức được một việc.

Hai người này, có quen biết nhau.

Giang Dạ cười nhạt một tiếng, tay dịch lên trên mặt cô.

Mặt Phó Tinh Thần hoàn toàn bị lộ ra ngoài, cô có chút ngượng ngùng mà ngẩng nhìn người bên ngoài, biểu cảm của người nọ nhu hòa hơn không ít, đột nhiên hỏi câu: “Thành niên chưa?”

Rõ ràng là đang hỏi cô.

Phó Tinh Thần ho nhẹ một tiếng, thanh âm có chút ách: “Thành niên.”

Vừa dứt lời, Giang Dạ liền cười một tiếng, “Mẹ sai chị tới điều tra hộ khẩu?”

Cố Khuynh không để ý đến những lời này, tầm mắt trên người Phó Tinh Thần cố định vài giây, sau đó nhím đi động: “Về sau nhớ chú ý, chị còn có việc, đi trước.”

Bóng dáng người nọ tiến vào màn đêm, nhìn thế nào cũng thấy soái, Phó Tinh Thần đối với chị của Giang Dạ có điểm tò mò, ánh mắt đuổi theo, trong lúc nhất thời không thu hồi lại.

“Chị của anh.”

Phó Tinh Thần: “À.”

Cô vừa rồi nghe được.

Giang Dạ không giải thích nhiều, chỉ nhẹ “Ừ” một tiếng, ngực anh có chút ngứa, như là có một chiếc móng mèo vuốt qua.

Một lúc lâu xe vẫn không di chuyển.

Phó Tinh Thần cũng không thúc giục, chỉ cho rằng Giang Dạ cần có thời gian yên tĩnh, cô vẫn luôn yên yên tĩnh tĩnh mà tựa lưng vào ghế ngồi, mí mắt có khuynh hướng đi xuống, sau đó lại bị tiếng động đánh thức

Cửa sổ xe lại bị gõ, bất quá lần này lại gõ bên chỗ cô.

Phó Tinh Thần lập tức thanh tỉnh lại, cô kéo cửa sổ xe xuống một nửa, sau đó nhìn người mặc cảnh phục đứng ở bên ngoài.

Phó Tinh Thần chưa từng thấy đêm ở Tây Thành, có nhiều cảnh sát như vậy.

Trong khoảng thời gian này, trị an tựa hồ đặc biệt tốt.

Lúc trước Mạc Văn Ngữ đã nói qua vài câu với cô, hình như có thị trưởng mới nhận chức, trị an tương đối nghiêm khắc.

Thị trưởng mới họ Giang, Phó Tinh Thần cũng nghe nói.

Quả nhiên là Bách Gia Tính, nơi nơi đều có thể nhìn thấy người họ Giang.

Lần này anh cảnh sát hiển nhiên không quen biết Giang Dạ, đi lên liền dán một hóa đơn phạt: ” Vượt quá tốc độ cho phép”

“Tôi đã chú ý các người nửa ngày, vừa rồi còn nhìn thấy hai người đuổi đại tỷ của chúng tôi đi” ánh mắt anh ta nhìn thoáng qua bảng số xe, sau đó giật giật cái mũ, “Giống như còn uống rượu, xuống xe đi theo tôi một chuyến.”

Bởi vì nguyên nhân vị trí, người này nhìn hoàn toàn nhìn về phía Phó Tinh Thần mà nói.

Phó Tinh Thần quay đầu nhìn Giang Dạ, trên mặt anh không có biểu cảm gì, chỉ giữ tay rút chìa khóa xe.

“Làm gì vậy?”

“Không phải muốn cùng anh ta đi một chuyến?” Giang Dạ quay đầu lại nhìn cô một cái, sau đó đem áo khoác tây đưa cho cô: “Mặc xong áo, xuống xe.”

Phó Tinh Thần ấn màn hình di động nhìn thời gian, đã qua đêm khuya, xem ra hôm nay không cần về nhà.

Lúc xuống xe cô lại nghĩ, may mắn mấy ngày nay Hoắc Cận Sơ không có ở nhà, nếu biết hai ba ngày cô vào cục cảnh sát một lần, thế nào cũng đem cô đi lột da.

Mấy ngày nay, Phó Tinh Thần đem số lần cả đời tiến vào cảnh sát dùng xong rồi.

Tần suất trước nay chưa từng có.

Cảnh sát trong cục chỉ còn mấy người trực ban, đều giữ vững tinh thần không cho mình ngủ.

Phó Tinh Thần ngồi ở bên tay phải Giang Dạ, cúi đầu là có thể nhìn thấy cái tay xưng đồ của anh, cô nhấp môi dưới, sau đó giơ tay chạm vào cánh tay Giang Dạ: “Tay còn đau không?”

Giang Dạ cũng cúi đầu nhìn thoáng qua, không trả lời, chỉ là vươn tay, đem tay cô cầm lấy.

Lòng bàn tay anh ấm áp khô ráo, Phó Tinh Thần có thể cảm nhận được hoa văn trong lòng bàn tay, đầu ngón tay cô giật mình, nhưng cũng không tránh ra.

Trong văn phòng yên tĩnh dị thường.

Cách một tấm kính, Phó Tinh Thần chú ý tới bên ngoài mấy người cảnh sát đã nhàm chán mà đi đánh bài.

Ngón tay Giang Dạ nhẹ nâng, sau đó ở mu bàn tay Phó Tinh Thần gõ nhẹ vài cái, đôi mắt hơi hơi nheo lại, thanh âm thực nhẹ: “Phó Tinh Thần, em thích Kỷ Thần Viễn sao?”

Phó Tinh Thần quay đầu liếc anh một cái, sau đó lắc lắc đầu: “Không thích.”

“Vậy em thích ai?”

Nếu đặt ở một tháng trước, có lẽ cô sẽ không chút do dự nói “Hoắc Cận Sơ”.

Nhưng ở hiện tại, hết thấy đều thay đổi.

Giống như lời Phó Hình Vân đã nói, không thể thất cổ chết ở một thân cây—— Hoắc Cận Sơ này là cây cổ thụ, cô cho anh ta không ít cơ hội.

Phó Tinh Thần cúi thấp đầu, những ngón tay nhẹ nhàng chạm vào nhau mà nắn vuốt, trong lòng như có thứ gì đó nặng nề mà rơi xuống, sau đó dùng sức khuấy động mọi thứ, hô hấp cô cứng lại, do dự nửa phút mới mở miệng: “Tôi không biết.”

Giang Dạ lại hỏi: “Vậy em thích anh sao?”

“Không..... Biết.” động tác Phó Tinh Thần ngừng một chút, sau đó khụ một tiếng: “Bất quá tôi thích mẹ anh.”

Cô quá thích Cố Niên.

Khôn khéo giỏi giang, còn ôn nhu nội liễm.

Giang Dạ câu môi cười một chút, “ Mẹ anh cũng rất thích em.”

Phó Tinh Thần cảm thấy đề tài đã thay đổi, từ vấn đề cô thích ai, tới hiện tại, biến thành chỗ thổ lộ tâm tình.

Hơn nữa là người con gái thổ lộ lẫn nhau.

Phó Tinh Thần nhấp miệng cười, trong lòng cảm thấy vui vẻ, kết quả giây tiếp theo, cô nghe thấy Giang Dạ kế tiếp nói: “Anh cũng thích em.”

“.....”

Thiếu chút nữa Phó Tinh Thần cảm thấy là chính mình sinh ra ảo giác, cô xoa xoa lỗ tai, mới vừa vừa chuyển đầu qua, liền đứng lúc bắt gặp đôi mắt Giang Dạ.

Đôi mắt Giang Dạ rất đẹp, mắt phượng hẹp dài, tinh xảo lại không nữ tính.

Nhưng đôi mắt nhìn lạnh lùng như vậy, lúc nói chuyện với cô, đều mang theo dáng vẻ ôn nhu.

Phó Tinh Thần ngẩn ra một chút, phản ứng chậm nửa nhịp, thẳng đến khi mặt anh phóng đại tới gần cô mới phản ứng lại.

Khoảng cách hai người quá gần chỉ cách khoảng ba centimet, chỉ cần một người để sát một chút, đôi môi có thể chạm vào nhau.

Ý thức Phó Tinh Thần đã trở lại, nhưng cô cũng không trốn, chỉ là trợn tròn mắt có điểm kinh ngạc nhìn anh.

Đôi mắt Giang Dạ nhắm nhẹ, đầu ngón tay ở tay cô nắm thêm một chút, lúc sắp đụng trúng môi, đem đầu hướng trật qua đi, đặc biệt mềm nhẹ hôn dừng ở trên mặt cô.

Tư thế của anh như đang ôm cô vào lòng, thanh âm có chút thấp, nói mỗi một chữ rất chậm, độ ấm của môi liền chạm khê lên mặt cô một chút: “Tim đập nhanh như vậy, đã động tâm rồi đúng không?”

Phó Tinh Thần giật mình, miệng mở ra, vang lên tới lại không phải thanh âm của cô.

Âm thanh phát ra ở cửa, giọng nói người nọ có chút nghiêm khắc, lại mang theo nửa phần bất đắc dĩ: “Giang Dạ —— em xem cục cảnh sát thành nhà mình sao?”

Phó Tinh Thần vội vàng xê dịch móng ra sau, kéo dẫn khoảng cách cô cùng Giang Dạ.

Cô gơ tay chạm chạm lỗ tai, độ ấm so với đầu ngón tay cao hơn không ít.

Đứng ở cửa là một người đàn ông rất cao, mặt mày tựa hồ có vài phần tương tự Giang Dạ, không đợi cô đặt ra nghi vấn đối với thân phận người này, người vừa rồi đưa bọn họ tới cục Cảnh sát tiến lại đây: “Thị trưởng Giang, sao ngài lại ở đây?”

Thị trưởng Giang..... Giang Úc Nam?

Phó Tinh Thần theo bản năng nhìn Giang Dạ, biểu cảm trên mặt Giang Dạ không được tốt, nhưng cũng không tính là quá xấu.

Anh đem áo khoác khoác lên người Phó Tinh, lôi kéo cô đứng dậy: “Đi thôi.”

Rất nhanh, Giang Úc Nam cùng người cảnh sát kia đơn giản nói vài câu, đem người lãnh ra khỏi cục.

Giang Úc Nam đem chìa khóa xe ném cho anh “Còn có thể lái xe chứ?”

“Ừ.”

Giang Úc Nam cảm thấy, em trai của mình, chưa bao giờ lạnh lùng như hôm nay.

Trước kia tốt xấu sẽ kêu anh một tiếng “Anh”, kết quả vừa rồi cũng không nhìn anh cái nào, tóm cô gái kia liền đi ra ngoài.

Giang Úc Nam không nhanh không chậm mà đi phía sau bọn họ âm thanh trầm ổn: “Tay làm sao vậy?”

Phó Tinh Thần liền ngưng ngừng.

Giang Úc Nam cùng cô không phải người cùng cấp bậc, cùng anh ta hô hấp một bầu không khí, Phó Tinh Thần cảm thấy mình bị ép tới không thở nổi.

Nhưng Giang Úc Nam hiển nhiên không ý thức được việc này, anh ta còn ở hỏi tiếp: “Giang Dạ, miệng vết thương không xử lý tốt sẽ bị nhiễm trùng.”

Anh nói như suy tư gì mà nhìn về Phó Tinh Thần, “Ảnh hưởng đến cuộc sống về đêm.”

Phó Tinh Thần: “.....”

Giang Dạ lúc này mới quay đầu, “Đã biết.”

Nói xong anh thay Phó Tinh Thần mở cửa xe, chắn cạnh cửa để cô ngồi vào, lúc đóng cửa lại, Giang Úc Nam ở bên cạnh hỏi anh: “Nhiều năm như vậy, còn chưa có thu phục được?”

Ngữ khí Giang Úc Nam mang theo trào phúng, Giang Dạ nghe ra được.

Anh cũng không tức giận, chỉ duỗi tay chạm vào khoe miệng, câu lấy một bên khoe môi cười cười: “Anh, lời nói khi nãy, ý là lên giường sao?”

31. Chương 31

Giang Úc Nam không có ý kiến.

Ánh mắt Giang Dạ xẹt qua cục cảnh sát phía sau Giang Úc Nam, sau đó có chút tùy ý mà cười một tiếng: “Nếu em thật sự đem cổ ấy lên giường, nói không chừng mẹ sẽ tổng em vào trại giam mất.”

“Cổ lên.” Giang Úc Nam vỗ vỗ vai anh cổ vũ, sau đó bắt xe taxi đi lên, “Đêm nay không trở về nhà?”

Giang Dạ: “Ừ.”

“Lần sau em lại tiến vào cục cảnh sát, anh đây trực tiếp để ba lại đây vớt em.”

Giang Dạ mặc kệ anh ta, thấy anh ngồi ổn, gơ tay, đem cửa xe Giang Úc Nam đóng lại.

Bên tai lúc này rất cuộc cũng được yên tĩnh, Giang Dạ có chút đau đầu mà đề đề huyết Thái Dương, ở bên ngoài hít thở, sau đó mới mở cửa lên xe.

Lúc Giang Dạ đi lên, Phó Tinh Thần đang xem di động.

Trong xe không bật đèn, chỉ có đèn đường yếu ớt mà chiếu vào, cả người cô ẩn nấp trong bóng tối, chỉ có khuôn mặt kia, bị ánh sáng màn hình di động chiếu vào, đem khuôn mặt nhỏ chiếu sáng rực, trắng nõn nà.

Giang Dạ đem đèn mở lên, sau đó mở miệng hỏi cô: “Mấy giờ?”

Phó Tinh Thần giương mắt nhìn nhìn thời gian, “Chưa đến 12 giờ rưỡi.”

“Còn về nhà sao?”

Phó Tinh Thần nhú mày tự hỏi một giây, cũng gần một giây, liền đặc biệt khẳng định mà lắc lắc đầu: “Tìm khách sạn ở lại một đêm.”

Thời gian này, nếu cô trở về, có khả năng không cẩn thận đánh thức Phó Hình Vân, sẽ lại xuất hiện một cảnh gà bay chó sủa.

Phó Tinh Thần tùy tay chỉ chỉ khách sạn bên cạnh: “Tối nay tôi sẽ ngủ ở kia.”

Giang Dạ nghiêng đầu, nhướn mày hỏi lại: “Vậy anh ngủ ở đâu?”

Phó Tinh Thần: “.....”

Đương nhiên là tối khách sạn cao cấp của anh..... Phó Tinh Thần liền chỉ chỉ phương hướng Hán Giang ở xa xa kia.

Chỉ tiếc Giang Dạ nhìn cũng chưa nhìn cô một cái, trực tiếp khinh phiêu phiêu mà ném ra một câu: “Cùng nhau.”

Căn bản không cho Phó Tinh Thần cơ hội phản bác, Giang Dạ nói xong câu đó, trực tiếp chuyển động xe, chạy về phía Hán Giang.

Phó Tinh Thần mạnh mẽ đem lực chú ý vào lại di động.

Tạ Cảnh Phi gần đây có điểm không thích hợp, liên tiếp vài ngày đều gửi tin nhắn hỏi thăm cô.

Bởi vì là đã đóng phần mềm tin nhắn, cho nên mỗi lần cô vừa mở Weibo ra, đều sẽ nhận được tin nhắn nhắc nhở.

Cái cô không nghĩ ra, Tạ Cảnh Phi mỗi một ngày gửi tin cho cô, phong cách nói chuyện đều thay đổi.

Ngày đầu tiên, cậu ta cùng cô nói “Buổi sáng tốt lành”.

Ngày hôm sau, cậu ta hỏi cô có gặp mặt Giang Dạ không.

Ngày thứ ba, cậu ta kêu cô: “Chị xinh đẹp”.

Ngày thứ tư, cậu ta lại lần nữa hỏi cô có gặp mặt Giang Dạ không.

Trong khoảng thời gian này Tạ Cảnh Phi như bị tâm thần phân liệt, nhưng xem ra phân liệt có quy củ – ngày lễ tính cách giống cậu ta ngày bình thường, ngày chán cùng chủ nhật, cậu ta chỉ biết hỏi cô có gặp mặt Giang Dạ không.

Phó Tinh Thần đem tin nhắn kéo lên, cơ hồ sắp không quen biết hai chữ “Giang Dạ” này.

Di động của cô bình thường để chữ đậm nét, hai chữ “Giang Dạ”, nhìn xa xa không bằng nhìn chữ anh viết cho thuận mắt.

Phó Tinh Thần còn nhìn chằm chằm một đồng tin nhắn kia, âm thanh nhắc nhở đột nhiên vang lên, cô thuận tay mở ra, sau đó thấy được một tin nhắn mới nhất.

Tôi là đại sứ cáo: Tiểu tỷ tỷ, hôm nay chị gặp mặt Giang Dạ sao?

Phó Tinh Thần ngấm trộm sườn mặt của Giang Dạ, chú ý trọng điểm có chút khác: “Anh ấy không phải chú ba của cậu sao?”

Rất nhanh, Tôi là đại sứ cáo: Dì nhỏ, hôm nay dì gặp mặt Giang Dạ sao?

Tạ Cảnh Phi này..... Phó Tinh Thần rõ ràng là đang hỏi cậu ta vì cái gì không gọi Giang Dạ là “Chú ba”, như thế nào lại chú ý xưng hô với cô.

Cả nhà tôi đều là tiểu mỹ nữ: Tôi còn trẻ, thỉnh cậu thu hồi xưng hô này.

Tạ đại sứ cáo: Tốt tiểu tỷ tỷ, hôm nay chị có gặp mặt Giang Dạ không?

“Bạn học Tạ Cảnh Phi, cậu có phải hay không bình thường?”

Xa ở Giang gia, tay Cố Niên cầm di của Tạ Cảnh Phi run lên, thiếu chút nữa đem điện thoại quăng ra ngoài.

Thật lâu sau, bà đã gửi qua một chữ: “Là.”

Phó Tinh Thần có chút kinh ngạc mà há miệng thở dốc, giây tiếp theo, người đầu kia lại lần nữa đem vấn đề này lặp lại một lần.

Hôm nay Tạ Cảnh Phi, chấp nhất lạ thường.

Còn không đợi Phó Tinh Thần suy nghĩ cẩn thận, đầu kia đã gửi lại đây một tin nhắn xuyên tâm: “Cùng Giang Dạ ở bên nhau em liền an tâm rồi, chú ba có bệnh dạ dày rất nghiêm trọng, nếu có chị ở bên, nói chú ấy không nên chạm vào rượu. Còn có, nếu ăn cơm không đúng bữa, khả năng cũng sẽ đau dạ dày. Tiểu tỷ tỷ, chị xinh đẹp như vậy, hôm nay liền giúp em..... Giúp cô của em trước tiên chiếu cố chú ấy một chút.”

Cả một đoạn lời nói cuối cùng, gửi theo một icon tội nghiệp.

Phó Tinh Thần tạm dừng nửa phút, sau đó mới gửi ” Được” qua.

Phó Tinh Thần lâm vào tình trạng hoảng loạn xưa nay chưa từng có.

Khách sạn Hán Giang ngày ngày chật ních, hôm nay chỉ còn lại có một căn phòng, vẫn là căn phòng Giang Dạ hay ở lại.

Gần rạng sáng, Phó Tinh Thần đứng ở trong phòng tắm, quần áo cởi tới một nửa, cô buồn bực mà có chút không cởi nổi nữa.

Phòng của Giang Dạ là căn phòng Vip, phòng bếp ban công cái gì cũng có.

Dựa theo đạo lý, còn có một căn phòng cho khách, cô không cần thiết khẩn trương, nhưng chỉ cần nghĩ đến người đàn ông đàn đứng ở bên ngoài, trái tim cô liền nhảy bang bang không ngừng.

Phó Tinh Thần hít sâu, xây dựng tâm lý vững chắc, một tay đem quần áo lột xuống dưới, sau đó mở vòi sen, đơn giản tắm qua nước ấm.

Trong phòng tắm có hai bộ quần áo.

Phó Tinh Thần tắm rửa xong mới chú ý tới.

Hai bộ quần áo là hai trạng thái khác nhau, một loại cực kỳ gợi cảm, như là nội y tình thú cấm trẻ con nhìn, một bộ khác, bảo thủ đến nỗi một chút da thịt cũng không lộ ra.

Không cần suy nghĩ, Phó Tinh Thần lựa chọn cái sau.

Nếu là mặc bộ quần áo thứ nhất, bảo đảm Giang Dạ sẽ cho rằng cô đang cố ý câu dẫn anh.

Nhưng rất nhanh, lúc Phó Tinh Thần thay quần xong xuôi, liền cảm nhận được khuyết điểm của bộ quần áo bảo thủ này.

Nóng, kín không một kẽ hở.

Trong phòng nhiệt độ không thấp, cho nên Phó Tinh Thần mới ở bên ngoài đứng vài phút, trên trán liền đổ ra một tầng mồ hôi, đang muốn theo gương mặt nhỏ giọt xuống dưới.

Phó Tinh Thần không tìm được điều khiển từ xa của điều hòa, chỉ có thể chạy đến ban công hưởng gió.

Tiến vào rạng sáng thành phố mới an tĩnh một chút, từ chỗ cao nhìn xuống, hoàn toàn nghe không được ồn ào náo động.

Phó Tinh Thần đứng ở bên ngoài nửa phút, mới phát hiện Giang Dạ ở phía sau.

Ang ngồi ở ghế trên, thân mình hơi nghiêng, đang gọi điện thoại.

Chỉ qua một câu, Phó Tinh Thần liền nghe ra.

Là điện thoại của Cố Niên.

Cô còn không có gặp qua người thứ hai, có thể làm Giang Dạ dùng loại ngữ khí ôn nhu để nói chuyện.

Phó Tinh Thần không có thói quen nghe lén người khác gọi điện thoại, vừa muốn chịu đựng cái nóng thống khổ để đi vào, Giang Dạ liền nói câu: “Cô ấy ở bên con, như thế nào, mẹ muốn nói chuyện với cô ấy?”

Phó Tinh Thần bước chân dừng một chút, Giang Dạ đã đứng dậy đi tới, anh đánh giá bộ áo quần bọc kín mít Phó Tinh Thần, sau đó đem điện thoại đưa cho cô: “Mẹ anh.”

Cô không thể không tiếp nhận.

Giọng nói Cố Niên xuyên thấu qua ống nghe truyền tới, ôn nhu lại mang theo nửa phần khuyên giải: “Đêm nay ngủ một giấc thật tốt.”

Giây tiếp theo, Phó Tinh Thần cảm giác được lời nói của Cố Niên ôn nhu lại ẩn dấu dao nhỏ, “Cháu yên tâm, nếu Giang Dạ dám làm xằng bậy, ta đây liền đánh gãy chân nó.”

Phó Tinh Thần bị sắc đến ho khan.

Cố Niên cười một tiếng, lại nói đơn giản mấy câu, mới cắt điện thoại.

Phó Tinh Thần hít thở, sau đó đem điện thoại trả lại.

Giang Dạ duỗi tay ở chóp mũi cô nhẹ lau một chút: “Nóng?”

Phó Tinh Thần vội vàng lắc đầu.

Loại tình huống này, dù có nóng cũng nói không nóng.

Giang Dạ hẳn đã tắm qua, trên người chỉ mặc một chiếc áo tắm dài màu trắng, tóc trên trán rũ xuống vào giọt nước, lông mi tựa hồ còn dính vài giọt.

Phó Tinh Thần giương mắt đã nhìn thấy, sắc mặt của anh tựa hồ không được tốt.

Đoạn Tạ Cảnh Phi nhờ cô chiêu cổ Giang Dạ một chữ cũng không thiếu mà hiện trước mắt, tầm mắt Phó Tinh Thần di chuyển đi nơi khác “Buổi tối anh có ăn cơm không?”

Giang Dạ có ăn cơm hay không Phó Tinh Thần thật đúng là không biết, nhưng cô biết người này tối nay có uống rượu.

Hơn nữa uống còn không ít.

Trách không được anh nhú mày cả một lúc vẫn chưa thả lỏng.

Giang Dạ không trả lời vấn đề, chỉ là nhân nhạ hỏi câu: “Làm sao vậy?”

Ba chữ này lọt vào tai cô, cô liền biết Giang Dạ khẳng định không ăn nhiều.

Cô kéo cửa kính hướng về bên trong, “Tôi đi nấu cho anh chén mì.”

“Đừng,” Giang Dạ túm chặt cô đem trở về ôm vào trong ngực, “Hôm nay có mệt hay không?”

Phó Tinh Thần biết, cô mệt, so với Giang Dạ không kém một phần.

Cô an tĩnh mà để Giang Dạ ôm, tựa hồ là kéo dài thời gian, một phút đồng hồ qua đi, cô duỗi tay đẩy đẩy Giang Dạ: “Tôi nấu cho anh một ít đồ lót dạ.”

“Không cần –”

“Nếu lần sau còn muốn ôm tôi, liền cầm miệng.”

Phó Tinh Thần cảm thấy chính mình khó có được cường ngạnh một lần.

Mới vừa nói xong còn không cảm thấy cái gì, qua vài phút, trong phòng bếp, cô đem mặt dán vào nồi, mới ý thức được việc không đúng.

Chỗ nào không đúng.

Hành vi hôm nay của Giang Dạ, còn có câu nói vừa rồi của cô.

Phó Tinh Thần vỗ vỗ cái đầu, hận không thể đem câu nói kia nuốt vào trong bụng.

Phó Tinh Thần ở nước Mỹ ba năm, trước kia cô chính là đại tiểu thư một ngón tay cũng không dính nước, lại biến thành một thanh niên ba tốt nấu ăn giặt đồ đều giỏi.

Mạc Văn Ngữ đã từng dùng một câu khen cô: Nếu cậu ra ngoài trở tài thi thố, hẳn sẽ được chọn.

Nói nghe khá tốt, nhưng Phó Tinh Thần biết, cô nàng chính là muốn tìm lý do khiến cô đi nấu cơm.

Rốt cuộc cho một quả táo ngọt, lại ném một cái tát loại sự tình này, không ai làm đâu?

Lúc Giang Dạ đem chén mì kia ăn sạch, đã gần hai giờ.

Vốn dĩ đây là thời gian để ngủ, tinh thần Phó Tinh Thần lại càng ngày càng phấn khởi, chạy đến phòng bếp rửa chén còn chưa đủ, còn đem nguyên liệu cho bữa sáng ngày mai chuẩn bị trước.

Vừa thấy liền biết Giang Dạ thường xuyên ngủ ở đây, đồ làm bếp có dấu vết sử dụng qua, nguyên liệu nấu ăn trong tủ lạnh đều mới mẻ.

Máu chốt là – trong phòng tắm cho khách còn có hai chiếc áo tắm của nữ!

Quả nhiên, không thể trông mặt mà bắt hình dong.

Phó Tinh Thần ở trong phòng bếp đã gần mười lăm phút.

Tay bị nước lạnh cọ rửa, cô càng thêm thanh tỉnh, mới vừa đem vôi nước đóng, liền nghe thấy Giang Dạ mở miệng hỏi cô: “Tiểu mỹ nữ, em có mệt hay không?”

Đôi mắt Phó Tinh Thần mở lớn, mí mắt nửa nhắm đi xuống đều không có, cô quay đầu lại liếc liếc Giang Dạ, tầm mắt di chuyển, sau đó mở miệng: “Có hòm thuốc không?”

Kỳ thật Phó Tinh Thần đối với phương diện xử lý miệng vết thương không có nhiều kinh nghiệm, cô không phải bác sĩ, chỉ biết trước tiêu độc, sau đó bước tiếp theo – không có khái niệm gì.

Hiện tại vị trí hai người đều bị đảo lại.

Giang Dạ ngồi ở trên giường, Phó Tinh Thần kéo ghế dựa ngồi đối diện, đầu ngón tay cầm tấm bông xử lý miệng vết thương cho anh.

Bởi vì không thuần thục, tay Phó Tinh Thần có chút khấn, cô thậm chí còn thể cảm nhận được mạch máu trên trán mình nhảy một cái.

Hai tay Giang Dạ hiện tại nhìn không giống nhau tí nào, tay trái tinh xảo giống một tác phẩm nghệ thuật, tay phải..... Giống một tác phẩm nghệ thuật bị lỗi.

Động tác Phó Tinh Thần thập phần thật cẩn thận, bởi vì cô sợ đau, cho nên tự nhiên nghĩ Giang Dạ cũng sợ đau.

Đơn giản xử lý miệng vết thương, Phó Tinh Thần dùng hai mươi phút.

Cũng bởi vì phòng có chút nóng, mồ hôi trên trán cô đã làm ướt tóc má, cuối cùng Phó Tinh Thần đem tất cả đồ vật đều thu hồi, sau đó gương mặt nhìn anh.

Ánh mắt Giang Dạ không thích hợp, thực đen, nhưng lại trầm ấm mang theo ánh sáng đặc biệt, tương phản mãnh liệt, Phó Tinh Thần nhìn thấy được hình ảnh của mình trong mắt anh.

Giây tiếp theo, giọng nói trầm thấp hơi khàn vang lên, từng câu từng chữ giống như ma chú.

“Tiểu mỹ nữ, ngày mai mẹ anh– khả năng thật sự muốn đánh gãy chân anh.”

32. Chương 32

Ban đầu Phó Tinh Thần không thể lý giải ý tứ trong câu nói của Giang Dạ.

Không lý giải được, liền cảm thấy câu nói này quá khó hiểu.

Cô nhíu nhíu mày, trong đầu thậm chí nghĩ đem vấn đề này ra hỏi.

Một giây trước khi mở miệng, cô muốn suy nghĩ cẩn thận trước.

Ý Giang Dạ chỉ, đại khái là cuộc điện thoại khi này của Cố Niên.

Lời nói của Cố Niên còn vang ở bên, khóe miệng Phó Tinh Thần cứng đờ, hòm thuốc thậm chí không khép lại, đã có phản xạ có điều kiện bật dậy.

Động tác của cô rất nhanh, lúc đứng dậy ghế dựa đổ xuống mặt đất, ban đêm yên tĩnh, âm thanh ma xát có vẻ chói tai.

Phó Tinh Thần xoay người muốn đi, kết quả chân còn chưa nhấc, eo đã bị người đàn ông ở sau ôm lấy nhấc lên —— lấy một tư thế cực kỳ quý dị một lần nữa ngồi trở lại ghế.

Cánh tay Giang Dạ rất nóng, hai cánh tay đặt bên hông cô, cách một tầng vải, cô có thể cảm nhận được nhiệt độ truyền tới.

Hô hấp Phó Tinh Thần rối loạn, một mặt do nhiệt độ, còn nguyên nhân khác không thể lý giải.

Phó Tinh Thần không có thời gian làm rõ, cô nhìn Giang Dạ, cố gắng bình tĩnh hô hấp, sự bình tĩnh trong ánh mắt của Giang Dạ lập tức nổi lửa: “Giang Dạ, anh bình tĩnh một chút.”

Giang Dạ nhìn cô, không nói chuyện.

Phó Tinh Thần cảm thấy không được, chính mình có khả năng bị Giang Dạ mê hoặc.

Cô lần thứ n đem hô hấp thả chậm, không dám lộn xộn, “Anh trước tiên buông tôi ra.”

Phó Tinh Thần bộ dáng đặc biệt đứng đần, ngữ khí nói chuyện như muốn cùng Giang Dạ giao lưu nhân sinh.

Thật là ngốc đến đáng yêu.

Giang Dạ cong khoe môi, tay ấn eo Phó Tinh Thần lực quả nhiên nhẹ hơn không ít.

Giây tiếp theo, hơi thở Phó Tinh Thần còn chưa phun ra, đã nghẹn ở cổ họng, cô nghe thấy Giang Dạ nói: “Em hôn anh một cái, anh liền buông em ra.”

Lúc Giang Dạ nói lời này, khoe miệng còn mang theo nửa phần cười như có như không, thoát nhìn không giống như uống say, cũng không giống như là biểu tình khó chịu.

Anh thoát nhìn đứng đần—— ít nhất thoát nhìn là.

Phó Tinh Thần căn bản không có cơ hội lựa chọn.

Cô do dự nửa phút, sau đó từ trên ghế đứng dậy, bình tĩnh hô hấp.

Vì không bỏ cả người qua, đôi tay cô chống ở mép giường, chỉ là miệng vừa gặp phải sườn mặt Giang Dạ, anh đột nhiên quay người.

Phó Tinh Thần tránh né trễ, cái hôn kia liền rơi lung tung, rồi lại chuẩn xác vô cùng mà dừng ở khoe miệng Giang Dạ.

Vốn dĩ nghĩ chỉ hôn nhẹ một cái, bởi vì đương sự sưng sốt một chút, nên không lập tức kết thúc.

Chờ Phó Tinh Thần phản ứng lại, bả vai cô đã bị Giang Dạ ấn về phía anh.

Giang Dạ hôn một đường xuống phía dưới, từ miệng đến cằm, lại đến xương quai xanh, rất nhanh liền đến nút thứ nhất của chiếc áo ngủ kín mít của Phó Tinh Thần, anh tạm dừng nửa giây, sau đó ôm Phó Tinh Thần xoay người, đem cô đẩy ngã ở trên giường lớn.

Đại não Phó Tinh Thần dừng hoạt động, như là thứ gì nổ tung, trắng xóa một mảnh.

Tư thế Giang Dạ vẫn là đang ôm cô, toàn bộ trọng lượng cơ thể anh đều đè ở trên người cô.

Phó Tinh Thần có chút thở không nổi, nhẹ nhàng cọ một chút, giọng nói Giang Dạ vang lên ở bên tai: “Đừng nhúc nhích.”

Âm thanh anh khàn khàn trầm thấp, Phó Tinh Thần cũng không phải trẻ ba tuổi, biết là chuyện sẽ xảy ra thật sự nên không dám lộn xộn.

Giang Dạ cũng không động đậy, chỉ yên tĩnh mà nhẹ ôm cô.

Sau một lúc lâu, lúc Phó Tinh Thần cho anh đã bỏ cuộc, nút áo ngủ đột nhiên bị anh mở ra.

Phó Tinh Thần: “.....”

Đậu má, cảm tình nhân gia cho cô thời gian nghỉ ngơi!

Giang Dạ đầu tóc có chút lộn xộn, cọ ở trên cổ Phó Tinh Thần, mang theo cảm giác tê tê đại đại, Phó Tinh Thần có chút chịu đựng không được mà tránh đi.

Sau cô lại có chút không thể, lúc này trừ bỏ mặt đỏ tim đập, thể nhưng cô ngoài ý muốn không có kháng cự.

Thậm chí có như vậy, Phó Tinh Thần cảm thấy người bị mất trí không phải Giang Dạ, mà là chính là cô.

Môi Giang Dạ rất nóng, ngón tay dọc theo hàng nút vẫn luôn đi xuống dưới, rất nhanh đã mở được ba nút, mở đến nút thứ tư, ánh mắt anh tối lại, thanh âm cũng thấp hơn không ít: “Không có mặc?”

“.....”

Phó Tinh Thần theo bản năng giơ tay chắn, áo trên người được mở rộng, lộ ra xương quai xanh cùng da thịt trắng nõn.

Trong phòng chỉ còn ngọn đèn ngủ, rọi vào trên người hai người, quanh thân là một tầng cam vàng ấm áp. Tầm mắt Giang Dạ từ ngực Phó Tinh Thần hướng lên, sau đó ở bả vai phải thấy được dấu răng nhọt nhọt. Dấu răng không sâu, hẳn là qua hai ngày có thể lặn đi xuống.

Giang Dạ không tiếp tục, ngón tay nhẹ nhàng chà sát dấu răng kia, sau đó ngẩng đầu nhìn cô: “Có đau không?”

Môi anh mang sắc đỏ, còn mang theo một tầng nước khiến người ta mơ màng, Phó Tinh Thần tùy tay bắt một cái gối mềm liền ném qua, “Giang Dạ, không phải anh nói thật anh không tốt sao?”

Giang Dạ hỏi lại, “Anh nói khi nào?”

Phó Tinh Thần đột nhiên liền tìm không được lời nào phản bác, mặt cô có chút hồng, toàn thân đều nóng lên, mặt còn nóng hơn, nói không chừng lấy cho cô một cái gương lại đây, cô có thể thấy được màu đỏ từ mặt mình toát ra.

Hô hấp hai người đều có chút khó khăn, eo Phó Tinh Thần còn bị Giang cánh tay Dạ gắt gao ôm lấy, anh hơi dùng một chút lực, eo Phó Tinh Thần đã bị nhấc lên, sau đó cùng thân thể người đàn ông dán vào nhau.

Phó Tinh Thần không tự giác khẽ hừ một tiếng, phản ứng lại, cô đã dứt khoát trực tiếp há mồm cắn ở trên vai Giang Dạ.

Dùng sức không tính lớn, lại cách một tầng vải, cảm giác đang cào ngứa.

Động tác Giang Dạ cứng đờ, sau một lúc lâu mới quay đầu ở trên vành tai Phó Tinh Thần nhẹ nhàng hôn một chút.

Giây tiếp theo, trên người Phó Tinh Thần không hề phòng bị mà rơi xuống, ngay sau đó có một cái chân được ném lại đây che trên người cô.

Giang Dạ nhìn cũng chưa liếc nhìn cô một cái, nhấc chân đi vào phòng tắm.

Trong phòng tắm, rất nhanh liền truyền đến nước chảy.

Phó Tinh Thần ở trên giường nằm vài phút, sau đó bước chân không có lực bước vào phòng tắm khác.

Nóng bức người, Phó Tinh Thần nghĩ tới kết quả xấu nhất, chẳng qua lần này hỏa tới rồi, cuối cùng vẫn không thiêu cháy.

Phó Tinh Thần từ trong phòng tắm đi ra, Giang Dạ đang ngồi ở mép giường sấy tóc.

Bước chân cô dừng lại, không dám đi về phía trước, vừa muốn xoay người đi một căn phòng khác, Giang Dạ đã kêu cô lại: “Lại đây.”

Phó Tinh Thần không nhúc nhích.

Đưa dê vào miệng cạp, việc làm này cô không dám làm lại lần thứ hai.

Cho dù cô đối với Giang Dạ cũng không có bài xích như vậy.

Giang Dạ tùy tay đem khăn lông ném ở một bên, sau đó ngẩng đầu nhìn cô: “Anh không chạm vào em.”

Phó Tinh Thần vẫn không có động tác.

Giang Dạ câu môi cười cười, “Chân chặt đứt, sau này làm sao nuôi được em?”

Trên mặt Phó Tinh Thần nóng lên, tầm mắt không tự giác mà rơi xuống bộ vị nào đó của Giang Dạ. Không thấy được cái gì dị thường mới nhấc chân đi tới.

Cô tắm đầu, hiện tại tóc còn ướt lộc cộc mà áp trên vai, vốn dĩ sườn mặt đã lau khô bây giờ đã dính đầy bọt nước.

Phó Tinh Thần mới vừa đi đến bên người Giang Dạ, đã bị anh nắm tay lôi kéo té lên trên giường, không tới nửa phút, máy sấy “Ong ong” vang lên.

Động tác Giang Dạ thực nhẹ, một tay ôm lấy cô khẽ tựa vào trong lồng ngực của mình, giọng nói của anh cũng thực nhẹ, hơi không chú ý sẽ có khả năng không nghe thấy, “Vừa rồi có sợ không?”

Nói thật, Phó Tinh Thần khần trương, hơn sợ hãi.

Bất quá đáp án này có chút khó mở miệng, Phó Tinh Thần làm bộ cái gì cũng chưa nghe thấy, không có trả lời vấn đề này.

Giang Dạ cười một chút, một lúc lâu cũng không mở miệng nữa.

Tóc thổi khô bảy phần, Giang Dạ đem máy sấy đóng lại.

Phó Tinh Thần còn khẽ tựa vào trên vai, đột nhiên mở miệng nói câu: “Giang Dạ, anh không hỏi em thích ai sao?”

Giang Dạ dừng một chút, gần một giây, sau đó lại thông thả ung dung mà kéo ngăn kéo ra thả máy sấy vào.

“Em nhớ rõ lúc ba mẹ ly hôn, em mới chín tuổi, sinh nhật mười tuổi vừa qua khỏi không lâu, mẹ em liền mang em tới Tây Thành, đó là lần đầu tiên em thấy Hoắc Cận Sơ.”

Giang Dạ không ra tiếng đánh gãy cô.

“Chú Hoắc lúc ấy còn dặn dò anh ta không được khi dễ em, anh có khả năng không nghĩ tới, lúc học sơ trung em không thích học tập, rất nhiều bài tập đều trực tiếp ném cho Hoắc Cận Sơ thay em làm.”

Chỉ chớp mắt, đã qua nhiều năm như vậy.

Phó Tinh Thần: “Lúc em cùng Kỷ Thần Viễn chia tay, anh ta còn thay em đi giáo huấn Kỷ Thần Viễn, kết quả ngày đó trên mặt hai người họ đều bầm tím, ngày hôm sau em liền mua vé máy bay đi Mỹ.”

Khi ấy Phó Tinh Thần nghĩ cực kỳ đơn giản —— không muốn đối mặt Kỷ Thần Viễn, không dám đối mặt với Hoắc Cận Sơ.

Quan hệ cô cùng Hoắc Cận Sơ, từ rất sớm, đã sớm thay đổi tính chất.

Không phải trong lòng không biết, mà là trong lòng đều biết rõ ràng, cố tình ở trước mặt mọi người sắm vai anh em tình thâm.

Không phải bởi vì quan hệ trên pháp luật, mà bởi vì Phó Tinh Thần nhận rõ một sự thật.

Có khả năng Hoắc Cận Sơ cũng thích cô, chẳng qua phân thích này, bị những chuyện quan trọng thay thế, cô cũng chỉ có thể lui về phía sau.

Mà hai người kia, ở chỗ Hoắc Cận Sơ xác minh mà biết sự thật, mà Phó Tinh Thần, cho tới bây giờ cô còn chẳng hay biết gì.

Hô hấp cô chậm lại, đôi mắt cũng chậm rãi nhắm lại, cuối cùng chỉ lộ ra tới một khe hở nhỏ, có ánh sáng từ bên trong đổ ra, cô cong môi cười một chút, vừa muốn nói, liền nghe được giọng nói của Giang Dạ phát ra trên đỉnh đầu.

“Cho nên em tắm rồi bình tĩnh lại, bắt đầu dùng người đàn ông khác tới kích thích anh?”

Thanh âm Giang Dạ nhàn nhạt, lúc nói chuyện hô hấp dừng ở cái trán của cô “Tiểu mỹ nữ, kiên nhẫn của anh không nhiều lắm.”

33. Chương 33

Kiên nhẫn Giang Dạ không nhiều, Phó Tinh Thần đã sớm đã nhìn ra.

Nhưng cô đã làm gì kích thích anh.

Phó Tinh Thần nghiêng đầu nhìn, từ góc độ này, vừa vặn có thể nhìn đến góc nghiêng Giang Dạ, cô giơ tay khẽ chạm cảm một một chút, “Giang Dạ, anh đây là ghen sao?”

Phó Tinh Thần cho rằng vấn đề nhàm chán vấn này, Giang Dạ sẽ không trả lời.

Nhưng giây tiếp theo, cô nhìn thấy yết hầu Giang Dạ trên dưới động hai cái, người đàn ông “Ừ” một tiếng.

Phó Tinh Thần không nhịn được cười, cô từ Giang Dạ trong lòng ngực ngồi ngay ngắn, sau đó nhẹ nhàng lung lay chân vài cái ở dưới giường, “Là anh hỏi em trước.”

Giang Dạ không nói chuyện.

“Em còn chưa nói xong,” Phó Tinh Thần được một tác lại muốn tiến một thước, “Anh còn muốn nghe hay không.”

Người đàn ông bên cạnh như cũ không có phản ứng.

Phó Tinh Thần thiếu chút nữa cho rằng mình nói quá nhiều, nên ru ngủ anh mất rồi, theo bản năng quay đầu nhìn qua.

Nửa người Giang Dạ không biết khi nào đã dựa vào đầu giường, cổ áo tằm mở rộng không ít, tầm mắt Phó Tinh Thần tới ngực anh liền dừng lại, sau đó lại chuyển lên trên mặt.

Anh đang cau mày, biểu tình trên mặt rõ ràng không được tốt.

Phó Tinh Thần đứng dậy, “Em đây không nói.....”

“Nói đi,” Giang Dạ giữ chặt tay cô, khiến cô một lần nữa ngồi xuống, “Anh muốn nghe.”

Muốn nghe cái rắm.

Những thứ Phó Tinh Thần muốn nói cơ bản đều đã nói xong.

Kỷ Thần Viễn cùng Hoắc Cận Sơ, một người đã đi qua, một người còn chưa tính là yêu đương.

Phó Tinh Thần đều không muốn nhắc tới.

Cô bắt một cái gối ôm vào trong ngực, sau đó lại lần nữa đứng dậy: “Em đi sang cách vách ngủ.”

Tay Giang Dạ còn không buông ra, Phó Tinh Thần giật giật, tay anh ngược lại càng nắm thật chặt, “Phòng cho khách thường ngày đều là Đường Ngộ ngủ lại.”

Phó Tinh Thần: “Vậy phòng này?”

“Của anh.”

Phó Tinh Thần đem gối ném lên trên giường, “Vậy anh đi sang phòng cho khách đi.”

“Không đi.”

Giang Dạ giương mắt nhìn, sau đó giơ tay bên sườn trai trên giường nhẹ gõ vài vái ” Một là ngủ ở đây, hai là em sang cách vách kia mà ngủ.”

Phó Tinh Thần hạ tâm mắt, rơi xuống trên sàn nhà.

“Không được ngủ trên sàn nhà, cũng không cho ngủ ở sô pha.”

Phó Tinh Thần: “.....”

Trong ấn tượng của cô, lần này là lần đầu tiên Giang Dạ quản cô.

Phó Tinh Thần quét mắt qua kích cỡ của chiếc giường, cũng không nói thêm nữa, trực tiếp vòng đến bên trái giường.

Khoảng cách cô cùng Giang Dạ rất lớn, dù hai người nữa nằm xuống cũng không thấy chật.

Phó Tinh Thần nghiêng thân đưa lưng về phía anh, lúc này mới cảm thấy mỹ mãn mà nhắm mắt lại ngủ.

Đồng hồ sinh học của Giang Dạ luôn luôn đúng giờ.

Cho dù buổi tối ngủ rất khuya, buổi sáng 6 giờ nhiều, anh như cũ sớm mà mở mắt.

Di động trên đầu giường vừa vặn chấn động một chút.

Giang Dạ đưa mắt nhìn, là di động của Phó Tinh Thần.

Anh đem gối bỏ lên đầu Phó Tinh Thần, cánh tay nhẹ nhàng lấy ra, sau đó lấy di động, thẳng đến khi ra khỏi ban công, mới ấn nghe.

Đầu kia là giọng đàn ông, hơn nữa là người Giang Dạ rất quen thuộc ——

“Thần Thần, hiện tại ưm đang ở đâu?”

Cánh tay Giang Dạ bị Phó Tinh Thần gối cả một buổi tối, lúc này còn có chút mỏi, anh hoạt động vài cái khuỷu tay, sau đó nhìn thoáng qua màn hình hiển thị.

Kỷ Thần Viễn.

Đầu kia Kỷ Thần Viễn thấy cô không nói lời nào, rõ ràng có chút sốt ruột: “Thần Thần, hiện tại em đang ở bên Giang Dạ phải không?”

Giang Dạ nhú nhú mày, không trả lời.

“Được, anh đây đổi vấn đề khác, đêm qua sau khi tiệc khởi động máy kết thúc, em cùng Giang Dạ làm gì?”

Giang Dạ hướng về ban công bên cạnh, sau đó quay đầu lại nhìn Phó Tinh Thần còn đang nằm ở trên giường.

Tư thế ngủ của Phó Tinh Thần thật sự không có lời nào để nói.

Buổi tối, trực tiếp từ đầu kia lăn đến trong ngực Giang Dạ, lúc này đây tay chân đã rải ra chiếm hết diện tích cái giường.

Đầu kia Kỷ Thần Viễn còn ở tiếp tục: “Hai người bị chụp lén, 9 giờ đến văn phòng tìm anh.”

Dừng một chút, Kỷ Thần Viễn thấy nửa lời đáp lại cũng không có, lại hỏi câu: “Thần Thần, em đang nghe sao?”

Lần này Giang Dạ không muốn anh ta tiếp tục nói, trực tiếp đem điện thoại cắt đứt.

Khi Phó Tinh Thần tỉnh lại, mặt trời lên cao.

Bên ngoài ánh nắng từ cửa sổ sát đất tiến vào, trên sàn nhà là một tầng sáng ảm áp.

Phó Tinh Thần ở trên giường lăn lăn, lại lăn lăn, sau đó cuộn chần đi lên trên mặt đất.

Nửa phút sau, Phó Tinh Thần hoàn toàn thanh tĩnh.

Cánh tay cô giật giật, sau đó lấy di động nhìn thời gian.

9 giờ hơn.

Mạc Văn Ngữ đã gửi một tin nhắn: “Thần Thần, Kỷ tổng ở văn phòng chờ cậu đã nửa ngày, như thế nào cậu còn chưa lại đây?”

Phó Tinh Thần căn bản không biết có việc này, cô dè dè ẩn đường, sau đó đem cái chăn mỏng kia ném trở về trên giường.

Cô gọi điện qua cho Mạc Văn Ngữ.

Qua bảy tám hồi chuông, đầu kia thoại mới tiếp nghe, nhưng vang lên lại là giọng nói của Kỷ Thần Viễn, “Thần Thần?”

Phó Tinh Thần nhú mày, nhẹ “Ừ” một tiếng.

“Hiện tại em đang ở đâu?”

Đầu kia loáng thoáng có thể nghe được vài âm thanh của Mạc Văn Ngữ, bắt quá cũng chỉ là vài tiếng, rất nhanh truyền đến tiếng thang máy đóng cửa, sau đó khôi phục yên tĩnh.

Phó Tinh Thần đem nút thắt áo ngủ cởi bỏ, “Khách sạn.”

“Cùng Giang Dạ?”

Động tác Phó Tinh Thần tạm dừng một chút, sau đó duỗi tay lấy quần áo hôm qua đã được hong khô, đặc biệt bình tĩnh mà phủ nhận: “Không có.”

Ít nhất hiện tại, xác thật không có.

Đầu kia Kỷ Thần Viễn tựa hồ nhẹ nhàng thở ra, “Tối hôm qua em cùng Giang Dạ bị chụp lén, nhưng ảnh chụp đã bị chìm xuống dưới.”

“.....” Đầu ngón tay Phó Tinh Thần ở lòng bàn tay nhẹ gãi một chút, “Cảm ơn Kỷ tổng.”

“Thần Thần ——”

“Nếu không có gì khác, tôi liền trước cúp trước.”

Phó Tinh Thần nói xong cố tình đợi vài giây, xác định Kỷ Thần Viễn không có lời quan trọng muốn nói, cô mới đem điện thoại cất dứt.

Không bao lâu, di động nhận được một tin nhắn.

Là Mạc Văn Ngữ đưa cho cô xem một bức ảnh.

Trên ảnh, là cửa cục cảnh sát, là lúc Giang Dạ giúp cô mở cửa xe.

Có thể nhìn thấy rõ ràng, thực khéo, Giang Úc Nam cũng bị kéo bên trong.

Thực hiển nhiên, bức ảnh này, cho dù Kỷ Thần Viễn không chìm xuống dưới, cũng không có khả năng xuất hiện ở trong tầm mắt công chúng.

Phó Tinh Thần đem điện thoại đặt ở một bên, rất nhanh đem quần áo thay, sau khi cài xong áo sơ mi, phía sau đầu đột nhiên “Tích” một tiếng, ngay sau đó truyền đến âm thanh cửa bị mở ra.

Cô theo bản năng hướng cửa nhìn thoáng qua.

Giang Dạ đang nghe điện thoại, trên mặt không có biểu tình gì, anh trở tay đóng cửa lại, sau đó đối diện với ánh mắt của Phó Tinh Thần.

Sau nháy mắt, anh dời tầm mắt đi, sau đó nhàn nhạt mà hướng kia đầu nói: “Cháu kêu lại một tiếng Tiểu tỷ tỷ thử xem.”

Vừa nghe liền biết đang gọi điện cho Tạ Cảnh Phi.

Phó Tinh Thần sững sốt nửa ngày, cô thu hồi sự chú ý, sau đó chậm nửa nhịp mà quay người đi, thẳng đến khi đem nút áo gài đủ lại, mới xoay người lại.

Giang Dạ đã gọi điện xong, trong tay anh xách theo hai túi giấy màu trắng, mặt trên là những chữ cái tiếng anh, hẳn là tên nhãn hiệu trang phục.

Phó Tinh Thần nhìn thoáng qua, sau đó hỏi anh: “Ăn sáng không?”

Giang Dạ nhú mày, đem quần áo đưa qua, “Anh làm cho.”

Về mặt Phó Tinh Thần ngạc nhiên.

Giang Dạ căn bản nhìn cũng không thèm nhìn cô, buông quần áo, xoay người vào phòng bếp.

Động tác Giang Dạ rất nhanh, lúc bừng tô mì ra tới, Phó Tinh Thần đối diện với một đồng quần áo trên giường mà trừng mắt.

Bên ngoài rơi ra vài món.

Toàn là nội y.

Phó Tinh Thần vừa rồi còn nhìn từng cái, số đo nào cũng không thiếu.

Đây là đem cô trở thành cái gì..... Heo sao?

Hồ hấp Phó Tinh Thần cứng lại, sau đó mới cầm một cái trong đó mà chạy vào phòng tắm.

Từ phòng tắm ra tới, trên mặt Phó Tinh Thần đỏ bừng.

Ánh mắt của cô đảo qua đảo lại, ăn một chén mì gần nửa giờ.

Không thể không thừa nhận, Giang Dạ nấu cơm không tồi.

Ít nhất khẩu vị rất hợp với cô.

Giang Dạ ngồi đối diện an vị nhìn cô, chờ cô ăn đến không sai biệt lắm, mới mở miệng nhàn nhạt mà giải thích nói: “Không biết em mặc số đo nào, cho nên đều mua hết.”*

*Tui nhớ có ai chỉ cần dùng mắt hay tay có thể đoán số đo nhỉ

Phó Tinh Thần: “..... Ừ.”

Tầm mắt cô vừa buông xuống, vừa vặn có thể nhìn đến ngón tay Giang Dạ đặt ở trên bàn nâng nâng, ngữ khí có chút không chút để ý: “Anh không nhìn ra được.”

Phó Tinh Thần bị sắc đến ho khan vài tiếng: “.....”

Tin anh mới là lạ.

Lúc Phó Tinh Thần đến công ty, đã gần giữa trưa.

Cô ở dưới tầng chờ thang máy nửa phút, nửa phút qua đi, cửa thang máy mở ra, sau đó Phó Tinh Thần ngẩng đầu, bên trong là nụ cười ôn nhu hiền lành của Trình Miểu.

Phó Tinh Thần đem tầm mắt dời đi, khoe miệng nhẹ nhàng mà cong một chút.

Chung quanh đã có người nhận ra Trình Miểu, muốn đi lên ký tên chụp ảnh chung.

Một đồng người đã bay lên, Phó Tinh Thần đứng ở nơi đó liền có vẻ đặc biệt, cách mấy đầu người, cô hướng về phía Trình Miểu cười như không cười mà cong cong môi, sau đó dứt khoát xoay người, vào một thang máy khác.

Trình Miểu không phải là nghệ sĩ của Hoàn Vũ, hôm nay xuất hiện ở đây, nguyên nhân Phó Tinh Thần không muốn biết.

Tất cả mọi người đều đổ xô vào bên kia, cho nên thang máy này Phó Tinh Thần chỉ đứng một mình.

Lúc ấn nút, cửa thang máy sắp đóng lại, Phó Tinh Thần vừa nhắc mắt, thấy được Giang Dạ đi tới, cô chỉ sững sốt một cái chớp mắt, sau đó lại lần nữa đem cửa thang máy mở ra.

Giang Dạ khoe môi hơi cong một chút, anh đang gọi điện thoại nghiêng đầu về phía cô: “Lầu 41—— cảm ơn.”

Phó Tinh Thần ấn tầng cao nhất.

Thang máy khôi phục an tĩnh, chỉ có âm thanh người đàn ông ngẫu nhiên đáp.

Hình như là chuyện của công ty.

Phó Tinh Thần nhàm chán mà lấy di động ra chơi.

Có thể là chơi quá mê, thang máy dừng ở lầu 41 Phó Tinh Thần cũng không chú ý tới, chờ rần tham ăn bị đâm chết ở trên tường cô mới nâng mắt.

Mới vừa mở ra, cửa thang máy lại bị Giang Dạ một lần nữa đóng lại, cánh tay anh giơ về phía trước, một lần nữa ấn con số “1”.

Phó Tinh Thần chú ý tới anh còn chưa gọi điện xong, đặc biệt công thức hoá mà nhắc nhở một câu: “Tới lầu 41 rồi, Giang tiên sinh.”

Giang Dạ nheo nheo mắt, anh đem điện thoại dời đi một ít, nhẹ giọng hỏi lại câu: “Giang tiên sinh?”

Ánh mắt Phó Tinh Thần nhoáng lên, không nói chuyện.

Giang Dạ giơ tay chạm vào môi, anh không chắc ổng nghe, không chút kiêng dè người bên kia có nghe được hay không: “Phó tiểu thư, em có thiếu bạn trai không?”

34. Chương 34

Tầm mắt Phó Tinh Thần dừng ở di động anh.

Cô không trả lời, thật sự không biết trả lời thế nào.

Thật lâu sau, đầu kia điện thoại,

truyền đến một giọng nói: “Giang, giang tổng..... Ngài đang hỏi tôi sao?”

Phó Tinh Thần nghe ra được, đây là giọng của người đàn ông.

Hơn nữa nghe như là người đàn ông đã qua tuổi bốn mươi.

Đại khái chỉ nghe được Giang Dạ kêu “Phó”, mà không có chú ý tới phần phía sau.

Phó Tinh Thần khoe miệng nhẹ nhấp một chút, Giang Dạ cũng nhẹ nhàng mà cười một tiếng, sau đó hỏi anh ta: “Không phải.”

Anh nói lời này hướng về phía Phó Tinh Thần.

Thang máy còn liên tục giảm xuống, ngón tay Phó Tinh Thần nắm càng chặt, đầu ngón tay ở trên di động hơi dùng sức mà trắng bệch.

Phó Tinh Thần không chớp mắt mà nhìn Giang Dạ, thẳng đến khi thang dừng ở lầu một, cô cũng chưa thể trả lời.

Thiếu, vẫn là không thiếu đâu?

Phó Tinh Thần không có bạn trai, nhưng cũng không thể dễ dàng như vậy mà nói “Thiếu”.

Không biết được câu tiếp theo của Giang Dạ là gì, trong lòng cô không có đáp án.

Cửa thang máy ở lầu một mở ra.

Lúc này đây, bên ngoài không ít người chờ thang máy, hẳn không ít người biết đến Giang Dạ, như đám ong vơ tổ tất cả đều bay lên.

Giang Dạ cắt đứt cuộc gọi, sau đó nhẹ ôm bả vai Phó Tinh Thần, đem cô đẩy về góc trống bên trong.

Cửa thang máy đóng lại, Phó Tinh Thần thấy vài cái ót phái trước.

Thỉnh thoảng sẽ có tiếng nói chuyện truyền đến, tiếng chói tai tạp tạp mà hội tụ cùng nhau, Phó Tinh Thần không phân biệt rõ đó là của ai.

Tay trái cô chống bên tường, bên tay phải là Giang Dạ, tư thế cầm di động không dễ dàng.

Khoảng cách Giang Dạ cùng cô rất gần, chỉ cần hơi cúi đầu một chút, môi anh liền đụng phải trán cô, phản xạ có điều kiện, cô giương mắt trừng Giang Dạ một cái.

Lần này đầu anh dứt khoát áp càng thấp, trực tiếp bám vào bên tai cô: “Nghĩ kỹ rồi chứ?”

Khi anh nói chuyện, hô hấp chiếu vào lỗ tai cô, Phó Tinh Thần giơ tay xoa nhẹ vành tai, sau đó lại yên lặng mà cọ cọ lên tường.

Thang máy rốt cuộc cũng dừng lại.

Cửa thang vừa mở ra, Phó Tinh Thần nhìn cũng chưa nhìn, trực tiếp nắm chặt di động theo dòng người ra ngoài.

Mùi sữa tắm của cô còn quanh quẩn bên người Giang Dạ, trên tay thậm chí còn lưu lại cảm xúc mềm mại, chỉ là tay trái đã trống rỗng.

Anh đuổi tay đem cửa thang máy đóng lại, sau đó gọi một cuộc điện thoại.

Đầu kia rất nhanh đã tiếp máy, giờ đã là thời gian ăn cơm trưa, bên chỗ Tạ Cảnh Phi có chút ồn ào, “Chú ba, làm sao vậy?”

“Bức ảnh ở đồn cảnh sát, là cháu chụp?”

“..... Chú ba, cháu không hiểu chú đang nói cái gì.”

Tạ Cảnh Phi cơm cũng không dám ăn, biết những lời này không nói dối được, nhanh tay che ống nghe, chạy tới nơi yên tĩnh cùng anh tiếp tục nói, “Chú ba, chú phải nghe cháu giải thích.....”

“Không cần,” Giang Dạ nhìn thời gian, “Một tý nữa, cháu đem bức ảnh kia phát lên.”

“.....” Tạ Cảnh Phi kinh ngạc đến ngây người: “Chú ba, chú làm như vậy sẽ không ảnh hưởng đến tiểu..... Học tỷ sao?”

Ngữ khí Giang Dạ nhàn nhạt: “Sẽ.”

Tạ Cảnh Phi: “.....”

Sẽ chú còn bắt cháu phát!

Tạ Cảnh Phi lời đã tới miệng, còn chưa nói ra tới, Giang Dạ đã đem điện thoại cắt đứt.

Cậu ta thở ngắn thở dài gần nửa phút, sau đó mới đem bức ảnh tối qua đăng lên Weibo.

Tim Tạ Cảnh Phi rất đau, sau đó đem Giang Úc Nam ở trong ảnh xóa bỏ, cố tình xây dựng tình huống lúc ấy chỉ có Giang Dạ cùng Phó Tinh Thần, hai người ở bên nhau.

Một lúc sau, cậu ta mở Wechat, gửi cho Phó Tinh Thần một tin nhắn.

“Tiểu tỷ tỷ, chị ngàn vạn lần chớ có trách em đáng thương *”

*Đây là icon trên Wechat.

Sau Phó Tinh Thần vào thang máy một lần nữa, cuối cùng mới xuất hiện ở trong văn phòng Mạc Văn Ngữ.

Từ cửa đi vào, Mạc Văn Ngữ liền cho bắn cho cô ánh mắt, Phó Tinh Thần theo tầm mắt cô nàng nhìn qua, sau đó thấy được Kỷ Thần Viễn đứng đưa lưng về phía cô.

Mạc Văn Ngữ vỗ vỗ bả vai, dùng khẩu hình nói “Ảnh chụp”, dùng tốc độ hỏa tốc rút lui khỏi hiện trường.

Phía sai lưng Phó Tinh Thần truyền đến tiếng đóng cửa, cùng lúc đó, Kỷ Thần Viễn xoay người lại.

Đuôi mắt anh ta hơi giơ lên, đáy mắt lại không mang theo ý cười: “Vốn dĩ nghĩ đem chuyện ảnh chụp của em cùng Giang Dạ bỏ qua, nhưng sau này nghĩ nghĩ lại, anh vẫn không có biện pháp xem việc này chưa có gì phát sinh.”

Trên mặt Phó Tinh Thần từ đầu đến cuối trên không có biến hóa gì, an an tĩnh tĩnh mà nghe anh ta nói, không đánh gãy, cũng không trả lời.

Kỷ Thần Viễn nhíu nhíu mày, “Thần Thần, em căn bản không đem lời anh nói để vào tai đúng không?”

Phó Tinh Thần rút cuộc có phản ứng, cô cũng nhíu mày: “Câu nói nào?”

“Cách xa Giang Dạ một chút.”

Lúc trước Kỷ Thần Viễn nói như vậy, Phó Tinh Thần ít nhất còn có thể phản bác vài câu.

Nhưng lúc này đây, cô hiển nhiên không có lời nào để nói.

Rất cuộc bốn tiếng trước, bọn họ còn nằm ở cùng một cái giường.

Phó Tinh Thần “À” một tiếng, lần này hỏi câu: “Vì cái gì?”

Trong lòng Kỷ Thần Viễn trầm xuống, mày nhăn đến căng khẩn.

Phó Tinh Thần nhìn thời gian, qua ba phút, Kỷ Thần Viễn cũng không thể trả lời cô.

Điện thoại anh ta vang lên trước—— có người kêu gọi anh ta mở họp.

Trong lòng Phó Tinh Thần không tự giác thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Không biết vì cái gì, cô không muốn nghe tên “Giang Dạ”, từ trong miệng Kỷ Thần Viễn nói ra.

Cảm giác này đặc biệt kỳ quái.

Khi Kỷ Thần Viễn ra cửa, ngay sau đó Mạc Văn Ngữ đẩy cửa tiến vào.

Thấy cảm xúc Phó Tinh Thần không có gì biến hóa, cô nàng mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, đem kia bức ảnh phóng đại mấy lần, sau đó đưa cho Phó Tinh Thần: “Kỹ thuật chụp cũng tính là tốt, ít nhất có thể nhìn ra không phải chỉ có hai người các cậu.”

Phó Tinh Thần gật gật đầu.

Rất nhanh Mạc Văn Ngữ đem ảnh chụp tiêu hủy, “Giữa trưa muốn ăn cái gì?”

Bị lẫn lộn cả một buổi, Phó Tinh Thần cái gì cũng không muốn ăn.

Cô đưa mắt di động, “Tớ xuống đi dạo, cậu muốn ăn gì thì nhắn qua, chờ lát nữa tớ mang về cho cậu.”

Ra khỏi văn phòng Mạc Văn Ngữ, cách một khoảng, mới có thể nhìn thấy thang máy.

Văn phòng Mạc Văn Ngữ cơ hồ đã ở tầng cao nhất của công ty, cho nên có vẻ quanh quệ hơn rất nhiều, Phó Tinh Thần một đường đi tới thang máy bên cạnh.

Thang máy đang đi xuống tầng dưới, bàn tay Phó Tinh Thần nhéo nhéo eo ở phía sau—— tối hôm tư thế ngủ không tốt, eo cô giờ có chút đau.

Lúc Mạc Văn Ngữ tin nhắn qua, cửa thang máy vừa vặn mở ra, Phó Tinh Thần một bên trả lời tin nhắn một bên kia đầu đi vào.

Bởi vì vẫn luôn cúi đầu, cho nên Phó Tinh Thần cũng không chú ý tới người bên trong là ai, thẳng đến khi cửa thang máy đóng lại, có một bàn tay thay cô ấn tầng lầu.

Phó Tinh Thần tầm mắt chuyển động một đường theo cái tay kia, sau đó dừng lại, chuyển qua trên người chủ nhân.

Thang máy chỉ có ba người.

Cô, Giang Dạ, bên cạnh là Trì Minh.

Hôm nay những người cô quen biết đều đã gặp phải, có như vậy trong nháy mắt, Phó Tinh Thần thậm chí nghĩ lao từ cửa thang máy đi ra ngoài, bất quá cũng chỉ là trong nháy mắt, nhận rõ được sự thật, Phó Tinh Thần hướng bên cạnh xê dịch, không muốn chào hỏi với hai người kia.

Hai người kia hiển nhiên nhìn thấy được.

Ngày hôm qua ở tiệc khởi động máy, Phó Tinh Thần không nói với bọn họ mấy cô, hiện tại ở thang máy, cô cũng không muốn nói chuyện với bọn họ.

Phó Tinh Thần không nhìn hai người, nhưng vẫn có thể phân biệt được giọng nói của Trì Minh, ngữ khí anh ta như cũ ôn nhuận có lễ độ: "Trong khoảng thời gian này thân thể Cố lão sư vẫn tốt chứ?"

..... Nguyên lai Cố Niên cùng Trì Minh là quan hệ cô trò.

Vậy sẽ không còn kỳ quái nếu Giang Dạ hiểu biết tác phong của Trì Minh.

Người đàn ông bên cạnh "Ừ" một tiếng, không mặn không nhạt.

Trì Minh: "Chờ khoảng thời gian bận rộn này qua đi, tôi nhất định tới nhà thăm Cố lão sư."

Giang Dạ lấy ra một điều thuốc đặt ở trong miệng, tầm mắt như có như không mà liếc qua sườn mặt nhu hòa của cô, nhàn nhạt mà đề ra một câu: "Mấy ngày hôm trước mẹ tôi còn tính toán giới thiệu bạn gái cho anh ——"

Trì Minh cùng Phó Tinh Thần đồng thời nhú nhú mày.

Người trước nhiều mày rõ ràng, người sau nhìn như không có.

Hầu kết Giang Dạ giật giật, cúi đầu đem điều thuốc trong miệng lấy ra, "Sợ anh đánh chủ ý lên con dâu tương lai của bà ấy."

Trì Minh theo bản năng mà mở miệng: "Cái..."

Nói đến một nửa, anh ta cũng ý thức được điểm không thích đúng, vội vàng đem nửa câu sau nuốt trở về: "Tôi cùng Trình Miểu chỉ là bạn bè bình thường."

Phó Tinh Thần không lưu tình mà cười nhạt một tiếng.

"Không phải cô ta."

Khi nói chuyện thang máy đã đến tầng một, Giang Dạ nhắc chân đi ra ngoài, thuận tay đem điều thuốc ném vào thùng rác.

Phó Tinh Thần cùng Trì Minh không lập tức đi ra ngoài.

Vì phòng giữa cửa thang máy đóng lại, ngón tay Phó Tinh Thần còn vẫn luôn ấn nút mở cửa, cô nghiêng đầu nhìn Trì Minh: "Đạo diễn Trì có chuyện muốn nói với tôi?"

Trì Minh cũng không quanh co lòng vòng: "Phó tiểu thư, cô cùng Trình Miểu có quen biết, đúng không?"

Trong lòng anh ta đã hoàn toàn khẳng định, lại dùng nghi vấn ngữ khí nói ra, đơn giản là thói quen nói chuyện xưa nay của anh ta.

Màn hình di động Phó Tinh Thần sáng lên.

Cô "Ừ" một tiếng, sau đó cúi đầu gửi dấu chấm hỏi cho Tạ Cảnh Phi.

Wechat trong điện thoại cô đôi lúc sẽ chậm mạch.

Tỷ như tin nhắn của Tạ Cảnh Phi đã gửi từ nửa giờ trước, hiện tại mới nhận được.

Trì Minh: "Quan hệ của hai người cũng tốt nhỉ?"

Phó Tinh Thần nhướng mày, "Tốt đến mức cô ta hai ba ngày lại muốn đưa tôi lên đầu đề?" Cô tạm dừng một chút, sau đó nhìn xuống phía dưới, "Trì Minh, coi chừng cho tốt tâm can của anh."

Giọng nói rơi xuống, Phó Tinh Thần buông tay ra, sau đó đi ra khỏi thang máy.

Thẳng đến khi ra khỏi cửa công ty, Tạ Cảnh Phi vẫn chưa trả lời tin nhắn của cô.

Nhưng lại nhận được tin nhắn mới.

Là của Giang Dạ.

“Cùng nhau ăn cơm.”

Phó Tinh Thần đáp trả rất nhanh: “ Em sợ bị chụp lén.”

Bên kia không có động tĩnh.

Phó Tinh Thần tính toán thời gian, di động trong tay đột nhiên bị lấy đi, không biết từ khi nào Giang Dạ đã đứng bên cạnh cô, tay dọc theo cổ tay đi xuống, đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào lòng bàn tay cô: “Hiện tại mới sợ, có phải quá muộn hay không?”

“..... Có ý gì?”

Giọng nói vang lên, Phó Tinh Thần thấy được ảnh chụp trong di động của Giang Dạ.

Không phải ở cửa khách sạn, cũng không phải ở cửa đồn cảnh sát ——

Là ở trên giường.

Vai cô gái lộ ra một nửa, trắng nõn trên vai còn có hình xăm ngôi sao, tuy rằng chỉ có thể nhìn thấy nửa sườn mặt, nhưng Phó Tinh Thần cũng biết người kia là cô.

Cô không biết sao lại lặn vào trong ngực Giang Dạ, hai cánh tay hoàn toàn để trên eo người đàn ông, hai người cơ hồ dính sát vào nhau.

Phó Tinh Thần biết tướng mình ngủ không tốt lắm, nhưng cũng không nghĩ tới sẽ đến tình trạng này.

Mặt cô đỏ lên, ngay sau đó, bên tai vang lên giọng nói của anh càng khiến tim cô đập nhanh hơn: “Tiểu mỹ nữ, biết tối hôm qua em có bao nhiêu chủ động không?”

35. Chương 35

Phó Tinh Thần muốn nói không biết, chính là không muốn nói nhưng ảnh chụp đã tát cho cô một cái.

Da đầu cô có chút tê dại, nằng nề chói chang, mặt trời đã nhô lên cao, Phó Tinh Thần lại cảm thấy có chút lạnh, run rẩy một chút, một lúc lâu không có hé răng.

Bên tai thỉnh thoảng sẽ có tiếng còi truyền tới, giọng nói anh cùng với thanh âm đó cùng lúc vang lên: “Muốn ăn cái gì?”

Phó Tinh Thần cũng không từ chối, tùy tay chỉ chỉ, chỉ tới quán Tứ Xuyên đối diện.

Hôm nay Phó Tinh Thần không ăn bao nhiêu.

Từ khi đến công ty, mí mắt phải cô vẫn luôn nhắm không ngừng, mãi đến khi tiến vào quán Tứ Xuyên kia, mí mắt phải nhắm lên với tần suất ít hơn không ít.

Vì phòng ngừa lại bị người khác chụp lén, Phó Tinh Thần còn vào phòng riêng.

Phòng to như vậy, mà chỉ có hai người bọn họ mặt đối mặt ngồi, không gian bị lãng phí cực độ.

Đồ ăn đã gọi được mười phút, Phó Tinh Thần cũng chưa mở miệng, tầm mắt cô mơ hồ, trong chốc lát dừng lại ở di động của mình, trong chốc lát lại bay tới mặt Giang Dạ.

Giang Dạ khẽ cau mày, đôi mắt cũng khẽ nhắm, thoạt nhìn không có nghĩ ngợi tốt.

Phó Tinh Thần nhớ rõ lúc mình lên giường ngủ đã gần 2 giờ sáng, 9 giờ tỉnh lại Giang Dạ đã không ở trong phòng.

Cho nên tính đơn giản một chút.

Khả năng anh ngủ không đến năm tiếng đồng hồ.

Phó Tinh Thần đề đề án đường, sau đó dùng tay mạnh mẽ đề lại mí mắt nhảy không ngừng, bắt quá không thể nào không chế được, nên nhảy vẫn cứ nhảy.

Khiến trái tim của cô, nhảy lên cũng không ít.

Tin nhắn Tạ Cảnh Phi ngay lúc này gửi tới đây.

Là hai con số cực kỳ đơn giản: 30.

Phó Tinh Thần không hiểu rõ lắm, lại một lần nữa gõ một dấu chấm hỏi qua đi.

Năm phút đồng hồ sau.

Tôi là đại sứ cáo: 25.

Phó Tinh Thần nhìn thời gian, giữa trưa 12 giờ ba mươi ba lăm.

“Chút nữa có chuyện gì?”

Những lời này giống như đá chìm đáy biển, không có đáp lại.

Phó Tinh Thần đột nhiên cảm thấy mí mắt mình nhảy đến lợ hại.

Cô dứt khoát đem điện thoại đặt ở một bên, vừa nhắc mắt, tư thế Giang Dạ vẫn như lúc ban đầu, một tay nhẹ chống trán, dường như ngủ rồi.

Phòng rất yên tĩnh, Phó Tinh Thần nhấp nhẹ nước trà, sử dụng âm thanh rất nhỏ hơi nuốt xuống.

Một lát sau, người đàn ông nâng mắt, “Mấy giờ rồi?”

Phó Tinh Thần xem thời gian, “12 giờ năm mươi.”

Giang Dạ “Ừ” một tiếng, gơ tay ở trước mắt nhẹ che, khóe miệng nhẹ nhàng mà cong một chút.

Độ cung không lớn, nhưng nhìn qua tâm tình không tồi.

Phó Tinh Thần cảm thấy không thể hiểu được.

Hôm nay hai chú cháu này, đổi thân phận với nhau.

Ngày thường Giang Dạ không có nhiều biểu cảm, hôm nay số lần cười nhiều ngoài ý muốn..... Mà Tạ Cảnh Phi là người nói rất nhiều, hôm nay trừ bỏ một loạt con số kia, cơ hồ chưa nói lời nào khác.

Cửa bị đẩy ra, người phục vụ đã bắt đưa đồ ăn lên.

Phó Tinh Thần kéo ra ghế đứng dậy, sau đó đối Giang Dạ nói: “Em đi toilet.”

12 giờ 55.

Cô thật sự sợ hãi, nếu thật sự xảy ra việc gì, ở trước mặt Giang Dạ, cô sẽ không không chế được cảm xúc của chính mình.

Bởi vì đã qua thời gian ăn cơm, cho nên người trong tiệm cũng không tính quá nhiều.

Toilet càng yên tĩnh hơn, Phó Tinh Thần không rõ ngọn nguồn mà có chút khẩn trương, cô rửa sạch tay, sau đó thấy tin nhắn của Tạ Cảnh Phi lúc 59 đã gửi lại đây –

“Tiểu tỷ tỷ, em rất xin lỗi chị.”

Tim Phó Tinh Thần đập thiếu một nhịp.

Còn không tới hai phút, điện thoại Mạc Văn Ngữ như đòi mạng đánh lại đây, chờ cô tiếp máy, một đồng câu nói đổ lại đây: “Tạ Cảnh Phi vì cái gì đem ảnh cậu cùng Giang Dạ đăng lên?!”

Phó Tinh Thần:....

Lượng tin tức trong câu nói này quá lớn, cô yêu cầu thời gian giảm xóc.

Mạc Văn Ngữ gấp đến độ đều không có thời gian thở dài: “Bức ảnh kia có chút vấn đề, vốn dĩ kia còn có những người khác, cậu ta lại dám xóa hết!”

Phó Tinh Thần: “.....”

Trách không được nhấn tin cho cô trước, Tạ Cảnh Phi gửi cho cô tận hai tin “Rất xin lỗi”.

Mạc Văn Ngữ còn tiếp tục: “ Mọi người trên mạng đều suy đoán ai mở cửa xe cho cậu, có phải là Trì Minh bởi vì leo lên kim chủ.....”

Dừng một chút, Mạc Văn Ngữ cuối cùng từ trăm tin tức tốt chọn ra một cái: “Duy nhất đáng ăn mừng chính là, trước kia Giang Dạ không lộ mặt nhiều trước công chúng.”

Phó Tinh Thần không biết cô may mắn điểm ở nơi nào.

Ngay sau đó, Mạc Văn Ngữ liền giải thích nói: “Thần Thần, fans Giang Dạ rất nhiều, vạn nhất hai bên đem việc này xé to, bên cậu tuyệt đối có hại.”

“.....”

Phó Tinh Thần sau một lúc lâu không nói ra được một lời, cô lấy tờ giấy lau đầu ngón tay, thẳng đến khi Mạc Văn Ngữ kêu cô vài tiếng, cô mới “Ừ” một tiếng, “Cậu nghĩ xem, công ty có quy định cấm nghệ sĩ yêu đương không?”

Lúc này đến phiên Mạc Văn Ngữ không nói nên lời.

Cách một hồi lâu, cô nàng mới nói: “..... Không có.”

“Vậy được rồi,” Phó Tinh Thần nhẹ nhàng mà phun ra một ngụm buồn bực, “Tớ biết phải làm sao, yên tâm.”

Trấn an Mạc Văn Ngữ vài câu, Phó Tinh Thần mới đem điện thoại cắt đứt.

Tin nhắn Tạ Cảnh Phi như vũ bão gửi lại đây.

“Tiểu tỷ tỷ, chị tức giận rồi đúng không?”

“Tỷ tỷ, chị phải tin tưởng em, em là bị buộc.....”

“Học tỷ.....”

Phó Tinh Thần nhìn Tạ Cảnh Phi thay đổi xưng hô, có chút đau đầu mà dè dè ẩn đường, sau đó gõ một hàng tự đi lên.

“Tôi không tức giận.”

Cô vốn dĩ cũng cho rằng mình sẽ tức giận, nhưng khi nghe xong cuộc điện thoại của Mạc Văn Ngữ, Phó Tinh Thần ngoài ý muốn lại không cảm thấy gì.

Tạ Cảnh Phi tức khắc sống lại: “Tiểu tỷ tỷ, chị thật tốt.”

“Không phải chú ba của cậu, không cho cậu kêu tôi là tiểu tỷ tỷ sao?”

Tạ Cảnh Phi: “..... Dì nhỏ?”

“.....”

Khóe miệng Phó Tinh Thần dè ép một chút, sau đó lại vô ý thức chọn: “Vẫn là tỷ tỷ đi.”

Phó Tinh Thần trở lại phòng, đồ ăn đã đưa lên toàn bộ.

Cô mới hậu tri hậu giác mà ý thức được, mình ở toilet đã mười lăm phút.

Toàn bộ phòng đều tràn ngập mùi đồ ăn, Phó Tinh Thần kéo ra ghế ngồi trở lại nguyên vị, thanh âm ghế ma xát với sàn nhà vang một lúc lâu, bụng cô theo sát kêu lên.

Mặt Phó Tinh Thần nóng lên, cô không vội vã động đũa, mà gương mặt nhìn về phía đối diện.

Anh cũng nhìn cô, ánh mắt nặng nề, hình như có thâm ý.

Phó Tinh Thần hít thở, sau đó mở miệng, lần này cô bỡ ngỡ câu nói lúc trước của Giang Dạ: “Giang tiên sinh, anh thiếu bạn gái không?”

Giang Dạ nghiêng nghiêng đầu, “Như thế nào?”

Sau này Phó Tinh Thần nói những lời này, lập tức lúng túng.

Mày cô nhìn nhìn, không nói.

Có chút khó mở miệng.

Rõ ràng vừa rồi ở toilet, trong tim cô còn thề son sắt mà kêu Mạc Văn Ngữ yên tâm.

Giờ thì tốt rồi, người không yên tâm, biến thành cô.

Giang Dạ nhìn cô một cái.

Biểu tình trên mặt Phó Tinh Thần đặc biệt rối rắm, một bên muốn nói cái gì lại nói không nên lời, một bên là bộ dáng ủy khuất.

Anh giờ tay kéo kéo cà vạt, “Như thế nào lại không nói?”

Phó Tinh Thần: “.....”

Phó Tinh Thần cắn bản tìm không thấy lý do để tiếp tục nói.

Cô ngừng thở, suy nghĩ đến lý do thoái thác, cầm lấy đĩa ăn cơm trước.

Khóe môi Giang Dạ giật giật, Tạ Cảnh Phi vắn phát nhấn tin lại đây: “Chú ba, cô ấy cứ nhiên nhiên không giận cháu!”

Giận với cháu làm gì?

Muốn giận, Phó Tinh Thần cũng là giận Giang Dạ.

Quả nhiên, giây tiếp theo, Phó Tinh Thần đặt đĩa xuống, ngẩng đầu nhìn về phía anh: “Giang Dạ, anh cố ý đúng không?”

Giang Dạ nhướng mày.

Trong miệng Phó Tinh Thần bây giờ rất cay, vừa rồi ăn có chút gấp, lúc này nước mắt đều nổi lên, đôi mắt đào hoa nổi lên tầng nước, đặc biệt nhu nhược động lòng người.

“Có phải anh bắt Tạ Cảnh Phi làm đúng không?”

Cô lại không ngốc, biết trừ bỏ Giang Dạ, sẽ không có người thứ hai, có thể bức Tạ Cảnh Phi làm việc cậu ta không muốn.

Giang Dạ cũng không phủ nhận: “Là.”

Phó Tinh Thần: “.....”

Người này, thật đúng là trực tiếp.

“Ủy khuất?”

Phó Tinh Thần kỳ thật cũng không cảm thấy ủy khuất, cho nên nhất thời cũng không biết Giang Dạ nghĩ ra những lời này từ đâu, cô nhú nhú mày, sau đó chớp chớp mắt, hai hàng nước mắt của cô không có vật gì ngăn cản bắt giác chảy xuống.

Cô duỗi tay lau lau, không để ý, “Không có.”

“Vậy em khóc cái gì?”

Phó Tinh Thần: “.....”

Phó Tinh Thần không giải thích vì cô ăn cay quá, cô nhìn Weibo, bởi vì Tạ Cảnh Phi, bình luận dưới Weibo quả nhiên đã nháo nhào lên.

Một bình luận, lại một bình luận đều là “Bao dưỡng” cùng “Tiềm quy tắc” linh tinh.

Người trên mạng chú ý, đại khái là chiếc xe Bentley kia.

Gara Hoắc gia cũng có hai chiếc Bentley, đáng tiếc Phó Tinh Thần không có cơ hội chạm vào, bằng không lấy một cái ra chạy thử, có thể chọc mù đôi mắt người trên mạng.

Phó Tinh Thần đem điện thoại thu lại “Giang Dạ, anh không có cái gì muốn nói sao?”

“Em muốn nghe cái gì?”

“.....”

Nếu là lúc này, Giang Dạ đem vấn đề lúc trước hỏi lại một lần, nói không chừng Phó Tinh Thần sẽ không chút do dự đáp ứng.

Phó Tinh Thần trong lòng bất ổn, như là có một cây kim ở trong lòng đóng đưa, trước sau không thể hồi phục cân bằng lúc ban đầu.

Ghế lô lại lần nữa khôi phục an tĩnh.

Thật lâu sau, Phó Tinh Thần nghe thấy tiếng bật lửa vang lên một tiếng.

Cô theo bản năng ngẩng đầu, trong tay Giang Dạ là ngọn lửa xanh lam lập lòe, anh nhẹ ấn một chút lúc sau lại khép lại, ngay sau đó hướng trên bàn tùy ý mà ném: “Anh thích em – muốn nghe chính là cái này?”

36. Chương 36

Đương nhiên không phải!

Phó Tinh Thần hít một hơi, hô hấp đều không tự giác mà thả nhẹ, càng thả nhẹ, cô tựa hồ nghe được tiếng tim mình đập ngày càng nhanh.

Giang Dạ đã đứng dậy đi tới.

Phó Tinh Thần còn ngồi ở trên ghế, đôi mắt theo động tác của anh xoay chuyển, sau đó dừng ở phía trước.

Giang Dạ dừng lại ở trước mặt cô, hơi cúi người xuống nhìn cô, tay trái còn nhẹ chống ở bên cạnh cô, “Em còn chưa trả lời câu hỏi của anh.”

Phó Tinh Thần nhú mày.

“Phó tiểu thư, em thiếu bạn trai không?”

Đôi mắt Phó Tinh Thần chớp một chút, chần chờ nửa phút, sau đó gật đầu: “Thiếu.”

Nói xong ngẩng đầu nhìn về phía Giang Dạ, đôi mắt cô rất đẹp, ôn nhu lại mang theo vài phần quyến rũ, hàng mi dài còn hơi run rẩy vài cái.

“Nhưng anh không thiếu bạn gái.”

Ánh mắt Giang Dạ yên lặng dừng ở trên mặt Phó Tinh Thần, hình ảnh cô hiện rõ ràng trong đôi mắt anh, anh nhẹ nhàng cười một chút, “Anh chỉ thiếu một người vợ.”

Phó Tinh Thần cảm thấy trên cằm mình nổi lửa, từ cằm đốt tới trán, độ ẩm cả khuôn mặt đều đi lên.

Ngón tay cô nắm chặt ở cùng nhau, vì tránh tiếp xúc cùng Giang Dạ, cô nghiêng thân mình đứng dậy: “Giang Dạ, anh đừng được một tắc lại muốn tiến một thước.”

Được một tắc lại muốn tiến một thước rõ ràng là cô.

Ý cười trên miệng Giang Dạ càng sâu, lại không phản bác.

Phó Tinh Thần xoay người muốn đi, còn chưa đi được nửa bước, cánh tay đã bị túm chặt, anh từ phía sau ôm lấy nàng, môi ấm áp bám vào bên tai cô: “Anh nói anh là người làm ăn, không bao giờ muốn mua bán không có lời.”

Lỡ tai Phó Tinh Thần có chút ngứa, không tự giác mà nghiêng đầu.

Người đàn ông cúi đầu, thuận thế hôn lên cổ cô, thanh âm anh rất thấp, nhưng lại rõ ràng: “Một cái hôn, một ngày.”

Phó Tinh Thần nửa ngày không nói chuyện, bên tai chỉ còn lại tiếng hít thở của hai người.

Thật lâu sau, cô mới hỏi một câu: “Hôn nơi nào?”

“Em muốn hôn nơi nào?”

Nơi nào đều không muốn ——

Phó Tinh Thần nuốt nước miếng một cái, không dám nói.

Nửa phút sau, Giang Dạ buông cô ra, sau đó đứng thẳng “Chuyện này buổi tối lại nói, trước tiên anh đưa em trở về.”

Phó Tinh Thần xoay người nhìn anh “Giang Dạ.”

Giang Dạ ngược mắt xem cô, hình dạng hai mí mắt khắc sâu rõ ràng “Làm sao vậy?”

Phó Tinh Thần: “Anh vì cái gì lại thích em?”

“.....”

“Có phải hay không bởi vì em lớn lên xinh đẹp?”

Giang Dạ thấp thấp cười: “Anh đây hẳn là càng thích Tiểu Ngộ.”

Tiểu Ngộ..... Đường Ngộ?!

Thẳng đến khi bị Giang Dạ lôi kéo đi tới cửa, Phó Tinh Thần mới phản ứng lại, cô đem tay trở về túm túm: “Vậy anh đuổi theo Đường Ngộ đi.”

Bước chân Giang Dạ không dừng lại, nhưng thanh âm ầm ầm mang theo nửa phần ý cười: “Vạn nhất cậu ta đáp ứng thì sao?”

Rốt cuộc Đường Ngộ cũng có lúc không bình thường, cũng không loại trừ được cái này khả năng.

Trước mắt Phó Tinh Thần xuất hiện một loạt dấu chấm hỏi, đi đến cạnh cửa, có chút khó chịu, cô dứt khoát dừng lại không bước đi.

Giang Dạ đã mở cửa, bất quá cũng chỉ kéo ra một khoảng nhỏ, anh lại lần nữa đem cửa đóng lại, dùng sức lôi kéo cổ tay Phó Tinh Thần, chế trụ người cô ở ván cửa, cúi đầu ở bên tai cô nói một câu: “Em đẹp nhất.”

Phó Tinh Thần cảm thấy Giang Dạ nói đặc biệt có lệ.

Trình độ có lệ này có thể so với lúc Mạc Văn Ngữ giả bộ lừa gạt cô.

Nhưng kỳ quái ở chỗ.

Cô bị lừa gạt có chút vui vẻ.

Phó Tinh Thần thấp cúi đầu, khóe miệng nhẹ nhàng hướng lên trên.

Từ lúc mở tiệc khai máy đến giờ, Phó Tinh Thần đã rất lâu không đăng nhập lại nick tiểu hào.

Bởi vì mỗi lần đăng nhập, cô đều cảm thấy bị chọc bởi số lượng fans, số lần một nhiều, trực tiếp trái tim yếu đuối của cô chọc nát như.

Bất quá lần này đã khác, cô phát hiện số lượng fans ở tiểu hào —— ở giảm đi mười vạn.

Phó Tinh Thần cảm thấy ngạc nhiên, cái tin cô mới đăng gần đây, bình luận đã từ hai số đã đột tới năm số.

Cô cũng không click mở xem, nghĩ xem phải làm thế nào để cho mọi người biết mình đã có bạn trai.

Cho dù người bạn trai này, là cô hy sinh chính mình đổi lấy.

Phó Tinh Thần click mở vài cái Weibo, đưa tên mấy nữ minh tinh sắp công khai bạn trai gõ vào.

Rất nhanh, cô đem kịch bản khoe bạn trai nhìn thử.

Ngón áp út đeo nhẫn bờ câu, cô không có.

Hai người ở bên nhau thân mật chụp ảnh chung, cô cũng không có.

Còn có trực tiếp công bố ảnh chụp bảo bảo, cái này liền không cần phải nói —— Phó Tinh Thần trực tiếp nhảy qua.

Đại khái xem qua một vòng, Phó Tinh Thần vẫn không tìm được ý kiến gì hay ho, liền tìm Mạc Văn Ngữ liền hỏi xem ý kiến.

Mạc Văn Ngữ bị dói đế mức ngực dán vào sau lưng, một bên ăn còn không quên hỏi Phó Tinh Thần: “Câu tính toán không đáp lại, hay là trực tiếp công khai?”

Không đợi Phó Tinh Thần trả lời, Mạc Văn Ngữ cảm thấy ý sau có điểm không thực.

Giang Dạ đối Phó Tinh Thần có ý tứ cô có thể nhìn ra, nhưng vẫn chưa đến mức ở bên nhau.

Tưởng tượng như vậy, Mạc Văn Ngữ không khỏi nhú nhú mày, dọn đường cho cô đáp trả: “Nếu không cậu dứt khoát nói —— cảm ơn mọi người quan tâm, chúng tôi chỉ là bạn bè Đi?”

Phó Tinh Thần “A” một tiếng, lúc đăng Weibo nửa câu đầu không sửa, đem nửa câu sau thay đổi thành

Cảm ơn mọi người quan tâm, quan hệ của chúng tôi là bạn bè.

Mọi người chú ý tin tức đều lập tức nổ tung, bao gồm Tạ Cảnh Phi, vừa muốn bình luận, tin trên Weibo đã xóa.

Một phút đồng hồ qua đi.

Phó Tinh Thần: Xin lỗi, phát sai rồi.

Về mặt Tạ Cảnh Phi phát gốc, tin nhắn lập tức bay lại đây: “Tiểu tỷ tỷ?”

Phó Tinh Thần tạm thời không có thời gian trả lời, từ album di động tìm ra ảnh chụp bầu trời đêm ở Mỹ, sau đó ghi ba chữ ở phía trên ——

Giang tiên sinh.

Phó Tinh Thần phát xong, liền lập tức rời khỏi Weibo.

Mạc Văn Ngữ cơm còn chưa có ăn xong, lướt Weibo một lượt, phát hiện hướng gió Weibo đều thay đổi.

Hot search đầu tiên—— Giang tiên sinh thần bí.

Hot search thứ hai—— Giang tiên sinh thần bí đã phát Weibo.

Mạc Văn Ngữ ăn một miếng cơm, còn chưa nuốt xuống, cô hứng thú bưng bưng ấn vào hot search weibo thứ nhất, sau đó thấy được trên Weibo.

Đó là một ID có chữ “Giang”, hai phút trước đã đăng một tin.

Phía dưới đồng dạng là một bức ảnh chụp trời đêm, nhưng không giống bức ảnh của Phó Tinh Thần, bức ảnh của anh, là một bầu trời đầy sao, trên ảnh chụp là ba chữ ——

Tiểu mỹ nữ.

Mạc Văn Ngữ khụ một tiếng, may mắn đúng lúc dùng tay bưng kín miệng, mới không phun cơm ra, cô nàng duỗi tay run run rẩy rẩy mà chỉ chỉ Phó Tinh Thần: “Giang, Giang Dạ giống như phát Weibo?”

Lúc cô nàng nói lời này, Phó Tinh Thần đã dựa người vào sofa nhắm hai mắt, thiếu chút nữa ngủ mất đột nhiên nghe được một câu như vậy, cô lập tức mở to hai mắt, nhíu mày khó hiểu mà nhìn mắt Mạc Văn Ngữ, sau đó lấy di động ra click mở Weibo.

Ánh mắt đầu tiên chú ý tới, là tin nhắn của Tạ Cảnh Phi.

“Tiểu tỷ tỷ, chị muốn biến em thành cháu trai của chị sao?”

Phó Tinh Thần không trả lời, dựa theo ý tứ Mạc Văn Ngữ click mở hot search.

Điều thứ nhất hot search, cô cùng Giang Dạ đăng tin giống nhau, nhìn qua đã sớm thương lượng qua.

Mạc Văn Ngữ: “Cho nên Thần Thần, cậu thật sự cùng nam thần của tớ ở bên nhau?”

Phó Tinh Thần không trả lời, click mở bình luận dưới Weibo của Giang Dạ.

Một đồng bình luận tò mò thân phận của anh, cô thấy được bình luận của Tạ Cảnh Phi: Lấy nước mắt chúc hai người hạnh phúc.

Phó Tinh Thần khóe mắt nhẹ nhàng kéo, sau đó ấn vào ID “Tôi là đại sứ cáo”, đi vào lúc sau, cô phẳng phát phát hiện đại lục mới.

Bạo quân của nhà chúng tôi nói, có tin hắt hủi Weibo của tôi tô đen, đoạt tiểu tỷ tỷ của tôi còn chưa đủ, còn muốn cho đem tôi đem tên mình tặng cho hắt, tôi liền không, hừ.

Lại đổi mới, Tạ Cảnh Phi đã phát tin tức mới trên Weibo.

Tiểu tỷ tỷ nhất định là bị bạo quân kia trộm mất tài khoản.

Phó Tinh Thần: “.....”

Nếu không phải chính cô biết rõ ràng, nói không chừng đã cho rằng Giang Dạ là bị cô trộm mất tài khoản.

Rất nhanh, Phó Tinh Thần gửi cho Tạ Cảnh Phi một tin nhắn: “Đôi mắt không cần trừng lâu như vậy.”

Xa ở phía Tây, Tạ Cảnh Phi khẽ hạ mắt: “Quả nhiên là bị trộm tài khoản đúng không?”

“Không có.”

“Giang Dạ là đại vương đào hoa, tiểu tỷ tỷ, về sau chị khẳng định sẽ hối hận!”

“À.”

“.....”

Rõ ràng mới ở bên nhau, sao phong cách nói chuyện lại cùng Giang Dạ giống nhau như vậy?

Tạ Cảnh Phi cứng họng.

Nửa phút sau, cậu ta click mở Weibo của mình, phát hiện vừa rồi mình phát mấy cái Weibo đều không thấy, mà mới nhất một cái Weibo, biến thành nội dung ——

Mẹ kiếp, Giang Dạ cư nhiên đem tài khoản của anh bôi đen!

Cả ngày hôm nay, Phó Tinh Thần giống như ngồi tàu lượn siêu tốc, trái tim đôi lúc lại đập rất nhanh, trong chốc lát lại đập rất chậm, Phó Tinh Thần lo lắng mình sẽ bị bệnh tim, sau lại dứt khoát tắt nguồn điện thoại, cự tuyệt hết thấy quấy nhiễu ở bên ngoài.

Buổi tối, Phó Tinh Thần mới công ty đi ra, đi còn chưa được vài bước, trước mặt dừng lại một chiếc xe.

Cửa sổ xe kéo xuống, lộ ra khuôn mặt của Kỷ Thần Viễn.

“Lên xe.”

Phó Tinh Thần xoay người muốn đi.

Kỷ Thần Viễn lại mở miệng: “Phó Tinh Thần, anh là cấp trên của em”

Ngón tay Phó Tinh Thần nắm thật chặt, cuối cùng chỉ có thể kéo cửa xe đi lên.

Kỷ Thần Viễn lái xe chạy chậm, hơn mười phút sau, Phó Tinh Thần chú ý tới, anh ta chạy đến con sông bên cạnh khách sạn Hán Giang.

Trước kia Phó Tinh Thần cùng Kỷ Thần Viễn còn chưa tay, buổi tối thường xuyên sẽ đến nơi này chơi.

Khi đó Phó Tinh Thần so với hiện tại còn hoạt bát hơn, đôi mắt sáng xinh đẹp, là bộ dáng nên có của cô gái mới lớn.

Ban đêm đèn rực rỡ, trên mặt sông ảnh là hình ảnh Hán Giang ngược sóng nước lóng lánh.

Kỷ Thần Viễn đem xe ngừng ở ven đường, đẩy cửa bước xuống xe.

Phó Tinh Thần ngồi trên xe nửa phút, sau đó mới mở cửa xe đi xuống.

“Thật lâu chưa đến đây nhỉ?”

Phó Tinh Thần đưa mắt nhìn phía trước, không nói chuyện.

“Thần Thần, em thích Giang Dạ sao?”

Mí mắt Phó Tinh Thần xóc xóc, “Kỷ tổng, đây là việc cấp trên, có thể hỏi sao?”

37. Chương 37

Biểu tình trên mặt Phó Tinh Thần lạnh nhạt, khóe miệng hơi hơi gợn lên, nhưng trong mắt không nhìn ra ý cười.

“Tôi nhớ rõ công ty không có quy định cấm nghệ sĩ yêu đương.” Phó Tinh Thần quay đầu nhìn anh ta, “Kỷ tổng, còn gì muốn nói sao?”

Một lúc lâu, Kỷ Thần Viễn không có ra lời.

Ban đêm mùa hạ, bờ sông là nơi tụ tập của các cặp đôi yêu nhau, giọng nói từ khắp nơi truyền tới, đánh vỡ không khí yên tĩnh.

Phó Tinh Thần đối mặt với Hán Giang, thẳng đến khi đem đầu óc thổi đến mức thanh tĩnh, Kỷ Thần Viễn vẫn không nói gì.

Cô dứt khoát lại đem điện thoại ra.

Nhìn thời gian, Kỷ Thần Viễn mới lần nữa mở miệng: “Em còn nhớ rõ Dư An chứ?”

Phó Tinh Thần nâng nâng mắt.

Kỷ Dư An, em gái của Kỷ Thần Viễn.

Cô cùng Kỷ Dư An ở chung không hòa hợp, bởi vì ở chung không hòa hợp, cho nên Phó Tinh Thần phá lệ nhớ rõ ràng.

Phó Tinh Thần không nói chuyện, không biết tại sao Kỷ Thần Viễn lại nhắc tới Kỷ Dư An tới.

Cô nhớ rõ Kỷ Dư An xuất ngoại sớm hơn cô nửa năm, hình như vẫn chưa trở về.

Kỷ Thần Viễn từ quầy chợ đêm bên cạnh mua hai lon bia, mở ra đưa qua một lon, Phó Tinh Thần không tiếp: “Tôi không uống rượu.”

Kỷ Thần Viễn nhấp môi dưới, đem hai lon bia uống cạn, “Vây em hẳn cũng nhớ rõ, người đàn ông Dư An thích chứ?”

Phó Tinh Thần xác thật có ấn tượng.

Cho dù từ đầu đến cuối, cô cũng không biết người nọ là ai.

Kỷ Thần Viễn tựa hồ cũng muốn cho cô xâu trả lời, nói: “Người em ấy thích chính là Giang Dạ.”

Phó Tinh Thần cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Cô đột nhiên nhớ tới câu nói kia của Tạ Cảnh Ph “Giang Dạ là đại vương đào hoa”, trước kia cô không chú ý nhiều, hiện tại nghe được lời này liền lý giải được.

Ngón tay Kỷ Thần Viễn dùng sức, đem lon bia niết bẹp, “Dư An thích Giang Dạ nhiều năm như vậy, có thể sử dụng cách gì đều đã sử dụng, Giang Dạ kết quả là chỉ ném cho em ấy một câu ‘Con gái thì không nên chủ động’——Thần Thần, em cảm thấy một người lạnh lùng như vậy, sẽ thật sự thích em sao?”

“Cho nên anh cảm thấy Giang Dạ nên thích Kỷ Dư An?” Phó Tinh Thần cong cong khóe môi, “Bởi vì Kỷ Dư An thích anh ấy nhiều năm như vậy?”

Tình cảm nếu có thể đơn giản như vậy, chỉ cần một người chủ động thì xem như hai người là lưỡng duyên, Hoắc Cận Sơ kia có phải hay không cũng nên thích cô, dùng tình cảm để đáp trả lại tình cảm nhiều năm của cô?

Không có một chút logic.

Phó Tinh Thần cười một chút, ánh mắt cô dừng lại trên mặt nước, gió đêm nhiều quá, khiến cho dòng nước lan vào cả mắt cô.

“Hơn nữa Kỷ tổng, anh ngay trước mặt tôi, nói bạn trai tôi không có khả năng thích tôi, hình như không được tốt lắm?”

Kỷ Thần Viễn mày nhăn đến khẩn, “Thần Thần, anh sợ về sau em hối hận ——”

Lúc này đây, lời Kỷ Thần Viễn còn chưa nói hết, Phó Tinh Thần liền mở miệng đánh gãy, “Xin lỗi, tôi về trước có việc.”

Đây chỉ là cái lấy cớ.

Mạc Văn Ngữ căn bản không có việc gì tìm cô.

Móng tay Phó Tinh Thần dùng sức ở lòng bàn tay nhẹ cào một phen, sau đó quay người bước vài bước, nhanh chóng gửi tin nhắn cho Mạc Văn Ngữ —— “Lại đây đón tớ, dòng sông bên cạnh Hán Giang.”

Tin tức đã được gửi, Phó Tinh Thần mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, kết quả vừa quay người lại, thiếu chút nữa đâm vào người phía sau.

Không biết từ khi nào Kỷ Thần Viễn đã đứng ở sau lưng cô, gió thổi qua, mùi rượu trên người anh ta thổi vào mắt.

Phó Tinh Thần theo bản năng muốn lui về phía sau, anh ta lại bắt cánh tay cô trước, đôi mắt Kỷ Thần Viễn đen như mực, mượn men say, đột nhiên cúi thấp.

Bên này không khí đột nhiên có chút kiêu diễm, chưa tới mười mét chiếc xe Ferrari màu đỏ gần đó, không khí lại có chút quái dị.

Chủ điều khiển Đường Mộ Bạch “Sách” một tiếng, ngữ khí mang theo nửa phần trêu chọc: “Tam ca, anh nói thử xem, phó tiểu muội có thể đẩy anh ta ra hay không?”

Sắc mặt Giang Dạ rõ ràng không tốt lắm, lông mày gắt gao nhíu lại, đôi mắt nhẹ nheo, tư thế sắp nổi cơn giận.

Có người lúc này còn cố tình hợm sùng đâm: “Tam ca, anh có muốn đi xuống hay không, đem bọn tách ra, sau đó lại cùng Kỷ Thần Viễn đánh một trận?”

Giang Dạ không nói chuyện.

Đường Mộ Bạch: “Nói không chừng phó tiểu muội bị khi dễ đấy?”

Giang Dạ không biết Phó Tinh Thần có muốn đẩy Kỷ Thần Viễn hay không, nhưng hiện tại anh xác thật muốn đem Đường Mộ Bạch đẩy xuống.

Giọng anh lạnh lạnh, tầm mắt vẫn như cũ dính ở trên người hai người bên kia, nhàn nhạt mà ném ra hai chữ: “Câm miệng.”

Từ khoảng cách này nhìn qua, Giang Dạ không thể nhìn thấy mặt Phó Tinh Thần.

Mặt cô vốn dĩ nhỏ, lúc này lại bị Kỷ Thần Viễn chặn mất, cổ họng Giang Dạ hoạt động vài cái, lấy di động ra gọi điện cho Phó Tinh Thần.

Điện thoại reo được nửa phút, Đường Mộ Bạch thối tiếng huyết sáo: “Tam ca, đánh cuộc chứ, hôm nay Kỷ Thần Viễn có thể hay không hôn được phó tiểu muội?”

Giang Dạ không nói lời nào.

Đường Mộ Bạch cười rặng rờ, nhưng không dám mở miệng chọc anh.

Điện thoại vang đến tiếng thứ tám, Phó Tinh Thần mới tiếp nghe, “Dạ?”

Thanh âm cô trong suốt, lại mang theo tia nhu hòa, tiếng hít thở nhợt nhợt hỗn loạn với tiếng gió cùng nhau truyền tới, tầm mắt Giang Dạ ở bóng người xẹt qua, mở miệng hỏi câu: “Hiện tại đang ở đâu?”

Giọng nói Giang Dạ khó có được ôn nhu, ôn nhu đến mức Đường Mộ Bạch tự giác run lập cập.

Điện thoại tốt, âm thanh không biến đổi, nhưng Đường Mộ Bạch cách anh quá gần, loại yên tĩnh này, âm thanh bên trong điện thoại được phóng đại, giọng nói của Phó Tinh Thần vừa vụn rơi ở lỗ tai Đường Mộ Bạch.

“Ở công ty.”

Ở công ty.....

Đường Mộ Bạch yên lặng mà đem đầu bỏ qua một bên, anh ta không muốn nghe rõ ràng như vậy.

Trong nháy mắt, Đường Mộ Bạch đặc biệt còn nghĩ có nên mở miệng nhắc nhở Phó Tinh Thần một câu, nhưng vừa thấy biểu tình của Giang Dạ, anh ta lại đem lời nói còn nguyên mà nuốt xuống.

Biểu tình Giang Dạ không đúng.

Khóe miệng gờ lên, nhưng đôi mắt lại mang theo vài phần lạnh lẽo.

Quả nhiên, giây tiếp theo Đường Mộ Bạch nghe được Giang Dạ nói: “Phải không?”

Khi nói chuyện anh có thói quen nâng cao âm cuối..... Đó là anh lúc bình thường.

Lúc không bình thường..... Tỷ như hiện tại, mỗi một chữ đều đi xuống.

Đường Mộ Bạch quá rõ ràng, mắt anh ta vẫn luôn nhìn về phía trước, đầu cũng không dám quay lại.

Bên kia Phó Tinh Thần hiển nhiên cũng ý thức được chỗ thích hợp, dừng vài giây mới lại hỏi: “Cái kia..... Em ở gần công ty, làm sao vậy?”

“Một người?”

“.....” Phó Tinh Thần gần chần chờ nửa giây, sau đó liền nhẹ “Ừ” một tiếng, “Định hóng gió, cho nên không muốn ngồi xe trở về.”

Giang Dạ tựa hồ cười một chút.

Chỉ cần như vậy, Phó Tinh Thần liền cảm thấy không thích hợp.

Cô không rõ ngọn nguồn có chút chột dạ, cảm giác bị bạn trai chính quy bắt gian trên giường ừa lên, kết quả còn không đợi Phó Tinh Thần nghiền ngẫm hết ý tứ, đầu kia Giang Dạ đã lại mở miệng nói: “Nửa giờ sau tới phòng khách sạn, anh có lời muốn nói.”

Ý chỉ, đại khái là căn phòng buổi sáng hôm nay Phó Tinh Thần ở.

Nói xong không cho Phó Tinh Thần cơ hội cự tuyệt, di động “Đô” mà một tiếng, Giang Dạ đã đem điện thoại cắt đứt.

Bởi vì thời gian cấp bách, Phó Tinh Thần gọi taxi đi khách sạn Hán Giang.

Phòng ở Giang Dạ ở hướng đông, kết quả cô đứng ở dưới lầu nhìn lên, ngoài ý muốn phát hiện trên phòng không có ánh sáng.

Việc này làm cô có chút rối rắm, cô vừa nghĩ sẽ lỗi ai tới chần thưng, một bên an ủi chính mình có khả năng Giang Dạ không ở trong phòng.

Thẳng đến khi tới cửa, Phó Tinh Thần mới hồi tỉnh thần, từ trong túi lấy ra thẻ mở cửa.

Bởi vì quần áo còn ở trong phòng, cho nên buổi sáng Giang Dạ buổi sáng cho cô một thẻ phòng, tiện cho cô về lấy quần áo.

Kết quả qua nửa ngày, Phó Tinh Thần trực tiếp đem việc này vứt qua một bên.

Động tác dừng một chút, mày nhăn lại, suy nghĩ càng sâu, càng cảm thấy hành vi hôm nay của mình có khả năng khiến cho Giang Dạ cảm thấy anh đội nón xanh.

Quan hệ của cô cùng Giang Dạ, vốn dĩ là do dư luận quạt gió thêm củi hình thành.

Có hại không phải cô, mà căn bản Giang Dạ không có nghĩa vụ phối hợp cùng cô diễn kịch.

Phó Tinh Thần nghĩ như vậy, tim đập càng nhanh, thẻ mở cửa sắp rơi xuống đất.

Trong phòng đen như mực, an tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng kim đồng hồ chuyển động.

Phó Tinh Thần thở phào nhẹ nhõm một hơi đồng thời lại có chút cảm giác mát mát không thể hiểu được.

Cửa còn chưa có đóng lại, cô mới vừa xoay người sang chỗ khác đóng cửa, thuận tiện đem công tắc đèn bật lên, cánh tay đã bị người ta túm chặt, tiếp theo là âm thanh nặng nề, cả người đã bị đẩy vào trên tường.

Bên tai tiếng đóng cửa nặng nề mà vang lên, chần đến mức màng tai Phó Tinh Thần đều rung theo.

Trong phòng không có một chút ánh sáng, Phó Tinh Thần còn không thấy rõ mặt người nọ, miệng đã bị người ta chặn.

Môi mỏng lại mềm ẩm, ở trên môi Phó Tinh Thần nặng nề lại trần trọc, vị thuốc lá nhàn nhạt từ trong miệng anh khuếch tán tới khoang miệng Phó Tinh Thần.

Phó Tinh Thần đẩy anh, lúc giờ tay gặp phải lồng ngực nóng bỏng, thật vất vả mới tránh đi được, hơi thở gấp hỏi: “Giang Dạ, anh làm sao vậy?”

Quả thực rất không bình thường!

Chẳng lẽ bị người hạ được.....?

Đầu Phó Tinh Thần có chút loạn, trên người Giang Dạ dày đặc mùi rượu, ít nhất so với Kỷ Thần Viễn nồng đậm hơn.

Cô nhíu nhíu mày: “Anh uống say?”

Giang Dạ hồ hập có chút suyễn, môi mỏng của anh còn dán ở trên mặt Phó Tinh Thần “Vừa rồi đi đâu?”

Cổ họng Phó Tinh Thần nghẹn lại, có chút mất tự nhiên mà mở miệng: “Đi ra ngoài..... Tản bộ.”

Giang Dạ cười một tiếng: “Tiếp tục nói dối.”

Yên tĩnh nửa phút, Phó Tinh Thần thật sự không có biện pháp, chỉ có thể dùng ngữ khí quy củ nhất giải thích: “Em cùng kỷ tổng nói chuyện.”

“Còn có gì?”

Phó Tinh Thần tránh nặng tìm nhẹ: “Đã không có.....”

Giây tiếp theo, lời nói cô còn chưa nói xong, cằm đã bị nắm, sau đó mặt Giang Dạ phóng đại trước mắt cô.

Trong đêm tối, đôi mắt Giang Dạ sáng kinh người, lòng bàn tay nặng nề mà ma xát trên cánh môi Phó Tinh Thần, “Tiểu mỹ nữ, em còn nhớ rõ quan hệ hiện tại của chúng ta chứ?”

38. Chương 38

Cô đương nhiên nhớ rõ.

Mối quan hệ này vốn dĩ do cô nói ra, Phó Tinh Thần vốn dĩ đã đuối lý, lúc này vừa nghe thấy Giang Dạ hỏi, theo bản năng gật gật đầu: “Nhớ rõ.....”

Ngón tay Giang Dạ từ cánh môi cô dời đi, sau đó rơi xuống trên mặt Phó Tinh Thần, “Thật sự không có?”

Trái tim Phó Tinh Thần muốn nhảy ra ngoài.

Rốt cuộc cô cũng biết vì sao cuộc điện thoại kia của Giang Dạ cứ không thích hợp.

Nói không chừng lúc cô cùng Kỷ Thần Viễn nói chuyện, anh đã đứng ở phía sau nghe được.

Phó Tinh Thần nặng nề mà thở ra, cô nhú mày, còn chưa có phản ứng, ngón tay Giang Dạ dọc theo sườn mặt đi xuống, “Hắn ta chạm vào nơi nào của em?”

Người này..... Đúng là bình dấm chưa.

Đầu Phó Tinh Thần theo bản năng trật qua bên cạnh, mới vừa tránh qua, không đợi cô hít thở vài cái, nụ hôn của anh đã rơi xuống.

Giang Dạ đem cô bế lên đè ở ván cửa, eo Phó Tinh Thần vừa vặn đụng phải then chốt, cô có chút không thoải mái mà nhích qua, Giang Dạ đột nhiên nâng phía dưới, ở vành tai cô khẽ hôn: “Tiểu mỹ nữ, nếu hôm nay anh muốn em, liệu em có hận anh cả đời không?”

Hô hấp Phó Tinh Thần dừng lại, động cũng chưa dám động.

Tuy Giang Dạ hỏi như vậy, nhưng lại không có động tác kế tiếp.

Lời nhắc nhở của Kỷ Thần Viễn vai ở bên tai cô, bên trái là Giang Dạ, bên phải là Kỷ Thần Viễn, giọng nói hao người đánh vào nhau, đem đầu cô trộn lẫn đến lộn xộn một mảnh.

Giang Dạ không mở miệng, tựa như đang đợi đáp án của cô.

Thân thể hai người kề sát bên nhau, nhiệt độ trên người Giang Dạ cuộn cuộn truyền tới, thiêu nóng cả hô hấp của Phó Tinh Thần.

Thật lâu sau, cô mới nhẹ nhàng mà phun ra hai chữ tới: “Không có.”

Thanh âm Phó Tinh Thần thực nhẹ, nhưng là dừng bên tai ở Giang Dạ, cho nên anh nghe được rành mạch.

Giang Dạ nhẹ giật mình.

Phó Tinh Thần: “Vừa rồi Kỷ Thần Viễn nói với em, Kỷ Dư An thích anh rất nhiều năm, anh đối với cô ta đặc biệt lãnh đạm, cho nên liên khuyên em, loại người như anh, tình cảm chỉ giữ cho riêng mình, không có khả năng thật sự thích em.”

Giang Dạ hô hấp lại trọng một ít, như cũ không mở miệng.

“Vẫn là anh cho rằng, tu vi của ai cũng cao như anh sao, bị người ta thích thời gian dài như vậy, thật sự một chút động tâm đều không có?”

Yên tĩnh nửa phút, Giang Dạ mở miệng: “Đây được tính là thổ lộ sao?”

“Không tính.”

Phó Tinh Thần véo véo lòng bàn tay, đầu bình tĩnh lại, chỉ là độ ấm trên người đều không xuống dưới, cô hiện tại cùng phát sốt giống nhau, toàn thân đều nóng bỏng tay, dừng một chút, cô mới tiếp theo nói: “Giang Dạ, anh rốt cuộc là thật sự thích em, hay chỉ là nghĩ cùng em chơi đùa?”

Khóe miệng Giang Dạ gợn lên, nụ cười mang theo chút lạnh lẽo.

Nha đầu này, thật đúng là không có lương tâm –tới hiện tại, cứ nhiên còn có thể hỏi ra vấn đề này.

Giang Dạ cúi thấp đầu, ở vành tai cô nhẹ nhàng cắn một chút: “Thích.”

Môi mỏng dọc theo lỗ tai cùng đường cong của cằm đi xuống, cuối cùng dừng ở khóe môi cô, phóng nhẹ âm thanh gần từng chữ một: “Vậy còn em..... Thích anh sao?”

“..... Có một chút.”

Không đạt tới trình độ giao phó hoàn toàn, nhưng khẳng định thích.

Phó Tinh Thần không dễ dàng động tâm, nhưng cô có thể cảm giác được, địa vị Hoắc Cận Sơ trong lòng đã thay đổi.

Một tắc lại một tắc, tuy rằng vẫn chưa ra ngoài hoàn toàn, nhưng cô lại so với ai rõ ràng hơn hết, sớm muộn gì sẽ có một ngày như vậy.

Giang Dạ thấp thấp cười một tiếng, ngữ điệu hơi hơi cao, tay từ cánh môi dịch đến gương mặt, đến đôi mắt, lại đến cằm, sau đó hạ xuống xương quai xanh, “Cho nên, hân ta hôn ở nơi nào?”

“.....”

Phó Tinh Thần quả thật muốn hộc máu.

Người đàn ông này, như thế nào vẫn không chịu bỏ qua vấn đề này?!

Càng quan trọng là..... Như thế nào cô mới làm ít chuyện xấu đã đụng phải Giang Dạ?

Cô lắc lắc đầu, “Không hôn.....”

Câu này vừa nói xong, Phó Tinh Thần đã cảm giác được cái tay ấn ở xương quai xanh cô dùng sức lực lớn một ít, cô đau đến mức gọi một tiếng, thanh âm ảm đạm chút nức nở: “Thật sự không hôn, em lệch đầu về một bên liền tránh thoát được.....”

Trên thực tế, không chỉ có thế, cô còn dùng sức véo Kỷ Thần Viễn một cái.

Mặt khẳng định không thể đánh, cô cũng chỉ có thể từ địa phương khác xuống tay, lúc xuống tay rất nặng, Kỷ Thần Viễn đã bị cô véo đến hoàn toàn thanh tỉnh.

Lần này Phó Tinh Thần nói, nửa câu lời nói dối đều không có.

Cho dù cô nguyện ý cùng Kỷ Thần Viễn nói chuyện, nhưng không thể tiếp thu được việc anh ta hôn cô.

Cho nên lúc ấy cô không chủ do dự liền quay đầu – đừng nói miệng, mặt cũng không có đụng phải.

Nói như vậy cũng không biết Giang Dạ tin tưởng hay không, Giang Dạ cũng không nói lời nào, tiếng hít thở của anh nhẹ hơn rất nhiều, sau đó khẽ nâng cằm Phó Tinh Thần, hôn lên xương quai xanh của Phó Tinh Thần.

Cùng thời gian, đèn phòng khách bị anh bật lên.

Phòng thỉnh linh xảy có ánh sáng, Phó Tinh Thần nheo nheo mắt, một lát sau mới thích ứng hoàn toàn ánh sáng này.

Cô hoàn toàn nhìn không nhìn thấy biểu tình trên mặt Giang Dạ, chỉ có xương quai xanh truyền đến từng trận âm áp không ngừng mà kích thích thần kinh.

Đầu tóc Giang Dạ hỗn loạn, nhẹ cọ ở trên cằm cô, mang theo từng trận tê dại.

Phó Tinh Thần chịu không nổi mà đẩy đẩy anh, “Anh làm sao vậy?”

“Không sao cả,” lúc này Giang Dạ mới ngẩng đầu lên, môi anh có vương sợi chỉ bạc, có chút ái muội, lại có chút gợi cảm, “Chính là nhớ em.”

“.....”

Phó Tinh Thần thật không biết nói cái gì cho phải.

Người đàn ông nào đều biểu đạt động tác thô bạo như vậy sao?

Hơn nữa hình như giữa trưa bọn họ mới gặp mặt.

Cô đem tầm mắt cấp bỏ qua một bên, cắn môi dưới vừa muốn đi, cánh tay đã bị Giang Dạ nhẹ nhàng túm chặt, Giang Dạ đem cô bế lên, cúi đầu ghé vào bên tai Phó Tinh Thần “Tiểu mỹ nữ, anh muốn em.”

Giọng nói anh nhẹ nhàng, nhưng lại gần từng chữ một.

Phó Tinh Thần thiếu chút tưởng thần kinh chính mình bị loạn, cho nên nghe lầm.

Cô vốn dĩ cho rằng Giang Dạ mới nảy bởi vì cô lừa anh nên mới nói như vậy, nhưng hiện tại..... Giang Dạ thoát nhìn ít nhất không phải bộ dáng tức giận.

Ngữ điệu Giang Dạ khi nói chuyện không có gì biến đổi, ngay cả mấy chữ khi này, từ trong miệng anh nói ra nhìn cực kỳ đứng đắn.

Mặt Phó Tinh Thần “Đùng” một chút liền cháy lên, lời lẽ chính đáng mà cự tuyệt: “Không được.....”

“Rất muốn.”

“Em không nghĩ!”

Trong đầu Phó Tinh Thần tự hỏi, lại buột miệng thốt ra.

“Em sợ cái gì?”

“.....”

Cô cái gì đều sợ, sợ ném trong sạch không đủ, tim cũng ném luôn.

Nhưng lời này Phó Tinh Thần không thể nói, cô chỉ lắc lắc đầu, một đôi mắt rõ ràng rất sáng, lại có chút vô thần.

“Anh rất sạch sẽ,” Giang Dạ dừng một chút, sau đó thối lui mấy centimet, không cẩn thận đem mấy sợi tóc nhét vào cô áo, “Anh chỉ có một người phụ nữ.”

Động tác anh mềm nhẹ, nhưng là Phó Tinh Thần bị anh đụng tới da thịt, nháy mắt liền nổi lên một tầng da gà.

Cô cắn môi dưới, ra vẻ nhẹ nhàng, ” Anh đã nói câu này cho bao nhiêu người phụ nữ?”

Giang Dạ không tức giận, anh cũng cắn môi dưới, lời nói ra mang theo vài phần phong lưu cùng tà khí.

“Chỉ có em.”

Phi.

Sinh vật này, đối với người phụ nữ nào cũng nói như vậy?

Phó Tinh Thần bán tín bán nghi, nhưng lại không khổng chế được tim đập càng lúc càng nhanh.

Lực sát thương của Giang Dạ quá lớn, đạo hạnh của cô rõ ràng không đủ.

Sau một lúc lâu, hai người vẫn chưa mở miệng.

Cao thấp là một việc nghiêm trọng, hai chân Phó Tinh Thần vẫn chưa đụng tới mặt đất, cho dù bị Giang Dạ ôm, thời gian lâu vẫn có chút mệt, cô nâng mũi chân nhẹ đá anh một cái: “Trước tiên anh thả em xuống.”

Giang Dạ không đáp lại, lực đạo trên tay buông lỏng, Phó Tinh Thần đã bị anh thả trên mặt đất.

Trong lòng Phó Tinh Thần có một cục đá lớn rơi xuống đất, chỉ là một ngụm khí còn không có thở ra hơi, cô liền lại nghe thấy Giang Dạ hỏi câu: “Thật sự không muốn?”

“.....”

Phó Tinh Thần điều tiết hô hấp nửa ngày nháy mắt lại rồi loạn, chưa suy nghĩ kĩ, cô liền lập tức lắc lắc đầu.

Thân thể Giang Dạ hướng về bên này đè ép, “Anh đây làm phải làm sao bây giờ?”

Giây tiếp theo, Phó Tinh Thần còn không có quá phản ứng, tay phải đã bị anh giữ chặt đưa xuống.

Ngón tay Giang Dạ mang theo lạnh lẽo truyền vào mu bàn tay cô, hình thành sự đối lập mãnh liệt, là vật thể nóng bỏng kề sát lòng bàn tay Phó Tinh Thần.

Cô sửng sốt một chút, dùng vài giây mới phản ứng lại.

Phó Tinh Thần động cũng chưa dám lại động, tần suất tim đập so với kim giây chuyển động tốc độ còn nhanh hơn vài lần, thanh âm phát ra khàn hơn bao giờ: “Giang Dạ, anh đừng xằng bậy, đạo diễn Cố sẽ đánh gãy chân của anh.....”

Cô nói ra vạn phần không có tự tin.

Cố niên là mẹ của Giang Dạ, chỉ cần như vậy, khẳng định sẽ không động tay thật sự.

Phó Tinh Thần tưởng tượng như vậy, quả thực cảm thấy tuyệt vọng, bởi vì cô ý thức được, những lời nói cho Giang Dạ, nửa phần uy hiếp đều không có.

Bên tai thượng truyền đến tiếng mở thắt lưng, rõ ràng, dọa người.

Phó Tinh Thần hôm nay chỉ mặc một cái váy, bởi vì vừa rồi lăn lộn, cổ áo đã hỗn độn mà mở ở trên vai, làn váy phía dưới là các tầng nếp uốn.

Độ ẩm trên người Giang Dạ rất cao, nhưng là ngón tay lại ngoài ý muốn mang theo lạnh lẽo, đẩy váy ra khỏi người cô, mới thấy eo cô, Phó Tinh Thần run run một chút, lùi về sau lấy tay đè cánh tay đang cởi quần áo của Giang Dạ.

Động tác Giang Dạ không dừng lại, ngón tay rất chậm mà ở trên bụng nhỏ nhẹ nhàng gõ vài cái.

“Thật sự không cần?”

“..... Ừ.”

“Vậy em nghe lời.”

“..... Ừ.”

..... Ừ?

Phó Tinh Thần chớp đôi mắt, chờ phản ứng lại, tay người đàn ông đã từ trên người cô rời đi, nếu không phải trên eo cô còn lưu xúc cảm của đầu ngón tay anh, thiếu chút nữa cô đã cho rằng Giang Dạ không chạm vào cô.

Cô xốc mí mắt, bên này mới cùng Giang Dạ mắt đối mắt, trên tay đồng thời đụng phải một vật nóng rực làm người ta khó có thể nói rõ.

Hốc mắt Phó Tinh Thần căng rất, đôi mắt cũng không dám chớp, thẳng tắp mà nhìn Giang Dạ, hô hấp của anh nặng nề, thanh âm rất thấp, mang theo nửa phần mê hoặc cùng câu dẫn: “Ngoan, nghe lời anh.”

39. Chương 39

Giang Dạ đem mấy chữ này nói ra đặc biệt nhẹ, nhẹ đến mức cô không nghe thấy.

Phó Tinh Thần cảm thấy chính mình không thể nghe lời, cô động cũng không dám động, tay phải lấy một tư thế cực kỳ xấu hổ đặt ở trên người anh.

Muốn nhận, nhưng lại không dám.

Hô hấp Giang Dạ nặng nề, dừng ở bên tai cô: “Lần đầu tiên?”

Phó Tinh Thần đại khái biết anh chỉ cái gì.

Cả người cô phát ngốc, trong đầu như có thứ gì đó nổ tung, ý nghĩ nào cũng rời rạc.

Giang Dạ còn cố tình cắn một ngụm ở vành tai cô, Phó Tinh Thần không tự giác mà nắm chặt tay, cô không dùng bao nhiêu là lực, thế nhưng người đàn ông bên cạnh lại rên một tiếng.

Khàn khàn, gọi cảm.

Phó Tinh Thần ý thức được liền rút tay trở về, còn chưa thu hồi hoàn toàn, tay đã bị anh túm chặt, sau đó lại lấy tốc độ cực nhanh thả trở về.

Độ ẩm trong lòng bàn tay Phó Tinh Thần tăng lên vài độ, nóng đến mức cô sắp không cảm giác, cô nhủ mày kêu anh, ngữ khí không được tốt: “Giang Dạ!”

“Hử.”

“Anh không biết xấu hổ!”

“Ừ.”

Xong rồi.

Phó Tinh Thần hoàn toàn hết hy vọng.

Tinh trùng lên não liền không thể chọc, lúc này nói với anh cái gì, đều nói không thông —— anh căn bản nghe không vào.

Đầu Phó Tinh Thần xoay chuyển, còn chưa nghĩ ra cách nào để thoát thân, đã nghe Giang Dạ nói: “Em nói có lý?”

“.....”

Cô không lý..... Chẳng lẽ anh có sao?

Giang Dạ không nói nữa, cầm tay cô trên dưới động vài cái, sau đó dừng lại, anh mở miệng, thanh âm khàn khàn mang theo tiếng thở dốc dày đặc: “Em tới.”

“Em không ——”

Phó Tinh Thần cảm thấy chính mình khó kiên cường được, chỉ là mới nói “Không” đã dừng lại, âm thanh như nghẹn ở cổ họng, sau đó lại theo vết hằn nuốt xuống.

Hô hấp Giang Dạ là nhiệt, nhưng thanh âm cùng ngón tay đều là lạnh.

Anh hỏi: “Tới hay không?”

Trên người Phó Tinh Thần cũng không được dễ chịu, thân thể vừa nóng lại mềm, nhiệt độ từ nơi đó cứ ập vào mặt cô, ngón tay Giang Dạ ngừng ở sườn eo cô, ngón tay đi xuống một đoạn, đem quần lót cô kéo xuống: “Thần Thần ngoan.”

Lần đầu tiên Giang Dạ kêu cô “Thần Thần”, lại dưới tình huống như vậy.

Phó Tinh Thần không cảm thấy ôn nhu, cô chỉ muốn đào một cái hố đi vào.

Ngón tay Giang Dạ còn đi xuống, Phó Tinh Thần nín thở, hai chân khép lại, ngón tay hơi hơi thu, học động tác vừa rồi của Giang Dạ động vài cái.

Mặt Giang Dạ đều chôn ở trên cổ cô.

Không tới nửa phút, cô nghe thấy Giang Dạ thấp thỏp mà cười một tiếng, “Em cố ý đúng không?”

Lòng Phó Tinh Thần sáng như ban ngày.

Cô đối với loại chuyện này, không có bất kỳ kinh nghiệm gì.

Có một lần Mạc Văn Ngữ lôi kéo cô xem phim giáo dục giới tính, Phó Tinh Thần còn ngã vào sofa ngủ mất.

Mơ mơ hồ hồ, đến mặt nam nữ chính cô cũng không thấy rõ, chỉ nghe âm thanh phát ra mà ngủ đến kiên định.

Có thể so sánh với bài hát ru ngủ.

Hoặc là nói, so bài hát ru ngủ thì dùng ít từ hơn.

Giang Dạ vừa nói như vậy, động tác còn tự nhiên mà ngừng lại.

Yên tĩnh vài giây, người đàn ông đột nhiên cầm tay cô động với tốc độ nhanh hơn.

Ý thức Phó Tinh Thần đều bị đánh tan một ít, hô hấp càng ngày càng bất bình ổn, tim đập càng lúc càng nhanh.

Cũng không biết qua bao lâu, động tác Giang Dạ rốt cuộc cũng ngừng lại.

Cả người Phó Tinh Thần không có tí sức lực, dựa vào ván cửa phía sau tuột xuống, sau đó lại bị Giang Dạ ôm lấy eo đứng vững.

Hô hấp cô ngột ngạt, thân mình lảo đảo, liền dựa vào trên người Giang Dạ.

Nửa trên Giang Dạ ăn mặc chỉnh tề, thậm chí không nhìn ra được anh mới làm qua loại vận động xấu hổ kia, Phó Tinh Thần chơi xấu mà xoa tay khắp nơi trên áo sơ mi của anh, giọng nói phát ra mềm có chút mỉa mai: “Giang Dạ, tay em đau.....”

Giang Dạ đỡ bả vai cô, lấy cánh tay kéo qua, vừa nhìn thấy ánh mắt đã tối sầm.

Tay con gái vốn dĩ tinh tế, lúc này lòng bàn tay đều đỏ ửng, ngón tay còn có chút không chịu được mà xưng lên.

Anh nhú nhú mày, sau đó cúi đầu ở trên trán Phó Tinh Thần nhẹ nhàng mà hôn: “Lần sau sẽ không.”

Phó Tinh Thần khẽ hừ một tiếng, đôi mắt không mở ra được: “Em muốn ngủ.”

“Tắm rửa trước.”

Phó Tinh Thần không nói chuyện, dựa vào trên vai anh không nhúc nhích.

Giang Dạ cúi đầu nhìn cô một cái, sau đó giơ tay tắt đèn, cúi người bế Phó Tinh Thần lên.

Ngày hôm sau.

Phó Tinh Thần vừa mở mắt ra, liền bắt gặp khuôn mặt phóng đại của anh.

Giang Dạ còn chưa ngủ tỉnh, lúc này mặt mày nhìn tinh xảo ôn nhu, so với ngày thường thoát nhìn anh còn thuận mắt hơn rất nhiều.

Tay phải Phó Tinh Thần có chút mỏi, cô giật giật ngón tay, sau đó tay chân nhẹ nhàng mà nhảy xuống giường.

Trên người cô không phải bộ váy ngày hôm qua, mà là bộ áo ngủ sạch sẽ mềm mại, trên người cũng sạch sẽ, còn mang hương vị sữa tắm.

Phó Tinh Thần ở nước ngoài sống trong hoàn cảnh tăm tối nhiều năm, vốn không phải là người bảo thủ, cô cũng không cảm thấy khó có thể tiếp thu, chỉ là cúi đầu nhìn bộ áo ngủ, mặt vẫn không chịu được mà đỏ lên.

Ngày hôm qua ngủ sớm, trong lúc nhất thời cũng đã quên báo cho Phó Hình Vân một tiếng, đầu Phó Tinh Thần nhảy tung tung, quả nhiên không đến một phút đồng hồ, tin nhắn Phó Hình Vân liên tiếp truyền tới

“Tiểu Thần Thần, đêm nay con không có trở về đúng không?”

“Nghe Văn Ngữ nói con đêm nay ở lại nhà nó, mẹ cảm thấy không tin tưởng lắm.”

“Con có bạn trai rồi đúng không?”

“Thần Thần, mẹ cũng không phải xã hội phong kiến bảo thủ, nếu con thật sự có bạn trai..... Ừ, mẹ cũng không phản đối.”

Câu cuối cùng, Phó Hình Vân rốt cuộc cũng đem mục đích nói ra: “Khi nào đem bạn trai về nhà cho mẹ nhìn thử nha?”

Phó Tinh Thần có chút đau đầu, cô dè dè huyết Thái Dương, tạm thời cũng không nghĩ ra cách nào đối phó với Phó Hình Vân, dứt khoát ném điện thoại qua một bên, tiến vào toilet rửa mặt đi.

Lúc ra tới trên giường đã không còn bóng dáng Giang Dạ.

Phó Tinh Thần một lần nữa đem điện thoại lấy về, lúc này Phó Hình Vân lại gửi thêm một tin nhắn.

“Giang tiên sinh thần bí là ai?”

Chậm nửa nhịp, Phó Hình Vân rõ ràng đã thấy được hot search Weibo.

Phó Tinh Thần hồi: “Bạn trai con.”

Bên kia thật lâu không có động tĩnh.

Một lúc lâu, Phó Hình Vân đã gửi hai câu nói lại đây.

“Vì sao đôi mắt mẹ rưng rưng nước,

Bởi vì Thần Thần của chúng ta rốt cuộc thoát kiếp FA.”

Phó Tinh Thần xem đến bật cười, không đáp trả Phó Hình Vân, cầm áo quần đi toilet thay.

Cửa Toilet đối diện ban công.

Lần này Phó Tinh Thần đi ra, đã thấy Giang Dạ đứng ngoài ban công gọi điện thoại.

Giang Dạ bận, dù sao cũng không phải ngày đầu tiên cô biết.

Anh đưa lưng về phía cô, trên người còn mặc áo ngủ màu trắng.

Phó Tinh Thần chú ý tới, cùng bộ quần áo vừa rồi thay kia là cùng một kiểu dáng.

Cô ở bên trong nhàm chán, rón ra rón rén mà đi đến ban công, động tác hờ hững Tinh Thần rất nhẹ, giống như làm trộm.

Khoảng cách gần, cô mới có thể nghe được nội dung đại khái.

Đơn giản là hạn mục công việc.

Tỷ như những hạng mục nào yêu cầu đầu thầu, khối đất nào yêu cầu nhận thầu..... Như một hội nghị qua điện thoại.

Phó Tinh Thần lấy di động nhìn thời gian.

Đã 9 giờ, Giang Dạ rõ ràng đã rời giường dậy trễ, không kịp đến công ty.

Qua ba phút, Giang Dạ vẫn không chú ý tới cô, cuộc điện thoại này, như cũ vẫn gọi chưa xong.

Lòng bàn tay Phó Tinh Thần lúc này vẫn còn hồng hồng, trợ thủ đắc lực đối lập, nhìn đặc biệt rõ ràng.

Trong lòng cô ghen khí, đem điện thoại cất vào trong túi, sau đó đuổi tay ta, quần lên cái tay Giang Dạ để ở lang can.

Tay người đàn ông này lớn lên đẹp, cho dù cùng Phó Tinh Thần đặt ở cạnh nhau, vẫn có vẻ tinh xảo.

Anh rút cuộc cũng nghiêng đầu nhìn Phó Tinh Thần một cái.

Khóe miệng Phó Tinh Thần nhẹ nhấp, một đôi mắt ướt dầm dề mà nhìn anh, Giang Dạ trở tay cầm lấy bàn tay không thành thật của cô, sau đó đem tầm mắt bỏ qua một bên, ngược lại đối với đầu kia điện thoại nói: “Hạng mục bên chỗ Thành Tây.....”

Giang Dạ nói còn chưa nói xong, Phó Tinh Thần đã nhón chân, hai người cao thấp không phải nói chơi, Phó Tinh Thần chỉ mang đôi dép đế bằng, cho dù nhón chân cũng chỉ có thể đụng tới cằm anh.

Phó Tinh Thần quay đầu đi, khóe miệng nhẹ nhàng mà dừng ở hầu kết Giang Dạ.

Không khí yên tĩnh nửa giây.

Phó Tinh Thần nghe được đầu kia có người kêu một tiếng: “Giang, giang tổng?”

Hầu kết Giang Dạ giật giật, nâng bàn tay nhàn rỗi đẩy Phó Tinh Thần ra, đề thấp thanh âm nói câu: “Đừng nháo.”

Đầu bên kia điện thoại: “.....”

Hạng mục bên Thành Tây..... Đừng nháo?

Người nọ lặp lại lần nưac, ngữ khí quái dị: “Giang..... Giang tổng?”

Giang Dạ cúi đầu thấy Phó Tinh Thần ngoan ngoãn mà chơi với ngón tay, sau đó mới “Ừ” một tiếng, đem nửa câu sau nói cho xong: “Hạng mục Thành Tây theo sát một chút.”

Phó Tinh Thần cúi đầu cong cong môi.

Lúc Giang Dạ mở miệng, cô nhanh chóng độ lên.

Lúc này đây, Phó Tinh Thần dứt khoát ném dép lê vào một bên, chân vòng lên lưng người đàn ông, môi cô ngừng ở bên môi anh, vẫn không nhúc nhích.

Rất rõ ràng, cô chính là không muốn cho Giang Dạ gọi cho xong cuộc điện thoại này.

Giang Dạ nghiêng đầu “Tối nay nói.”

Nói xong không đợi người bên kia người đáp lại, Giang Dạ trực tiếp đem điện thoại cất dứt.

Phó Tinh Thần dép còn chưa mang, nhảy vài bước liền chạy, kết quả chân vừa mới rơi xuống mặt đất, đã bị anh bóp cổ tay túm trở về.

“Tay không đau?”

“.....” Tạm dừng nửa giây, Phó Tinh Thần thức thời nói: “Đau.”

Cô nói xong còn mở ra lòng bàn tay ở trước mặt Giang Dạ quơ quơ: “Anh xem, còn hồng này.....”

Gịọng nói Phó Tinh Thần ôn nhu, nghe như đang làm nũng.

Khéo miệng Giang Dạ cong lên, tầm mắt dừng ở cánh môi của cô: “Miệng thì sao?”

40. Chương 40

Phó Tinh Thần không tự giác mà nhấp môi dưới.

Ánh mắt anh sáng quắc, như muốn đốt lửa ở trên môi cô.

Phó Tinh Thần gờ tay chặn miệng, nhìn rõ được ý tứ của anh, mặt vẫn luôn hồng từ cằm tới trán, “Anh đừng xằng bậy.....”

Mặt cô lớn bằng bàn tay, trắng nõn lại tinh xảo, bị tay chặn một chút, chỉ lộ ra một đôi mắt đào hoa lấp lánh ánh nước.

Giang Dạ nâng đôi mắt, sau đó một tay đem tay Phó Tinh Thần bỏ xuống dưới, cúi đầu hôn lên.

Phó Tinh Thần bị anh đẩy lui về phía sau vài bước, sau đó thân mình đột ngột nhẹ bẫng, bị anh ôm tới trên bàn, đáy mắt Giang Dạ là những ngôi sao nhỏ, môi từ khoe miệng Phó Tinh Thần chuyển qua vành tai, “Buổi chiều anh đi công tác.”

Cách trong chốc lát, Phó Tinh Thần mới “Ừ” một tiếng.

Lại nửa phút qua đi, Phó Tinh Thần cảm thấy không rất hay lắm, lại hỏi nhiều một câu: “Đi bao lâu vậy?”

“Một tuần.”

Phó Tinh Thần không trả lời, tay Giang Dạ buộc chặt: “Cho nên tính toán đem nụ hôn trong một tuần này giải quyết hết trong hôm nay.”

“.....”

Tay Giang Dạ còn tính quy củ, nhưng miệng vẫn dọc theo đường cổ cong cong của cô đi xuống mà đốt lửa, đôi tay Phó Tinh Thần nắm lấy cạnh bàn, sáng sớm đã gặp phải một đốm lửa.

Cô đẩy Giang Dạ một chút: “Anh nên đến công ty.”

Từ cuộc điện thoại lỡ dở khi nãy, khẳng định Giang Dạ còn chưa bàn giao hết công việc.

Quả nhiên, động tác người đàn ông dừng một chút.

Phó Tinh Thần còn chưa kịp nói may mắn, nút áo sơ mi đã bị anh mở ra.

Nụ hôn còn tiếp tục đi xuống, Phó Tinh Thần nhẹ nhàng mà “A~” một tiếng, như mèo kêu, đầu nóng cô lên, sau đó nghe được Giang Dạ cười một tiếng: “Hiện tại có bao nhiêu thích anh?”

Hô hấp Phó Tinh Thần ngừng lại, hít thật sâu vào một hơi, không chính diện trả lời: “Nếu anh không hành hạ tay của em, em sẽ càng thích anh.”

Anh không nói chuyện, tay vòng đến sau lưng cô, sau ba giây đã đem nút gài nội y mở ra, giây tiếp theo, cô bị anh đẩy ngã ở trên bàn.

Nhiệt độ buổi sáng cũng không là tính cao, hướng chỉ mấy ngày nay thời tiết bắt đầu âm u, thoát nhìn như có trận mưa lớn.

Phó Tinh Thần ngẩng đầu là có thể nhìn thấy không trung, ngay sau đó, là mặt Giang Dạ, cô cọ cọ một chút, thanh âm có chút suyễn, lại có chút câu người: “Giang Dạ, anh còn như vậy công ty có khả năng đóng cửa mất thôi.”

“Đóng cửa cũng nuôi được em.”

“.....”

Lúc này hỏi, thật đúng là chọn lúc tạt xấu của anh ra tới.

Phó Tinh Thần không nói nữa, Giang Dạ cũng không tiếp tục động tác, tiếng hít thở của anh ở bên tai cô, sau đó ở trên vai nhẹ nhàng mà cắn vài cái.

Đầu Phó Tinh Thần nâng lên một chút, sau đó mới mở miệng nói: “Ngôi sao kia là khi còn nhỏ, ba em xăm lên, khi đó em còn nhỏ, cho nên rất nhiều chuyện đều nhớ không rõ ràng lắm. Sau lần ba mẹ ly hôn, mẹ em không muốn nhắc tới người này, em liền không hỏi.”

Trước kia tên cô gọi “Hứa tinh”, một chữ cái độc nhất “Tinh”, cứ như vậy, có thể nghĩ ra nguyên nhân của hình xăm này.

Cổ áo Phó Tinh Thần chạy đến vòng eo, gió lạnh thổi tới, trên da thịt xkk đều nổi lên một tầng da gà.

Giang Dạ chú ý tới người dưới thân run rẩy một chút, anh thở nhẹ, duỗi tay đem nút thắt áo cô gài lại.

“Có việc gì gọi điện thoại cho anh.”

“Ừ.”

“Tìm không thấy anh, liền trực tiếp gọi cho mẹ anh hoặc là tiểu Bạch.”

..... Gọi cho Cố Niên?

Cô cũng không dám.

Nhưng Phó Tinh Thần cũng không phản bác, đặc biệt nghe lời mà “Ừ” một tiếng, sau đó ngẩng đầu ở khóe miệng anh khẽ hôn một cái: “Em không phải trẻ ba tuổi.”

Giang Dạ cười khẽ, đem cô từ trên bàn kéo lên, “Tốt nhất đừng gọi cho anh.”

Phó Tinh Thần ngẩng đầu.

Bước chân Giang Dạ không dừng lại, thậm chí đầu cũng chưa quay: ” Anh sợ anh nhớ em quá sẽ đặt vé máy bay quay lại đây tìm em.”

Phó Tinh Thần cong khóe miệng cười cười, trong miệng như ngậm một viên đường, vẫn luôn theo giọng nói của anh ngọt tới rồi trong lòng.

Phim mới của Trì Minh sẽ chính thức khởi động vào ba ngày sau, Phó Tinh Thần lại không có việc gì, cho nên từ khách sạn đi ra, đến ba ngày sau, Phó Tinh Thần trên cơ bản đều nhàn đến nhàm chán.

Buổi chiều cô đi đến văn phòng của Mạc Văn Ngữ.

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ một lúc lâu, Mạc Văn Ngữ mới thở dài: “Ngày hôm qua dì Phó hỏi tớ, cậu ở bên nhau với ai.”

Cô cùng Phó Tinh Thần có một loại ăn ý, giúp đối phương đánh yểm trợ chưa bao giờ thất thủ, đương nhiên đây là trước kia.

Ngữ khí Mạc Văn Ngữ có chút buồn bực, tràn ngập sự thất bại khi sự tình bại lộ.

Phó Tinh Thần gật gật đầu: “Mẹ tớ đã nói qua.”

Mạc Văn Ngữ giương mắt nhìn cô, “Cho nên cậu ở với ai?”

Phó Tinh Thần cười tủm tỉm: “Giang Dạ.”

Mạc Văn Ngữ nửa ngày không có phản ứng, cô nàng không thể tin được.

“Các người.....”

Biểu tình Mạc Văn Ngữ thay đổi bất thường, nháy mắt từ rồi rồi rầm thành tò mò cùng hưng phấn, Phó Tinh Thần theo bản năng che người lại, “Cái gì cũng không phát sinh.”

Không phát sinh mới là lạ.

Mạc Văn Ngữ không nghi tính chân thật của lời này, cô nàng vỗ vỗ bả vai Phó Tinh Thần: “Không cần nóng lòng, càng đồ tốt, càng làm sai.”

Phó Tinh Thần: “.....”

Chẳng lẽ nơi nào của cô biểu hiện sự thất vọng cùng sốt ruột..... Cho nên khiến Mạc Văn Ngữ hiểu lầm?

Sốt ruột..... Rõ ràng là Giang Dạ!

Biểu tình Phó Tinh Thần cứng đờ, cô có chút mất tự nhiên mà ho nhẹ một tiếng, sau đó nghe được Mạc Văn Ngữ dời đề tài: “Vừa rồi cậu vẫn luôn nhìn lòng bàn tay đến xuất thần, làm sao vậy, trên tay nở ra hoa?”

Mắt thấy Mạc Văn Ngữ đi lại đây, Phó Tinh Thần “Cọ” một chút mà đứng lên: “Đột nhiên nhớ tới có cuộc hẹn, cậu tiếp tục làm việc đi, tớ đi trước.”

Phó Tinh Thần nói xong xoay người liền đi, thẳng đến khi đóng cửa lại mới nhẹ nhàng mà thở ra.

Lời nói vừa rồi không tính là nói đùa, cô xác thật hẹn người.

Tuy rằng cuộc hẹn này, cô không muốn đi cho lắm.

Phó Tinh Thần buồn bực, cảm thấy đôi tay này đã không còn là của mình, giống như Parkin, không chịu sự sai bảo của đại não.

Cô bình phục tâm tình, sau đó mới mở tin nhắn, nhớ rõ địa chỉ hẹn gặp Tạ Cảnh Phi.

Nửa giờ sau, quán cà phê Hán Giang lầu B.

Lúc Phó Tinh Thần, Tạ Cảnh Phi đã ngồi ở bên trong chờ cô.

Cậu đeo một chiếc kính gọng vàng nhìn cực kỳ thư sinh, Phó Tinh Thần đánh giá vài lần, sau đó kéo ghế ra ngồi xuống.

Tạ Cảnh Phi đã mở miệng nói: “Chị, chị có lại gần Trì Minh không?”

Phó Tinh Thần nhú nhú mày, sau đó lắc đầu.

Cô cố ý giữ khoảng cách với Trì Minh, từ khi biết dụng tâm của anh ta.

Tạ Cảnh Phi nhấp một ngụm cà phê: “Nửa tháng trước, Trì Minh đưa cho em vài bức ảnh.”

Phó Tinh Thần: “Ảnh anh ta đưa hoa cho chị?”

“Thông minh,” Tạ Cảnh Phi búng tay một cái, “Anh ta muốn em đăng lên Weibo, một bức mười lăm vạn..... Đáng tiếc em không thiếu mười lá m vạn này, cho nên lúc ấy không đăng, cho dù đăng, hẳn là công ty của chị cũng chìm xuống?”

Phó Tinh Thần còn nhớ rõ chuyện này, không đợi cô nói chuyện, Tạ Cảnh Phi đã hướng về cô, “Hôm nay em hẹn chị là muốn nói cho chị một tin tốt.”

“.....”

Tuy rằng Phó Tinh Thần cảm thấy, tình tức tốt Tạ Cảnh Phi cơ bản cùng cấp với đánh rắm, nhưng vẫn cảm thấy có chút tò mò.

Tạ Cảnh Phi: “Trì Minh là học trò của cô em, cho nên hôm nay em nghe nghe cô nói—”

Cậu vừa nói vừa chỉ phía sau Phó Tinh Thần, “Chị đoán cô của em kêu anh ta ra đây, nói cái gì?”

Phó Tinh Thần theo ngón tay cậu ta nhìn qua, sau đó cách mấy bàn, thấy được Trì Minh cùng Cố Biên đang ngồi đối diện nhau, hẳn là đang nói cái gì đó.

Khoảng cách quá xa, Phó Tinh Thần không nghe thấy.

Đột nhiên cô nhớ tới cuộc nói chuyện lần đó ở thang máy giữa Giang Dạ và Trì Minh, giây tiếp theo, Tạ Cảnh Phi th xác định suy đoán của cô – “Chú Trì lá gan cũng không nhỏ, dám đánh chủ ý trên người tiểu tỷ tỷ, cô của em nhìn không thuận mắt, cho nên nhắc nhở anh ta vài câu.”

Chú Trì.....

Tuổi trẻ thật là tốt, còn có thể không chút cổ kị mà gọi người khác là chú.

Phó Tinh Thần nhấp một ngụm cà phê, còn chưa nuốt xuống, trước mặt đã xuất hiện một khuôn mặt phóng đại, Tạ Cảnh Phi thò qua, đôi mắt sáng long lanh: “Chị, nơi đó của chú ba được không?”

Cà phê ghen ở cổ họng, cô nuốt xuống lập tức quay đầu đi, ho khan vài cái, nhưng vẫn không chịu dừng lại, cô dứt khoát rút khăn giấy đứng dậy: “Chị đi toilet một chuyến.”

Tạ Cảnh Phi đá đá chân, sau đó đem tin nhắn Cố Niên mới gửi qua ra xem.

“Hắn là không được.”

Phó Tinh Thần ho khan nửa ngày, mặt ghen đến mức phát đỏ.

Toilet, cô đối diện với tấm gương tí mấy hơi, sau đó lại rửa mặt, nhiệt độ trên mặt đã xuống thấp, nhưng tim vẫn đập nhanh.

Cô lấy di động ra nhìn vài lần, đem thông tin trong danh bạ lướt qua lướt lại, sau đó lại từ dưới kéo đi, qua lại mấy lần, cô gọi cho Mạc Văn Ngữ.

Không ai nhận.

Phó Tinh Thần cắt đứt, sau đó gọi cho Phó Hình Vân.

Vẫn là không ai nhận.

Phó Tinh Thần cảm thấy không được rồi.

Cô ở cửa toilet xoay vài vòng, người đi lui tới đều theo bản năng nhìn cô vài lần, ánh mắt khác nhau, trừ tò mò, còn mang theo nửa phần đồng tình.

Phó Tinh Thần làm bộ không thấy, ngón tay cô ở trên màn hình gõ vài cái, sau đó gọi cho Giang Dạ.

Anh nói nói chiều nay đi công tác.

Hiện tại là ba giờ, chắc vẫn chưa lên phi cơ.

Quả nhiên, điện thoại vang lên hai tiếng, bên kia ấn nghe.

Giọng nói của anh từ bên kia truyền tới, cùng với âm thanh nhắc nhở đăng ký đăng ký, “Nhớ anh?”

Cổ họng Phó Tinh Thần khàn khàn, trong giọng nói tia nước nở như ẩn như hiện: “Giang Dạ, hình như em mắc bệnh rồi.”

41. Chương 41

Bên kia yên tĩnh vài giây, mới truyền đến âm thanh của Giang Dạ: “Sao lại khóc?”

Phó Tinh Thần hít vào một hơi, trong lòng như tắc một cục, mềm như bông, có chút buồn.

Cô lập tức phủ nhận nói: “Không khóc.”

Xác thật không khóc, ít nhất nước mắt vẫn chưa từ hốc mắt chảy ra.

Bên kia Giang Dạ không nói nữa, nhưng có một giọng nam khác kêu anh.

Hắn là nhắc nhở anh nên đi đăng ký.

Phó Tinh Thần bỏ điện thoại ra xa, sau đó nhẹ nhàng mà hô hấp, bên kia nói cô vẫn đang nghe, sau một lúc, cô mới mở miệng hỏi anh: “Khi nào thì đăng ký?”

Ngữ điệu Giang Dạ vững vàng: “Không đi nữa.”

Đầu kia hắn là trợ lý cả kinh “A” một tiếng, tuy rằng đã bị Giang Dạ nhìn chăm chăm đến mức nuốt trở vào nhưng bên này Phó Tinh Thần vẫn nghe được.

Lúc này cô mới lý giải ý tứ trong câu nói “Không đi nữa” của Giang Dạ.

Phó Tinh Thần đứng ở cửa, cô đi chậm rãi vài vòng rồi vòng lại bồn rửa tay, cô ngẩng đầu, nhìn chính mình trong gương.

Bên kia truyền đến tiếng bước, còn có âm thanh nói chuyện ồn ào, Phó Tinh Thần sợ anh nghe không rõ, cố tình nâng cao giọng: “Giang Dạ, anh đừng trở về.”

Tiếng bước chân dừng lại, thật lâu vẫn không truyền đến câu trả lời của anh.

Phó Tinh Thần lại hỏi câu: “Khi nào thì đăng ký?”

Lúc này đây, trợ lý thay anh đáp lại: “Nửa giờ nữa.”

“Anh cùng em nói mấy câu là được.” Phó Tinh Thần dừng một chút, “Em không có việc gì, không cần trở về.”

Ồn ào bên kia dần yếu bớt, Giang Dạ hẳn đã tìm nơi an tĩnh, chờ yên lặng hẳn, anh mới mở miệng: “Muốn nghe cái gì?”

“Khi nào anh về?”

“Cuối tuần.”

“Ừ.”

Không có phía sau.

Phó Tinh Thần xoa xoa đôi mắt, đợi cảm xúc đi qua, lại khôi phục bình tĩnh, vành mắt cô có chút phồng hồng, ánh mắt trong mắt cũng đã tiêu tán không ít.

“Chú ý an toàn.”

Rốt cuộc cũng ý thức được mình là bạn gái của anh.

Phó Tinh Thần cong miệng cười, đầu kia truyền đến tiếng giục của người trợ lý, Giang Dạ không vội cắt đứt điện thoại, giọng nói anh ôn nhu, tuy rằng chỉ nói một từ ” Được”, nhưng Phó Tinh Thần đã cảm thấy có chút vui vẻ.

Ba phút sau cuộc gọi kết thúc.

Thời gian này không có ai vào toilet, Phó Tinh Thần cúi đầu rửa mặt, kết quả mới vừa mới ngẩng đầu lên, tâm tình tốt liền bay mất.

Trong gương, ánh mắt của cô và người nọ vừa vặn chạm nhau.

Phó Tinh Thần hờ hững thu hồi ánh mắt, xoay người sang chỗ khác nhìn cô ta một cái, Trình Miểu tiến vào thuận tay đem cửa đóng lại, cho nên lúc này toilet phá lệ yên tĩnh, âm thanh bên ngoài cũng không truyền vào được.

Phó Tinh Thần cũng không vội vã, đứng ở tại chỗ nhìn cô ta cười như không cười.

Khóe miệng Trình Miểu cũng cong lên, nhưng trong mắt mang theo tia lạnh lẽo cùng châm chọc: “Thần Thần, vừa mới khóc sao?”

Phó Tinh Thần: “Tôi cùng cô hình như không thân.”

“Nói như vậy thật khiến người khác thương tâm,” Trình Miểu chậm rì rì mà vòng qua cô, “Nói như thế nào chúng ta cũng đã từng quen biết nhiều năm, cô nói đúng không?”

Phó Tinh Thần không phản bác, cô gật gật đầu: “Đột nhiên nhớ tới, ba năm trước đây tôi chỉ cho Kỷ Thần Viên một chân.”

Ngữ khí của cô không có biến hóa, nhưng nội dung lại ẩn dấu không ít thâm ý.

Trình Miểu nhú nhú mày: “Cô có ý gì?”

Phó Tinh Thần giương mắt nhìn cửa, cửa đã đóng lại, ngón tay cô giật giật, sau đó gơ tay cho Trình Miểu một cái tát.

Động tác cô rất nhanh, xuống tay cũng không nhẹ.

Trình Miếu cách một hồi lâu mới phản ứng lại, đầu cô ta bị đánh lệt qua một bên, lúc quay đầu, rớt cuộc chiếc mặt nạ cũng bị xé rách, ánh mắt so với trước đây sắc bén hơn không ít.

“Đoạt được bạn trai người khác liền cảm thấy thành tựu lắm đúng không, lần trước là Kỷ Thần Viễn, lần này có phải hay không lại muốn cướp ——”

Lời nói đã tới bên miệng, Phó Tinh Thần chính đem hai chữ “Giang Dạ” nuốt xuống, ánh mắt cô cũng lạnh hơn không ít: “Trình Miếu, đừng quá phận.”

Trình Miếu thẹn quá thành giận, lời nói ra bắt đầu không lựa: “Cô đừng tưởng rằng có Hoắc gia chống lưng, có thể đập lên đầu tôi, Phó Tinh Thần, cô cũng đừng quên, từ lúc bắt đầu đến bây giờ cô không mang họ Hoắc!”

Phó Tinh Thần nâng nâng tay, nhìn móng tay chính mình, móng tay dài hơn không, ít trách không được sáng nay trên vai Giang Dạ lại có vết đỏ.

Chờ Trình Miếu nói cho hết lời, cô mới nhẹ nhàng nhìn xuống: “Nếu không bây giờ cô đổi tên thành Hoắc Miêu đi, nhìn xem đến lúc đó Hoắc gia chống lưng cho cô, hay vẫn là chống lưng cho tôi?”

Cô tạm dừng một chút, sau đó tầm mắt ở trên mặt Trình Miếu quét vài vòng, “Đã nói, đừng quá phận.”

Phó Tinh Thần thu hồi tầm mắt, cô chú ý tới Trình Miếu muốn duỗi tay lại đây, kết quả còn chưa đụng đến cánh tay cô, cửa toilet đã bị đẩy ra.

Hai người đồng thời hướng ra cửa nhìn.

Trình Miếu phản ứng rất nhanh, bắt tay thu trở về, hướng về phía cửa thẹn thùng mà cười cười: “Đạo diễn Cố.”

Phó Tinh Thần không nghĩ tới, sẽ gặp phải Cố Niên trong hoàn cảnh xấu hổ này.

Ánh mắt của cô sáng lên, hướng bên cạnh xoay một chút, thoáng nhìn qua gương mặt đã sưng đỏ lên của Trình Miếu.

Vừa rồi lúc xuống tay không cảm thấy gì, hiện tại làm trò trước mặt Cố Niên, không thể hiểu được mà bắt đầu túng lên.

Kỹ thuật diễn Trình Miếu rất tốt, vừa rồi biểu tình trên mặt là muốn ăn tươi nuốt sống cô, lúc này đây nước mắt đã bắt đầu chảy.

Nếu đơn thuần làm người đứng xem, giờ phút này Trình Miếu thoát nhìn điềm đạm đáng yêu.

Phó Tinh Thần có chút đau đầu mà dè dè ẩn đường, trộm ngắm Cố Niên một cái, nửa ngày vẫn không thể tìm thấy thanh âm của chính mình.

Cuối cùng vẫn là Cố Niên “Ừ” một tiếng, “Nếu mặt bị thương, vẫn nên nhanh chóng đến bệnh viện nhìn xem.”

Ngoài ý muốn, bà ấy không có hỏi nhiều.

Trình Miếu cũng không dám nhiều lời khác, gật đầu với Cố Niên liền nhấc chân rời khỏi toilet, thậm chí nhìn cũng không thèm nhìn Phó Tinh Thần một cái.

Cố Niên một lần nữa đem cửa toilet đóng lại, “Xuống tay nặng như vậy, tay có đau hay không?”

Phó Tinh Thần: “..... Không đau.”

Kỳ thật là có chút.

Phó Tinh Thần nắm chặt lòng bàn tay, cúi thấp đầu, lại nghe thấy Cố Niên mở miệng nói: “Tiểu Dạ đã nhiều đêm không về.”

Ngữ khí Cố Niên đặc biệt bình thường, như đang nói việc thường ngày.

Đầu Phó Tinh Thần lại cúi thấp.

Cố Niên: “Thân thể Giang Dạ không được tốt?”

Phó Tinh Thần có chút ngốc, cô chớp chớp mắt, sau đó trả lời: “Hắn là khá tốt”

Làm việc và nghỉ ngơi có tính quy luật, ba bữa cơm cũng đúng giờ.

Phó Tinh Thần có chút không rõ nguyên nhân.

Cố Niên rửa sạch tay, thay đổi vấn đề hỏi tiếp “Nó không làm xằng bậy chứ?”

Lỗi tai Phó Tinh Thần nóng lên, sau đó lắc lắc đầu.

Biểu tình Cố Niên thay đổi, có chút rối rắm, lại thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Một bên không hy vọng anh làm xằng làm bậy.

Về bên khác, lại hy vọng có gì đó phát sinh.

Cố Niên bị ý nghĩ của mình làm hoảng sợ, động tác dừng lại vài giây mới đem vòi nước đóng lại, không có tiếng nước, toilet lại khôi phục sự yên tĩnh.

“Thần Thần ——” Cố Niên ngẩng đầu nhìn cô, trong ánh mắt mang theo dò hỏi: “Để ý cô kêu cháu như vậy sao?”

Phó Tinh Thần lắc đầu.

Không chỉ có không ngại, cô còn ước gì Cố Niên kêu cô như vậy.

Cố Niên cười cười, “Cô nghe Trì Minh nói, các người muốn đi nông thôn lấy cảnh, bên kia hoàn cảnh không được tốt, vừa lúc mấy ngày nay khả năng có mưa to, đi qua bên đó nhớ chiếu cố chính mình cho tốt.”

Trong lòng Phó Tinh Thần ấm áp, vui vẻ như trúng xổ số mấy ngàn vạn.

“Trì Minh là đứa trẻ ngốc, bị người khác lợi dụng còn vui vẻ,” Cố Niên dừng một chút, “Hôm nay cô đã nhắc nhở nó, cho nên về sau không cần lo lắng nó có dụng ý xấu với cháu.”

Cố Niên càng nhìn càng thấy cô gái này thuận mắt, bà cười tủm tỉm mà nhéo nhéo mặt Phó Tinh Thần, “Bên ngoài sắp mưa, cô kêu Cảnh Phi đưa cháu trở về.”

Phó Tinh Thần cười tủm tỉm nói cảm ơn: “Cảm ơn cố đạo.”

Cố Niên nói quả nhiên không sai.

Tạ Cảnh Phi mới đưa cô về không lâu, bên ngoài mây đen nặng nề kéo tới, không tới vài phút đã có mưa to.

Rõ ràng còn chưa 6 giờ, bên ngoài đã đen nhánh một mảnh.

Phó Tinh Thần kéo ghế ngồi ở bên cửa sổ, nhìn mưa đến mức mở ra hoa.

Phó Hình Vân thiếu chút nữa cho rằng cô nương này có vấn đề, ở phía sau đầu cô đi vài vòng, mới do dự mà mở miệng hỏi: “Thần Thần, mưa đẹp sao?”

“Đẹp.”

Cha con Hoắc Cận Sơ đều đi công tác, cho nên trong nhà cũng chỉ còn hai nữ chủ nhân, còn một cô giúp việc, cộng thêm một con chó tên là “Kỳ Kỳ”.

Kỳ kỳ liền ghé vào bên chân Phó Tinh Thần, hướng về đuôi cô nhẹ cọ vài cái.

Phó Hình Vân lại hỏi: “Cái gì Giang?”

“Dạ.”

Phó Tinh Thần buột miệng thốt ra, sau khi nói xong phản ứng lại quay đầu nhìn Phó Hình Vân một cái.

Bà ho nhẹ một tiếng, lại bổ thêm mấy chữ: “Đêm, ban đêm thật đẹp.”

Phó Hình Vân trừng cô, “Khi nào mang về cho mẹ nhìn xem?”

“Vậy lúc kết hôn sẽ mang về.”

“Vậy khi nào các người kết hôn?”

Phó Hình Vân không chú ý sự nghiệp của cô, nhưng lại có sự quan tâm dị thường tới chung thân đại sự của cô.

Phó Tinh Thần ho nhẹ một tiếng, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, tất cả đều là đám mây xếp chồng, áp người đến mức không thở nổi.

Phó Tinh Thần không thể trả lời được vấn đề này, kéo ghế đứng lên: “Mẹ, phim mới của con quay ở nông thôn, phỏng chừng một tuần mới có thể trở về.....”

Lời còn chưa nói xong, tiếng chuông di động vang lên trước.

Phó Tinh Thần dừng lại, Phó Hình Vân nhìn cô một cái, liếc nhìn màn hình điện thoại.

Giây tiếp theo, Phó Tinh Thần dùng tốc độ nhanh nhất để xoay người, lúc nhận điện thoại thanh âm đè thấp xuống: “Ừ——”

42. Chương 42

Phó Hình Vân còn đang đứng phía sau, hơn nữa một chút ý tứ tránh đi cũng không có.

Phó Tinh Thần xoay người chỉ chỉ trên lầu, thấy Phó Hình Vân dùng ánh mắt quái dị mà nhìn cô, dứt khoát tự mình đi lên, vào phòng còn giống như làm ăn trộm đem cửa phòng đóng lại.

Phó Tinh Thần đi đến bên cửa sổ, lúc này mới hỏi lại một câu: “Giang Dạ.”

Bên kia là tiếng đóng cửa xe, ngay sau đó người đàn ông nhẹ nhàng mà “Ừ” một tiếng.

“Xuống máy bay?”

Trong phòng có chút buồn, bên ngoài trời mưa rả rít, cách một tầng cửa sổ vẫn có thể nghe được tiếng mưa đập xuống nền, Phó Tinh Thần không dám mở cửa, ngón tay gõ gõ tấm kính, lẳng lặng mà chờ bên kia trả lời.

Yên tĩnh vài giây.

Giang Dạ mới mở miệng, nhưng không trả lời vấn đề của cô: “Sao lúc này lại khóc?”

Phó Tinh Thần phủ nhận: “Không khóc mà.”

Bên kia lại khôi phục yên tĩnh, ngay sau đó là tiếng lật giấy, ngẫu nhiên còn vang lên tiếng còi.

Phó Tinh Thần thở dài, “Cho rằng mình bị bệnh mất rồi.”

Giọng nói mới vang lên, âm thanh đầu kia đã biến mất.

“Tự nhiên Tạ Cảnh Phi nhắc tới anh, khiến em rất nhớ anh.”

Người đầu kia như cũ trầm mặc.

Phó Tinh Thần nâng mu bàn tay lên chạm chạm mặt, “Giang Dạ, anh đang nghe sao?”

“Đang nghe,” Giang Dạ dừng một chút, giọng nói pha lẫn ý cười: “Anh vẫn luôn nhớ tới em.”

Giọng nói anh vừa vang lên, bên cạnh đã có người ho khan, Phó Tinh Thần dùng tốc độ nhanh nhất bịt miệng, cô cũng bị sặc đến ho khan, “Đường, Đường.....”

Bên kia còn đặc biệt nói, “Phó tiểu muội, tôi vẫn luôn nhớ tới cô.”

Phó Tinh Thần: “.....”

Tình cảm cô ấp ủ nửa ngày, nghẹn đến mức sắp khóc, ngăn ngừn vài giây, đều bị Đường Mộ Bạch phá hỏng.

Phó Tinh Thần tưởng tượng đến cảnh Đường Mộ Bạch nghe được toàn bộ cuộc điện thoại, buồn bực đến mức hận không thể chui đầu xuống đất.

Kết quả Đường Mộ Bạch lại không cảm cái gì, còn tiếp tục: “Phó tiểu muội, cô nhớ tôi sao?”

Phó Tinh Thần: “..... Không nhớ.”

Đường Mộ Bạch nghẹn lời.

Phó Tinh Thần nhìn thời gian trò chuyện, rõ ràng còn chưa nói mấy câu, đã qua hai mươi phút.

Cô nhìn về phía cửa sổ, bên ngoài vẫn đang mưa, những cánh hoa trong khuôn viên đã thấm đẫm nước, cô ho nhẹ một tiếng: “Đang ở đâu?”

“Anh ở quốc nội,” Giang Dạ cười một chút, liếc nhìn Đường Mộ Bạch, “Mệt sao?”

“Bên anh có mưa không?”

“Trời nắng.”

Phó Tinh Thần “Ừ” một tiếng, “Em muốn đi theo đoàn phim quay cảnh ở nông thôn.”

“Được.”

Bên kia tạm dừng vài giây, lại bổ thêm một câu: “Nhớ chăm sóc chính mình cho tốt.”

Đã gần nửa tiếng.

Phó Tinh Thần không biết phải nói cái gì.

Đầu kia là tiếng hít thở trầm ấm của anh, Phó Tinh Thần cúi đầu, nhìn chằm chằm mũi chân nhìn vài giây, liền phía sau có người đang lén lút mà mở cửa.

Phó Tinh Thần: “Mẹ em hình như rất muốn gặp anh.”

Phía sau, mắt Phó Hình Vân sáng rực.

Giang Dạ đáp ngắn gọn: “Được.”

Phó Tinh Thần cảm thấy không tốt một chút nào, lúc cô cùng Kỷ Thần Viễn ở bên nhau, Phó Hình Vân chưa bao giờ nhắc tới việc này.

Cũng không biết lần này là vì chuyện gì, cứ thúc dục cô đem Giang Dạ về gặp mặt.

Phó Tinh Thần nhìn chằm chằm mũi chân xoay vài vòng, khi xoay người, tầm mắt lơ đãng mà nâng một chút, sau đó nhìn đến đôi dép mây hồng phấn đang đứng ở kia.

Tầm mắt lại hướng lên trên, Phó Hình Vân ngoắc cô một cái.

Mười giây sau, Phó Hình Vân cảm thấy mỹ mãn mà cảm di động của Phó Tinh Thần, kêu một tiếng: “Tiểu Giang đúng không?”

Phó Tinh Thần: “.....”

Không biết bên kia nói gì đó, Phó Hình Vân cười một tiếng: “Được được, cuối tuần gặp.”

Phó Tinh Thần vừa nghe, đã cảm thấy hướng đi có chút hiển nhiên, còn không đợi cô đem điện thoại lấy về, lại nghe thấy Phó Hình Vân đặc biệt ngữ khí châm chọc nói câu: “Không có gì, chính là đang phát ngốc nhìn chằm chằm vào lòng bàn tay mình.”

Phó Tinh Thần: “.....”

Cô đã không còn mặt mũi để nghe tiếp đoạn sau, dẫm dép lê chạy vào phòng tắm.

Hai ngày nay Tây Thành mưa không ngớt.

Điều duy nhất đáng mừng, ngày đoàn phim khởi hành, mây đen đã tản ra một ít, thời tiết cũng tốt hơn, ngẩng đầu còn có thể nhìn thấy mặt trời.

Trên đường đi thật sự nhàm chán, trên xe có người ba người đã mở bàn bài, còn có vài nữ diễn viên đang nói chuyện bát quái.

Phó Tinh Thần chỉ mang theo trợ lý Lâm Ấm, cả hai người đều không phải người nhiều chuyện, cho nên không tham dự vào, tìm trò chơi để hai người giải sầu.

Phía trước là Trình Miểu, cách vài phút lại quay đầu liếc nhìn cô một cái.

Không biết rõ sự tình còn cho rằng cô ta có hảo cảm với Phó Tinh Thần.

Phó Tinh Thần xem nhẹ việc này, định lực của Lâm Ấm rõ ràng rất tốt, ánh mắt nóng rát của Trình Miểu lướt qua vài lần, cô ấy đã cúi thấp đầu ghé vào lỗ tai Phó Tinh Thần: “Chị Thần Thần, sao Trình Miểu cứ nhìn chị mãi vậy?”

Lâm Ấm đối Trình Miểu không có ấn tượng tốt gì, rõ ràng còn đang nằm ở tuyến hai, nhưng tính tình không nhỏ, ngày thường luôn héch mui nhìn người khác.

Phó Tinh Thần giơ tay sờ sờ đầu cô ấy, nửa thúc giục nửa dụ dỗ: “Mặc kệ cô ta, chúng ta tiếp tục.”

Động tác của cô đặc biệt ôn nhu, Lâm Ấm cười tủm tỉm mà đảo, nháy mắt đem Trình Miểu vớt sau đầu.

Đến nơi trời đã chạng vạng.

Toàn bộ thôn cũng chỉ có mấy chục hộ gia đình, yên lặng lại an bình. Thôn không tính là hẻo lánh, nhưng vị trí không tính là tốt, nhiều sông lại thêm vách đá.

Bởi vì mới trải qua một trận mưa to, trong không khí còn mang theo bùn đất cùng hoa cỏ dại, khác hoàn toàn với không khí trong thành thị.

Cảnh đầu tiên được quay tại trường học nhỏ.

Hôm nay Phó Tinh Thần không có cảnh quay, tùy tiện lấy cái đệm bỏ trên tảng đá, cầm bình nước nhìn bọn họ quay.

Hôm nay trạng thái Trình Miểu rõ ràng rất tốt, nguyên nhân có khi Trì Minh đã theo đuổi thành công, một tuồng kịch diễn gần tám cảnh.

Phó Tinh Thần xem vài lần còn cảm thấy rất vui vẻ, số lần một nhiều, cô cảm thấy máy của mình đã bị ô nhiễm, tầm mắt lệch về một bên, đem mọi góc gác trường học nhìn qua một lần.

Phòng học thứ năm trước cửa có một chú chó đang ngồi xổm, nhìn qua bên cạnh, Phó Tinh Thần thấy một cô gái rất trẻ.

Cô gái này còn khá xinh đẹp, không phải người trong đoàn phim, cũng không giống người ở thôn này.

Phó Tinh Thần nhìn vài lần, lúc đem ánh mắt thu hồi lại, người nọ ngẩng đầu, cùng cô bốn mắt nhìn nhau.

Ánh mắt còn chưa dời đi, nửa phút sau, cô gái kia đã nhấc chân đi tới.

Tên cô gái là Diệp Già Lam, năm nay mới hai mươi tuổi.

Mặt mày ủ ê cũng không ảnh hưởng tới vẻ ngoài xinh đẹp của cô nàng, Phó Tinh Thần nhìn qua đã có ấn tượng tốt, chẳng qua giây tiếp theo nghe được cô ấy nói, liền đứng dậy.

“Mấy ngày nay mưa to, bùn đất lại ướt, còn có không ít đá, buổi chiều em đi từ phía đông lại đây, nước ở dòng suối nhỏ cũng đặc biệt vẩn đục..... Chị gái, chị không cảm thấy điều gì bình thường sao?”

Cô gái nói, Phó Tinh Thần chú ý tới một nửa, bắt đầu lại có ý nghĩ khác.

Hiện tại cô gái vừa nhắc nhở, Phó Tinh Thần xác thật cảm thấy không bình thường.

Cô mở hot search Weibo nhìn vài lần, điều là tin tức nước dâng và đất đá bị sạt lở.

Mí mắt Phó Tinh Thần nhảy vài cái, Diệp Già Lam còn cau mày, hình như cô ấy bị cảm mạo, nói chuyện giọng còn ồm ồm: “Chị gái, em biết trong thôn nam đối diện có một sườn núi nhỏ, mấy ngày hôm trước em vừa xem qua, mặt đất đã được san bằng, bùn đất cũng rắn chắc ——”

Phó Tinh Thần hiểu rõ ý tứ của cô nàng.

Quả nhiên, cô đoán đúng câu nói tiếp theo của Diệp Già Lam: “Chị, lát nữa em nghĩ cách giúp người trong thôn tránh khỏi khu vực này, nếu thật sự không được, chị nhất định phải giúp em khuyên nhủ bọn họ.”

Phó Tinh Thần bị cô nàng nói cũng có chút sợ hãi, mí mắt nhảy không ngừng, càng đem Weibo lướt đi xuống, càng cảm thấy run sợ.

Nửa giờ sau, trường học đúng giờ tan học.

Đoàn phim rút cuộc cũng diễn xong cảnh đầu tiên, biểu tình của Trì Minh cùng Trình Miếu đều không được tốt, Phó Tinh Thần nhìn thời gian, sau đó đi theo Diệp Già Lam.

Một giờ sau, còn năm phút đồng hồ nữa là đến 7 giờ.

Toàn bộ thôn bao gồm cả đoàn phim đều đang ngồi ở Nam Sơn.

Phó Tinh Thần cùng Diệp Già Lam ngồi cùng nhau, cô chú ý tới, cô gái này vẫn luôn đặc biệt khẩn trương, cách vài giây lại nhìn di động một cái.

Nhìn đến mức nở ra hoa, cô nàng rút cuộc cũng nhẹ nhàng thở ra.

Cùng lúc đó, cách đó không xa có người hô một tiếng: “Quả nhiên có đất đá sạt lở!”

Phó Tinh Thần theo bản năng quay đầu nhìn Diệp Già Lam, mặt mũi trắng bệch, đầu lệch về một bên ngã xuống trên vai cô: “Chị, cho em dựa một chút.”

Áp lực trong lòng quá lớn, cô nàng có chút mệt mỏi.

Phó Tinh Thần giật mình, điều chỉnh tư thế cho cô nàng dựa vào thoải mái.

Qua vài phút, bên người vang lên giọng nói ôn nhu: “Chị, chị có người trong lòng không?”

Phó Tinh Thần nuốt một ngụm nước miếng: “..... Có.”

“En cũng có,” thanh âm của cô gái nhỏ mềm nhũn, mang theo nức nở, “Bởi vì lo lắng không thấy được anh ấy, cho nên vừa rồi đặc biệt sợ hãi.”

Phó Tinh Thần cúi đầu nhìn thoáng qua.

Nước cuốn bùn cùng đá đi xuống, toàn bộ thôn nhìn không hình dạng ban đầu.

Phó Tinh Thần hít vào một hơi: “Chị cũng sợ không thấy được anh ấy.”

Diệp Già Lam không nói chuyện nữa.

Ước chừng qua nửa giờ, người bên cạnh hô hấp nhợt nhạt, tựa hồ đã ngủ rồi.

Phó Tinh Thần nghiêng đầu nhìn, sau đó nhẹ nhàng mà đỡ nằm cô nàng xuống, gió có chút lớn, cô dứt khoát đem đắp lên người cô nàng, cầm di động đi sang bên kia.

Tuy rằng mưa vẫn còn, nhưng tín hiệu không ảnh hưởng lớn, internet còn thông suốt, cô mở danh bạ, sau đó gọi điện cho Giang Dạ.

Ngoài ý muốn không nghe máy

Phó Tinh Thần cúp máy, Hoắc Cận Sơ mới gọi được.

Giọng nói anh ta mang theo lo lắng rõ ràng: “Thần Thần, em không bị thương chứ?”

Phó Tinh Thần chớp chớp mắt: “Tôi không có việc gì..... Chỉ có chút lạnh.”

Gió lạnh thổi tới, khiến cô rung mình một cái.

“Ngày mai anh liền trở về ——”

“Anh” Phó Tinh Thần thở nhẹ, “Không cần lại đây, đừng lo lắng mẹ lo lắng cho tôi.”

Hoắc Cận Sơ dừng một chút, không biết là vì tiếng ” Anh” kia, hay là câu nói phía sau.

Một lúc lâu, anh ta mới khẽ thở dài: “VẬY em chiều cổ mình cho tốt.”

“Được.”

Hai bên trầm mặc nửa phút, Phó Tinh Thần cắt điện thoại trước.

Cô ngồi ở sườn núi hai phút, đầu có chút nhức, mắt lại mỏi, vừa muốn xoay người trở về, tiếng chuông lại lần nữa vang lên.

Đang suy nghĩ việc sử đổi cách gọi của Đường Ngộ, Tạ Cảnh Phi, Đường Mộ Bạch đối với Phó Tinh Thần. Mọi ng cho ý kiến đi

43. Chương 43

Không phải Hoắc Cận Sơ, không phải Phó Hình Vân.

Cũng không phải Giang Dạ.

Phó Tinh Thần kinh ngạc cả một lúc, sau đó mới ần nghe.

Đầu kia giọng nói của Cố Niên đã truyền tới, mang theo trấn an cùng lo lắng: “Thần Thần, cháu có bị thương không?”

Phó Tinh Thần ôm cánh tay ngồi xuống: “Đạo diễn Cố, cháu không có việc gì.”

Tiếng gió kêu rít, đem tóc cô thổi có chút loạn, cô duỗi tay cầm lấy, nhẹ giọng nói lời cảm ơn: “Cảm ơn đạo diễn Cố.”

“Không cần khách khí như vậy” Giọng nói Cố Niên vững vàng: “Ngày đầu tiên đóng phim, cảm giác thế nào?”

“Khá tốt.”

Căn bản không có chuyện gì, xác thật khá tốt.

“Kịch bản cô đã nhìn qua, có chỗ nào không hiểu hay không?”

Phó Tinh Thần mỉm cười, trả lời vấn đề: “Không ạ, vẫn có thể.”

Đầu kia yên tĩnh vài giây, Cố Niên mới mở miệng: “Thần Thần, cháu đừng sợ.”

Lần này Phó Tinh Thần không nói nữa.

Nói không sợ hãi là không có khả năng.

Tim Phó Tinh Thần vẫn còn đập bình bịch, Cố Niên hỏi cô: “Lúc sợ hãi liền ngẩng đầu đếm ngôi sao, đếm tới một trăm ngôi, nói không chừng sẽ có chuyện tốt phát sinh.”

Cố Niên có thể biến cô thành trẻ ba tuổi, Phó Tinh Thần nhẹ “Dạ” một tiếng, sau đó ngẩng đầu.

Qua cơn mưa trời lại sáng, sắc trời đã sắp tối, loáng thoáng có thể nhìn thấy mấy ngôi sao điểm xuyết ở bầu trời đêm, ngón tay cô chỉ chỉ, thật sự đếm từng ngôi từng ngôi.

Cố Niên không nói nữa, cũng không cắt đứt điện thoại.

Phó Tinh Thần có thể nghe được tiếng hít thở, ngẫu nhiên còn truyền đến tiếng tivi, ngay sau đó, là giọng nói nôm nống của Tạ Cảnh Phi.

Khoảng cách quá xa, cách sóng chỉ nghe được vài từ vụn vặt, Phó Tinh Thần không nghe rõ.

Đã gần mười phút, Phó Tinh Thần thật sự không muốn quấy rầy Cố Niên, mở miệng trước nói: “Đạo diễn Cố, con không có việc gì, cô cứ bận việc đi.”

Lần này Cố Niên cũng không nói nhiều, lại dặn dò vài câu liền cúp điện thoại.

Phó Tinh Thần lại đếm, đếm tới mức đen chính mình phát ngốc, cũng không biết đếm tới một trăm hay chưa.

Cô dứt khoát từ bỏ, đem đầu vùi ở giữa hai đầu gối, đôi mắt mới nhắm lại vài giây, trên vai đã truyền đến âm áp, đôi mắt Phó Tinh Thần mở ra, sau đó nghiêng đầu nhìn: “Anh.....”

Lời cảm ơn còn chưa nói xong, cổ họng cô đã bị nghẹn, hô hấp lỡ một nhịp.

Cô nghiêng đầu, sau đó chớp chớp mắt, kết quả có thể là dùng sức quá mạnh, không cản chảy nước mắt mất rồi.

Phó Tinh Thần cắn môi, một tay chống xuống đất mặt muốn đứng lên, bởi vì thời gian ngồi có chút dài, lập tức đứng không vững, vẫn là Giang Dạ kịp thời đỡ mới không bị ngã xuống.

Thần kinh cô thả lỏng, đứng dựa vào anh, nửa ngày cũng không chịu đầu lên.

Giang Dạ sửa lại áo khoác cho cô, thanh âm ôn nhu: “Có sợ không?”

Phó Tinh Thần “Ừ” một tiếng.

Nhân viên cứu hộ đã đuổi tới, Phó Tinh Thần nghiêng đầu nhìn qua, trên núi đã bắt đầu có người rút lui.

Xung quanh chỉ còn dư lại vài người.

Xung quanh tối đen, chỉ có ánh trăng chiếu vào mặt đất, ánh sáng yếu ớt, không ai đem lực chú ý đặt ở bọn họ.

Phó Tinh Thần nâng cánh tay, vòng qua cổ người đàn ông kéo xuống, sau đó nhón chân hôn lên.

Giang Dạ không có động tác khác, chỉ cúi thấp đầu phối hợp với cô.

Trên môi anh còn mùi thuốc lá, rất nhạt cũng rất lạnh, Phó Tinh Thần nhắm mắt lại, mới mở miệng cắn khước môi anh, đã nghe thấy giọng nói ở đằng sau ôn hòa nhỏ nhẹ ——

“Diệp Già Lam, đẹp không?”

Phó Tinh Thần có thể đoán được tiếng ai.

Vốn dĩ cô cho rằng không còn ai ở xung quanh, lá gan mới lớn lên, đầu óc nóng lên cứ thể nhón chân hôn anh.

Kết quả ai có thể nghĩ đến, bên cạnh còn hai người đang đứng!

Mặt Phó Tinh Thần đỏ lên, thối lui nửa bước, hướng về phía sau nhìn thử, sau đó thấy Đường Ngộ đang nhìn cô mà cười: “Em mang người đi, hai người tiếp tục.”

Nói xong không đợi bọn họ đáp lại, cậu ta trực tiếp kéo cô gái đang phát ngốc đi.

Bên tai khô phục yên tĩnh.

Rõ ràng rất là lạnh, Phó Tinh Thần lại cảm thấy toàn thân đều đang nóng lên, cô duỗi tay túm lấy góc áo Giang Dạ, đôi mắt cũng không dám nâng lên nhìn anh: “..... Chúng ta cũng xuống đi.”

Trải qua việc như vậy, trong thôn đã không thể lại ở lại, những cảnh quay còn lại chỉ có thể tìm nơi khác quay bù, đoàn phim chỉ có thể về lại Tây Thành.

Phó Tinh Thần không dám để cho Lâm Ấm đi theo, dọc đường đi đặc biệt cẩn thận, lén lút chạy tới xe Giang Dạ.

Giang Dạ mang theo tài xế, Phó Tinh Thần ngồi bên tay phải anh, tay phải bị anh nhẹ nắm, cô quay đầu nhìn ra bên ngoài, sau đó mới mở miệng: “Sao lại trở về?”

Giang Dạ nhắm mắt tựa lưng vào ghế ngồi, mày vẫn nhẹ nhàn, anh giơ tay nhẹ nhàng ấn ấn đường, không nói chuyện.

Phó Tinh Thần cũng không hỏi lại.

Đáp án không quan trọng, quan trọng là anh xác thật đã trở lại, hơn nữa giờ phút này đang ở bên cạnh cô.

Phó Tinh Thần cúi đầu nhìn mười ngón tay đang đan vào nhau, sau đó cũng nhắm mắt lại, trầm trầm mà ngủ mất.

Từ ở nông thôn đến trung tâm thành phố quá trình không ngắn không dài, trở lại thành phố, đã hơn 9 giờ tối.

Gió rất lớn, đầu lại đau, một giấc ngủ của Phó Tinh Thần tỉnh lại đã hơn 10 giờ rưỡi.

Bầu trời Tây Thành trong vắt, ngẩng đầu có thể nhìn thấy vầng trăng tròn.

Phó Tinh Thần có chút hoa mắt, chống giường ngồi dậy, chờ đầu thanh tỉnh, mới nhớ tới phải báo bình an cho Phó Hình Vân.

Phó Hình Vân đáp lại cô: “Đã có người báo bình an cho mẹ rồi.”

Phó Tinh Thần nhú nhú mày, nghĩ là Hoắc Cận Sơ, cũng không hỏi lại.

Kết quả giây tiếp theo, tin nhắn Phó Hình Vân lại gửi tới: “Thần Thần, tối nay có trở về không?”

Ngón tay Phó Tinh Thần dừng lại, sau đó thêm phía trước chữ “Có” một chữ cái “Không”.

Gửi tin nhắn thành công, Phó Tinh Thần đánh giá xung quanh căn phòng.

Toàn bộ phòng trang trí đơn giản lại tinh xảo, không giống phòng khách sạn, giống như phòng ngủ ở nhà, Phó Tinh Thần dè dè huyết Thái Dương đang nhảy, đứng dậy mở cửa phòng, đã nhìn thấy hai người đang đứng yên một chỗ ở bên ngoài.

Tạ Cảnh Phi cùng Cố Niên hiển nhiên đã ở bên ngoài khá lâu, hai người liếc nhau, sau đó lại đem tầm mắt dừng ở trên mặt Phó Tinh Thần.

Nửa phút sau, Tạ Cảnh Phi mở miệng trước: “Tiểu tỷ tỷ, có cảm thấy không thoải mái ở chỗ nào không — a.....”

Tạ Cảnh Phi cúi đầu nhìn cách tay bị Cố Niên nhéo đỏ ửng, hít vào khí lạnh sau mới run giọng nói: “Chú ba..... Ở thư phòng bên cạnh.”

Phó Tinh Thần nhìn cậu ta một cái, sau đó lại nhìn Cố Niên một cái, quyết định không nói lời nào, chỉ nhẹ nhàng đá chân.

“Tiểu..... Chị đói bụng không?”

“Không đói bụng.”

“Nhưng chú ba vẫn chưa ăn cơm” Tạ Cảnh Phi vừa nói vừa nâng khay cơm lên: “Chị cũng biết dạ dày chú ba không tốt lắm, tiểu..... Ủ, có thể phiền chị đưa cơm cho chú ấy được không?”

Phó Tinh Thần bắt đầu hoài nghi, về tên của mình trong miệng Tạ Cảnh Phi, chỉ có một chữ ” Tiểu”.

Cô cười một tiếng, tiếp nhận khay, sau đó đẩy cửa phòng bên cạnh.

Thư phòng ánh sáng rõ ràng tối hơn một ít, Phó Tinh Thần trở tay giữ đóng cửa, bưng đồ ăn qua đặt ở trên bàn.

Giang Dạ nâng mắt, “Tỉnh lại khi nào?”

“Vừa rồi.”

“Anh không muốn ăn, em ăn đi.”

“Giang Dạ.”

“Làm sao vậy?”

Phó Tinh Thần đem ăn đẩy tới mặt anh: “Không phải dạ dày anh không tốt sao?”

Giang Dạ dứt khoát đem văn kiện khép lại, anh lại gần một chút: “Đừng nghe Cảnh Phi nói bừa, trên máy bay anh đã ăn rồi.”

Bởi vậy, Phó Tinh Thần hoàn toàn không biết nên nghe ai.

Cô nhú mày, sau một lúc lâu vẫn không thể tìm thấy manh mối gì trên mặt Giang Dạ, Phó Tinh Thần chỉ có thể từ bỏ, cô gơ tay túm góc áo, mang theo nước mưa còn có bùn đất, “Em muốn tắm.”

“Được, anh gọi người lấy quần áo cho em.”

Anh nói xong đã đứng dậy, trong nháy mắt, Phó Tinh Thần nâng tay, túm chặt lấy cánh tay anh.

Giang Dạ nghiêng đầu liếc nhìn cô một cái, không nói chuyện.

Ngón tay Phó Tinh Thần dọc theo cánh tay anh hướng về phía trên, sau đó ngừng ở nút áo sơ mi đầu tiên, dễ như trở bàn tay đem nút áo mở ra.

Giây tiếp theo, Phó Tinh Thần muốn mở viên thứ tư, Giang Dạ cầm tay cô lại: “Đừng nháo.”

Phó Tinh Thần nghiêng đầu nhìn, ngón tay ở trước ngực anh chọc nhẹ vài cái, “Công việc giải quyết xong rồi đúng không?”

“Vẫn chưa.”

“Là bởi vì em sao?”

Đáp án rõ ràng.

Phó Tinh Thần đem ngón tay từ trong tay Giang Dạ rút ra, sau đó vòng qua eo anh nhẹ nhàng đi lên, nhón chân ghé vào bên tai người đàn ông nhẹ giọng nói một câu: “Giang Dạ, khả năng em chỉ chủ động một lần này.”

Giang Dạ nhú mày, vừa muốn nói chuyện, môi của cô đã bao phủ đi lên.

Miệng cô mang theo mùi hương nhẹ nhàng, trong miệng Giang Dạ như ngậm một viên đường, anh thở ra, sau đó một ấn bả vai Phó Tinh Thần kéo cô ra: “Ngoan, đừng náo loạn.”

Có thể là vừa rồi dùng sức lực hơi mạnh, bả vai Phó Tinh Thần bị anh ấn có chút đau.

Cô chớp chớp mắt, hốc mắt lập tức đỏ lên, nhìn đặc biệt ủy khuất.

Đương nhiên ủy khuất.

Thật vất vả mới chủ động một lần, kết quả người ta còn không thèm cảm kích.

Phó Tinh Thần hờn dỗi, xoay người muốn đi, kết quả chân vừa nhấc, liền bị Giang Dạ kéo lại.

Giang Dạ đè cô ở trên tường, một tay vén váy cô lên, ngón tay nhẹ nhàng, đem quần lót cô kéo xuống đùi.

Phó Tinh Thần nhẹ nhàng mà “A” một tiếng, “Em từ bỏ....”

Ngón tay người đàn ông chen vào giữa hai chân, giọng anh rất thấp còn có chút khàn: “Không muốn cũng phải muốn.”

44. Chương 44

Giữa hai chân Phó Tinh Thần chợt lạnh, so sánh với phía dưới, độ ấm của ngón tay Giang Dạ cao hơn không ít.

Cô khép hai chân lại, thuận miệng tìm lý do đánh gãy chủ ý của anh: "Tắm rửa trước."

"Để sau."

"Em vẫn chưa tắm mà."

Động tác Giang Dạ dừng lại, cúi đầu nhìn cô, sau một lúc lâu, từ trong miệng nhả ra một chữ: "Chân."

"Em muốn tắm..."

"Không lẽ em định tắm chung? Hửm?"

Phó Tinh Thần: "....."

Người này.....Thân thể cứng đờ của Phó Tinh Thần lúc này mới buông lỏng ra một ít, nhìn cũng không thèm nhìn, nhấc chân chạy vào phòng tắm.

Phó Tinh Thần ở phòng tắm cọt cọt lui nửa ngày, nửa tiếng đồng hồ sau, cửa phòng tắm vang lên tiếng gõ.

"Tắm xong chưa?"

Dù sao cũng chết.

Phó Tinh Thần dứt khoát quấn khăn tắm kín đáo, xoay người mở cửa đi ra ngoài.

Nửa người Giang Dạ dựa vào đầu giường, hướng tới cô ngoắc ngón tay: "Lại đây."

Phó Tinh Thần không nhúc nhích.

Bị Giang Dạ nhìn một lúc lâu, cô mới chầm chậm mà dịch qua.

Đi đến mép giường, Giang Dạ kéo cô ngồi vào lòng ngực, duỗi tay đem ly nước trên tủ đầu giường cùng viên thuốc đưa tới.

"Uống thuốc trước đã."

..... Còn chưa làm đã uống thuốc?

Phó Tinh Thần theo bản năng lắc lắc đầu, "Em không muốn uống."

Giang Dạ đem ly nước để bên miệng cô, thành ly đụng phải cánh môi cô, "Uống miếng nước trước."

Phó Tinh Thần không cự tuyệt, chỉ là vừa uống ngụm nước —— viên thuốc kia đã bị Giang Dạ nhét vào trong miệng.

Đắng xót liền khuếch tán, Phó Tinh Thần tưởng tượng đến loại thuốc Giang Dạ bức cô uống, liền cảm thấy ủy khuất mà không nhịn được, mắt phỉn hồng nghiêng đầu trừng anh.

Giang Dạ đem ly nước bỏ lại đầu giường, "Uống thuốc trị cảm thôi mà, sao lại khóc?"

"....." Phó Tinh Thần thiếu chút nữa bị sặc đến thở không nổi, "Thuốc trị cảm?"

Giang Dạ: "Chứ em nghĩ cái gì?"

"....."

Phó Tinh Thần nghĩ thế nào, đương nhiên không thể nói, cô mới nhích đầu qua một chút, Giang Dạ đã cúi xuống hôn vành tai cô.

Rõ ràng không bật điều hòa, lại có cơn gió nhẹ nhẹ từ từ thổi tới.

Lúc này tim Phó Tinh Thần đập so với khi nãy nhanh hơn không ít, đáy lòng tựa hồ có cái gì được miêu tả sinh động, sau đó Giang Dạ vòng tay đến trước ngực cô, kéo lấy khăn tắm đi xuống.

“Giang Dạ.....” giọng nói Phó Tinh Thần vừa thốt ra, cùng thời khắc đó, trước ngực được buông lỏng, khăn tắm rớt xuống, sau đó tay anh bao phủ lên.

Phó Tinh Thần hít khí lạnh, cảm thấy mình nên tìm đường chết mất thôi.

Vốn dĩ hôm nay Giang Dạ thoát nhìn còn rất bình thường..... Từ lúc cô chủ động kia, càng ngày càng không thể vẫn hồi.

Thân thể Phó Tinh Thần hoàn toàn cứng đờ, động cũng không dám động.

Người phía sau hỏi cô một câu “Lạnh không”, cô cũng không dám trả lời.

Giang Dạ cũng không nhiều lời, xoay người cô lại đẩy ngã trên giường, nụ hôn nhẹ nhàng của anh rơi xuống, từ trán, mũi, miệng tới cằm, xương quai xanh..... Một chỗ đều không bỏ sót.

Đầu Phó Tinh Thần nóng lên, phản ứng đều chậm nửa nhịp, trì độn vài giây lúc mới mở miệng hỏi anh: “Anh uống rượu?”

Trước khi cô đi tắm, trên người còn không có mùi rượu.

Nửa giờ qua, trong miệng anh vẫn còn lưu vị chua xót, Giang Dạ “Ừ” một tiếng, ngón tay một đường đi xuống chậm ngòi thổi gió.

Phó Tinh Thần lập tức mềm nhũn, vừa nhắc mắt là có thể nhìn thấy mặt Giang Dạ, đỉnh đầu ánh đèn có chút chói mắt, cô nghiêng đầu tránh đi: “Tắt đèn.....”

Tay Phó Tinh Thần bắt lấy tay Giang Dạ, cô có một đôi tay đẹp tay, ngón tay nhỏ dài, lòng bàn đặc biệt mềm mại.

Cô nắm càng chặt, hô hấp cũng có chút gấp, lại lặp lại một lần: “Tắt đèn, Giang Dạ.”

“Nhưng anh muốn nhìn em.”

“.....”

Nhưng cô không nghĩ như vậy!

Phó Tinh Thần bị anh nói đến mức mặt đỏ bừng lên, nhắm mắt lại hướng trên giường mò vài cái, duỗi tay tắt đèn.

Trong phòng lập tức tối sầm.

Hô hấp hai người đan chéo ở bên nhau, Giang Dạ không di chuyển, đôi mắt anh rất sáng, giống như một đốm lửa nhỏ, ngón tay ở bên trong đùi nhẹ nhàng xoay mấy vòng, sau đó đưa ngón trở đi vào.

Phó Tinh Thần kêu rên một tiếng, nhẹ nhàng mà “A” một tiếng, “Giang Dạ, anh đừng.....”

Lòng bàn tay Giang Dạ có một tầng mồ hôi mỏng, nhưng là lại không thô ráp, sờ ở trên người rất ngứa, thanh âm Phó Tinh Thần run rẩy, mị thanh mị khí.

Có như vậy vài giây, Phó Tinh Thần thậm chí còn hoài nghi đây không phải lời cô thốt ra.

Giang Dạ dừng động tác, ngón tay ở sườn đùi cô nhẹ nhàng mà sờ soạng một phen, sau đó đột nhiên thấp thấp giọng cười lên tiếng: “Thật sự không cần sao?”

Phó Tinh Thần xấu hổ đến mức hận không thể chui xuống giường, cô không kịp trả lời, mảnh vải cuối cùng đã bị Giang Dạ gỡ ra.

Giữa hai chân chợt lạnh, Phó Tinh Thần theo bản năng mà khép lại hai chân, ngón tay Giang Dạ thông thả nhẹ nhàng hướng về nơi giữa hai chân, từ sườn đến trong đùi, lực độ càng ngày càng nhẹ.

Anh lại lặp lại một lần, trong giọng nói là dục vọng không áp chế được: “Muốn hay không?”

Phó Tinh Thần cắn chặt khớp hàm, Giang Dạ chịu đựng, cô cũng không chịu nổi, dưới thân như thủy triều lên lại lui xuống, trống rỗng khó chịu.

Chưa đến một phút đồng hồ, Giang Dạ thu một tay trở về, từng nút từng nút đem áo sơ mi đóng lại.

Phó Tinh Thần: “.....”

Giang Dạ này, cô không bội phục là không được.

Đến lúc này, còn có thể nghiêm trang mà gài nút áo.

Ánh mắt Phó Tinh Thần hư vô mà đi xuống, sau đó thấy động tác này cùng Giang Dạ cực tương xứng.

Một chữ “Cường” không đủ để hình dung anh.

Mũi tên đã lên cung, anh vẫn có thể nhìn xuống được.

So sánh Phó Tinh Thần cùng anh liền thấy kém xa, thân thể cô cùng trong lòng đều khó chịu, nội tâm đang giãy giụa, Giang Dạ đã đứng lên, Phó Tinh Thần không có thời gian nghĩ nhiều, duỗi tay túm chặt cánh tay Giang Dạ, thấp thấp nói: “Giang Dạ, em khó chịu.....”

Bước chân Giang Dạ dừng lại, nghiêng thân mình nhướng mày nhìn về phía cô: “Còn có?”

Thói hư tật xấu của đàn ông..... Quả thực quá ác liệt.

Phó Tinh Thần thở nện một hơi, vươn hai vòng qua cổ Giang Dạ, mặt dán nhẹ lên ngực anh, từng viên mà đem áo sơ mi Giang Dạ vừa mặc lại cởi ra.

Đầu lưỡi của cô gãi nhử tinh xảo lại mềm ẩm, cố ý mà nhẹ xẹt qua trên da anh, đầu lưỡi vòng quanh ngực đánh vòng, hai chân trần trụi gắt gao mà khép lại bên nhau, cách một tầng áo sơ mi cọ vài cái.

Hầu kết Giang Dạ nặng nề mà đè ép, sau đó duỗi tay đem cô đẩy trở lại trên giường.

Trên người Phó Tinh Thần không còn chút sức lực, phía sau lưng không cần thận trọng dựa vào đầu giường, không khỏi cọ cọ, thân hình của anh áp lên, một tay chế trụ eo nhỏ của Phó Tinh Thần, đi phía áp tới, thuận thế đem chính mình chen vào giữa hai chân cô.

“Đau liền khóc.”

“.....”

Phó Tinh Thần còn chưa hiểu hết ý nghĩa câu nói, giây tiếp theo, dưới thân truyền đến cơn đau lập tức làm đôi mắt cô đỏ au, cả khuôn mặt không biết là mồ hôi hay là nước mắt, ướt đầm dề như mới từ trong nước vớt ra.

Cô không có nhiều sức lực, nhưng vẫn tàn nhẫn cắn xuống vai Giang Dạ.

Cũng không biết tác dụng của thuốc trị cảm như thế nào, đầu Phó Tinh Thần càng ngày càng nặng, đến cuối cùng ý thức đều mơ hồ, một chút sức lực cũng không có, ngón tay động một chút đều cảm thấy mệt nhọc.

Mơ mơ màng màng, phẳng phất nghe thấy Giang Dạ ở bên tai nói câu gì đó.

Bên tai rõ ràng chỉ có giọng nói của anh, Phó Tinh Thần lại cảm thấy lộn xộn, cái gì cũng chưa nghe rõ, nhắm mắt lại nặng nề mà ngủ mất.

Lúc Phó Tinh Thần lại, bên ngoài mặt trời đã lên cao.

Ánh sáng mặt trời rọi sáng, nhìn thời gian hẳn không còn sớm.

Phó Tinh Thần có chút đói bụng, lúc đứng dậy không còn tí sức lực, đứng lên còn chưa đến vài giây lại ngồi lại trên giường.

Cô ngồi vài phút, thẳng đến khi thân thể khôi phục chút sức lực, mới xuống giường rửa mặt thay quần áo.

Quần áo hoàn toàn mới, hẳn là đem qua Giang Dạ lấy lại đây.

Chân Phó Tinh Thần còn có chút run, chậm rì rì mà xuống lầu, lúc đi xuống đã thấy Giang Dạ ngồi ở phòng khách.

Trừ bỏ anh, ai cũng không có.

“Ăn cơm trước,” Giang Dạ dừng một chút, thấy trong ánh mắt cô mang theo kinh ngạc, mở miệng giải thích nói: “Anh trai anh thường ngày không ở nhà, Cảnh Phi đến trường học, mẹ anh đi ra ngoài gặp bạn bè.”

Phó Tinh Thần cuống quýt đem tầm mắt thu về, nhanh chóng ngồi vào bàn ăn.

Lúc chén cháo thấy đáy, Phó Tinh Thần lại nghe thấy Giang Dạ nói: “Ngày mai tiếp tục đóng phim, chiều nay nghỉ ngơi nửa ngày, kịch bản cùng quần áo anh nhờ Mạc Văn Ngữ đưa lại đây.”

Đầu Phó Tinh Thần cúi thấp, cách một lúc lâu mới ngẩng đầu nhìn qua.

Giang Dạ tầm mắt ở trên người cô thoáng qua, đột nhiên xoay đề tài: “Lần sau anh sẽ chú ý.”

“Chú ý cái gì?”

“Tận lực không làm cho em khóc.”

Phó Tinh Thần theo bản năng nhú mày: “Còn có lần sau?”

Giang Dạ cười như không cười: “Bằng không em tính toán tình một đêm với anh?”

Trong nháy mắt Phó Tinh Thần nói không ra lời.

“Ăn cơm trở xong lên lầu nghỉ ngơi một lát, buổi tối anh đưa em trở về.”

Phó Tinh Thần cúi đầu nhìn tay mình, kéo dài quá âm thanh “Ừ” một tiếng.

Chờ ăn cơm xong, Phó Tinh Thần không biết Mạc Văn Ngữ đưa đồ qua khi nào, nhanh như chớp mà chạy lên lầu.

Trên lầu.

Phó Tinh Thần nằm trên giường lăn lộn mấy lần mà nhìn kịch bản, sau đó lấy bút đánh dấu một chút.

Quan hệ nữ chính cùng nữ số 2, ban đầu là bạn tốt.

Nói cách khác cô cùng Trình Miểu, trong TV phải sắm vai bạn tốt một thời gian.

Lời châm chọc nói không nên lời.

Phó Tinh Thần cắn môi, túm gối ôm ghé vào trên giường tiếp tục xem, đột nhiên thấy được hai chữ.

Tay cô chỉ tạm dừng một chút, sau đó đột nhiên từ trên giường bò xuống.

45. Chương 45

Mặt trên một loạt, hai chữ “Giường chiếu” còn được viết hoa in đậm nổi bật.

Nhưng làm Phó Tinh Thần hoảng sợ không phải hai chữ này mà hai chữ phía sau “Mang thai”, hai từ này ở bên nhau, đã nhắc nhở Phó Tinh Thần.

Cô đem kịch bản đặt ở một bên, mang dép lê đã đi xuống lầu.

Phòng khách, Giang Dạ còn đang cầm notebook xử lý công việc, lúc Phó Tinh Thần đi qua cố ý bước nhẹ hơn, động tác thả nhẹ hơn rất nhiều.

Giang Dạ nâng tầm mắt, “Sao lại xuống đây?”

Phó Tinh Thần cũng không giấu: “Em đi mua thuốc.”

“Thuốc gì?”

Mày Phó Tinh Thần nhẹ nhàng nhả một chút: “Thuốc tránh thai.....”

Giang Dạ đồng thời cũng nhú mày, một lúc lâu mới nói: “Uống cái này không tốt cho thân thể.”

Cái này Phó Tinh Thần đương nhiên biết.

Cô cũng không muốn uống, nhưng là không thể..... Vô luận thế nào đều không an tâm nổi.

Giang Dạ đem notebook đẩy khế một chút, “Nếu lúc này em đi ra ngoài, đến tiệm thuốc gần nhất phải đi qua hai ngã tư đường, đi xe gần năm phút đồng hồ..... Đương nhiên những thứ này không quan trọng, quan trọng là, hiện tại có bao nhiêu người nhìn chăm chăm vào em, em biết không?”

Phó Tinh Thần đá chân.

“Nhưng em vẫn chưa muốn có con.”

“Ai nói với em là lên giường thì nhất định sẽ có thai,” Giang Dạ bật cười, giơ tay nhéo nhẹ ấn đường, “Sợ em tìm anh ăn vạ, không dám bắn vào bên trong.”

Phó Tinh Thần đứng hình, mặt lập tức đỏ bừng lên.

Tầm mắt Giang Dạ di chuyển tới màn hình điện thoại, giơ tay gõ bàn phím: “Trước lên lầu nghỉ ngơi, đợi mẹ anh trở về, lấy xe đưa em về.”

Phó Tinh Thần không nói chuyện, nhìn Giang Dạ một lúc lâu, vừa muốn xoay người, động tác của anh tạm dừng một chút.

“Lần sau anh sẽ làm tốt.”

“..... Hả?”

Như thế nào còn lần sau?

“Ngoan, đi lên đi.”

Phó Tinh Thần bị Giang Dạ xoay vòng vòng, chưa phản bác lại một câu, đã xoay người lên lầu.

Trên lầu, Phó Tinh Thần lại đem kịch bản nhìn qu một lần.

Sau khi xem xong, cô bắt đầu nghi ngờ năng lực của Trì Minh.

Tình tiết cấu huyết khuôn sáo cũ rích, thường thấy bạn tốt vì đàn ông mà sinh ra phản bội.

Chỗ lớn nhất của kịch bản, đại khái ở tình tiết của nữ chính cùng nữ số 2 —— Phó Tinh Thần cùng Trình Miếu, hoàn toàn chứng minh hai nhân vật này.

Bất quá trong phim và ngoài đời, thân phận hai người điên đảo trở về.

Phó Tinh Thần nhìn kịch bản đến mức nở ra hoa, lấy di động gửi tin nhắn cho Lâm Ấm.

“Ấm Ấm, Đạo diễn Trì có yêu cầu gì với cảnh giường chiếu không?”

Đáng tiếc tin nhắn không thể viết hoa bôi đậm, bằng không Phó Tinh Thần nhất định sẽ làm hai chữ kia thật nổi bật.

Lâm Ấm vẫn luôn đi theo cô trong bộ phim này, cho nên hỏi cô nàng tiện hơn rất nhiều.

Lâm Ấm rất nhanh đã đáp lại: “Chị, em đã gửi video vào hộp thư của chị, đều là cảnh cắt giường chiếu ôm hôn trong phim Đại diễn Trì, hẳn là có tác dụng.”

Phó Tinh Thần: “Yêu em.”

Người cùng tuổi, nói chuyện không cần để ý nhiều.

Hai người đơn giản nói vài câu, sau đó kết thúc đề tài này.

Phó Tinh Thần đăng nhập hòm thư, rất nhanh lục ra video Lâm Ấm gửi tới đây.

Download về máy, cô xem kĩ từng cái từng cái.

Hình ảnh chế tác hoàn mỹ, hậu kỳ chia cắt cũng không tồi, nhìn rất văn nghệ.

Phó Tinh Thần âm thầm mà thở dài nhẹ nhõm một hơi, sau đó đóng video lại.

Phòng ngủ khôi phục yên tĩnh, toàn thân Phó Tinh Thần chút nhức mỗi, động tác hơi lớn một chút liền cảm thấy xương cốt muốn rời ra, cô trở mình, cả người ghé vào trên giường, lúc này mới cảm thấy thoải mái một ít.

Ngày hôm qua ngủ sớm, cũng không biết là đau ngất đi rồi, hay bị Giang Dạ lẫn lộn mà ngủ mất, phía sau có nhiều chi tiết cô đều không có ấn tượng.

Phó Tinh Thần đem mặt chôn ở gối đầu, thở dài một hơi.

Nửa phút sau, độ ẩm nơi gối tăng cao hơn không ít, Phó Tinh Thần quay đầu thay đổi tư thế, sau đó tiếp tục thở dài.

Gần một giờ, tin nhắn của Mạc Văn Ngữ khoan thai tới muộn ——

“Thần Thần, tỉnh chưa?”

Phó Tinh Thần: “Đã sớm tỉnh.”

“Tớ nghe ý tứ của Giang tổng, còn nghĩ rằng cậu muốn nằm trên giường cả một ngày.”

“.....”

Tất cả mọi người đều là người trưởng thành, đề tài này kỳ thật không có gì tốt đẹp. Hiện tại nói tới chính sự, Trì Minh đã chính miệng nói rằng đánh giá cô rất cao.

Phó Tinh Thần: “Sau đó?”

“Sau đó anh ta đặc biệt lặp lại, chỉ là thưởng thức.”

Xem ra lời cảnh cáo của Cố Niên có tác dụng không nhỏ, Phó Tinh Thần duỗi thẳng chân, nâng lên gõ nhẹ lên giường.

Tin nhắn Mạc Văn Ngữ lại gửi lại đây: “Rất khéo, Trì Minh cùng Trình Miếu ăn cơm với nhau bị chụp lén, hiện tại tất cả mọi người đều suy đoán nguyên nhân mấy năm nay Trình Miếu thuận buồn xuôi gió.”

Cần đoán sao.

Vấn đề đơn giản, mấy người trên mạng chỉ cần liếc mắt có thể thấy rõ sự tình.

Phó Tinh Thần không trả lời tin nhắn, cô click mở hot search lướt xuống xem thử.

Năm mươi cái hot search, có bảy cái là về Trì Minh cùng Trình Miếu.

Quan hệ hai người được miêu tả sinh động.

Phó Tinh Thần không đọc kỹ, cô đem điện thoại ném qua một bên, đem kịch bản khép lại đi phòng tắm rửa.

Hành động của Phó Tinh Thần không thuận tiện, cho nên ở trong phòng tắm trì hoãn thời gian khá dài, lúc đi ra đã qua nửa tiếng đồng hồ.

Gần một giờ, bụng Phó Tinh Thần kêu một tiếng.

Khi này không ăn bao nhiêu, lúc này bụng đã xẹp lép, cô xoa nhẹ cái bụng, sấy tóc khô đến một nửa, dẫm dép lê đi xuống lầu.

Giang Dạ ở phòng khách đang tiếp điện thoại, Phó Tinh Thần cũng không quấy rầy anh, tìm được phòng bếp sờ soạn đi vào, đơn giản nấu vài món ăn.

Cả ngày hôm nay thời tiết sáng sủa, nhiệt độ không khí rõ ràng cao hơn hai ngày hôm trước.

Phó Tinh Thần xào vài món đơn giản, trên trán đã phủ lên một tầng mồ hôi mỏng, cô tùy ý lấy khăn giấy lau đi, vừa muốn xoay người sang chỗ khác, eo đã bị người ở phía sau ôm lấy.

Động tác Phó Tinh Thần cứng đờ.

Tay Giang Dạ quy củ mà nhẹ ôm vào eo cô, ít nhất đối với cô, là quy củ.

Cách một hồi lâu, Phó Tinh Thần tìm lại được giọng nói của chính mình: “Giang Dạ, em đói bụng.”

“Được” Giang Dạ buông ra tay, “Ăn cơm trước.”

Phó Tinh Thần không chú ý tới từ “Trước”, vừa nghĩ sao hôm nay Giang Dạ tốt như vậy, đem đồ ăn dọn lên bàn.

Hai người mặt đối mặt.

Di động Phó Tinh Thần để ở bên cạnh, toàn bộ quá trình đều yên tĩnh không có bất cứ động tĩnh gì.

Cô nhai kỹ nuốt chậm mà ăn hết một chén cơm, lúc này bụng mới dễ chịu hơn không ít, Phó Tinh Thần tựa lưng vào ghế nhìn người đàn ông đối diện.

Động tác của anh không nhanh không chậm, thẳng đến khi hết một chén, Giang Dạ mới nâng tầm mắt lên, Phó Tinh Thần đẩy ghế đứng lên.

Tay cô vừa đụng vào cái chén, Giang Dạ liền nâng mắt, khẽ cười một chút: ” Nhìn phía sau em thử xem.”

Phó Tinh Thần theo bản năng quay đầu.

Không có gì khác thường.

Vì phòng ngủ chính mình bỏ qua chi tiết nào đó, Phó Tinh Thần còn nhìn nhiều lần, trên dưới trái phải, trong góc nhỏ đều không buông tha.

Cô nhú mày, vừa muốn xoay người sang chỗ khác, tay trái đã bị ấn nhẹ lên trên bàn.

Giang Dạ không biết đi tới từ khi nào, một chút động tĩnh cũng không có, anh khẽ đẩy Phó Tinh Thần một chút: “Anh vừa nói ăn cơm trước.”

Eo Phó Tinh Thần đụng phải cạnh bàn, quay đầu có chút khó hiểu mà nhìn qua, nụ hôn của anh nhẹ nhàng đặt lên tai cô: “Hiện tại ăn cơm xong rồi.”

Không chờ Phó Tinh Thần trả lời, di động đột nhiên vang lên.

Giang Dạ không cho cô nghe điện thoại, ôm cô hôn từ bên tai tới khóe miệng.

Phó Tinh Thần nghiêng đầu “Nghe điện thoại trước.”

Hô hấp của cô có chút suyễn, còn chưa đem điện thoại lại đây, đã bị Giang Dạ nhẹ nhéo cằm đem mặt xoay lại đây, động tác có chút mạnh, khiến Phó Tinh Thần phải lùi ra sau nửa bước, tay phải không cẩn thận đụng phải cái gì đó.

Cùng lúc đó, tiếng chuông di động dừng lại.

Giọng nói Giang Dạ mang theo nửa phần ý cười: “Hiện tại không cần nghe nữa.”

Mí mắt Phó Tinh Thần nhảy nhẹ, muốn giơ tay đi xoa một chút, kết quả tay lại bị Giang Dạ đè lại, anh hỏi: “Còn đau không?”

Phó Tinh Thần chần chờ nửa giây, sau đó “Ừ” một tiếng.

Một tiếng “Ừ” này, bị cô kéo dài, mang theo thập phần ái muội.

Đôi mắt cô nhu mềm như nước, chỉ nhìn thôi cũng khiến cho tim phát đau.

Giang Dạ cũng đau lòng, nửa giây sau, anh giơ tay che khuất đôi mắt Phó Tinh Thần, nhắc cô lên.

Phó Tinh Thần chớp chớp đôi mắt, trước mắt như cũ một mảnh đen nhánh.

Nhìn không ra tình huống gì, Phó Tinh Thần không có cảm giác an toàn một tý nào, đôi tay gắt gao cô mà bầu vào cánh tay Giang Dạ, không tới nửa phút, cô cảm thấy chiếc áo của mình được kéo lên, ngay sau đó đôi môi mềm ấm nóng bỏng của người đàn ông phủ lên, dọc theo xương quai xanh xuống đến ngực.

“Anh đừng.....”

Vừa dứt lời, Giang Dạ khê cắn một ngụm vào ngực cô, hàm răng không nhẹ không nặng mà ma vài cái, Phó Tinh Thần rụt người, có nước từ trong người cô chảy ra.

Cô lại mở miệng khi, giọng nói đều thay đổi, tinh tế mềm mại, nghe đặc biệt câu người: “Em không cần.”

Giang Dạ không mở miệng.

Giây tiếp theo, Phó Tinh Thần nghe được tạp âm từ xung quanh.

Trong nhà chỉ có hai người bọn họ.

Nhưng âm thanh lại vang bên tai, Phó Tinh Thần có chút mơ hồ, nuốt một ngụm nước miếng có chút gian nan mà mở miệng: “Tiếng gì vậy.....”

Mặt Giang Dạ còn chôn ở ngực cô, anh nghiêng đầu, tóc ngắn nhẹ nhàng cọ qua ngực Phó Tinh Thần, khiến cho cô run rẩy một trận.

Sau nháy mắt, tay trái Giang Dạ vòng qua lưng, lấy di động đưa tới bên tai, nhẹ nhàng mà “Uy” một tiếng.

46. Chương 46

Phó Tinh Thần cảm giác được máu toàn thân dồn hết lên mặt, động tác cứng đờ, sau đó nghe Giang Dạ kêu một tiếng “Hoắc tổng”.

Mặt cô đỏ không tới nửa phút, lại dần dần mà chuyển sang trắng bạch.

Đầu kia không có tiếng trả lời, một hồi lâu mới truyền đến một tiếng “Đô”, điện thoại bị cắt đứt.

Phó Tinh Thần nửa ngày vẫn chưa phản ứng lại, như có một chậu nước lạnh dội từ đầu tới chân.

Cô nhắm mắt, sau đó bình tĩnh hô hấp mà mở miệng: “Hoắc Cận Sơ đúng không?”

Vấn đề vừa hỏi ra, Phó Tinh Thần đã biết đáp án.

Không có khả năng là Hoắc Chấn Hành, vậy sẽ là Hoắc Cận Sơ.

Quả nhiên, Giang Dạ “Ừ” một tiếng.

Thực nhẹ, nhưng lại nặng nề đánh vào trong lòng Phó Tinh Thần.

Anh đáp xong đã đứng dậy, duỗi tay gài lại nút áo, một viên lại một viên, hơn mười giây, Phó Tinh Thần đã ăn mặc chỉnh tề.

Không khí ái muội trong phòng ăn biến mất không dấu vết.

Phó Tinh Thần từ trên bàn nhảy xuống, “Anh cố ý đúng không?”

Giang Dạ nhắc nhở: “Điện thoại là của em.”

“Vậy sao anh đột nhiên lại hôn em?”

Phó Tinh Thần cảm thấy ngữ khí chính mình không được tốt, nghe như đang chất vấn.

Giang Dạ nhìn chằm chằm cô, mở miệng giọng nói lạnh hằn đi: “Sợ anh ta nghe thấy?”

Tức khắc Phó Tinh Thần nghẹn lại, cùng lúc đó, phía sau lưng bắt đầu đổ mồ hôi.

Bị Hoắc Cận Sơ nghe thấy, xác thật có một loại cảm giác là chột dạ, nhưng không tính là sợ hãi.

Hiện tại bị Giang Dạ nói như vậy, cô bắt đầu cảm thấy mình là tiện nữ một chân đạp hai thuyền, Phó Tinh Thần nhú nhú mày, lại nghe Giang Dạ nói câu: “Xem ra vừa rồi anh không chỉ nên hôn em——”

“..... Cảm miệng!”

Nếu là bên cạnh có gối, nói không chừng Phó Tinh Thần sẽ túm lên ném qua, nhưng trong tầm tay đều là chén đĩa, Phó Tinh Thần không ném được.

Giang Dạ thành thành thật thật mà cảm miệng.

Phó Tinh Thần lại không nói, cô cúi đầu nhìn chằm chằm mũi chân, nhìn rất ủy khuất.

Cách sau một lúc lâu, Phó Tinh Thần mới thấp giọng nói thầm một câu: “Không biết xấu hổ.”

“Nói ai đấy?”

Phó Tinh Thần: “.....”

Cô cho rằng Giang Dạ không nghe thấy..... mười ngón tay Phó Tinh Thần đan vào nhau, chậm rì rì lại rõ ràng mà học ra một chữ: “Anh.”

Giang Dạ đứng dậy, thở dài mà sờ sờ tóc cô: “Lên lầu nghỉ ngơi, mẹ anh sắp về rồi.”

“Vì cái gì mẹ anh sắp về, em phải lên lầu nghỉ ngơi?” Phó Tinh Thần lý giải không được.

“Vậy em ở dưới lầu,” Giang Dạ dừng một chút, hơi thấp xuống, “Nhưng anh không chắc chắn anh có không chế được hay ——”

Ngữ khí của anh không thay đổi, rõ ràng có thâm ý khác.

Chân Phó Tinh Thần mềm nhũn, đẩy ghế ra ngay lập tức chạy lên lầu.

Lúc chạng vạng.

Phó Tinh Thần được tài xế đưa về Tây Giao Hoa Đình, lúc xuống xe, cô cầm di động gọi điện trước cho Phó Hình Vân.

Đầu kia rất nhanh đã nghe máy, nghe được Hoắc Cận Sơ không có ở nhà, Phó Tinh Thần thở dài nhẹ nhõm, nhập mật khẩu để mở cửa.

Hoắc Chấn Hành còn đang đi công tác, cho nên chỉ có Phó Hình Vân ở nhà, bà ngồi ở phòng khách xem TV, lúc Phó Tinh Thần tiến vào, Phó Hình Vân dần dần mà từ nhìn TV biến thành nhìn cô.

Phó Tinh Thần đem kịch bản cùng túi giấy đặt qua một bên, “Mẹ, mẹ nhìn con làm gì?”

Phó Hình Vân trên dưới đánh giá vài lần, ngoài ý muốn không hỏi chuyện hôm qua, mà chỉ chỉ đồ vật trên bàn: “Cận Sơ từ nước ngoài mang đồ về cho con.”

Bà chỉ, là chiếc hộp trên bàn.

Phó Tinh Thần nhắc chân đi tới, một bên mở chiếc hộp trang sức, một bên ra vẻ lơ đãng hỏi câu: “Hôm qua anh ta trở về?”

“Ừ, nói là hôm nay muốn tặng ca, buổi tối có khả năng không trở lại.”

Phó Tinh Thần không nói chuyện nữa.

Trang sức hộp có một chiếc vòng cổ với viên kim cương màu xanh, mặt dây chuyền là những ngôi sao nhỏ xếp song song nhau.

Phó Hình Vân thò tới nhìn thoáng qua: “Hình như là mới ra mắt đầu tháng.”

Phó Tinh Thần nhẹ “Ừ” một tiếng.

Phiếu mua sắm còn ở trên bàn, Hoắc Cận Sơ hẳn là quên ném.

Phó Tinh Thần cầm tới nhìn thoáng qua, sau đó thấy được thông tin mua sắm trong miệng Phó Hình Vân.

*Cô mím môi: “Chị tặng anh cho em?”

Phó Hình Vân duỗi tay chọc chọc cái trán của cô: “Con cảm thấy khả năng?”

Sao lại không có khả năng?

Phó Hình Vân nói tiếp: “Nó nên được mua.”*

Đoạn trong dấu * mình cũng có chút không hiểu nhưng mình đã dò bản raw rồi và cũng không hiểu.

Cô hiển nhiên còn không nhìn đến phiếu mua sắm phía sau.

Phó Tinh Thần không trả lời, đem tấm phiếu nắm chặt trong lòng bàn tay, sau đó đứng dậy lên lầu: “Mẹ, cơm chiều không cần kêu con.”

“Thần Thần, thân thể con không tốt——”

Phó Tinh Thần quay đầu cười một chút, “Con đã ăn qua.”

Ánh mắt Phó Hình Vân sáng lên, Phó Tinh Thần bật cười, “Mẹ, đừng nghĩ nhiều, chỉ là ăn bữa cơm.”

Nói xong xong không đợi bà đáp lại, Phó Tinh Thần xách theo túi đồ lên lầu.

Mặt trời đã lặn, nhưng sắc trời không hoàn toàn tối hẳn.

Phó Tinh Thần kéo mở rộng bức rèm, mở cửa sổ, cơn gió từ bên ngoài ùa ào, đem không khí oi bức thổi tan không ít.

Trong tay cô là chiếc hộp trang sức, khép lại lại mở ra, qua lại vài, cô lấy vòng cổ bên trong ra.

Qua nửa tiếng, Phó Tinh Thần lấy di động, gọi điện thoại cho trợ lý Từ.

Đầu kia rất nhanh đã bắt máy: “Nhị tiểu thư, tìm Hoắc tổng sao, Hoắc tổng còn đang họp.....”

“Trợ lý Từ, tôi không tìm anh ấy, là tìm ông.”

Trợ lý Từ còn nhớ rõ mấy tháng trước, ông gọi điện thoại cho tiểu thư, gọi thế nào cũng không được, thật sự không còn biện pháp nào khác, mới gọi cho bạn tốt của cô..... Hôm nay đột nhiên nhận được điện thoại của Phó Tinh Thần, ông còn cảm thấy có điểm thụ sủng nhược kinh.

“Chuyện gì vậy nhị tiểu thư?”

“Ba năm trước đây, quan hệ của ông cùng Hoắc Cận Sơ không được tốt đúng không?”

“Đúng vậy,” trợ lý Từ hiển nhiên còn không có phát hiện hiểm dị thường, lại hỏi lại: “Làm sao vậy?”

Phó Tinh Thần thở phào, vừa muốn mở miệng, cửa đã bị đẩy ra.

Trong tay Phó Hình Vân cầm di động đi tới, tiếng chuông còn vang không ngừng, Phó Tinh Thần nhìn liền biết, là di động của Hoắc Cận Sơ.

Lời tới bên miệng đột nhiên thay đổi, tiếp nhận di động nhìn màn hình, ngẩn ra vài giây mới nhớ tới đầu kia trợ lý Từ còn đang đợi cô nói chuyện.

Phó Tinh Thần dời tầm mắt đi, giọng nói nhẹ nhàng: “Anh ấy để quên di động, có người gọi điện thoại cho anh ấy.”

Trợ lý Từ theo bản năng mở miệng hỏi: “Ai?”

“Nguyệt Nguyệt.”

Không phải lần đầu tiên Phó Tinh Thần nghe thấy cái tên này.

Cô nhớ rõ lần đó Hoắc Cận Sơ uống say, lúc hôn cô đã kêu lên tên này.

Phó Tinh Thần nhẹ nhàng mà chớp đôi mắt, thấy trợ lý Từ chậm chạp mà không trả lời, cô lại hỏi câu: “Trợ lý Từ, ông biết cô ấy sao?”

Trợ lý Từ hoàn toàn phát ngốc.

Ông đương nhiên nhận biết, nhưng không thể nói cho Phó Tinh Thần!

Hoắc Cận Sơ giấu diếm lâu như vậy, kết quả lại bị hủy hoại bởi cuộc điện thoại này, trợ lý Từ thử vấn hồi: “Là đối tác kinh doanh của Hoắc tổng.”

“Đối tác này, họ Nguyệt tên Nguyệt sao?” Phó Tinh Thần khẽ cười một tiếng, “Tôi cúp trước, Hoắc Cận Sơ hợp xong nhờ ông chuyển lời cho anh ấy, cảm ơn.”

Nói xong trực tiếp cắt đứt điện thoại.

Phó Hình Vân chỉ biết người này là một bạn nữ tương đối thân thiết với Hoắc Cận Sơ, bà trái lại khuyên Phó Tinh Thần: “Cận Sơ cũng không còn nhỏ, kết giao cái bạn gái cũng là chuyện bình thường.”

Phó Tinh Thần cũng biết bình thường, nhưng có ý niệm cứ xoay vòng vòng, muốn trôi lên mặt nước, rồi lại chậm chạp không chịu đi ra, còn không chịu xuất hiện.

Nếu chỉ đơn thuần là bạn gái..... Trợ lý Từ không có khả năng nói sang chuyện khác.

Phó Tinh Thần dè dè ẩn đường, cô gật đầu với Phó Hình Vân, “Mẹ, con không có ý gì khác.”

Cô còn có bạn trai, còn có thể có ý gì?

Phó Tinh Thần chỉ là tò mò.

Hoắc Cận Sơ càng không chịu nói cho cô, cô càng tò mò.

Phó Hình Vân thấy cảm xúc của cô không dao động nhiều lắm, lúc này mới tính toán đi ra ngoài, “Di động để ở chỗ con được không?”

Tiếng chuông đã sớm dừng lại, màn hình di động cũng đã tối thui.

Phó Tinh Thần đem điện thoại nhét trở lại vào tay bà, “Nếu cô ấy lại gọi tới, mẹ nghe đi, con nghe không thích hợp.”

Phó Hình Vân cũng không cự tuyệt, cầm di động ra cửa.

Cửa được Phó Hình Vân đóng lại, Phó Tinh Thần đứng bên cửa sổ trong chốc lát, chờ màn đêm hoàn toàn kéo xuống, cô mới đi tới mép giường ngồi xuống.

Tin tức của Trì Minh cùng Trình Miểu vẫn đang lên men, Phó Tinh Thần không biết sách lược của đoàn làm phim ra sao, chiếm đóng hot search cả ngày vẫn không chịu dập xuống.

Lúc trước Phó Tinh Thần còn có thể xoát Weibo cho hết thời gian, lúc này tất cả đều là tin tức cô không muốn thấy, lướt qua lướt lại một lúc sau, những nội dung lớn nhỏ đều bỏ qua, vừa muốn cắt di động liền chán một chút.

Có người gửi tin nhắn cho cô.

Phó Tinh Thần tưởng Tạ Cảnh Phi, rốt cuộc mấy tháng nay, tin nhắn nhiều nhất chính là của cậu ta.

Cô click nhìn thoáng qua, sau đó ngoài ý muốn phát hiện là một ID lạ mắt.

Anh ta chỉ gửi qua một bức ảnh chụp màn hình.

Tầm Phó Tinh Thần đi xuống, click mở hình ảnh.

Là bình luận của cô, Phó Tinh Thần nhìn chằm chằm câu nói kia vài giây, sau ngón tay run rẩy mà phản hồi.

Người đầu kia đã gửi lại: “Thanh tâm quả dục sao?”

Phó Tinh Thần: “Từ khi nào anh đã chú ý tới cái đó?”

Bên kia rất nhanh đã đáp trả: “Đêm qua, lúc ở trên giường.”

Phó Tinh Thần không để ý tới anh.

Nửa phút sau, tin nhắn lại gửi đến, Phó Tinh Thần click mở, nhanh chóng đánh qua một chữ: “Lăn đi!”

Ngẫm lại cảm thấy không lịch sự, Phó Tinh Thần còn bỏ thêm icon ở phía sau.

Lần này đầu kia không đáp trả, Phó Tinh Thần còn tưởng rằng anh đang tức giận, trong lòng còn đang suy nghĩ sao người đàn ông này lòng dạ hẹp hòi đến vậy, thì đã có tin nhắn gửi đến ——

“Tiểu tỷ tỷ, sao chị lại bắt em lăn?!”

Mí Phó Tinh Thần run lên —— cô không cẩn thận gửi chữ “Lăn” cho Tạ Cảnh Phi.

Mà cùng lúc đó, người vốn dĩ nên “Lăn”, lại gửi một tin nhắn qua.

“Anh vẫn còn lại dư vị về việc đó?”

47. Chương 47

Dư vị cái rắm.

Phó Tinh Thần vốn dĩ tính toán không để ý đến anh, kết quả hôm nay Giang Dạ lại nói nhiều ngoài ý muốn, đã phát tin nhắn lại đây.

“Anh trai em đâu?”

“Đang tắm ca, còn chưa trở về.”

Đầu kia khựng lại vài giây: “Vẫn còn giận à?”

Phó Tinh Thần vốn dĩ không tức giận, câu trả lời sắp được gửi đi, cô kịp thời sửa đổi: “Rất tức giận.”

“Em còn thích anh ta?”

Giang Dạ thật sự nghiêm túc.

Cách màn hình, Phó Tinh Thần vẫn có thể ngửi được mùi thuốc trên người anh, cô cắn môi, cố tình để lâu mới hỏi lại: “Em giống loại người bắt cả hai tay sao?”

Rất nhanh, Giang Dạ trở về một chữ.

Giống.

Phó Tinh Thần cảm thấy lần này Giang Dạ nghĩ oan uổng cho cô.

Lúc ấy cô cùng Kỷ Thần Viễn ở bên nhau, đã bắt đầu buông xuống tình cảm với Hoắc Cận Sơ, bắt quá hai người cũng không kém nhau quá xa, người tám lạng người nửa cân, cùng Trình Miểu xảy ra sự việc kia, Phó Tinh Thần cảm thấy Hoắc Cận Sơ so với Kỷ Thần Viễn tốt hơn nhiều.

Phó Tinh Thần cùng Hoắc Cận Sơ đã quen biết mười mấy năm, từ lúc ngây ngô đơn thuần cho tới bây giờ, rễ cây đã bắt đầu ăn sâu xuống lòng đất.

Kỷ Thần Viễn chính là người nhổ cây, chẳng qua nhổ được một nửa, đã chạy mất.

Phó Tinh Thần cảm thấy mình rất thích hợp viết truyện cổ tích, vận dụng các loại tu từ thập phần thỏa đáng.

Nhìn chằm chằm chữ “Giống” một lúc lâu, màn hình tối xuống lại bị cô ấn sáng, lặp lại vài lần, cô mới trả lời: “Em không có.”

“Đây là đáp án cho vấn đề nào.”

“Tất cả.”

Ngón tay Phó Tinh Thần ở trên bàn phím nhanh chóng gõ vài dòng chữ——

“Anh ấy không trở về.

Em không có giận anh.

Em không thích anh ta.

Em cũng không phải là loại người bắt cá hai tay.”

Nửa ngày bên kia vẫn chưa đáp lại.

Phó Tinh Thần giơ tay sờ sờ cái trán, ngoài ý muốn có chút nóng.

Đợi vài phút, cô cũng không thể chờ đến lúc Giang Dạ trả lời, Phó Tinh Thần dứt khoát đem điện thoại đặt ở một bên, tắt đèn, chỉ để đèn ngủ, cầm một quyển truyện giết thời gian.

Đã 9 giờ, di động như cũ không có động tĩnh.

Phó Tinh Thần xoa xoa đôi mắt, vừa muốn đặt sách xuống, đã nghe vài tiếng tiếng đập cửa.

Cô ngáp và khịt mũi, giọng ồm ồm: “Vào đi.”

Người kia đẩy cửa tiến vào.

Phó Tinh Thần nhú mày: “Hôm nay không phải tặng ca sao?”

Hoắc Cận Sơ không đáp.

Phó Tinh Thần cúi thấp đầu, lần này không những không đặt sách xuống mà còn lật sang trang khác.

Phòng yên tĩnh, chỉ có tiếng lật sách.

Phó Tinh Thần không nhìn lên: “Vừa rồi có người tên là ‘Nguyệt Nguyệt’ gọi điện cho anh.”

Cô tìm kiếm trong trí nhớ của mình, nhưng vẫn không thể tìm ra người có tên “Nguyệt”, nam nữ đều không có.

Xa xa, Phó Tinh Thần nghe thấy Hoắc Cận Sơ khẽ thở dài.

Lúc này cô mới khép sách lại, ngược mắt nhìn anh ta: “Di động ở chỗ của mẹ, không cần lo lắng cô ấy sẽ hiểu lầm.”

“Thần Thần, em đừng nghĩ loạn.....”

“Tôi không nghĩ loạn” Phó Tinh Thần đứng dậy, chỉnh độ sáng, ánh đèn sáng tối biến hóa, giọng nói của cô nghe cũng có vẻ mờ mờ: “Trước kia vẫn luôn muốn biết ngày đó anh uống say người anh gọi tên là ai..... Cũng không đúng, hiện tại cũng muốn biết.”

Hoắc Cận Sơ không nói lời nào, ngày đó anh uống nhiều, nhưng không đến mức gọi sai tên.

Buổi tối đó, hai chữ “Thần Thần” đã tới bên miệng, là bị anh cắn răng nuốt xuống, đổi thành “Nguyệt Nguyệt”.

Không có biện pháp nào khác, bình thường Hoắc Cận Sơ không thích tiếp xúc với phái nữ, trong khoảng thời gian ngắn, không nghĩ tới cái tên nào tốt hơn.

Mà anh cùng Phó Tinh Thần, từ ngày cô cùng Kỷ Thần Viễn ở bên nhau, đã nổi lên một ngọn núi.

Một ngọn núi không có đường đi.

Phó Tinh Thần thấy anh không nói lời nào, chính mình tiếp tục nói: “Ba năm trước đây lúc tôi bị tai nạn, có nghe trợ lý Từ nói, ngày đó anh cũng ở bệnh viện, bất quá là bệnh viện nào đó ở nước ngoài.”

Cô nói xong ngẩng đầu nhìn qua.

Người đàn ông lúc này đây rất cuộc cũng mở miệng: “Thân thể em ấy không tốt, ngày đó phải làm phẫu thuật.”

Phó Tinh Thần: “.....”

Đột nhiên cô không thể chất vấn thêm được.

Hoắc Cận Sơ lại mở miệng, lần này trực tiếp nói ra thân phận của người tên “Nguyệt Nguyệt”: “Em ấy là em gái cùng mẹ khác cha với anh.”

Em gái ruột.

Cùng cô đây nửa phần huyết thống đều không giống.

Hoắc Cận Sơ: “Một thời gian dài anh mới biết được mình có em gái, ngày đó xuất ngoại để gặp em ấy, bởi vì ở trên máy bay, đúng lúc không nhận được điện thoại của bệnh viện.”

“Kỳ thật nhận được điện thoại, anh cũng chưa chắc sẽ trở về?”

Phó Tinh Thần liếm môi, cô quá hiểu Hoắc Cận Sơ.

Ở trên người anh ta, rất ít khi nhìn thấy sự bốc đồng.

Một là em gái ruột, một là em gái không có quan hệ huyết thống, cho dù Hoắc Cận Sơ thích cô, anh ta vẫn như cũ sẽ lựa chọn người phía trước.

Tính cách như thế, căn bản không cần có lý do khác.

Phó Tinh Thần khe khẽ thở dài, trong giọng nói mang theo nửa phần trêu chọc: “Đều là em gái, cô ấy so với tôi quan trọng hơn rất nhiều.”

Lúc này đây, cô nghe được Hoắc Cận Sơ trả lời.

“Em quan trọng nhất.”

Bốn chữ này, nếu đặt lúc cô còn là thiếu nữ thích mơ mộng, khả năng Phó Tinh Thần nghe xong muốn khóc hết nước mắt; nhưng tới bây giờ, ngược lại cô cảm thấy, bốn chữ này, còn không bằng một chữ “Ừ” của Giang Dạ càng làm cho cô vui vẻ.

Giọng nói Phó Tinh Thần nhỏ nhẹ, đôi mắt đặc biệt sạch sẽ sáng ngời, “Câu này nói đến chậm..... anh trai.”

Hồ hấp Hoắc Cận Sơ cứng lại.

Không cần Phó Tinh Thần nói, anh hiểu được đạo lý này.

Xác thật chậm.

Trước kia không ra chuyện này, Hoắc Cận Sơ cảm thấy Phó Tinh Thần tuổi còn nhỏ, thi đại học xong vẫn là nha đầu nhỏ, cùng cô nói chuyện yêu đương không thích hợp.

Hơn nữa có khả năng, sẽ bị cô lấy cớ “Dạy hư trẻ vị thành niên” để giáo huấn.

Sau này anh vẫn luôn chờ, kết quả chờ chờ, mọi nỗ lực của anh, bị Kỷ Thần Viễn lấp mất chỗ trống khi cô bị tai nạn.

Chỗ trống này chờ hai năm, chờ bọn họ chia tay, mọi thứ đều trở nên lạnh nhạt.

Trong lòng Hoắc Cận Sơ trống rỗng mà khó chịu, khóe miệng cong lên một độ cung.

Anh là một người rất cẩn thận, cho nên rất dễ dàng phát hiện, số lần Phó Tinh Thần kêu “anh trai” trong khoảng thời gian này ngày càng nhiều, đang lấy một tốc độ cực nhanh.

Hoắc Cận Sơ đột nhiên nhớ tới cuộc gọi buổi chiều hôm qua.

Vốn dĩ mục đích gọi Phó Tinh Thần, chỉ nghĩ tùy tiện nghe cô nói mấy câu, kết quả thật sự gọi qua rồi, ngoài ý muốn truyền đến giọng của đàn ông.

Đầu anh đau nhói, ngón tay ở huyết Thái Dương thượng nặng nề mà ấn vài cái, sau đó nghe được Phó Tinh Thần mở miệng: “Anh ——”

Hoắc Cận Sơ ngẩng đầu nhìn cô.

“Em đột nhiên cảm thấy Từ tiểu thư kia cũng không tệ lắm.”

Hoắc Cận Sơ nhíu nhíu mày, trong lúc nhất thời không nghĩ ra người kia là ai.

“Chính là người lúc em mới vừa về nước, ba ngày sau cùng anh lên đầu đề.”

Hoắc Cận Sơ nhăn mày: “Đừng nói bừa.”

Phó Tinh Thần tùy tiện lật vài tờ, tầm mắt dừng ở bên cái đèn bên bàn vài giây, sau đó đổi đề tài: “Em cùng Giang Dạ ở bên nhau.”

Sợi dây trong lòng của Hoắc Cận Sơ đứt, “Bang” một chút, tựa hồ còn có thể nghe được tiếng vang.

Thật lâu sau, anh mới “Ừ” một tiếng, thanh âm có chút khô khốc: “Thần Thần, em thích anh ta sao?”

Phó Tinh Thần liếm môi dưới, nói đặc biệt dứt khoát: “Thích.”

Đây không phải đáp áp anh muốn nghe, nhưng Hoắc Cận Sơ lại không thể hiểu được mà thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Lúc Phó Tinh Thần mới cùng Kỷ Thần Viễn ở bên nhau, anh ta cũng hỏi vấn đề này.

Nhưng hai lần trả lời của nha đầu này hoàn toàn không giống nhau.

Một lần, cô nói gần nói xa mà chuyển đề tài, lúc này đây, câu trả lời của cô đặc biệt khẳng định.

Có thứ gì tiêu tán, nhanh đến mức Hoắc Cận Sơ không nắm bắt được, sau một lúc lâu, anh ta mới có chút tự giấu mà cong cong khóe môi.

Phó Tinh Thần đối với cảm tình, từ trước đến nay luôn luôn dứt khoát, không giống anh ta, luôn không hạ được nhát dao sắc ấy.

Hai người đều không mở lời, cũng không biết đã qua bao lâu, thẳng đến khi bên ngoài nghe được Phó Hình Vân hô một tiếng: “Cận Sơ đã trở lại?”

Hoắc Cận Sơ lên tiếng, dặn dò Phó Tinh Thần vài câu “Nghỉ ngơi cho tốt”, sau đó xoay người ra cửa.

Cửa bị anh ta thuận tay đóng lại, tiếng đóng cửa chói tai một, phảng phất như đang khóa trái tim của anh ta lại.

Phó Tinh Thần ngã vào giường, sờ soạn tìm di động.

Chuông vang lên một lúc lâu, bên kia mới trả lời.

Phó Tinh Thần không mở miệng.

Nửa phút qua đi, bên kia lên tiếng trước: “Sao lại không nói lời nào?”

Phó Tinh Thần như cũ không mở miệng.

Giọng nói của cô có chút khàn, như bị nhiễm trùng, còn có nóng bức, cô có chút không thoải mái mà hừ một tiếng.

Điện thoại còn thông, hai bên ai cũng không mở lời.

Mí mắt Phó Tinh Thần có chút nặng, nhưng ý thức lại thanh tỉnh lạ thường, thanh tỉnh đến mức nghe được bên tai có tiếng hít thở trầm ổn.

Sau một lúc lâu, cô nhẹ giọng mở miệng: “Giang Dạ, anh ngủ rồi sao?”

Bên kia rất nhanh đã đáp lại: “Không có.”

Phó Tinh Thần hít hít cái mũi, “Anh kể chuyện xưa cho em nghe đi.”

Giang Dạ: “.....”

Quên đi.

Phó Tinh Thần mở to mắt, tùy ý cầm quyển truyện tranh lại đây, giở một tờ rồi một tờ: “Em đây kể cho anh nghe.....”

“Giọng khàn như vậy, còn muốn kể chuyện xưa?”

“Tâm tình tốt, nên em muốn kể.”

Phó Tinh Thần cảm thấy có chút ngứa, duỗi tay cọ cọ cổ, sau đó nghe thấy Giang Dạ hỏi: “Trong nhà có thuốc không?”

“Không biết.”

Cô xác thật không biết.

Thuốc hẳn là có, nhưng Phó Tinh Thần đang nằm liệt trên giường, không nghĩ xuống giường đi tìm, cô khụ một tiếng cho thuận giọng, “Hiện tại anh đang làm gì?”

“Hẹn hò.”

Trên người Phó Tinh Thần mềm như bông không một tý sức lực, nhưng vẫn bò ra khỏi giường, cô nhú mào, thanh âm không tự giác nâng cao: “Hẹn hò?”

Đầu kia như cũ lãnh đạm đến không thể lãnh đạm hơn “Ừ”.

Phó Tinh Thần có chút bực bội mà gãi gãi tóc: “Bạn gái anh bị bệnh, anh hẹn hò với ai?”

Bên kia, Giang Dạ đột nhiên cười khẽ một tiếng: “Giận sao?”

“Không có.”

“Có nhớ anh không?”

Phó Tinh Thần không trả lời, đầu kia yên tĩnh một lát, truyền đến giọng nói trầm ấm: “Ngoan, lại đây mở cửa cho anh.”

48. Chương 48

“Cửa nào?”

“Cửa nhà em.”

Phó Tinh Thần cho rằng anh nói giỡn, nhưng vẫn đáp: “Em không muốn di chuyển, không có sức lực.”

“Mặt khẩu là gì?”

Đầu óc Phó Tinh Thần có chút mơ hồ, phản ứng trong chốc lát mới biết được anh đang nói chính là mặt mào cửa, cô sờ cằm, sau đó nói một chuỗi con số.

Có một âm thanh rất nhỏ trong điện thoại, Phó Tinh Thần nhú mào: “Anh đang làm gì vậy?”

Giang Dạ không đáp, hỏi ngược lại: “Phòng của em là phòng nào?”

“Đừng náo loạn Giang Dạ.....” Phó Tinh Thần thở ra khí nóng, cô nghiêng đầu nhìn thời gian trên màn hình: “Đã trễ thế này.....”

Cô nhắm mắt, đầu choáng váng, cổ họng nóng rát, nói chuyện cùng khó khăn.

Người đầu kia không hề mở miệng.

Một lát sau, Phó Tinh Thần nghe được tiếng đập cửa.

Cô xoa xoa lỗ tai, nhất thời không thể phân biệt ra là tiếng trong điện thoại truyền đến, hay cửa có người ở gõ.

Phó Tinh Thần từ trên giường bò xuống, hướng đầu kia mở miệng: “Hình như có người gõ cửa, anh chờ một lát.”

Nói xong dẫm dép lê, Phó Tinh Thần chậm rì rì mà đi tới cửa, đem cửa mở ra.

Đèn bên ngoài vẫn chưa tắt, mở cửa ra trong nháy mắt, Phó Tinh Thần bị ánh sáng kích thích đến mức phải nhắm mắt, chờ cô phản ứng lại, người nọ đã tiến vào, trở tay đóng cửa lại.

Phản ứng Phó Tinh Thần có chút chậm chạp, đối với đầu kia điện thoại nói: “Em cúp máy trước.”

“Được.”

Lần này giọng nói vang lên ở phía sau đầu.

Phó Tinh Thần nhăn mày, sau đó quay đầu lại.

Di động của cô còn đặt ở bên tai phải, tư thế đang nghe điện thoại, thấy gương mặt kia hốc mắt nháy mắt liên đồ lên.

“Cảm động đến phát khóc?”

Phó Tinh Thần không nói lời nào, nước mắt trong hốc mắt đảo quanh, nháy mắt liên trôi xuống dưới.

Một lúc lâu, cô mới mở miệng: “Sao anh lại tới đây?”

Giang Dạ đem điện thoại ném lên trên giường cô, không trả lời vấn đề này, từ trong túi cầm ra hộp thuốc nhìn vài lần, sau đó gương mặt hỏi cô: “Có sốt không?”

Phó Tinh Thần gơ tay chạm trán, thành thật trả lời: “Có chút.”

“Anh xuống lầu lấy nước cho em.”

Phó Tinh Thần túm chặt cánh tay anh: “Vạn nhất bị người khác thấy phải làm sao bây giờ?”

Nói không chừng sẽ nghĩ anh là kẻ trộm.....

Phó Tinh Thần cắn môi, mặt có chút hồng, đôi mắt lại sáng lấp lánh: “Để em xuống cho.”

“Đi lên giường nằm.”

Giang Dạ sờ sờ tóc cô, Phó Tinh Thần nhăn mũi: “Nếu bị mẹ em thấy, em liền thảm.”

Tại thời điểm này, cô không thể hoàn toàn xác định Phó Tinh Thần ngủ rồi.

Đêm hôm khuya khoắc, trong nhà xuất hiện một người đàn ông lạ mặt... Phó Tinh Thần lo lắng bà sẽ bị dọa ngất.

Cô duỗi tay kéo lấy Giang Dạ, “Thật đấy, để em đi.”

“Không phải khi nãy nói em mở cửa em bảo không có sức lực sao?”

“..... Em cho rằng anh gạt em.”

Ai có thể nghĩ đến anh thật sự tới?

Cho tới bây giờ Phó Tinh Thần còn cảm thấy không thể tin được, cô chớp chớp mắt, sau đó nghe được Giang Dạ mở miệng hỏi nàng: “Đã khi nào anh lừa em chưa?”

“.....”

Phó Tinh Thần suy nghĩ nửa phút, sau đó nghĩ tới.

“Anh đã nói thật anh không tốt.”*

(Ý là gạt nữ chính vụ thật không tốt)

“Lại không phải nói với em.” Giang Dạ

nâng tay, vừa muốn đụng tới mặt cô, Phó Tinh Thần liền lui về phía sau nửa bước: “Để em đi lấy nước, anh chờ em.”

Lúc Phó Tinh Thần xuống dưới lầu lấy nước, quả nhiên đụng phải Phó Tinh Vân.

Phó Hình Vân cũng xuống lấy nước, bà mặc váy ngủ in hình hoạt hình, đầu tóc lộn xộn.

Vào lúc đó, Phó Tinh Thần lo lắng không phải Phó Hình Vân bị Giang Dạ dọa ngắt xiu, cô lo lắng có khả năng Giang Dạ bị Phó Hình Vân dọa.

Phó Hình Vân còn buồn ngủ: "Sao mặt đỏ như vậy?"

"Hình như bị cảm." Phó Tinh Thần tránh nặng tìm nhẹ, "Xuống dưới lấy nước uống thuốc."

Phó Hình Vân thanh tỉnh hơn không ít, duỗi tay sờ sờ cái trán của cô, Phó Tinh Thần cười một chút: "Không có việc gì, ngủ một giấc thì tốt rồi."

Vốn dĩ vừa rồi vẫn luôn nằm bò trên giường, cảm thấy cả người đều mệt mỏi, hiện tại xuống lầu một chuyến, ngược lại cảm thấy có chút năng lượng.

Phó Tinh Thần chậm rì rì mà uống nước miếng, sau đó cũng rót cho Phó Hình Vân một ly, mở miệng: "Mẹ, con lên trước."

"Đi ngủ sớm một chút, nhớ đóng cửa sổ, buổi tối nhớ đắp chăn."

Cửa sổ đã đóng.

Thật đúng là một câu hai ý nghĩa.

Phó Tinh Thần bưng ly nước lên lầu, nước vẫn còn ấm, cách một tầng thủy tinh truyền tới trong lòng bàn tay, khiến lòng bàn tay nóng lên.

Cô nâng ngón trở gõ gõ vào thành ly, đi tới cử tạm dừng vài giây, sau đó thừa dịp không ai chú ý nhanh chóng đẩy cửa đi vào, sau đó lại nhanh chóng đóng cửa lại.

Thuốc đã được Giang Dạ lấy ra đặt ở bên cạnh hộp thuốc, hai loại, tổng cộng ba viên.

Một viên mang theo vỏ bọc đường, hai viên còn lại, chỉ nhìn đã cảm thấy đắng.

Lông mày Phó Tinh Thần vặn lại, nhặt mấy viên thuốc, tỉ mỉ mà quan sát một lúc lâu, sau đó cau mày nuốt vào.

Viên thuốc trượt qua cổ họng, lưu lại vị đắng.

Phó Tinh Thần uống vài ngụm nước, cảm thấy không có tác dụng, nên đắng vẫn là đắng.

Đèn trong phòng tắm vẫn bật, Phó Tinh Thần nhìn vài lần, sau đó đi đến bên cửa sổ giữ cửa cửa đóng lại, sau đó kéo rèm cửa.

Lúc Giang Dạ ra tới, cổ họng Phó Tinh Thần vẫn còn đắng, nuốt nước miếng sẽ nhẵn mày một chút.

Lông mày của Phó Tinh Thần vẫn chưa được nới lỏng, cô hướng tới mép giường, sau đó lại cầm lấy ly nước đem mấy ngụm nước cuối cùng uống sạch sẽ.

Uống xong lúc sau, cô ngồi ở đầu giường, ngẩng đầu nhìn Giang Dạ: "Chùng nào thì anh trở về?"

"Đã đã trẻ thế này, em còn muốn anh quay về?"

Phó Tinh Thần cúi đầu nhìn thời gian.

Lăn lộn như vậy nửa ngày, đã 10 giờ tối.

.....Không tính là quá muộn.

Phó Tinh Thần gật gật đầu: "Hôm nay anh không quay về, ngày mai khẳng định sẽ bị mẹ em thấy."

Hậu quả không dám tưởng tượng.

Phó Tinh Thần thấy Giang Dạ không phản ứng, mở miệng đề nghị: "Nếu không chúng ta ra ngoài hút thở không khí đi?"

Còn hít thở không khí..... Cô đem anh trở thành cái gì?

Giang Dạ nhú mày: “Anh không tính trở về.”

“.....” Phó Tinh Thần sững sốt, “Vì cái gì?”

“Anh đã nói với dì phó, đi công tác trở về liền tới thăm dì ấy.”

Phó Tinh Thần cảm thấy miệng mình càng đắng.

Giang Dạ đã bắt đầu cởi cà vạt.

Nước miếng Phó Tinh Thần bị nghẹn ở trong cổ họng, nuốt vào sắc đến ho khan vài tiếng: “Không quay về thì không quay về, anh đừng cởi quần áo.”

Giang Dạ dừng động tác, nhẹ giọng hỏi lại: “Không cởi quần áo sao ngủ được?”

Phó Tinh Thần không nói nên lời, vừa muốn đứng dậy vòng đến giường bên kia đi ngủ, cánh tay đã bị anh nhẹ đè lại, người đàn ông cúi người bao cô lại, cúi đầu, nụ hôn liền hạ xuống.

Phó Tinh Thần hoảng sợ, chưa tới vài giây liền nghiêng đầu tránh đi: “Em bị cảm, sẽ lây bệnh.”

Cái mũi cô hô hấp không thông suốt, vừa rồi nghẹn vài giây, nói chuyện có chút suyễn.

Giang Dạ di chuyển, nụ hôn dừng ở trên mặt cô, cánh tay anh buộc chặt ôm lấy cô: “Cả ngày hôm anh không hút thuốc, lúc đến đây đã ăn qua một viên kẹo, sợ em ngại đắng.”

Phó Tinh Thần nhắm mắt lại.

Cách một hồi lâu, cô mới bình phục hô hấp, “Lấy có..... Anh có thể trực tiếp đưa kẹo cho em.”

“Quá ngọt, sợ em đau họng.”

Phó Tinh Thần: “.....”

Lý do gì anh đều nói được.

Phó Tinh Thần khẽ hừ một tiếng, khoe miệng cô còn lưu lại vị ngọt của hoa quả, ngọt, cô liếm môi dưới, mở miệng: “Làm sao bây giờ, vẫn đắng.”

Cô nói xong nghiêng nghiêng đầu, khẽ nhếch cằm, “Giang Dạ.”

“Làm sao vậy?”

Phó Tinh Thần lại kêu tên anh một lần nữa.

Sao có cảm giác đang làn nũng thế này.

Ở trong lòng Phó Tinh Thần khinh thường chính mình, sau đó ở trên lỗ tai anh khẽ cắn một chút: “Ngày mai em có một cảnh giường chiếu.”

Giọng nói Giang Dạ lạnh băng: “Cái gì?”

Phó Tinh Thần không trả lời, cô cúi người, cầm cái gối đầu lót ở phía sau nằm xuống “Ngủ.”

Cô vỗ vỗ vị trí bên cạnh: “Em là bệnh nhân, anh không được xằng bậy.”

Cảm xúc Giang Dạ rõ ràng còn chưa thoát ra khỏi hai từ kia, Phó Tinh Thần đã duỗi tay tắt đèn.

Tầm nhìn lập tức tối sầm xuống.

Rèm cửa bị Phó Tinh Thần kéo kín mít, không một chút ánh sáng.

Đôi mắt Phó Tinh Thần vẫn chưa nhắm lại, cô kéo chăn lên, bên cạnh lún xuống, anh đã nằm bên cạnh cô.

Trước kia đều bật đèn, trước khi ngủ Phó Tinh Thần thích nhìn chăm chăm lên trần nhà, hiện tại tối thui, cô nhìn mấy lần đều không nhìn rõ hoa văn trên trần nhà.

Cô tròn tròn mắt, sau đó quay đầu hướng người bên cạnh: “Giang Dạ, trước khi xuất ngoại, em không học nghề diễn viên.”

“Anh biết.”

Phó Tinh Thần cười mỉm, người đàn ông này, sao cái gì cũng biết.

Cô tiếp tục nói: “Vậy anh khẳng định không biết vì sao em đi vào cái vòng luẩn quẩn này.”

Quả nhiên, Giang Dạ không lên tiếng.

“Anh em học tài chính, cho nên em cũng học tài chính, vừa mới bắt đầu xuất ngoại môn học cũng là tài chính, qua mấy tuần, em phát hiện anh ta đối với em đặc biệt yên tâm, thời gian dài như vậy một cuộc điện thoại cũng không gọi cho em, sau này em nổi loạn, đi học thứ anh ta không thích nhất.”

Tính tình của Phó Tinh Thần lúc ấy rất kiêu ngạo, thích cũng không mở miệng trước, chỉ muốn đối nghịch với Hoắc Cận Sơ.

Khi đó Phó Tinh Thần còn không biết, từ rất sớm, khả năng hai người bọn họ ở bên nhau đều đã chết non trên đường.

Giang Dạ mở mắt, ở trong đêm tối đặc biệt sáng.

Phó Tinh Thần lúng túng, đặc biệt không có tiền đồ mà ngậm miệng.

“Còn gì nữa không?”

“Anh ta còn chặt đứt phí sinh hoạt của em.”

Vốn dĩ Phó Tinh Thần còn có đường sống, kinh tế bị chặt đứt, cô chỉ có thể đi chụp quảng cáo kiếm tiền, bất tri bất giác đi tới hiện tại.

Giang Dạ không mở lời.

Phó Tinh Thần có thể cảm giác được cảm xúc của anh không tốt lắm, tương phản với cô, nói một hồi cảm thấy thống khoái không ít, Phó Tinh Thần cong khóe miệng cười: “Giang Dạ, sao anh lại tức giận thế này?”

Dừng một chút, cô lại mở miệng: “Tức giận cũng không được, anh phải phụ trách với em.”

49. Chương 49

Phó Tinh Thần chóng mặt như dầu, lại uống thuốc, mí mắt nặng trĩu, ý thức hoàn toàn không rõ ràng, cô còn nghĩ hỏi một câu: “Anh có lạnh không?”

Trên giường chỉ có một cái chăn, lúc này tất cả đều ở trên người cô, Phó Tinh Thần vươn cánh tay sờ soạng một trận, sau đó bắt được tay anh: “Anh xích lại đây.”

Hình như Giang Dạ nói gì đó, nhưng một chữ cô cũng không nghe rõ, mơ mơ màng màng mà chỉ biết “Ừ” một tiếng, nhắm mắt lại đã ngủ.

Buổi sáng ngày hôm sau, mới sớm Phó Tinh Thần đã tỉnh lại.

Uống thuốc rồi ngủ một giấc, quả nhiên tốt hơn không ít, Phó Tinh Thần thử giọng, đã không còn khó chịu.

Giang Dạ còn nằm ở bên cạnh cô, Phó Tinh Thần mới giật giật đầu, người nọ liền nhú mào, đôi mắt anh còn chưa mở, thanh âm nghe lại trong sáng dị thường: “Đã tốt hơn chưa?”

Phó Tinh Thần: “Khá hơn nhiều.”

Cô đảo quang một vòng, nhìn ánh nắng từ khe hở rèm cửa tiến vào, duỗi tay dầy dầy Giang Dạ: “Lát nữa tính toán làm sao để ra ngoài?”

“Em muốn cho anh đi ra thế nào?”

Phó Tinh Thần lập tức từ trên giường ngồi dậy, bởi vì dùng sức quá độ, đệm còn chần một chút, cô nhảy xuống giường, dép lê cũng chưa mang, tay chân nhẹ nhàng mà chạy tới bên cửa sổ, đem rèm cửa kéo ra nhìn thoáng qua.

Phòng cô ở lầu hai, khoảng cách đến mặt đất đại khái tới bốn năm mét, nhảy xuống khẳng định sẽ nguy hiểm.

Dưới lầu, Phó Hình Vân đã cầm kéo bắt đầu tỉa hoa.

Vừa thấy như vậy, Phó Tinh Thần cảm thấy mình tỉnh quá muộn, có chút bức bối mà gỡ gỡ tóc, “Em sẽ đưa mẹ đi chỗ khác, đến lúc đó anh đi xuống là được.”

Giang Dạ câu môi, cười như không cười.

Phó Tinh Thần không kịp nghiền ngẫm nụ cười thâm ý của anh, rửa mặt đơn giản, liền cầm kịch bản đi xuống lầu.

Hoa thảo thảo đã bị Phó Hình Vân sửa xong, Phó Tinh Thần mượn cơ hội cầm kịch bản qua, “Mẹ, mẹ xem đây là cảnh con quay hôm nay.”

Cô lôi kéo Phó Hình Vân ngồi xuống, ý đồ dời đi lực chú ý của bà.

Phó Hình Vân: “Mẹ đối với kịch bản không có hứng thú.”

Phó Tinh Thần: “.....”

Thật là một chút mặt mũi cũng không chịu cho cô.

Phó Tinh Thần bất đắc dĩ mở miệng: “VẬY MẸ CẢM THẤY HỨNG THÚ VỚI CÁI GÌ?”

Phó Hình Vân cười tủm tỉm mà sờ sờ mặt cô: “Buổi sáng hôm nay, mẹ thấy được trước thềm cửa có hai dấu giày”

“Có lẽ là.....”

“Cận Sơ mới lên lầu không lâu thì Tiểu Quyên đã lau rồi, xem lớn nhỏ hẳn là của đàn ông.”

Tiểu Quyên, chính là bảo mẫu trong nhà.

Phó Tinh Thần liếm môi dưới.

Phó Hình Vân để cây kéo lên bàn, “Nói xem có chuyện gì xảy ra?”

Phó Tinh Thần còn đang tìm từ, Phó Hình Vân gật gật đầu: “Thôi, nếu con không nói thì để cậu ta nói.”

“Mẹ ——”

“Kêu mẹ cũng vô dụng,” Phó Hình Vân gõ gõ trán cô, “Người đâu, kêu xuống đây cho mẹ.”

Phó Tinh Thần biết không lay chuyển được bà, cũng không dám đối nghịch, rơi vào đường cùng chỉ có thể cầm di động gọi qua.

Phó Hình Vân còn ngồi bên cạnh nhìn, Phó Tinh Thần ho nhẹ một tiếng: “Mẹ em muốn gặp anh.”

Năm phút đồng hồ sau, phòng khách.

Trên sofa có bốn người đang ngồi, đông nam tây bắc, đủ các phương hướng.

Tầm mắt Phó Hình Vân ở trên người Giang Dạ cùng Phó Tinh Thần lung lay một vòng, “Giang.....”

Ánh mắt bà dừng ở trên người Phó Tinh Thần trên người, Phó Tinh Thần phản ứng đáp lại: “Giang Dạ.”

Phó Hình Vân: “Có phải người đánh đoạn dương cầm kia không?”

Phó Tinh Thần: “Vâng.”

Vốn dĩ là cảnh gặp mặt cha mẹ, chớp mắt liền biến thành hai mẹ con đối thoại.

Đối diện Phó Tinh Thần, Hoắc Cận Sơ ho nhẹ một tiếng: “Dì Vân, công ty còn có việc, con đi trước.”

Phó Hình Vân cũng không giữ anh ta lại, đặc biệt ôn hòa mà cùng anh ta nói xong lời tạm biệt, quay mặt đi trông mắt nhìn Phó Tinh Thần một cái.

Về mặt Phó Tinh Thần có chút không thể hiểu được.

Phó Hình Vân đem tầm mắt chuyển lên Giang Dạ: “Hôm qua hai người ở trong phòng làm cái gì?”

Người bà hỏi chính là Giang Dạ, người trả lời lại là Phó Tinh Thần.

“Mẹ đừng hiểu lầm, chúng con cái gì cũng chưa làm.”

Phó Hình Vân liếc cô một cái, “Trong đầu con cả ngày nghĩ cái gì vậy?” Nói lại lần nữa nhìn về phía Giang Dạ, ngữ khí so với ngày thường nghiêm túc hơn không ít: “Người trẻ tuổi yêu đương cô mặc kệ, nhưng lúc ở bên nhau phải đối xử với nhau cho tốt, đến lúc đó muốn chia tay, cũng đừng khiến cho con gái của cô ủy khuất.”

“Mẹ.....”

“Con đừng nói chuyện.”

Khóe miệng Phó Tinh Thần giật giật, nhưng vẫn nhin xuống không mở miệng nữa.

Giang Dạ rút cuộc cũng mở lời: “Được”

Phó Hình Vân nhìn anh vài lần.

Lớn lên đẹp trai, sự nghiệp cũng thành công, nhưng lại tích chữ như vàng..... Giống như không thể đối đáp với Phó Tinh Thần.

Anh có thể là chưa thấy qua thời điểm Phó Tinh Thần nói nhiều, nị nị oai oai hận không thể dán lên người.

Ở trong lòng Phó Hình Vân đổ mồ hôi, sắc mặt lại không thay đổi: “Được rồi, nên đi công ty thì đi công ty, nên đi phim trường thì đi phim trường.”

Phó Tinh Thần rút cuộc nhẹ nhàng thở ra, ngồi trên xe bàn tay vẫn còn đổ mồ hôi.

Cô không quan tâm đến bữa sáng, chỉ lấy vài miếng bánh mì cắn ở trong miệng, uống sữa bò liền ăn xong.

Phó Tinh Thần ngồi ở ghế phụ, cảm mạo đã tốt hơn, nhưng khi nói chuyện vẫn là mang theo giọng mũi: “Ngày hôm qua em có nói với anh một câu, anh còn chưa trả lời.”

Giang Dạ lái xe, từ kính chiếu hậu nhìn cô một cái: “Câu nào?”

“Em nói, anh phải phụ trách với em.”

Phó Tinh Thần lấy khăn giấy, cúi đầu đem đầu ngón tay lau qua một lần, không nghe được Giang Dạ trả lời, nhưng thật ra chú ý được anh dừng xe lại dọc đường.

Phó Tinh Thần trong lúc nhất thời không hiểu được ý tứ của Giang Dạ.

Không đến mức..... Bởi vì muốn anh phụ trách, lúc này làm tài xế cũng không muốn?

Phó Tinh Thần quay đầu có chút khó hiểu: “Cũng không phải một hai phải phụ trách.....”

“Trở về lấy sổ hộ khẩu.”

“..... Anh muốn bán em?”

Giang Dạ cười một chút: “Đem em bán vào Giang gia, em có nguyện ý không?”

Phó Tinh Thần lúc này mới hiểu ý tứ của anh.

Có như vậy vài giây, cô xác thật muốn xuống xe về nhà lấy hộ khẩu.

Chỉ vì vài giây qua đi, xúc động rút rui, cô lại bình tĩnh lại, Phó Tinh Thần ngồi ở trên ghế phụ không động đậy, cách nửa phút, mới nghe thấy Giang Dạ hỏi câu: “Không muốn anh phụ trách?”

Phó Tinh Thần: “..... Tạm thời không muốn.”

Kết hôn dù sao cũng là việc cả đời, trong khoảng thời gian ngắn Phó Tinh Thần không có biện pháp ra quyết định.

Giang Dạ cũng không bắt buộc, một lần nữa anh khởi động xe, lần này đổi đề tài: “Phim của Trì Minh, mỗi một cảnh diễn đều sẽ cho mẹ anh xem trước.”

Phó Tinh Thần: “.....”

Không cần Giang Dạ nói, cô cũng biết, anh chỉ chính là cảnh giường chiếu kia.

Phó Tinh Thần dứt khoát làm bộ cái gì cũng chưa nghe thấy, đem đầu chuyển ra ngoài cửa sổ ngắm phong cảnh.

Giang Dạ khoe miệng vô ý thức cong một chút, “Ngày mai đi nước Pháp có việc, có muốn mua gì không?”

“Còn đi?” Phó Tinh Thần hỏi ra mới cảm thấy có chút không thích hợp, cô kéo dài từ “À”, giải thích: “Ý của em là, không phải mấy ngày hôm trước anh mới đi sao?”

“Một năm chỉ đi công tác một lần, phó tiểu thư muốn cho anh về sau cùng em uống gió Tây Bắc sao?”

Phó Tinh Thần: “..... Đi mấy ngày?”

“Khoảng hai tuần.”

Hai tuần.

Mười bốn ngày.

Phó Tinh Thần vốn muốn đếm đầu ngón tay tính toán bao nhiêu tiếng đồng hồ, nhưng cô học toán không tốt, chưa bắt đầu đã từ bỏ.

Giang Dạ ngừng xe ở nơi ít người, “Mấy ngày nay nhớ chú ý.....”

Lời nói còn chưa nói xong, môi mềm mại của cô gái đã dán lên, cô rầu rĩ mà “Ừ” một tiếng, nói câu “Chú ý an toàn”, mở cửa xe đi xuống.

Phó Tinh Thần lớn lên gầy, dưới váy là hai cái đùi thẳng tắp thon dài, đi hơn mười mét mới lấy ra di động ra gọi điện thoại.

Giang Dạ ngồi trên xe, thẳng đến khi bóng cô biến mất, anh mới đem ánh mắt trở về.

Khóe môi anh còn mang theo mùi hương ngọt ngào, trong xe cũng đều là mùi hương của Phó Tinh Thần, Giang Dạ kéo cửa sổ xuống, sau đó mới một chân dẫm chân ga.

Phó Tinh Thần gặp trở ngại lớn trong sự nghiệp.

Cảnh của cô được quay vào ban đêm, cả buổi chiều, cô đều ở lì kéo Lâm Ấm đối diện.

Lâm Ấm ôm bụng cười nửa ngày, cười đến mức bụng đau đến không cười được.

Phó Tinh Thần hoàn toàn không có tự tin trong cảnh giường chiếu.

Cô độc thân nhiều năm, đối với phương diện này căn bản không có hiểu biết.

Phó Tinh Thần còn cho rằng, mình chỉ việc đóng vai nữ số 2 độc ác sẽ lật đổ hình tượng của cô, kết quả nữ số 2 còn muốn đi câu dẫn nam chính lên giường.....

Mặt Phó Tinh Thần cứng ngắc, thể xác và tinh thần đều mệt ngã vào trên người Lâm Ấm.

Lá gan Lâm Ấm to ra, bắt đầu trêu chọc cô: “Chị, chị chưa lên giường với đàn ông à?”

Đôi mắt Phó Tinh Thần vẫn không mở.

Cô không biết đáp lại như thế nào, kết quả Lâm Ấm cho rằng cô cam chịu, ngữ khí cô ấy nháy mắt trở nên kinh ngạc: “Sẽ không phải bị em đoán đúng chứ?”

“Đừng đoán mò.”

Phó Tinh Thần neho mắt, tầm mắt yên lặng dừng ở bên nam nữ chính, lực chú ý chỉ của cô ở trên người Trình Miểu tạm dừng nửa phút, sau đó liền chuyển sang cậu học sinh nhỏ nổi tiếng.

Lớn lên tuần tú lịch sự, ít nhất nhìn rất thoải mái.

Phó Tinh Thần thở dài, cô cầm một viên kẹo nhét vào trong miệng, Lâm Ấm liền thở nhẹ một tiếng: “Chị Thần Thần, đây là nụ hôn đầu tiên của chị trên màn ảnh Không, cảnh giường chiếu, nên bắt đầu lo lắng sao?”

Cô quay đầu nhìn qua: “Sao lại nói như thế?”

Lâm Ấm: “Hiện tại chị ăn kẹo, chẳng lẽ không phải chuẩn bị hôn môi?”

Phó Tinh Thần: “.....”

Cô quay đầu liền đem viên kẹo phun trở về giấy gói kẹo, thuận tay ném vào thùng rác.

Lâm Ấm không chú ý, còn tỏ ra hoa si với nam chính: “Chị Thần Thần, kỳ thật em đặc biệt hâm mộ chị, cảnh hôn của hai người còn được diễn trước mặt Trình Miểu!”

Phó Tinh Thần nhấp môi cười tủm tỉm, trong lòng lại có chút buồn bực mà nghĩ: Hôm nay có ai chụp được cảnh hôm nay, cô tuyệt đối chết chắc.

50. Chương 50

Gần 9 giờ, Trì Minh kêu Phó Tinh Thần một tiếng.

Đầu ngón tay Phó Tinh Thần hơi lạnh, Lâm Ấm sờ soạng một phen, sau đó an ủi mà vỗ vỗ bả vai cô: “Chị Thần Thần, nếu chị thật sự khẩn trương, đến lúc đó liền nhắm mắt lại, cho là bị chó.....”

Cô nàng còn nói chưa nói xong, đã bị Phó Tinh Thần che lại.

Người sau trừng mắt nhìn cô nàng một cái, “Đừng nói bừa.”

Lâm Ấm thè lưỡi, có chút ngượng ngùng mà cúi thấp đầu.

Thiếu chút nữa nói thuận miệng, đến lúc đó có người nghe được sẽ không hay.

Phó Tinh Thần nhéo nhéo ngón tay, “Ấm Ấm, chờ lát nữa đi mua cho chị chai nước.”

Rất nhanh Lâm Ấm đồng ý, Phó Tinh Thần căng da đầu đi qua

Nhân vật lần này cô diễn là trà xanh bạch liên hoa, thập phần biến thái mà đi câu dẫn bạn trai của nữ chính.

Phó Tinh Thần đã đọc qua một lần, tuy rằng kịch bản được đánh dấu là cảnh giường chiếu, nhưng kỳ thật không phát sinh việc gì, tiến triển được một nửa, bị Trình Miểu đóng vai nữ chính dụng phải.

Nam chính là loại đàn ông cần bả, cần bản phải xin lỗi vì anh ta nghiền áp nam phụ.

Cảnh giường chiếu có thể diễn qua loa, nhưng hôn lại diễn thật, hơn nữa vẫn là nữ số 2 chủ động hôn.

Nụ hôn kéo dài hơn hai phút.

Phó Tinh Thần tưởng tượng đến việc này, liền cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, cảm giác như là mới vừa nuốt hai viên thuốc, còn không có nụ hôn mang theo vị hoa quả của Giang Dạ.

Cô nhanh chóng bước tới, cùng nam chính mặt đối mặt.

Nhìn nhau cười..... Không khí có chút xấu hổ.

Phó Tinh Thần khấn trương mà bắt đầu đổ mồ hôi, hít thở mấy lần mà nhịp tim vẫn không thể bình ổn lại. Thẳng đến khi Trì Minh bảo bắt đầu quay, cô mới cưỡng bách chính mình nhìn về phía nam chính, cô không phải người chủ động, lớn như vậy, đối đãi với người khác phải, chỉ chủ động với Giang Dạ một lần.

Quên đi, dù sao đều tránh không khỏi.

Phó Tinh Thần cũng không ngượng ngùng xoắn xít, bắt đầu đối mặt với nam chính định giọng nói và tình cảm phong phú nói lên câu thoại.

Kết quả lại xảy ra sự cố, bên cô không vớ vấn đề, nam chính lại có vấn đề.

Khoảng cách anh ta với khoe miệng Phó Tinh Thần chưa tới hai centimet liền dừng lại, Phó Tinh Thần nhẹ nhàng hít vào một hơi, sợ thở ra tới mặt anh ta có chút ách miệng, cho nên cố tình thở nhẹ.

“Cắt!”

Trì Minh từ máy quay phim ngẩng đầu nhìn lên, “Làm sao vậy?”

Nam chính lập tức xin lỗi: “Xin lỗi đạo diễn Trì, vừa nãy có chút phân tâm.”

Hai người chỉ có thể quay lại.

Lần này thuận lợi mà nhiều, nam chính quy củ, nhưng nhân vật Phó Tinh Thần đóng không cho phép cô quy củ, toàn bộ quá trình cô đều nín thở, mắt cũng chưa dám mở, thẳng đến khi khó chịu, Trì Minh rút cuộc hô “Qua”.

Anh ta khó có mà được cười một chút, ngữ khí mang theo tán thưởng: “Không tồi.”

Phó Tinh Thần nghĩ, xong rồi.

Cô đối với Giang Dạ cũng chưa từng chủ động như vậy.

Bị Cố Niên nhìn thấy có khả năng không bị gì, nhưng bị Giang Dạ nhìn thấy..... Phó Tinh Thần sớm chuẩn bị tốt trong lòng.

Cô gật đầu với nam chính, đại não thiếu oxy, mặt cũng nghẹn đến đỏ bừng.

Lâm Ấm một cầm chai nước lại đây, cô liền tìm nơi không ai nhìn thấy để súc miệng.

“Chị Thần Thần, chị còn có bệnh sạch sẽ sao?” Về mặt Lâm Ấm không hiểu.

Phó Tinh Thần lắc đầu.

Cô không có, nhưng sợ có người có.

Phó Tinh Thần dừng nửa chai nước để súc miệng, lúc này mới cảm thấy tốt hơn.

Ban đêm trời có chút lạnh, Phó Tinh Thần tiếp nhận áo Lâm Ấm đưa qua, sau đó giở kịch bản, “Đêm nay có bao nhiêu cảnh?”

“Vừa rồi nghe đạo diễn Trì nói, cảnh của Trình Miểu phải quay lại, cho nên cảnh của chị cùng nam chính Khụ..... Hoàn đến ngày mai,” Lâm Ấm nói vừa nhìn phía bên kia, đầu kia đã có diễn viên lục tục rời đi, cô nàng mở miệng: “Chị Thần Thần, chúng ta cũng có thể trở về.”

Phó Tinh Thần cũng theo tầm mắt cô mà nhìn thoáng qua, bên kia chỉ còn lại có vài người, Trình Miểu chính mặt chờ mở máy.

Phó Tinh Thần khẽ cắn môi dưới, “Chúng ta đi thôi.”

Hai cô đều không thể lái xe, mức độ nổi tiếng không vang vọng toàn bộ Tây Thành, lúc kêu taxi xe, người tài xế cao lãnh ánh mắt cũng không thèm bố thí cho bọn họ?

Phó Tinh Thần dựa vào ghế sau, nhắn tin hỏi Tạ Cảnh Phi hỏi số di động của cậu ta.

Tạ Cảnh Phi tuy rằng đối với việc cô không biết số di động cậu ta nên đặc biệt thương tâm, nhưng thương tâm không đến nửa phút liền lập tức suy nghĩ cẩn thận, ngay lập tức mà đem dãy số gửi cho cô.

Phó Tinh Thần lưu vào danh bạ.

Lên xe ba bốn phút, Lâm Ấm còn vịn cửa sổ nhìn phía sau, vừa nhìn vừa buồn bực nói: “Chị, buổi chiều nay chị khẩn trương, khẳng định không chú ý tới Trình Miếu đã bị nhắc vài lần, mặt đạo diễn Trì đen thui, nhưng một câu tàn nhẫn cũng không nói.”

Phó Tinh Thần cười một chút.

Lâm Ấm tiếp theo nói: “Trình Miếu không phải được nhà sản xuất hay là nhà đầu tư nhét vào, Trì Đạo khó mà nói cái gì, nhưng lại thật sự không hài lòng, cho nên vẫn luôn không cho qua.....”

Phó Tinh Thần khó mà giải thích rõ ràng, chỉ nhẹ giọng nói: “Về sau lời nói này nhưng đừng nói ở bên ngoài, bằng không Trình Miếu động ngón tay, là có thể biến em trở thành dân thất nghiệp.”

Lâm Ấm quả nhiên ngậm miệng.

Nha đầu này nhỏ tuổi, căn bản không chịu nổi hù dọa.

Phó Tinh Thần chớp mắt trong chốc lát, về đến nhà khi trả tiền xe, dặn dò Lâm Ấm về đến nhà phải nhắn tin cho cô, sau đó mới xoay người đi vào.

Lăn lộn nửa ngày, đèn lầu hai đã tắt hết, Phó Tinh Thần đi nhẹ nhàng, đi vào phòng đóng cửa lại, trước tiên gửi tin nhắn cho Tạ Cảnh Phi: “Ngủ chưa?”

Đầu kia nhanh chóng trả lời: “Ban đêm cuồng hoan, tiểu tỷ tỷ có muốn cùng nhau không?”

Phó Tinh Thần đã nhìn ra.

Xưng hô Tạ Cảnh Phi với cô, thay đổi xoành xoạch.

Bị kêu như vậy, cô còn cảm thấy chính mình trẻ hơn rất nhiều, nên cũng không sửa đúng sai, Phó Tinh Thần lại hỏi: “Có tiện tiếp điện thoại không?”

“Có.”

Phó Tinh Thần không nói thêm nữa, tìm số điện thoại của Tạ Cảnh Phi điện thoại gọi qua.

Đầu kia nhanh chóng nhận, âm thanh có chút náo nhiệt, có thể đang ở quán bar nào đó hoặc là hộp đêm.

Chờ bên kia an tĩnh, Phó Tinh Thần mới mở miệng: “Cảnh phi, có thể giúp chị việc này không?”

“Tiểu tỷ tỷ, chị kêu em là gì?”

Phó Tinh Thần: “.....”

Trọng điểm rõ ràng là ở nửa câu phía sau.

Tâm tình Tạ Cảnh Phi rất tốt, “Có chuyện gì vậy?”

“Có thể giới thiệu mấy paparazzi đáng tin cậy cho chị không?”

Bên kia dừng một chút, sau đó dứt khoát mà mở miệng: “Được, đợi lát nữa em đem phương thức liên hệ cho chị.”

“Cảm ơn.....”

“Tiểu tỷ tỷ, sao chị có thể kêu tên em dễ nghe như vậy?”

Phó Tinh Thần cười một chút: “Chú ba của em kêu tên càng dễ nghe hơn.”

“Có thể không nói tới chú ấy không,” Tạ Cảnh Phi bắt mồm mà khê hừ một tiếng, “Đúng rồi, chị tìm paparazzi để đối phó với ai?”

Phó Tinh Thần cũng không giấu: “Trình Miếu.”

Trình Miếu này, Tạ Cảnh Phi có biết.

Ở hậu trường, mỗi lần cậu bắt được tài liệu đen của cô ta, sẽ có người bỏ tiền ra chuộc lại.

Không ai chê tiền cả, cho dù Tạ Cảnh Phi căn bản không thiếu tiền.

Cậu có chút kinh ngạc: “Chị muốn đối phó với phụ nữ? Em còn cho rằng chị muốn cho paparazzi theo chú ba của em?”

“Đi theo anh ấy làm gì?”

“Lúc trước đã nói qua, chú ba của em là đại đào hoa, không đếm được nữ nhân chờ chú ấy.” Tạ Cảnh Phi thêm mắm thêm muối, “Tiểu tỷ tỷ, hình như chị yên tâm với chú ấy quá thì phải.”

Tạ Cảnh Phi vừa nói như vậy, Phó Tinh Thần cảm thấy mình xác thật quá yên tâm Giang Dạ.

Trước kia cô không nghĩ tới vấn đề này.

Bên kia hình như có người kêu Tạ Cảnh Phi một tiếng, Tạ Cảnh Phi không kiên nhẫn mà đuổi đi, sau đó lại mở miệng nói: “Tỷ tỷ, nếu không em trực tiếp tìm người giúp chị nhìn chăm chăm cô ta, đến lúc đó có chuyện gì cũng dễ giải quyết.”

Phó Tinh Thần suy nghĩ vài giây, đáp ứng.

Lấy Tạ Cảnh Phi danh nghĩa, ít hơn rất nhiều

Phó Tinh Thần nói cảm ơn, sau đó cắt đứt điện thoại.

Về nhà không quá muộn, nhưng cũng không còn sớm.

Phó Tinh Thần rửa mặt xong, vừa muốn tắt đèn ngủ, tin nhắn của Tạ Cảnh Phi đã gửi lại đây.

Nói chuyện gần nửa giờ.

Cậu chỉ đã phát một câu: “Đã nói chị đừng yên tâm quá về chú ấy!”

Phía dưới còn có một bức ảnh chụp.

Phó Tinh Thần click mở nhìn thoáng qua, sau đó nhú mày.

Trong ảnh chụp, một nam một nữ song song đứng chung một chỗ, tuy khoảng cách không tính gần, nhìn không giống quan hệ bạn bè.

Phó Tinh Thần nhìn không ra biểu cảm của Giang Dạ, tương phản, mặt cô gái kia đối diện cammera.

Có chút quen mắt.

Nhưng khoảng cách quá xa, Phó Tinh Thần không dám xác định là ai.

Cô chỉ có thể hỏi Tạ Cảnh Phi: “Cô gái kia là ai?”

Đầu kia đáp lại: “Tiểu tỷ tỷ, em gái của bạn trai cũ, chị nhìn không ra sao?”

“.....”

Cô đã nói sao thấy quen mắt thế nào.

Thì ra là Kỷ Dư An.

Lúc trước Kỷ Thần Viễn đã nói qua về qua quan hệ của Kỷ Dư An cùng Giang Dạ, cho nên không đến mức quá kinh ngạc.

Phó Tinh Thần gõ cái “À” qua đi, “Ngủ đây.”

Nói xong rời khỏi Weibo, Phó Tinh Thần đem điện thoại tắt máy.

Liên tiếp vài ngày, cảnh diễn của Trình Miếu đều khó qua.

Cảnh hôn cùng cảnh giường chiếu của Phó Tinh Thần đã được thông qua, toàn bộ quá trình quay chụp trình đơn giản hơn không ít, lạc thú mỗi ngày của cô, cùng Lâm Ấm chơi trò chơi, biến thành xem Trình Miếu bị chữ.

Tạ Cảnh Phi mấy ngày nay chưa có động tĩnh gì, Phó Tinh Thần cũng không sốt ruột, thúc giục cũng chưa thúc giục qua một lần.

Một tuần qua, mặt Trình Miểu ngày càng đen.

Đang là giữa hè, nhiệt độ không khí tăng lên không ít.

Phó Tinh Thần cầm quạt quạt liên hồi, chờ xem cảnh quay của Trình Miểu, di động đột nhiên vang lên.

Phó Tinh Thần nhìn thoáng qua, không tiếp.

Lâm Ấm ở bên cạnh nhỏ giọng nhắc nhở: “Chị Thần Thần, điện thoại.”

Phó Tinh Thần sửa lại hình thức, đem quạt nhét vào tay Lâm Ấm, sau đó chạy đến nơi không có ai nghe điện thoại.

Mạc Văn Ngữ cứ theo lẽ thường: “Có một tin tức tốt, cùng một tin tức xấu, muốn nghe cái nào trước?”

“Như cũ.”

“Vậy nói tin tức tốt trước, bạn trai của cậu về nước rồi,” Mạc Văn Ngữ dừng lại, nhẹ “Hmm” một tiếng: “Tin tức xấu là, người bạn trai này cùng một cô gái khác lên đầu đề.”

Phó Tinh Thần phiền lòng, nhưng không nói ra.

“Thần Thần, có tý phản ứng đi——”

Mạc Văn Ngữ còn chưa nói xong đã dừng lại, “Đầu đề đã bị xóa bỏ.”

Ở hot search chưa tới ba phút, đã bị xóa sạch.

Phó Tinh Thần còn không kịp xem, cô đề đề ẩn đường, “Tớ đã biết, cúp trước đây.”

Cái gì muốn nói đã nói, Mạc Văn Ngữ cũng không nói thêm nữa, lưu loát mà cắt đứt điện thoại.

Phó Tinh Thần mở đầu đề, quả nhiên không thấy được đề tài gì có quan hệ với Giang Dạ.

Cô nhích lại gần cây cột phía sau, mới vừa mở weibo, liền thấy được một tin nhắn ——

“Nhớ anh không?”

Còn nhớ anh?

Phó Tinh Thần: “Ha hả.”

Một lát sau, bên kia nhấm lại đây.

“Trước tiên đừng nói về vấn đề anh với Kỷ Dư An, nói đến vấn đề hôn môi của em cùng người đàn ông khác trước.”

Cách hơn mười giây, nửa câu sau lời nói: “Buổi tối chúng ta lại nói.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-my-nu>